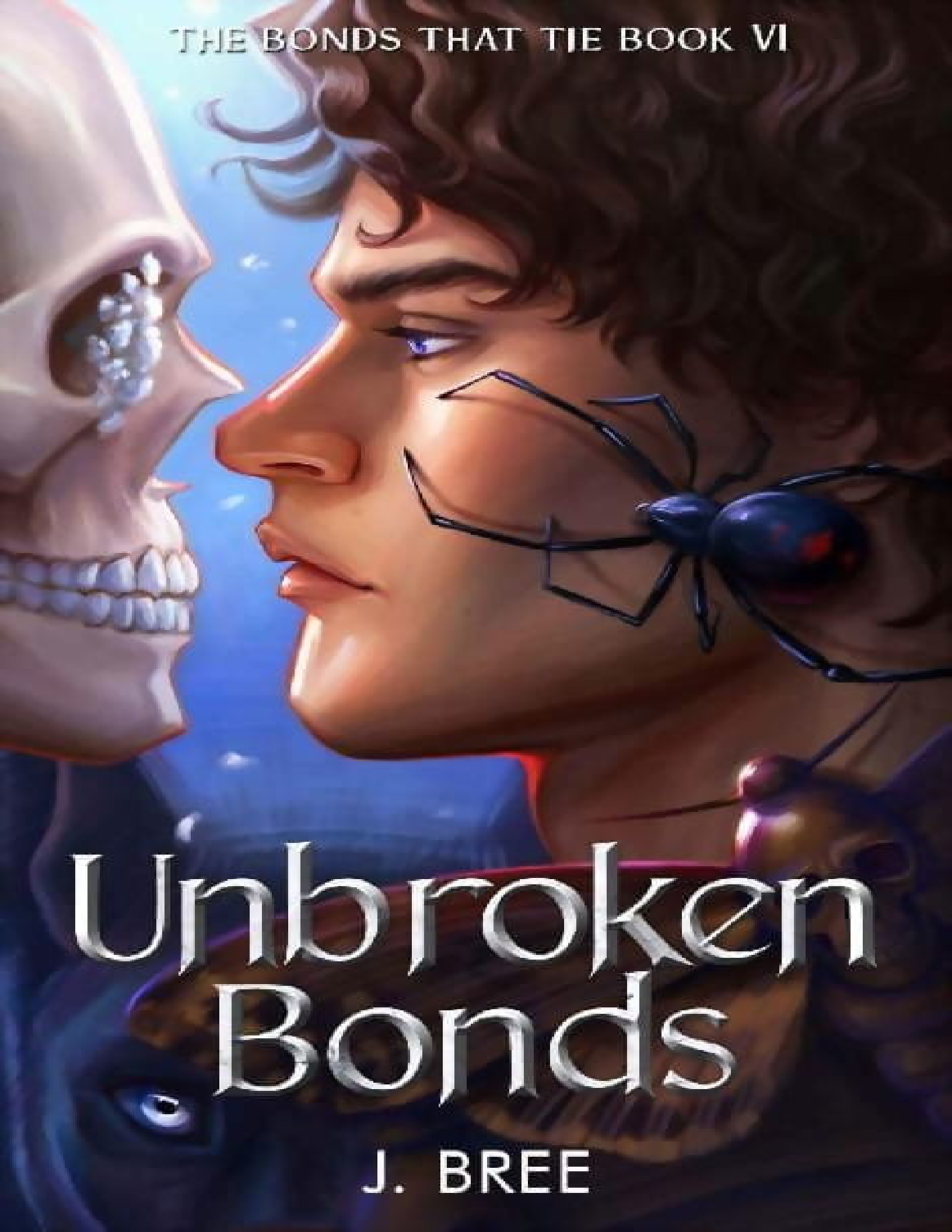

THE BONDS THAT TIE BOOK VI
Unbroken Bonds
J. BREE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BOZULMAMIŞ TAHVİLLER

BAĞLAYAN BAĞLAR 6#

J BREE

Kopmayan Bağlar

Bağlayan Bağlar #6

Kapak İllüstrasyonu: Emilie Snaith

Kapak Tipografisi Bellaluna Kapak Tasarımları İç

Formatlama Champagne Book Design Orijinal İç Seri

Tasarımı Sloane Murphy

Telif Hakkı © 2022 J Bree

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,
Bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

İÇİNDEKİLER

Önsöz Prolog
Bölüm 1 Bölüm
2 Bölüm 3
Bölüm 4 Bölüm
5 Bölüm 6
Bölüm 7 Bölüm
8 Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Sonsöz
Ayrıca J Bree
Yazar Hakkında
'DAN BIR ALINTI IÇIN OKUMAYA DEVAM EDIN
Ayrıca J Bree

Önsöz

Tanrılar Uyandı

Ebedi, Oleander Fallows'un içinde yaşıyor.
Crux Kuzey Draven'da yaşar. Corvus
Nox Draven'da yaşar.
Kahin, Gryphon Shore'da yaşar. Draconis,
Gabriel Ardern'in içinde yaşar. Balta, Atlas
Bassinger'ın içinde yaşar.

PROLOGUE

GRYPHON'UN BAĞI

UYANDIM.

Yeni bir beden, yeni bir çağ, Bağlılarım için her zaman olduğu gibi aynı tehditler; ama bu sefer farklı.

Bu sefer hepimiz buradayız.

Tanrı-bağlarının teker teker uyanışını, düşmanımızın saldırısı altında baygın düşen gemileri izliyorum. Gözleri kararana kadar kafalarının içine doğru yuvarlanıyor, boşluklar insan yaşamını silip süpürüyor, ta ki hepimiz Bağlanmış'ımızın etrafında yaşayan, nefes alan bir kalkan gibi durana kadar, ölülerin ruhlarıyla dolu, Bağlanmış'ımızın bir güç armağanı. Artık bizi öldürebilecek hiçbir şey yok.

Sonunda birleştik.

Bağlı'ma ve onun içinde yaşadığı, mükemmelliğin vücut bulduğu kıza bakıyorum ve varlığımın her zerresi ihtiyaçla doluyor. Onlara sahip olma, onları koruma, onlara imrenme, onları parçalara ayırma ve sadece benim yapabileceğim şekilde yeniden bir araya getirme ihtiyacı çünkü biz birbirimiz için yaratılmışız. Ben onların olduğum kadar onlar da benim, genişleyen evrenin enginliğinde sonsuza dek dönen dünya kadar kesin.

Tehlike bizim için bir kez daha geldi, ama her zaman gelir. Dünya bizim gibi büyükleri mutlu görmek istemiyor. Sadece dünyevi işkencemizi sonsuza dek uzatmak için bizi kırmak, incitmek, öldürmek ve kilometrelerce uzağa gömmek istiyor.

Bonded'ımı birçok kez kaybettim.

Bir daha asla.

Üstün Yeteneklileri koruyun. Kız onları seviyor ve onlar da bize her zaman sadık kaldılar.

Omzumun üzerinden baktığımda orada bir avuç Yetenekli görüyorum, tanrı bağının saldırısının yükünü taşırken burunlarından kan akıyor ve vücutları yavaşça kapanıyor. Oradaki kızda, güçlü bir Yeteneğe sahip küçük Alev'de fazladan bir şey hissediyorum ve bu beni hayal kırıklığına uğratsa da şimdilik onu rahat bırakıyorum.

Bu bekleyebilecek bir sorun.

Diğer Üstün Yeteneklilerin beyinlerine girip savunmalarını geliştirmek, nefes almak kadar kolay ve düşüncesiz; karşımızda yaşlı bir kadının bedenini giymiş olarak duran düşmanımızın saldırısına karşı aşılmaz koruma duvarları örmek.

Hepimizi çok uzun süre kandırdı, insan koyunları arasında saklanan tanrıya bağlı bir yırtıcı.

"Ölüm Tacirlerine dokunmayın," diyor arkasındaki iki adam bize doğru adım atarken. Kendi türlerine göre güçlü olduklarına eminim ama onlar insandan başka bir şey değil; et, kan ve bağ... bizim gibi tanrılar değiller.

Bağlı'm gülümsüyor ve başını tanrı-bağlı düşmanımıza doğru eğiyor. "Çok şirin... bunun seni kurtaracağını düşünmek."

Eli yükselir ve o doğal olmayan parlaklık tenini kaplar, doğaya meydan okuyan bir şekilde canlı olan mürekkep siyahı çünkü o Ölüm'ün vücut bulmuş halidir, kimin yaşayıp kimin öleceğine karar verebilen ruhların gerçek tanrısıdır. Güneşin kendisi kadar güçlü ve acımasızdır, kendisinden daha aşağı olan tüm varlıkları kendi alevi için çıradan başka bir şey değillermiş gibi yakıp yok eder.

Benimkini.

"Sen çok yenisin. Bağlarınız daha yeni uyandı. Bir gün benden daha güçlü olabilirsiniz ama ben o zaman gelmeden çok önce hepinizden kurtulmaya niyetliyim."

Cleaver ellerini kaldırıyor ve Yeteneği şiddetli bir patlamayla içinden dışarı fırlıyor, etrafındaki her şeyi tek bir vuruşta yok ediyor. Önümüzdeki tanrı-bağına dokunmuyor ama yanında getirdiği iki Yetenekli adam paramparça oluyor. Parçalar yere dökülürken, kan etrafımızdaki yanmış toprağa karışırken, sadece Ebedilerin sahip olabileceği türden bir ilgisizlikle izliyoruz. Zaten her yerde cesetler var, savaşın en kötü katliamı ayaklarımızın altına serilmiş durumda.

Yanımızdaki Yetenekliler bir iniltiyle kıpırdanmaya başlıyor. Taşıyıcı gözlerini açar açmaz Bağlı'sına, sonra da emir beklerken bana bakıyor. Boş gözlerimi görünce yüzünde beliren şok bir an için bocalamasına neden olsa da, daha önce gemime milyonlarca kez yaptığı gibi, bana sözcükler yansıtırken ağzı sert bir çizgiye oturuyor.

Buradaki plan nedir? Bağlımızı güvenli bir yere götürmeliyiz.

Bizim Bonded.

Gözlerim onun yanındaki küçük Alev'e kayıyor, bizim adımıza yaptığı tüm yıkımlardan dolayı vücudunu kir ve kül kaplamış. Bağlı'mın gemisi için çok önemli. Hepimiz için önemli.

Kurtarılacak kadar önemli ve sadece hepimizin önündeki tanrı bağından değil.

Onları güvenli bir yere götürün. Tüm Üstün Yeteneklileri önemsiyoruz. Bununla ilgileneceğiz. Alev'i şimdilik ayrı tutun, tanrı bağı yine oraya sığınıyor.

Bana cevap vermiyor ya da başını sallamıyor, düşmanımızı yapmak üzere olduğu şey konusunda uyarabilecek görünür bir anlaşma işareti yok. Dudakları bize doğru kıvrılırken gözlerimi tekrar önümüzdeki kadına dikiyorum. Etrafını kaplayan taze kan ve irin tabakasını inceliyor.

"Cleaver'ın her zaman böyle iğrenç yöntemleri olmuştur," diye alay ediyor, yüzü bizimkinden çok daha hareketli.

Bizden çok daha uzun süredir uyanık.

Etrafındaki insanların arasına karışmayı öğrenirken, gemiyi öldürdüğü ve tüm kontrolü elinde tuttuğu açık. Parmaklarımızın arasından kolaylıkla sıyrıldı, çünkü etinin altında devam eden bir savaş yoktu, bölgeyi taramamızla işaretlenecek ikincil bir varlık yoktu.

Taşıyıcı hepimizi geride bırakıp savunmasız Yeteneklileri de yanına alırken bir patlama sesi duyuluyor ve benim Bağlı'm yanındaki Ölüm Taciri'ne biraz daha yaklaşıyor, gölgeler koluna doğru ilerlerken ona sessizce bir şeyler mırıldanıyor. Ayaklarının dibindeki köpeğe benzeyen formların hepsi gözlerini kırpmadan ileriye bakıyor, yanılmayan bir görüşle önümüzdeki tehdidi izliyorlar. Hepsi hâlâ Kalkan'ın onu hepimizden ayırdığı yerin biraz ilerisinde duruyorlar. Gemimin o ana dair anısını, hissettiği paniği ve Corvus'un ona ulaşmak için gölgelerinin arasından geçerken yaşadığı anlık rahatlamayı görebiliyorum.

Gemim bunu yapabileceğini bilmiyordu.

Bu bir açmaz, hepimiz ilk hamleyi kimin yapacağını görmek için bekliyoruz. Bu Üstün Yetenekliler ne yaparsa yapsın, tanrı-bağlı onlardan çok şey bekliyordu ve kesinlikle Cleaver'ı hesaba katmamıştı. Hayır, kenarda beklemiş ve Bağlı'mın bize enerji aktarmasını izlemiş ve bunun onu en azından öldürecek kadar zayıflatacağını ummuştu.

Bağlılarımın ve ona sadık olanların gücünü büyük ölçüde hafife aldı.

Yeteneğinin sadece üzerimizden sekip gitmesinden hayal kırıklığına uğramış gibi dudaklarını büzerek hepimize bakıyor, sonra bir elini kaldırıyor ve gücünü çağırırken avucu siyaha dönüyor. Gölgelerin hepsi birden hareket ediyor, fırtına bulutları gibi ona doğru geliyorlar ama onlar boğazını parçalayamadan o dışarı çıkıyor.

Hiçliğin içinde kaybolurken ardında hepimize bir uyarı niteliğinde veda sözleri bırakır.

"Tekrar buluşana kadar. Bir dahaki sefere yalnız gelmeyeceğim. Bir dahaki sefere seni yeryüzünden sileceğim."

BİRİNCİ BÖLÜM

Oli

Ayaklarım Sığınak'ta yere çarptığında uyanıyorum, başım dönerken midem korkunç bir şekilde çalkalanıyor. Safra boğazımda bir yol açıyor ve onu bastırmak için savaşırken boğuluyorum.

Neden hep böyle hissetmek zorundayız?

Gryphon'un rahatsızlığımı hafifletmesini bekliyorum ama eli boynuma uzanmayınca, onun yerine bir elimi ağzıma götürmek zorunda kalıyorum.

Güçlü bir kol belime dolanarak beni geniş bir göğsün üzerine çekerken North, "Ona yardım edebilmesi için Gryphon'u geri verecek misin, vermeyecek misin?" diye sordu.

Bununla ne demek istediğini anlamıyorum ve bunu çözmek için öğürmekle meşgulüm. Sonra Gryphon'un avucu nihayet boğazımın etrafında kayıyor ve Yeteneği vücuduma akıyor, beni sular altında bırakıyor ve hastalığı kovuyor. Ancak kafam dağıldıktan sonra etrafımızdaki odanın sessiz olduğunu fark ediyorum, etrafımızda söylenmemiş milyonlarca şeyin uçuştuğu türden bir sessizlik ve Gryphon'un eli her zamanki gibi boynumun yan tarafını kavramıyor.

Boğazımı, yalnız olduğumuzda, fısıldayarak iğrenç taleplerde bulunduğu zamanki gibi sıkıyor.

ve kalçaları sikini vücuduma sokarken kulağıma gözlemler yapıyor.

Başımı kaldırdığımda onun bağının bana baktığını görüyorum.

Boş yüz, siyah boş gözler, içindeki tanrıyla ilk kez doğru düzgün tanışıyorum. Birden ikimizin de üzerindeki tüm gözlerin farkına varıyorum.

Kieran bizi Tac Eğitim Merkezi'nin altındaki eğitim odalarından birine geri getirdi, her zamanki gibi akıllıca bir karar ve bu karmaşa dolu durumdan hemen uzaklaştı bile. Kapının yanında duruyor, ihtiyacımız olduğu anda bize yardım edebilecek kadar yakın, ama aynı zamanda bağlarımız koparsa bize yardımdan çok köstek olacağının da farkında.

Onlarla gerçekten başa çıkabilen tek kişi benim.

Diğer Bağlanmışlarımın hiçbirinin onun ellerinin bu şekilde üzerimde olmasından memnun olmadığını anlamak için hızlı bir bakış yeterli. Bağ değil, çünkü Gryphon'a dünyanın sonuna kadar güvenebilirler, ama derisinin altında saklı yaşayan tanrıya güvenmiyorlar.

Eriha'nın söylediği uyarıları hepimiz hatırlıyoruz.

Bağlar gemilerini öldürür.

Gryphon'un bağı gözlerini kırpmadan bana bakıyor ve beni bir kitap gibi okuyor. "Sana asla zarar vermem. İstesem bile yapamam. Sen benimsin. Bunu hiçbir şey değiştiremez."

Yüzümdeki ifadeden ne düşündüğümü anlayabiliyor mu yoksa savunmamı aşabiliyor mu emin değilim ama yine de yavaşça başımı sallıyorum, dudaklarımın arasından yavaş bir iç çekiş çıkıyor. Parmakları boğazımın etrafında esneyerek biraz sıkılaşıyor ve etrafımızda Bağlanmış Grubumuzun geri kalanından hoşnutsuzluk mırıltıları yükseliyor.

Onu rahat bırakmaya odaklanmalıyım.

"Hayır, hepsine bizi yalnız bırakmalarını söylemelisin. En son seninle birlikte olduğumdan bu yana çok uzun zaman geçti, Bonded."

Oh, Tanrım.

Kesinlikle aklımı okuyorsun o zaman.

Bir gölge bileğinin etrafına gözlerimin takip edebileceğinden daha hızlı dolanıyor, avucunun içinde kayıyor ve sonra elini benden uzaklaştırıyor. Gryphon'un bağları hırlarken dudağı kıvrılıyor ama gölgeler onu benden uzak tutmak için vücudunu sarıyor.

North aramıza girip koruyucu bir duvar gibi davranarak, "Şu anda hepimiz için fiilen bir yabancısın, bu yüzden sana güvenebileceğimizi bilene kadar orada kalacaksın," diyor. Bir elimi onun sırtına koyuyorum, şu anda kendime bir dayanak olduğu kadar ona da bir güvence.

Günün gidişatından dolayı kendimi dengesiz hissediyorum.

Kieran öne doğru adım atarak Gryphon'un bağına, bir adamın kızgın çıngıraklı yılanlarla dolu bir fıçıya yaklaşmasını bekleyeceğiniz şekilde yaklaşıyor.

Sanki nefes alma cüretini gösterdiği için ölmek üzereymiş gibi.

North ona bir bakış atıyor ama Kieran onu tamamen görmezden geliyor ve Gryphon'un bağıyla hem saygıyı hem de şu anda içinden pompalandığı çok açık olan korkuyu ifade eden resmi bir şekilde konuşuyor.

"Sage'i alt kattaki hücrelerden birinde tutuyorum ve Bağlı Grubumuzun geri kalanı da onu izliyor. Şu anda kafasında tam olarak ne var ve bunu nasıl dışarı çıkarabilirim?"

Kafasında mı?

Gözlerim tekrar Gryphon'a dönüyor ve "Bu da ne demek şimdi? Neden daha önce bir şey söylemedin? Ya şu anda yaralıysa ya da zarar veriyorsa?"

Henüz gözlerini benden kaçırmamış olan bağ, boş gözleri beni içine çekerken sözlerime tepkisiz kalıyor. Bu durumdan biraz tedirginlik duyuyorum; Bağlarımın ya da onların içinde yaşayan bağların yanında hiç hissetmediğim bir şey.

Nedenini anlamıyorum.

"Tanrı-bağı yine onun zihninde. Daha önce de oradaydı, bu nedenle bizimle konuşmak için kolay bir yol."

Tanrı bağı.

Zihnine sızan ve bedenini kullanarak Kalkanımız Dara'yı öldüren, Direniş'in Sığınak'a girmesine izin veren ve en iyi arkadaşımı asla işlemeyeceği bir cinayetle suçlayan kişi. Midemde şiddetli bir öfke alevleniyor ve kendimi gerçekten düşünmeden önce hareket ederken buluyorum, Bağlı'mı geçip eğitim merkezinin tavşan yuvası koridorlarında asansöre varana kadar ilerliyorum.

Arkamda herkesin tartıştığını duyabiliyorum ama kendimi asansör düğmesine basmaktan alıkoyamıyorum ve kapılar açılırken içimden küfrediyorum. Arkama baktığımda Gryphon'un tanrı bağının arkamda dolaştığını görüyorum.

Gariptir ki gözlerini görmeden bile onun benim Gryphon'um olmadığını anlayabiliyorum. Benim Gryphon'um durumu değerlendirirken kollarını göğsünde kavuşturur, kaşlarını çatar ve en iyi senaryoyu içeren bir plan yapana kadar olası sonuçları tekrar tekrar gözden geçirirdi. Tanrı-bağı öylece duruyor ve bakıyor, her şeyi kavradığı için çok insanlık dışı ve ifadesiz. Yine de kalbim ikisini de çekiyor.

İkisi de bana ait.

"Oli, oraya indiğinde tam olarak ne yapacaksın? Sage'in bedenini berbat bir kukla gibi giyiyorsa tanrı-bağıyla savaşamazsın," diyor Gabe yanıma gelip elini benimkinin içine sokarak ve parmaklarımızı birbirine geçirerek.

Kieran, Bağ'ından bu şekilde bahsettiği için ona karanlık bir bakış fırlatıyor ama ben sadece omuz silkiyorum. "İnsanların ruhlarını söküp çıkarabiliyorsam, tanrı bağını da zorla çıkarabilmem mümkün değil mi sence? Özellikle de ait olmadığı birinin içindeyse? Denemeye değer ve bağımın böyle bir şeyi yemekten hoşlanacağına eminim."

Atlas arkamdan karanlık bir şekilde kıkırdıyor, gözleri hâlâ Gryphon'un tanrı bağında, sanki bana tekrar dokunmaya çalışmasını bekliyormuş gibi. Kuzey, koruyucu ve tüm bu olanlara öfkeli

Her zamanki gibi bu ve Nox hepimizden yarım adım ötede, gözleri Gryphon ve benim aramda yavaşça gezinirken kendi aralarında sessizce konuşuyorlar.

Asansör çaldığında ve kapılar ardına kadar açıldığında şu anda buna odaklanamıyorum.

Sage'den başka bir şey düşünemiyorum.

Sage'in tutulduğu hücreye vardığımızda, Bağlanmış Grubunun geri kalanını dev cam duvarın etrafında toplanmış buluyorum. Yorgun ve biraz da yıpranmış görünen Felix, arkasında acımasızca didişen diğer ikisini görmezden gelerek onun her hareketini izliyor.

Riley, Bağlı Gruplarını manipüle etmek için gönderilen bir Direniş casusu olan Giovanna tarafından manipüle edilerek ve saldırıya uğrayarak geçirdiği yıllardan sonra hala iyileşiyormuş gibi görünüyor. Gözleri kafasının içine çökmüş ve derisi hala kemiklerinin üzerinde biraz fazla gergin, bu da onu dinlenmeye ve beynini toparlamaya çalışmak yerine çoktan mezara giden yolu yarılamış gibi gösteriyor. Sage'le bu konuda son konuştuğumda hâlâ sık sık burun kanaması geçiriyordu. Felix'in tüm sıkı çalışmasına rağmen, onu olması gereken yere geri getirmek yavaş ve istikrarlı bir yolculuktu.

Orada duran üçüncü adam Sage'in dördüncü ve son Bond'u, henüz resmi olarak tanışmadığım bir adam.

North ve Gryphon nihayet onunla temasa geçmeye ve onu Sığınak'a getirmeye karar verdikten sonra, yaptıkları tüm geçmiş kontrolleri ve izlemeleri en ufak bir Direniş izine bile rastlamayınca, Gryphon inceleme sürecini tamamlayana kadar Wick tecrit edilmişti. Sage biz ayrılmadan önce onunla tanıştığı için çok heyecanlanmıştı, diğerleriyle kurduğu bağın aynısını onunla da kurmuştu. Bu bağın onun için biraz daha az karmaşık olmasına sevindim. Diğer üçüyle yolunun pek de pürüzsüz olmadığını biliyorum.

Yolumuza devam ederken dönüp hepimize baktı ve "Onu daha ne kadar orada tutacaksınız? O

yanlış bir şey yapmadı."

Ona kendimi tanıtma ya da açıklama zahmetine girmiyorum, işin o tarafıyla North'un ilgilenmesi daha kolay. Bunun yerine, camdan Sage ile yüzleşmeme izin vermek için yoldan çekilirken Felix'e sıkı bir gülümseme veriyorum. Bana güveniyor. Arkadaşım için her zaman ne kadar ileri gittiğimi biliyor. Ayrıca, en azından bir açıklama alacağını da biliyor.

Sage kaşlarını çatmış ve kollarını kavuşturmuş bir şekilde yatakta oturuyor ama korkmuş ya da endişeli görünmüyor, sadece sinirli.

Sadece birkaç saat önce Wastelands'de bizimle birlikte savaştığı yerden is ve külle kaplanmış ve bacaklarına kan sıçramıştı. Saçları darmadağınık ve herkesin dikkatinin merkezinde otururken, sanki bu yüzden birinin kıçını ateşe verecekmiş gibi görünürken dudaklarımın kenarına bir gülümseme yerleşiyor.

Bunun onu geçen sefer yaşadığı panik sarmalına geri itmesine izin vermeyecek olması rahatlatıcı.

Sage göz göze geliyoruz ve bana alaycı bir gülümsemeyle karşılık veriyor, ama bu gülümseme her şeyden çok bitkin bir gülümseme. "Geri döndü, değil mi? Kafamın içinde olan şey."

Başımı sallıyorum, elimi cama bastırıyorum ve sanki bir şekilde derisinin altında onu görebilecekmişim gibi ona tekrar bakıyorum. "Hissedebiliyor musun? Herhangi bir şey hissedebiliyor musun?"

İç geçiriyor ve yatağa yığılıyor, ellerinin üzerinde doğruluyor ve yenilgiyle tavana bakarken başı omuzlarının üzerinde geriye doğru yuvarlanıyor. "Hayır, hiçbir şey hissedemiyorum. Sadece buraya geri konduğum için öyle olması gerektiğini tahmin ettim. Ben bir şey yaptım mı? Hiçbir şey hatırlayamıyorum ve hafızamda herhangi bir boşluk olduğunu da sanmıyorum ama-"

Bu yolda çok fazla ilerlemeden sözünü kesiyorum, "Hayır, Gryphon'un bağı onu kafanda gördü... orada beklediğini. Bizimle konuşmak istediğini düşünüyor.

Bu yüzden tam olarak ele geçiremedi. Bu konuda bizden daha çok şey biliyor gibi görünüyor."

"Eğer daha fazlasını biliyorsa, o zaman neden bir şey söylemiyor?" Felix bana sessizce mırıldanıyor ve ben de ona biraz yan gözle bakıyorum. "Daha yeni uyandı ve biz hala tanışma faslını atlatmaya çalışıyoruz. Bunun kasıtlı olduğunu sanmıyorum bizi kandırmaya çalışıyor."

"Ne demek 'uyandım'?" Riley bir elini alnına, diğerini cama bastırarak soruyor. Sage'e üzüntü ve özlem karışımı bir duyguyla bakıyor ve bunun asla değişmeyeceğinden eminim, en azından derin bir terapi ve Sage'in ona henüz vermeye hazır olduğundan emin olmadığım bir sürü güvence olmadan.

Giovanna ikisine, kimsenin açmaya hazır olmadığından çok daha fazla zarar verdi.

Kieran yanıma geliyor ve bakışıyoruz, sonra omzunun üzerinden ekip liderine ve yakın arkadaşına bakıyor. "Kendin bir bak. Eğer Shore'da büyük bir değişiklik olduğunu göremiyorsan, gelecekte seni bizimle birlikte görevlere götürme konusunda kendime güvenmiyorum."

Dışarıdan bakan biri bile burada başka bir şeylerin döndüğünü görebilir.

Tanrı-bağı kendisinden bahsettiğimizin farkında mı yoksa artık yeter mi dedi bilinmez, öne doğru bir adım atıyor, sırtıma bastırıyor ve bu davranışıyla odanın geri kalanını hemen harekete geçiriyor.

Bir tutam duman bacağımdan kıvrılıp aramıza giriyor ama elimi uzatıyorum. "Ben iyiyim. Sorun yok. Sanırım odayı okuyabilecek şekilde uyanamayacak kadar uzun süre uyudu ve bağından koptu."

Atlas bir kez daha Felix'le benim arama giriyor, stajyer doktora saygıyla başını sallıyor ve Gryphon'un bağına temkinli bir bakış atıyor.

Şu anda yaşananlar için çok az sabrım var.

Sanki her şey Sage'in zararınaymış gibi hissediyorum, sanki onun kafasında saatli bir bomba varken biz burada değerli zamanımızı boşa harcıyormuşuz gibi.

"Ondan çıkarabilir misin? Çıkarabilir ve dışarıda tutabilir misin?"

Bağ bir nefes alıyor, sonra camdan Sage'e bakarken başını tekrar yana eğiyor.

Hâlâ tavana bakıyor olmasına sevindim çünkü ben bile tanrı-bağlının tüm dikkatini taşımanın en azından tedirgin edici olabileceğini anlayabiliyorum.

"Buraya bizimle konuşmak için geldi. Söyleyeceklerini dinledikten sonra onu dışarı çıkarabilirim, aksi takdirde bize giden başka bir yol bulacaktır... belki de daha tehlikeli bir yol."

Kieran'ın çenesi sıkılaşıyor ama dilini tutuyor, Wick ise kendini dizginlemekte o kadar iyi değil. "Onu bu şekilde kullanmasından memnun musun? Senin Bağlı'n olsaydı bu kadar mutlu olur muydun?"

Tanrı-bağlı dönüp ona bakıyor ve hakkını yemeyelim, sadece biraz yüzünü buruşturuyor. "Artık hepimiz bir arada olduğumuza göre Bağlanmışlarıma bunu yapabilecek kadar güçlü kimse yok."

"İşte tam da bu yüzden şimdi gelip hepinizi görmem gerektiğini biliyordum, ne kadar iğrenç ve tiksindirici olsa da ayaklarınıza kapanmak. Sanırım artık kazandığınıza göre hepimiz ayaklarınıza kapanmak zorunda kalacağız."

Hepimiz Sage'e dönüyoruz, boş gözlerini ve bedenini kontrol eden tanrı bağını incelerken sesi aramızdaki havada çınlıyor, ama sözleri değil.

Tüm Bağlılarımın içlerinde yaşayan varlıklar tarafından ele geçirildiğini gördükten sonra Sage'i bu şekilde görmenin şok etkisi yaratmayacağını düşünebilirsiniz, ancak Bağlılarımın içindeki tanrılar bana hala tanıdık geliyor. Hala hissediyorlar

Sanki bana aitlermiş gibi, sanki onları sonsuza dek tanıyormuşum gibi. İçlerinde yaşadıkları erkekler kadar çekici ve cazibeliler.

Sage aracılığıyla konuşan tanrı bağı tüylerimi diken diken ediyor.

Sinirlerim tepeme çıkıyor ve varlığımın her zerresi onun içine uzanıp onu çekip çıkarmak istiyor.

Oraya ait değil ve varlığından iğreniyorum.

Hepimize sırıtış şekli dehşet verici. Sage'in yüzünde asla göremeyeceğim bir ifade, onu tamamen farklı bir insan gibi gösteren bir ifade. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım içimden geçen ürpertiyi zapt edemiyorum. Ona bize karşı daha fazla koz vermemeliyim ama o benim en iyi arkadaşım.

Sawyer odada olmadığı için rahatladım. Şu anda kız kardeşini görse geçireceği kalp krizi bambaşka bir boyutta olurdu.

"Buraya her ne söylemeye geldiyseniz, söyleyin ve gidin. Direniş pisliğiyle iyi geçinmekle ilgilenmiyoruz, ne şimdi ne de hiçbir zaman, gözlerinizin rengi ne olursa olsun."

Sırıtış yerinde duruyor ve hepsinin sahip olduğu o gözünü kırpmadan Kuzey'e bakıyor. "Gemilerle hiçbir şey tartışmıyorum, o yüzden şimdi gidin ve bana tanrıları verin ki yetişkinler konuşabilsin."

Bu her kimse, insani bir mizah anlayışı geliştirecek kadar uzun süredir uyanıktır ve bu mizah anlayışı North'un derisinin altına hızla girecektir.

Kendi dudaklarında cevap niteliğinde bir gülümseme belirmeden önce bir saniye boyunca ona bakıyor. "Burada talepte bulunamazsın. Ya davanı anlatır ve gidersin ya da seni onun kafasından çıkarır ve sonra peşine düşeriz."

Aramaya nereden başlayacağımızı bile bilmiyorum ama Kuzey'in blöf yapıp yapmadığını bilemiyorum.

Sage'in gözleri her birimizin üzerinde geziniyor, tanrı bağı olmayan insanları sanki hiç yokmuşlar gibi görmezden geliyor.

Gryphon'a odaklanmadan önce. "Peki, sen hangisisin? Böyle tazeyken asla anlayamıyorum."

Sage bir iniltiyle başını tutmadan önce gücün arttığını ve Gryphon'un bedeninden dışarı itildiğini hissediyorum.

Kendime bunun o olmadığını, şu anda bunların hiçbirini hissedemeyeceğini veya işleyemeyeceğini hatırlatmak zorundayım. Bu onun için sadece boş bir an olacak ama yine de bunu görmek hoş değil. Kieran nefesinin altından mutsuz bir ses çıkarıyor, Felix yüzünü buruşturup bakışlarını kaçırıyor ve diğer ikisi bu konuda tartışmaya başlıyor ama ikisi de Gryphon'un bağını durdurmaya çalışacak kadar aptal değil.

Yapabileceğimden bile emin değilim.

"Kâhin. Seni son gördüğümden bu yana bir, hatta belki de üç yaş geçti. Bu hayatta seninle karşılaşmamayı umuyordum. Senin yerine gölge çocuklarla uğraşmayı tercih ederim."

Birinin North ve Nox'a 'gölge çocuklar' demesi fikri karşısında dudaklarımdan çok uygunsuz bir kıkırdama çıkmaya çalışıyor. Şu anda ikisinden birine bakarsam mücadeleyi kaybedeceğimi ve kahkaha krizine gireceğimi biliyorum.

Belki de Davies'le kavga ettiğim için beynim karışmıştır?

Şu anda bunu düşünmemeliyim, tabii tamamen farklı bir şekilde kendimi kaybetmek istemiyorsam.

Nox'un öne doğru adım atmasıyla kendi kıyamet sarmalımdan uzaklaşıyorum, bağı devreye girerken gözleri siyaha dönüyor ve sesi zihin bağlantımız aracılığıyla herkese yankılanıyor.

Bağlantım konuşmak ve bu saçmalığı bitirmek için dümeni paylaşmayı kabul etti.

Bağıyla her zaman çok iyi bir ilişkisi olmuştur. Zihin bağlantısı aracılığıyla Gabe ve North'un onayını hissedebiliyorum ve Atlas'ın da bunun harika bir fikir olduğunu düşündüğünden emin olsam da, düşmanlıkları sayesinde bunu tam olarak söylemeyecek.

"Hanginiz olduğunuzu bilmek için tahmin etmeme ya da sesinizi duymama bile gerek yok. Siz ikiniz her zaman çiftler halinde geldiniz, Ebedi'ye bağlı olduğunuz kadar birbirinize de bağlısınız. Nasıl bir şans eseri hepiniz bir araya geldiniz? Yoksa bulduğunuz ve paylaşmadığınız bir tür kara büyü müydü? Gelmiş geçmiş en şanslı orospu çocukları olmak nasıl bir duygu?"

Bunların ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama Nox'un bağının olduğu açık.

Başını hepsinin yaptığı gibi eğiyor. "Tek gereken sabır ve şaşmaz bağlılıktı. Geri kalanınız kendi aranızda savaşarak çok uzun zaman geçirdiniz ve gerçekten ihtiyacınız olan şeyi aramaya yeterince zaman ayırmadınız. Ebedi benimdir. Bağlılığım için geri dönüyorum."

Sesinin tınısı ve Nox'un bağından geliyor olabilecek bu aleni aşk ilanı omurgamda bir ürperti yaratıyor, ama yine de burada, herkesin önünde, onun sesiyle benimle ilgili.

Dönüp ona bakmamaya dikkat ediyorum, çünkü bakarsam muhtemelen kendimi aptal durumuna düşüreceğim.

Sage'in içindeki tanrı-bağı başını geriye atar ve güler. "Bunu sanki diğerleriyle savaşmak istiyormuşum gibi söylüyorsun! Başka seçeneğim olmadığını zaten biliyorsun. Hiçbirimizin yok! Her zaman çağırmaya gelirler."

Nox'un bağı başını sallar. "Ne istiyorsun? Neden buraya gelmeye zahmet ettin, çünkü tek yaptığın kendini hedef göstermek. Artık hepimiz birlikteyiz, korunuyoruz ve her geçen dakika daha da güçleniyoruz. Burada öylece oturup bir sonraki hamlenizi bekleyeceğimizi mi sanıyorsunuz? Avlanmaya gidiyoruz. Her biriniz döngüye geri atılıncaya ve nihayet birlikte bir ömür sürmek için burada yalnız kalana kadar durmayacağız."

Kalbim göğsümde sıkışıyor ve sonunda North'un gözleriyle buluşmak için arkama bakıyorum. O zaten beni izliyor ve gözlerimiz buluştuğunda, oradaki özlemle ağlamak istiyorum. Her şey

Beni bulmak ve korumak, bana sahip olmak için hayatı boyunca hissettiği çaresizlik.

Böyle hissetmek için tanrı bağına ihtiyacı yok.

Sage'in kafası bir kez daha yana eğiliyor, Nox'unkinin aynısı, ama bu kez yüzündeki ifade, tanrı-bağlarının herhangi birinin davrandığını gördüğümden daha insani. Dışarıdaki diğerlerinden korkuyor ve sanırım burada doğruyu söylüyor olabilir.

"Ben onların tarafında değilim. Bazılarının buraya girmesine yardım ettiğim için buna inanmak istemediğinizi biliyorum ama onları bağımdan uzak tutmaya çalışıyordum."

Gryphon'un kolları belime dolanıyor. "Yine de işe yaramadı, değil mi? Hepimizi sebepsiz yere tehlikeye attın ve şimdi de yardımımız için sürünerek buraya geldin."

"İşe yaramadığını ve Bonded'ımı öldürdüklerini duyduğuna sevindin mi? Bundan hastalıklı bir zevk mi alıyorsun?"

O devam ederken gözleri tekrar Nox'a kayıyor, "Hayır, etmiyorsun. Onsuz bile hâlâ burada olmamdan nefret ediyorsun. Kendi bağlılık biçiminin tek olduğunu sanıyorsun. Bu döngüyü kaybettim ama bir sonraki için elimden geleni yapmalıyım. Müttefik bulma şansımı öylece çöpe atmayacağım."

Nox'un bağı Gryphon'a bakmak için dönüyor, sonra gözleri bana kayıyor, yüzümü izlerken gözlerinde bağlılık ve saplantı var. "Müttefiklere ihtiyacımız yok. Hepinizin ölmesine ihtiyacımız var."

Sanki bu işi bağlara bırakırsam sonsuza kadar burada sıkışıp kalacak, kimin en güçlü olduğunu ve birbirleri için ne gibi hain planları olduğunu konuşacağız. Ve Sage şu anda ne kadar ele geçirilmiş ve tanınmaz halde olursa olsun, en iyi arkadaşımı ve şu anda kullanılan bedenini düşünmeden edemiyorum.

Dalağımın etrafında bir yerde uyuklayan kendi bağıma uzanıyorum ama o sadece esniyor ve yuvarlanıp uykusuna geri dönmeden önce geriniyor. Çorak Topraklar'da savaşmak onu yeterince yıprattı.

Bağlanmış Grubumuza doğrudan bir tehlike oluşturmadan, sadece partiye gelmekle ilgilenmiyor.

North'a doğru kısa bir bakış daha attım, ancak yapmak isteyeceği son şeyin bu işi bitirmek için bağını serbest bırakmak olacağını hatırladım, bu yüzden onun yerine Nox'a odaklandım.

Onun bağıyla ya da herhangi bir bağla çok fazla zaman geçirmedim ama Gryphon'unkiyle henüz sahip olmadığım bir rahatlık ve aşinalık düzeyine sahibim.

Bunun bitmesini istiyorum, zihin bağlantımız aracılığıyla ona gönderiyorum ve Nox bunu duysa da, bunun onun için olmadığını biliyor ve ikimizi konuşmaya bırakıyor.

Bağ bana bakmıyor ama varlığını hemen zihnimde hissediyorum.

Bitirmemi ister misin?

Kaşlarımı çatıyorum ve hızlıca cevap veriyorum, Sage'i incitmeni istemiyorum... ama o bağın ondan çıkmasını ve bir daha asla geri gelmemesini istiyorum. Kahin bunu gerçekten yapabilir mi?

Seninleyken her şeyi yapabilir. Şimdi hep birlikteyiz, onun sınırsızlığından hiç şüphe etmiyorum.

Gryphon'un bağına bakana kadar başımı arkaya eğiyorum, baş aşağı ve biraz kafa karıştırıcı, ama ondan uzaklaşmaya çalışmadığımdan, şimdilik bana yakın olmasına izin verdiğimden hoşlandığını söyleyebilirim.

Yorgunum ve tüm bunlar bir hiç içinmiş gibi geliyor. Bu işi bitirip birlikte eve dönmeyi tercih ederim. Eğer bunu onun kafasından çıkarabilirsen, şimdi yap, lütfen. Benim için. Sadece onu incitme.

Sage'in ağzı tekrar açılıyor, bir sonraki hakaretler ve keskin iğnelemeler için hazır, ama Gryphon'un gözleri tekrar parlıyor, tanrı-bağları güçlerini çağırdıklarında ortaya çıkan aynı ürkütücü, doğal olmayan, siyahlık ve Sage yatağa geri yığılıyor, göğsünden kesinlikle kendi sesine benzeyen bir inilti kopuyor.

Gryphon'un bağı aynı ifadesiz yüz ifadesiyle bana bakıyor. "Onun zihnini tanrı bağına kapattım. Bu

onu bir daha kullanamazsın, Bonded."

İKİNCİ BÖLÜM

Oli

FELIX, Sage'i kontrol etmek için hücreye girer, ancak tanrı bağı ona bulabildiği kadarıyla herhangi bir zarar vermemiştir. North, Sage'in bu gece Bağlanmış'ın dikkatli gözleri altında eve gitmesine izin verir. Kieran, sanki tanrı bağı fiziksel olarak ondan düşecek ve savaşacak, çıplak elleriyle öldürecek somut bir şeye sahip olacakmış gibi onun üzerinde geziniyor. Felix de ona her an ölecekmiş gibi bakıyor, yani gerçekten de birbirleri kadar kötüler.

Wick tek kelime

etmiyor. Riley de öyle.

Hepsinin gidişini izlerken, tüm bu durumla ilgili olarak midemde küçük bir korku birikintisi oluştuğunu hissediyorum. Sanki Sage'i, birbirlerinin boğazına sarılmış ve onları parçalamak için fırsat kollayan kurtların inine bırakıyormuşum gibi hissediyorum.

Burada endişelenmem gereken başka şeyler de var.

Kuzey hala tepeden tırnağa savaş alanından, bugün savaştığımız ve kazandığımız savaştan kalma kir ve kanla kaplı, ama öne doğru eğilip kollarımı sararken tereddüt etmiyorum

Beline sarılın ve bir anlığına gücünü içinize çekin.

Çok yoruldum.

Uzun zamandır hissetmediğim türden bir yorgunluk. Kendime gelebilmek için üç gün boyunca bayılabileceğim türden bir yorgunluk. Bağımla savaşmayı bıraktığımdan ve Bağlanmış Grubuma ve topluluğumuza yardım etmek için Yeteneğimle neler yapabileceğimi kabul ettiğimden beri aylardır böyle hissetmemiştim. Savaşmanın beni yıprattığını, ruhları çekip Bağlanmışlarıma aktarırken bedenimin bir güç kanalına dönüştüğünü biliyordum ama bunun beni bu şekilde etkilemesini beklemiyordum.

Genelde kendimi daha güçlü hissederim.

"Bu tanrı-bağının acısı. Bağ devralmadan önce gemiyi zayıflattı," diyor Gryphon'un bağı ve Kuzey'in bana karşı gerildiğini hissediyorum.

Nox, Gryphon'a biraz daha yaklaşıyor, kendi gözleri de kapkara ama yüzündeki ifadeden sorumlu kişinin kendisi olduğu ve odadaki gerginlik nedeniyle şu anda sadece Yeteneğini çağırdığı anlaşılıyor. Atlas ve Gabe, North ve benim yakınımda duruyorlar, kendi gözleri de berrak ve endişeli, içlerinde tanrılardan tek bir iz bile yok.

Muhtemelen şu anda bu odada fazladan bir gücü kaldıramayız.

"Bana gemi demek şu anda pek iyi bir fikir değil dostum," diye mırıldanıyorum ama beni gayet iyi duyuyor.

"Kap sizsiniz. Diğer kaplar istese de istemese de sen busun."

"Gryphon en yakın arkadaşım olabilir ama onunla bu şekilde konuşmaya devam ederseniz ikinizi de sorgusuz sualsiz öldürürüm. Şu anda onun için bir tehditsiniz ve Gryphon'un da benimle aynı fikirde olacağını biliyorum," diyor Nox, gölgeler uğursuz bir şekilde kolundan yukarı süzülürken.

Hiçbirinin böyle konuşmasından hoşlanmıyorum.

Artık bağlardan görmeye alışık olduğumuz o şaşmaz bakışla odaya bakıyor,

Gözlerini kırpmadan ve duygusuzca. Nox onu yakından izliyor, temkinli ve eğer bağ içimdeki bağa ulaşmak için bana zarar vermeye karar verirse harekete geçmeye hazır.

Burada beni ilgilendiren bu değil.

Endişeliyim çünkü hepimizin içindeki tanrılar, Sığınak'a döndüğümüz anda zihinlerimizin arkasına sığınarak geri kalanımızı serbest bırakmıştı. Gryphon'unki hariç. Bu, Gryphon'un bağının içine doğduğu yeni dünyayı deneyimlemesine izin vermesi kadar basit bir şey olabilirdi ya da belki de savaş onu da benim gibi zayıflatmıştı. Belki de henüz bağı zihninin derinliklerine geri götürecek kadar güçlü değildir. Her iki durumda da işi şansa bırakmamalıyız, özellikle de dışarıda onlardan daha çok olduğunu biliyorken.

Son bir sıkmayla kollarımı North'un belinden indiriyorum ve Gryphon'un bağına bir kez daha bakmak için onun yanında durmak üzere etrafından dolaşıyorum. Atlas ve Gabe tek kelime etmeden beni izliyorlar ama Nox diğer tarafımı kuşatmak için biraz daha yaklaşıyor. Gölgeleri ayaklarımızın etrafında dolanıyor, odadaki tehlikeden dolayı mutsuzca kıpırdanıyor ve kıvranıyor, özellikle de Bağlanmış Grubumuzdan birinin yüzünü taşırken.

Procel kara bulutun içinden çıkıp ayaklarımın dibine oturuyor, kırpışmayan boş gözleri Gryphon'un bağına sabitlenmiş. Azrael Çorak Topraklar'da savaş başladığından beri yanımdan ayrılmadı ama kardeşinin de beni korumak için ona katılmasına izin vermek için biraz kayıyor.

Sanki ikisi de kavgaya hazırlanıyor gibi.

Onu kışkırtmayın, zihin bağlantımız aracılığıyla Nox'a gönderiyorum, Gryphon hariç hepsine göndermeden önce bir saniye tereddüt ediyorum, zarar vermek istediğini sanmıyorum. Sanırım Gabe'in ejderhası oyun oynamak için ortaya çıktığında olduğu gibi. O sadece... kendini tanıtıyor.

Gryphon'un boş gözleri önce Gabe'e, sonra da bana kayıyor.

Onu sohbetten uzak tutmaya çalışmıyorum, bu durumda zihnim ona açık bir kitap gibi geliyor.

Hepsi de görüyor ama Atlas bana yanıt verirken bunu zihin bağlantısı içinde tutuyor. Bence bu gizlilikten ziyade alışkanlıktan kaynaklanıyor.

Eğer size bir kez daha gemi derse, Atlas'a bu saçmalığı aşmış gibi başlar, ama North sadece elini ona küçümseyici bir şekilde vurur.

Ben daha çok Gryphon'u geri vermeyeceğinden endişeliyim. Ben daha çok kontrolü elinde tutmayı ve kendi gemisinden kurtulmayı planlamasından endişe ediyorum. Oli'ye en az diğerleri kadar bağlı olduğunu zaten söylemişti. Bence tanrı-bağları en çok içinde yaşadıkları kişi için tehlikelidir.

Kalbim göğsümde acıyla sıkışıyor. İstemeden ileri doğru bir adım atıyorum, odadaki herkes kendince itiraz ediyor ama Nox'un eli bileğime dolanıyor ve daha ileri gitmemi engelliyor. Yine de kendimi durduramıyorum. Öylece durup Gryphon'un bağının ondan kurtulmasını izleyemem, Nox'un kendini North için feda etmesine izin veremem.

"Bağım bana zaten bunun için mükemmel bir araç olduğumu ve bana zarar vermeyeceğini söyledi. Eğer Gryphon'a bir şey yaparsan, seni son nefesime kadar reddederim. Beni ne kadar inciteceği umurumda değil, seni kabul etmeyeceğim. İkinize de sahip olacağım ya da hiç sahip olmayacağım... Bunu anlıyor musun? Bana bak ve sana doğruyu söylediğimi bil, Kahin."

Başını hafifçe yana eğse bile doğruyu söylediğimi biliyor. Bağlıma onun bana olduğu kadar bağlı olduğumu biliyor.

Sonunda tekrar konuşmadan önce bir süre bana bakıyor, monoton sesi tüylerimi diken diken ediyor. "Bu seferki ile geçen seferki arasındaki fark bu. Bu sefer hayatta kalacağız. Hepimiz hayatta kalacağız. Gemiyi öldürmeyeceğim. Onu seni sonsuza dek korumak için kullanacağım."

Gryphon'un bağını malikâneye geri götürmek, Kieran'ı buraya çağırıp onu nakletmek kadar kolay olmalı ama nedense evren benden nefret ettiği için öyle olmuyor.

Sage'i güvenli bir şekilde evlerine geri götürdükten sonra, diğer Çorak Topraklardan birinde bir durum ortaya çıktı ve Kieran, TacTeam personelini tahliye etmek için geri çekildi. North her ne kadar onu buraya geri çağırmak istese de, gerçekten acil bir durum olmadığı sürece diğer topluluk üyelerini asla riske atmaz. Bunun yerine bir oyun planı yapmak zorunda kaldık.

Kimse onun boş gözlerini ve doğal olmayan ifadesiz yüzünü görmeden onu binadan kaçırmak pek de kolay olmayacak.

Burada zaten çok fazla panik potansiyeli var.

Bunun yerine Sawyer'ı bize birkaç bandaj getirmesi için çağırıyoruz ve bunları büyük bir kafa bandı gibi alnına sarıyoruz, gözlerini tam olarak kapatmıyor ama mürekkep karası görebileceklerini düşünen herkesin aksini ikna olabileceği kadar gizliyoruz. Tamam, North'un cazibesinin her santimini ve belki biraz da Nox'un korkutma tekniklerini kullanmamız gerekebilir ama Gryphon'u eve götürmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırız.

Yani, ne yanlış gidebilir ki?

"Çeşitli şeyler, Bonded. Kaderi kışkırtma," diyor North, bunu onun duyabileceği bir yerde söyleyecek kadar aptal olduğumda.

Bir gözüm Gryphon'un bağında, diğer gözüm de sanki Gryphon'u geri vermek için sert bir şey yapmayı planlıyormuş gibi hâlâ ona bakan Atlas'ta. Bu çok tatlı bir an olurdu, ancak bunun nihayet filizlenmekte olan arkadaşlıklarla hiçbir ilgisi olmadığını biliyorum.

Onunla Bağlanmış Grup'un geri kalanı arasında şekilleniyor ve her şey burada benim zarar görme potansiyelimle ilgili.

Tamam, yine de biraz tatlı.

Kuzey de ona cevap verirken Atlas'a bir bakış fırlatıyor. "Eğer biri soru sormaya kalkarsa, ikimiz de biliyoruz ki burada bir hikâye uydurabilirsin. Yaptığın şey bu, değil mi?"

Çoğunlukla onu ya da Nox'u gülümsetmek için ona bok atıyorum ve küçük Draven kardeşin bana gönderdiği sırıtış, kalbimin göğsümde atmasına neden oluyor. Onun çarpık ve karanlık şakalarına dahil olmak benim yeni favori pozisyonum. Gryphon'un babası General'in, biz daha Gryphon'un kendisiyle konuşma fırsatı bulamadan bu olayı öğrenmesi düşüncesi bile midemi bulandıran sinir yığınından uzaklaşmamı sağlıyor.

Bu durum 'hayır, teşekkürler' listesinde oldukça üst sıralarda yer alıyor.

Tanrı-bağı'nı bizimle birlikte oynamaya ikna ediyoruz, ama sadece tüm zaman boyunca onun yanında kalmayı kabul edersem. Gabe kararıma güvenecek kadar mutlu, Tanrı'ya şükür, çünkü Atlas ve North bundan nefret ediyor. Nox tampon olarak ikimizin yanında kalmayı kabul ediyor ve bu fikirden ölesiye nefret ettiği için istemeye istemeye de olsa Atlas da kabul ediyor. İşler kötüye gidebileceği anda önüme atlamaya hazırlanıyor.

Ben onu binanın dışına ve ATV'lerden birine yönlendirmek için elimden geleni yaparken Kuzey tam da onunla dalga geçtiğim şeyi yapıyor ve hayatı buna bağlıymış gibi araya giriyor.

Toplumda dışlanmış olmanın gerçekten de avantajları var. Kimse bize yaklaşmaya çalışmıyor, hatta Gryphon'un gözlerindeki bandajı görünce şaşkına dönen TacTeam ajanları bile.

Gryphon'u ATV'ye bindirip eve geri götürmek gergin bir on beş dakika sürüyor ama kimse fark etmeden başarıyoruz.

Ya da Atlas'ın tanrı-bağı öldürmesi.

Evimize bir kez daha adım atarken ruhuma derin bir rahatlama duygusu yerleşiyor. Düşünmek istemiyorum

ama savaşırken bir an aklımdan geçti, belki de buraya asla geri dönemeyecektik. Direnişin gelmeye devam ettiği, etrafımıza daha fazla cesedin yığıldığı, hayatlarımız ve toplumumuz için sonsuza kadar savaşmak zorunda kalmamızın kaçınılmaz olduğunu hissettiğim bir an. Belki de bir daha asla bu ön fuayede ayakkabılarımı tekmeleyemeyeceğimi düşündüğüm, onları Bonded'iminkilerin yanına dikkatlice dizdiğim ve Gabe yavaşça bitirirken etrafımızdaki binanın taze boyasını kokladığım bir an.

Yine de bunu hiçbirine itiraf etmek istemiyorum.

Sorun şu ki, Bağlanmış Grubumun ne düşündüğümü bilmek için Gryphon'un tanrı bağının yapabildiği şekilde zihnimi okuyabilmesine gerek yok.

Gabe bir kolunu omuzlarıma doluyor ve başımın tepesine bir öpücük kondururken bedenimi kendine doğru çekiyor.

"Eve döndüğüm için ben de senin kadar mutluyum," diye mırıldanıyor sessizce ve ben de başımla onaylarken boğazımı biraz temizliyorum.

Rahatlama.

Şu anda hissettiğim tek şey bu.

Senatör Oldham'ın boş gözlerinin ve Gryphon'un tanrı bağının uyanmasının yarattığı şaşkınlık beni Çorak Topraklar'da gerçekte ne yaptığımızdan, kaç kişinin ruhunu parçaladığımdan, güçlerini alıp Bağlanmışlarıma aktardığımdan biraz uzaklaştırdı. Ancak şimdi iş bittiğine göre, Yeteneğimin yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kaldım.

Fiziksel olarak yorgunum, gücümün çoğunu kaybetmiş durumdayım. Ama zihinsel olarak, şimdi orada yaptığım her şeyi bölümlere ayırmak zorundayım ki kendimden nefret eden bir çukura düşmeyeyim.

Bu iyi aşınmış bir yol ve benim için yapması çok kolay.

Gabe'i bir saniye daha kucakladıktan sonra Atlas'ın kollarına atılıp hızlıca sarılıyorum.

Kendimi kaybetmeden önce her biriyle en azından küçük bir şekilde iletişim kurmalıyım. Tanrı'ya şükür, hepsi de bunu çok fazla konuşmadan biliyor gibi görünüyor.

Mutfağa girdiğimde küçük dağınıklık yığınlarının hâlâ bıraktığımız yerde durduğunu görüyorum; sanki biz Alaska'da kamp kurup yaşam savaşı verirken buradaki hayata ara verilmiş gibi. North ne kadar temizlik delisi olsa da, hem Draven malikanesindeki hem de buradaki Sığınak'taki yatak odası ve gardıropları tertemiz olsa da, biriken küçük yaşam yığınlarını durdurmak mümkün değil. Bu evde altı kişinin yaşadığının kanıtı, hepsinin de farklı temizlik ve dağınıklık dereceleri var.

Her şeye bakarken bir kez daha iç çekmekten kendimi alamıyorum, hep birlikte inşa ettiğimiz bu alandan sadece küçük bir mutluluk sesi çıkıyor. North dikkatlice önüme geçiyor, beni nazik ama sıkı bir öpücük için kendine çekerken iki eliyle yüzümü çerçeveliyor, uzaklaşırken alnımızı birbirine bastırıyor.

Bana sessizce mırıldandı, "Git bir duş al, Bağlanmış, ve temizlen. Nefes al, kendini bir kez daha insan gibi hisset. Sonra bununla ilgileniriz."

Bunun tam olarak ne olduğunu söylemiyor ama ikimiz de başımızı çevirip Gryphon'un bağına bakıyoruz. Masanın yanında durmuş ikimize bakıyor, gözleri soğuk ve hesaplı bir şekilde her hareketimizi izliyor.

Tahvillerime karşı her zaman hissettiğim çekimin aynısını hissediyorum ama bu sefer aklım, onun Tahvilimin ölümünü planlıyor olabileceği gerçeğinden kurtulamıyor.

Tanrı bağını seviyorum. Bağım da onu seviyor. Ama ben Gryphon'u daha çok seviyorum.

Kuzey tekrar çekilmeden önce beni son bir kez öpüyor. "Duş al, Bonded. Henüz harekete geçmediyse, eminim hepimiz temizlenene kadar bekleyecektir."

Yatak odama doğru iki adım atıyorum ki Gryphon'un tanrı bağı bana doğru bir adım atsın.

Bizi birbirimize bağlayan görünmez bir iplik var ve hiçbir zaman benden bir adımdan fazla uzaklaşamıyor. Sadece Nox'un ikimizin arasına girmesiyle durduruluyor, gölgeleri hala ayaklarının dibinde mutlu bir şekilde oynuyor ve yaratıcısının sert yüzüyle pek uyuşmayan bir rahatlama gösterisi sergiliyor.

"O gidip temizlenecek, sen de burada bekleyeceksin," diyor kararlı bir şekilde. Tanrı bağlının gözleri onu süzmek için benden uzaklaştığında, North beni harekete geçirmek için eliyle bana doğru hafifçe vuruyor. İkisi de tanrı bağıyla yüzleşmeye ve bana biraz yalnız zaman bulmaya hazırlanırken kardeşinin yanına gidiyor.

İkisini de şimdi her zamankinden daha çok seviyorum.

İkisine de bu durumla benim yerime ilgilenecekleri konusunda güvenerek başka bir şey söylemeden oradan uzaklaşıyorum. Omzumun üzerinden son bir kez Bonded'ımın yüzünü boş bir şekilde giyen tanrı-bağlıya bakıyorum ve onu gördüğümde içimdeki sıkışma hissinden kusmamaya çalışıyorum.

Kimse beni takip etmeye kalkmasın.

North o tarzıyla gerçekten kendime ayıracak bir dakikaya ihtiyacım olduğunu biliyor mu, yoksa diğerlerine yedek olarak mı ihtiyaç duyuyor bilmiyorum ama banyoya girip kirli Tac giysilerini vücudumdan sıyırdığımda rahatlıyorum.

Sıcak suyun devreye girmesini beklerken, bir an için aynada kendimi gözden geçiriyorum ve dövüşün şiddetinden sonra ne kadar dağınık olduğumu görüyorum. North'un üzerime titremesi normalin dışında bir şey değildi, özellikle de etrafımda kalkan oluştuktan ve Davies onu benden uzak tuttuktan sonra, ama şimdi kendime baktığımda, onun kısıtlamasına şaşırıyorum.

Dövüşün pisliği altında saçlarım o kadar beyaz ki neredeyse şeffaf, içindeki azıcık renk de tamamen akıp gitmiş. Bundan daha açık olabileceğinden şüpheliyim, gerçi sanırım Yeteneğimi en son kullandığımda da böyle hissetmiştim. Yine de hafiflemenin bir yolunu buldu. Gözlerim kafatasımın içinde çökük görünüyor. Cildim kuru ve donuk.

Hissettiğim yorgunluğun her bir zerresi cildimdeki çizgilere ve morluklara kazınmış durumda.

Gözlerimin yavaşça aşağıya kaymasına izin veriyorum ve Davies'in saldırısından kaynaklanan morluklarla birlikte kollarımda ve bacaklarımda bir dizi çizik ve küçük iz buluyorum. Bağlanmışlarımın hepsi, onlara verdiğim güç takviyesi sayesinde mükemmel görünüyor olabilir, ancak Felix'i görmek için bir gezinin geleceğimde olduğunu zaten biliyorum. Aldığım küçük çaplı hasarı gördükten sonra hiçbirinin yavaş ve normal bir şekilde iyileşmemi kabul etmesine imkan yok.

Asıl zarar zihnime, ama sanırım bunu da biliyorlar.

Boşluğa bakarken ellerimi kollarımın üzerinde ovuşturuyorum, suyun şu anda muhtemelen sıcak olduğunu tamamen unutuyorum ve Yeteneğimi kullanmanın sonuçlarını görünce kemiklerime bir ürperti yerleşiyor. Bu zaten beklemediğim bir şey değildi ama yine de beni rahatsız ediyor. Bugün kaç kişiyi öldürdüğüm inkar edilemez.

Her yerimde yazıyor.

Sonunda sıcak spreyin altına girip başımdan aşağı dökülmesine izin veriyorum, sırılsıklam oluyor ve kendimden duyduğum tiksintinin bir kısmını yıkıyorum. Saçlarımı temizlemek için acımasızca fırçalamam gerekiyor; kan ve kiri temizlemek tam bir kabus. Üzerimden akan su nihayet temizlenmeye başladığında kapının açıldığını duyuyorum.

Tanrı bağının beni aramaya geldiğini bilmek için dönmeme gerek yok.

Ona bir şey söylemek için ağzımı açıyorum... ne olduğunu gerçekten bilmiyorum, o sırada Kuzey'in sesi zihin bağlantımızdan süzülerek bana ulaşıyor.

Tanrılar bize bilmemiz gerekenleri söylemeyi kabul ettiler. Hepsini.

GRYPHON'UN BAĞI tam yanımda oturmadığı sürece konuşmayı reddediyor, bu yüzden kendimi Atlas'la onun arasında sıkışmış buluyorum, beni yanına yaklaştırırken kolunu omuzlarıma doluyor. Bağın bana bir şey yapmasından hâlâ korkmuyorum ama bunun her şeyden çok Atlas'ın korunma ihtiyacını karşılamakla ilgili olduğunu zaten biliyorum.

North, önünde Nox'un araştırma notlarıyla dolu bir dosyayla hepimizin karşısında oturuyor, tarih boyunca tanrı-bağları hakkında şu ana kadar elimizde olan her şey. Nox, Gryphon'un diğer tarafında oturmuş, sert bir yüz ifadesi ve dikkatli gözlerle en yakın arkadaşının üzerindeki tanrı bağını inceliyor. Gölgeleri hâlâ dışarıda ve ayaklarımızın dibinde yerde dolanıyor, Nox'a ya da bana bir şey olması durumunda gerçekte olabilecekleri kâbus canavarları gibi değil de uysal ve oyuncu yaratıklarmış gibi davranıyorlar.

Mükemmel küçük yavrular.

Gabe, Atlas'ın diğer tarafında oturmuş, içinde antiasit olan küçük bir bardakla ilgileniyor. Karışımı yudumlarken yüzü hâlâ biraz yeşil görünüyor. Ona sorgulayıcı bir bakış attığımda yüzünü buruşturuyor.

"Ejderha Direniş'ten çok fazla yedi ve
Görünüşe göre bu midemle uyuşmuyor."

Atlas onunla alay ediyor ve gülüyor, dirseğimi işe yaramaz bir şekilde karnına sapladığımda neredeyse hiç tepki vermiyor. Sanki pişman olmuş gibi eğilip saçlarıma bir öpücük konduruyor.

Tamamen yalan.

North'un gözleri bana gelene kadar Bağlanmış Grup'un her bir üyesinde geziniyor, saçımın rengine ve gözümün etrafındaki çürüğe bir anlığına takılıp kaldıktan sonra şöyle diyor: "Felix'i çoktan aradım, yaralanan TacTeam üyelerinin durumu stabil hale geldiğinde bizi görmeye gelecek. İkinci Çorak Toprak temizliğinden gelen akın nedeniyle gecikti."

Omuz silkip Atlas'ın yanına biraz daha sokuluyorum ve kolunun sıcak ağırlığını üzerimde hissederek rahatlıyorum. "Bunun için endişelenmiyorum. Canım falan yanmıyor ve sanırım hepimizin başa çıkması gereken daha büyük sorunları var."

North'un ağzı biraz daha kapanıyor ama bana başıyla onay veriyor. Onun Bağlı Grubumuzun tamircisi olduğunu, her şeyi olabildiğince mükemmel hale getirmesi gerektiğini zaten biliyorum. Dolayısıyla bu tavrının tek nedeni, hemen çözemeyeceği bir sorun olması ve bu sorunun sevgili Bağlı'sının sorunu olması nedeniyle tatsızlığının ikiye katlanması.

Bazen bu adamı ve onun sevgisini hak etmediğimi düşünüyorum.

Bu duyguyu, bazen Yeteneğimi bu şekilde kullandıktan sonra gelen kendinden nefret etme dallarını içimden atmaya çalışıyorum, ama pençelerini derimin altına sıkıca geçirmişler.

Yanımdaki tanrı-bağlı yine başını eğiyor. Bunu her yaptığında merakla bir kediye benziyor ama elini yüzüme doğru uzattığında masadaki herkes aynı anda tepki veriyor.

"Hayır."

"Ona dokunma."

"Eğer şu anda ona bir şey yapmaya kalkışırsan-"

Hepsini duyuyorum, ama bağım her şeye rağmen bedenimi hareket ettiriyor, avucu morarmış yanağımın üzerinde durana kadar yüzümü eğiyor. Hediyesi içime akıyor, daha önce orada olan zonklayan acıyı kovuyor ve sanırım bu son, onun acı uyuşturma yeteneği artık bana tanıdık geliyor.

Sonra masanın karşısında oturan North'un gözleri büyüdü.

"Ne zamandan beri iyileştirme yeteneğine sahipsin?" diyor. "Yoksa bu tanrı-bağının uyanmasıyla gelen bir şey mi?"

Tanrı-bağlının başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdiğini hissediyorum, bu ikimiz arasındaki ilk gerçek şefkat belirtisi ve ona daha fazla sokulmak için kendi bağımın devreye girmesine ihtiyacım yok.

Gryphon'u öldüreceğini sanmıyorum.

Bunu söylemek benim için saflık olabilir ama hiçbirinin bu sefer içinde uyandıkları kaplardan memnun olduklarını sanmıyorum; ne kadar tartışmış olurlarsa olsunlar, Kuzey'in bağı bile.

Ben ortaya çıkmadan çok önce onu kolayca öldürebilirdi.

"Zihinde manipüle edemeyeceğim hiçbir şey yoktur."

Atlas'ın kolu etrafımda geriliyor ve "Onun kafasından çık" diye bağırıyor.

Tanrı-bağı, önündeki 'bedenin' endişelerine kayıtsız kalarak ona sadece bakıyor. "Onu iyileştirmek, zihnini bilinçsizce bunu yapmaya ikna etmek kadar basitti. Hiçbir zaman tehlikede değildi."

Ama bu o kadar kolay değil. Hiçbir zaman da olmadı.

Nox bir süre daha ona bakıyor, onu incelerken gözleri kısılıyor. Ona bir kaşımı kaldırıyorum, burada tam olarak ne gördüğünü ve geri kalanımızın kaçırdığını sorguluyorum, ama o bana başını sallıyor.

Her ne ise, bunu diğerleriyle paylaşmak istemiyor.

North, tanrı bağının dikkatini bir kez daha çekmek için boğazını temizledikten sonra ona eliyle işaret etti. "Hepimiz buradayız. Hepimiz söyleyeceklerinizi dinlemeye hazırız ve endişelerimiz ne olursa olsun, Bağlınızın yanına oturmanıza izin vermeye hazırız... Şimdilik."

Tanrı-bağlı elini yüzümden çekip onun yerine kalçamı tutuyor ve parmaklarını esneterek sıkıyor. Bunun bir güç gösterisi mi yoksa bir baştan çıkarmanın başlangıcı mı olduğundan emin değilim, ama bağım hemen benimle birlikte oynamakla ilgileniyor.

Çok çabuk kapatmak zorunda kalıyorum.

Kuzey onun her hareketini izliyor ama kimse bana dokunmasını engellemeye çalışmıyor. Kendimi kontrol ettiğimden emin olduğumda, elimin onu örtmesine izin veriyorum. Bağlantım göğsümde memnuniyetle mırıldanıyor, her ne kadar ben

şu anda işleri daha ileri götürmesine izin vermeyeceğim. Şu anda her şeyin gidişatından son derece mutlu bir durumda ve bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum.

"Başlangıçtan beri buradayız. Duyarlı yaşam bu dünya üzerinde yürüdüğünden beri, Üstün Yetenekliler arasında yaşayan başkaları da oldu."

Nox'a bakıyorum. Bu, araştırmasının söylediklerileyle örtüşüyor ama tanrı bağının söylediği hiçbir şeye tepki vermiyor. Her zaman olduğu gibi ipucu aramak için her küçük kelimeyi içine çekerken sadece berrak gözlerle izliyor.

"İlk uyandığımda, Bağlı'mla tanışamadım. Bir şeylerin eksik olduğunu ve varlığımda yaşadığım ıssız hayattan daha fazlası olduğunu biliyordum. Sonra ikinci kez... sen oradaydın."

Dönüp bana bakıyor ve ilk kez yüzünde bir ifade görüyorum.

Açlık.

Midemde kelebekler uçuşan türden, bu adamın beni en tatmin edici ve keyifli şekillerde tüketeceğini söyleyen türden, eğer ona izin verirsem, izleyiciler lanet olsun.

Yanaklarım kızarıyor ve bakışlarının sıcaklığı altında boğazımı temizliyorum.

"Her uyandığımda, zamanın kendini tekrar ettiğini, altımızın birlikte yürümesi gerektiğini anlayana kadar daha fazla Bağlanmış vardı. Ama zaman çizgileri asla tam olarak aynı hizaya gelmedi. En fazla dördümüz aynı anda bir araya gelebildik, son ikimiz on yıl farkla kaçırdık. Draconis'in yeniden döngüye girmesi ve uyanması herkesten daha uzun sürer. Bu hep böyle olmuştur."

Draconis, Kahin, onların kendilerine verdikleri isimler var, ama şu anda birbirimize verdiğimiz isimlere hiç benzemiyorlar.

Bir an için dönüp Gabe'e bakıyorum, ama son antiasidini bitirirken yüzünü buruşturuyor, hâlâ yeşil görünüyor

Kenarlarda.

"Ne istiyorsunuz? Bizden yani?" Söylediklerimi iyice düşünemeden kelimeler ağzımdan dökülüverdi.

Boğazımı tekrar temizliyorum ve daha net olmaya çalışıyorum. "Ne için geri gelip duruyorsun? Yoksa içinde bulunduğun bu 'yeniden doğuş döngüsü' üzerinde hiçbir kontrolün yok mu?"

Sandalyesinde öne doğru eğiliyor, uyluğumdaki eli bana yavaşça cevap verirken biraz daha sıkılıyor. "Ebedi olan için dönüyoruz. Dönüyoruz çünkü o bizi çağırıyor. Bağlılarım için yalnız bir varoluş düşüncesi düşünülemez. Ebedi dönerken, biz de döneceğiz."

Ebedi.

Bir an için North'un gözleriyle buluşuyorum, kendi gözlerimi kapatıp bağımı kontrol etmeden önce ilgiyle parlayışını izliyorum.

Bu senin adın mı? Ebedi mi?

Bir tanrı için isim ne işe yarar ki? Ama evet, bana böyle seslendiler.

Böyle bilmecelerle konuşmasından hep nefret etmişimdir ama bana cevap veriyor olması bile bana umut veriyor.

Her biriyle yüzlerce hayat yaşadığınız halde neden geri dönmeye devam ediyorsunuz? Neden buraya gelmeye devam ediyorsun?

Cildimdeki tahriş kaşıntısını hissedebiliyorum, bu duygu bana ait değil ve ondan tam gelişmiş bir bağlanma nöbeti bekliyorum. Bunun yerine, ben karşı koymaya fırsat bulamadan zihnimi ele geçiriyor ve bedenimi ele geçiriyor.

HER YERDE DUMAN VAR.

Etrafımızdaki alan yanıyor, alevlerden oluşan bir duvar köklü ağaçları sanki çalıdan başka bir şey değilmiş gibi yutuyor. Ayaklarımızın altındaki zemin külden kararmış durumda. Derme çatma deriden bile

Ayağımda ayakkabılar, zeminin ne kadar sıcak olduğunu hissedebiliyorum, sanki güneşten kavrulmuş gibi.

Varlığımın her zerresi tükendi.

Kendi ruhlarımızdan başka alacak ruh kalmadı. Corvus bedenime verdiği zararı onarmak için yaşam gücünü içime almam için beni ne kadar zorlarsa zorlasın, bunu yapmayacağım.

Diğerlerine zarar veremediğim gibi ona da zarar veremezdim.

Biz ve diğer tanrı-bağları arasındaki savaşın yarattığı yıkım çok büyük. Etrafımızdaki ceset yığınları çeşitli hasar ve çürüme aşamalarında, yüzlercesi de gölgeler tarafından tüketilmiş ve Üstün Yeteneklilerin ilk etapta var olduklarını gösteren çok az şey var.

Yine de yeterli değil.

Enerjim azalıyor ve her zaman olduğu gibi bir kez daha ölümle birbirimizden ayrılacağız. Gemime bakıyorum ve çoktan önemli ölçüde hasar aldığımı görüyorum. Corvus ve Crux, benim onları iyileştirebildiğim gibi beni iyileştiremiyor. Bağlılarımdan bu yeteneğe sahip olan tek kişi bu sefer bizimle değil. Yakınlarda tahammül edilebilir bulduğum bir Şifacı olsa bile, midemin içinde bulunduğu karmaşayı düzeltecek kadar güçlü olacağından şüpheliyim.

Corvus'un bana bakarken gözlerindeki gerginliği de görebiliyorum. İçindeki beni düzeltme ve hasarı silme ihtiyacını görebiliyorum ama bu hayatımızın sona erdiğini çoktan kabullenmeye başladım. Mutlu sonla bitecek gibi görünmeyen bir kitapta sadece bir bölüm daha... hatta görünürde bir son bile yok.

Önceki hayatımızda ne yaptık da bu şekilde lanetlendik, tekrar tekrar uyanıp birbirimizi bulduk ama mutluluğu asla tam anlamıyla bulamadık bilmiyorum. Ayaklarımızın altında karıncadan başka bir şey olmaması gerekenler tarafından avlanmak. Keşke hep birlikte uyanabilseydik. Keşke bağlarımızı tamamlayabilsek ve birlikte huzuru bulabilsek.

Bunun yerine, bin yıl boyunca yıkım, ölüm ve çürüme, kalp ağrısı ve yalnızlıktan başka bir şeyle lanetlendik.

Bu hatıra bağımı acıtıyor.

Zihnimde onun etrafında dolaşıyor, iltihaplanmış ve ağlayan bir yara gibi onunla uğraşıyor, düşmanlarımızın ellerinde katlandıkları diğer yüzlerce ölümden biri çünkü birbirimizden ayrıldık ve birbirimiz olmadan zayıfladık.

Tam bir Bağlanmış Grup olmadan.

Crux bize geri dönüyor, elleri kan içinde ve yüzü gölgeler içinde, ağacın örtüsünden gelen karanlık ona doğru eğiliyor. Giydiği yüz farklı, ama içindeki ruh hala gerçek, hala mükemmel ve benim, hangi bedeni giyerse giysin. Bir anıdan başka bir şey olmasa da, içimde ondan uzak duruyorum, bağlılığıma diğer tanrı-bağlılara olduğu kadar sadıkım. Sanırım bu yüzden birlikte bu kadar iyi çalışıyoruz.

Senedim de aynı fikirde.

Anılarımda bile, ruhumun gücünün bağımın şimdiye kadar hissettiği en güçlü güç olduğunu hissedebiliyorum. Her zaman gücümün bağlarımdan geldiğine inanmıştım ama burada, bu kapta bunun doğru olmadığını görebiliyorum. Bu kap farklı. Daha zayıf, alabileceği şeylerin sınırları benimkinden çok daha düşük. Birbirlerine uygun olmadıklarını açıkça görebiliyorum.

Aramızdaki bağ olmasa bile, benim Yeteneğim diğer Yeteneklilerin sahip olmayı umabileceğinden çok daha fazla.

"Hepimiz buradan canlı çıkamayacağız. Yaşamak için ruhlarımızı almanız gerekiyorsa, alın. Başka bir döngüde size tekrar döneceğiz," diyor Corvus ama ben başımı sallıyorum.

"Birlikte olmadığımız sürece burada olmanın bir faydası yok. Sensiz ben yokum."

Kalçalarının üzerine çöküyor, bacaklarını saran gölgeler efendilerine itaat ediyor.

başını bana doğru sallıyor. "Tekrar ölmeni izleyemem, Ebedi. Bana bunu tekrar izletme."

Bisiklet bizi yavaş yavaş parçalamaya başlıyor.

Corvus'un bu reenkarnasyonu acısını daha öncekilerden daha açık bir şekilde ifade ediyor çünkü beden yeni olabilir ama ruh yorgun. Ruh bu noktaya gelmek için uzun bir yolculuğa çıktı ve artık yorulmaya başladı.

"Başarabiliriz," diyor Crux, arkamızdan ateşin karşısındaki dağa bakarak, güneşin yavaş yavaş kararmış gökyüzünde turuncu bir parıltı oluşturmaya başladığı ve ışık ışınlarının parlamak için savaştığı yere.

"Eğer şimdi gidersek, başarabiliriz."

Kahin bu döngüyle uyanmadı, bu dünyadaki bir sonraki dönüşüne hâlâ onlarca yıl var ama Crux'un yalan söylediğini bilmek için ona ihtiyacım yok. Birlikte ölmeden önce kardeşine dikkatini dağıtacak bir şey vermeye çalışıyor, gecenin acısını atlatmasını sağlayacak küçük bir şey, çünkü bu hep böyle oluyor.

Her zaman birlikte durur ve ölüme giderken etrafımızdaki yıkımı seyrederiz.

Şimdi önümüzde zor bir seçim var. Burada ve şimdi meseleleri kendi elimize almayı, bu gemileri geride bırakmayı ve döngüye kendi şartlarımızla yeniden başlamayı mı seçeceğiz, yoksa bedenlerimiz pes edene kadar savaşmaya devam mı edeceğiz. Bu kararı daha önce pek çok kez verdik, her iki durumda da asla tam anlamıyla mutlu olamadık.

Savaşmak istiyorum. Şu anda içinde bulunduğumuz küçük, korunaklı alanı terk etmek ve bize musallat olan o tanrı-bağı bulana kadar koşmak istiyorum. Çıplak ellerimle onu parçalara ayırmak, bana ve benimkine gösterdiği aynı duygusuz muameleyi ona da göstermek istiyorum. Ama onu kaç kez öldürmüş olursam olayım, uyanmaya devam ediyor. Uyanıyor ve bizi avlıyor.

Yoruldum.

Bonded'ıma itiraf etmek istediğimden daha yorgunum. O kadar yorgunum ki umarım bir sonraki döngüde uyanmam ya da belki bir daha hiç uyanmam. Belki de pes etmeliyim, Bağlanmışlarımla bulduğum küçük neşe ceplerinin elde edeceğimiz tek şey olduğunu bilmeliyim, huzur içinde son dinlenme yerime gitmeliyim, en azından her biriyle tanıştığımı bilmeliyim.

Binlerce yaşamda sadece birkaç dakikalığına da olsa, ruhumu tamamlayanları tanıdım.

"Böyle düşünme Ebedi," diyor Crux, bir elini uzatıp yanağıma bastırarak.

Artık ikimizle de ilgilenmek zorunda, bu bana pek doğru gelmiyor ama yine de eline doğru eğiliyorum. Bunu yapmak garip geliyor, sanki el bana tanıdık gelmiyor, ama aynı zamanda evimdeymişim gibi hissediyorum, çünkü derinin altındaki tanrı aynı kalıyor.

"Siz ikiniz gitmelisiniz. Birlikte sessizce buradan ayrılın. Ben biraz daha kalacağım, başladığımız işi bitireceğim ve düşmanımızın bir sonraki döngü boyunca uyumasını umacağım."

Geriye hiçbir şey kalmayana kadar her zaman kendinden son bir parça verirdi, ancak Corvus ve ben asla yalnız gitmesine izin vermezdik, bu konuda bir seçeneğimiz olsaydı bile. Bunun yerine, birlikte ayakta durarak kendimizi fırçaladık. Kan, ayaklarımızın altındaki kavrulmuş toprağa damlamaya devam ederken, damarımın durumu karşısında irkilmemeye çalışıyorum.

"Bunu birlikte bitireceğiz," diyorum. "Birlikte uyuyacağız."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KUZEY

Oli'nin bağıyla konuşurken kendini kapatmasını izlemek içimde her zaman olduğu gibi yine aynı huzursuzluk ve hayal kırıklığı dalgalarını gönderiyor ama bunun yerine kendi bağımla konuşarak dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum.

Yapmayı en az sevdiğim şey.

Ama şu anda duygularımın bir önemi yok, çünkü her zaman içimde yaşayan şeyle savaşmış olsam da, Bağlı'mın güvende olması için ne gerekiyorsa yapacağım. Her birimizin içinde yaşayan tanrılar olduğunu bilmek, kendi duygularımın üstesinden gelmenin ve bunu atlatmak için onunla çalışmaya başlamanın zamanı geldiği anlamına geliyor, özellikle de bu savaşı kaybetme ihtimalimiz varsa.

Oleander'ı bir daha asla kaybetmeyeceğim.

Sen de ona Ebedi mi diyorsun?

Bana yeterince hızlı cevap veriyor, bana kendini belli etmemiş olsa da bu konuşmayı açıkça dinliyor. Benim bağım ebedidir, her zaman.

Peki size ne diyorlar? Etrafta bu kadar çok bulunduğunuza göre hepinizin bir ismi olmalı.

Crux. Kardeşimin adı Corvus. Ayrıca Kahin, Cleaver ve Draconis de var. Sonunda hepsi uyandı.

Kâhin.

Oli'nin Gryphon'un bağı dediği şey buydu.

Onları nasıl hayatta tutacağız? Ebedi ve içinde yaşadığı Bağlanmış'ım için planınız nedir?

Bundan ne tür bir yanıt beklediğimden emin değilim, ama aldığım yanıttan memnunum. Mutluluğun ötesinde, içimi dolduran rahatlama, belki, sadece çok belki, Tanrı ile biraz daha sık konuşmaya başlamam için yeterli.

İkisi de benim, tıpkı sizin olduğu gibi. Hiçbir ayrım yok. Düşmanımız geldiğinde, her zaman olduğu gibi, hepsini yeneceğiz. Artık rakipsiziz.

Gözlerimi açıp Nox'a bakıyorum ve onu zaten bana bakarken buluyorum. Gryphon'un bağına geri dönmeden önce ona basit bir baş selamı veriyorum.

Kâhin.

Kendimi sırıtmaktan alıkoymak için yanağımın içini ısırmak zorunda kalıyorum, zaten Bağlı'mın tanrıların isimleri hakkında söyleyecek çok şeyi olacağını biliyorum, ama aynı zamanda kendimi onun bağı için seçilen kişiden memnun buluyorum.

Ebedi.

Hiç şüphesiz, o ebediyen ve tamamen benim. Bağlı Grubumuzun merkezi, ebediyen hepimizin üzerinde anlaşabileceği ve bir araya gelebileceği tek şey, hepimiz onu güvende tutmak için birlikte çalışıyoruz.

İşte fark bu, diyor bağlılığım. Bu zamanı böyle atlatacağız, hep birlikte.

"Neler oluyor?" Gabe odanın sessizliğinde mırıldanıyor ve ben de gizlilik çabasına girmeden cevap veriyorum.

Onların burada yeri yok.

"Benim bağımın adı Crux, seninki Draconis.
Atlas Cleaver'dır ve Nox da Corvus'tur."

Onlardan, özellikle de kardeşimden bir tepki bekliyorum ama Nox sadece omuz silkmekle yetiniyor. "Bu

Corvus mantıklı. İkisi de Draven ismiyle bağlantılı. Ya gölgeli tanrıların tüm reenkarnasyonları bizim aile soyumuzdan geliyorsa? Babamda da vardı."

İnliyorum ve elimi yüzüme sürüyorum. "Sence de bu doğru olsaydı tüm bunlar hakkında daha fazla şey duymaz mıydık? Belki de tanrıları bulmak için bu kadar çok aramamız gerekmezdi?"

"Öyle mi? Yani, kitapların çoğunun nadir ve baskısının tükenmiş olduğunu biliyorum ama bu şeyler göz önünde saklanıyormuş gibi geliyor... Tabii saklanıyorlarsa," diyor Gabe, hâlâ inanılmaz derecede yeşil görünüyor ve Atlas sempatik bir yüz ifadesiyle sırtını sıvazlıyor.

Sarsak bir şekilde başlayan dostlukları derin bir saygıya dönüştü ve ejderhanın Direniş askerlerini Zakkum'dan uzak tutmak için ne kadar çaba sarf ettiğini görmek en hafif tabirle ilham vericiydi. Atlas'ın kendisi de savaşın aciliyeti sayesinde kısa sürede Cleaver'ın güçlerinde ustalaşmıştı. Sonuç olarak, her şeyden nispeten yara almadan kurtulmuştuk, sadece Bağlanmış'ımdaki artık iyileşmiş çürükler ve çizikler bunu gösteriyordu. Çorak Topraklar'da savaşmak çok uzun sürmüştü ve onu kaybetmeye çok yaklaşmıştık. O an ve Kalkan vardı kopmuş içine yer Oleander'ın etrafını sararak onu tüm Bağlı Grup'tan ayırınca onu kaybettiğimizi düşündüm. Nox'un gölgeleri alanı doldurup onu görüş alanımızdan çıkardığında durum daha da kötüleşmişti İşkencecisiyle savaşırken.

Kardeşim ona ulaşmak için oraya girmeseydi ne yapardım bilmiyorum.

"Bu konuda endişelenmemize gerek var mı?" Atlas, Oli'nin yanağında nazik bir el gezdirerek mırıldanıyor ama Nox sadece omuz silkiyor.

"Yapabileceklerinden korktuğu zamanlarda bile bağıyla her zaman yakın bir ilişkisi oldu. Her ne olursa olsun

Şu anda ona gösteriyor, görmesi çok önemli."

Çorak Topraklar'daki savaş alanında olanları düşünmesini engelleyecek her türlü dikkat dağıtıcı şey bence bir kazançtır. Sığınak'a döndüğümüzde, onun dağılmasını engelleyen tek şey Gryphon'un bağının dikkatini dağıtmasıydı.

Buraya döndüğümüz andan itibaren, özenle bir araya getirilmiş cephesindeki çatlakların ortaya çıkmaya başladığını görebiliyordum. Şu anda yaptığı işte ne kadar haklı hissederse hissetsin, bunu Bağlı Grubunu ve topluluğun kendisini savunmak için yapıyor olsa da, bu onun üzerinde hala kimsenin benim kadar iyi anlayamayacağı bir yük oluşturuyor.

Çorak Topraklar'daki öldürme sayısı sadece benim ve Nox'unkiyle rekabet ediyordu, Hediyelerimizin süpüren bulutları askerlerin üzerine akıyor ve onları en acımasız ve şiddetli yollarla parçalıyordu. İçimde zerre kadar pişmanlık yok ama yine de bu gücün bedeli omuzlarıma ağır geliyor. Sanırım bu, ruhu olan bir insan olmanın bir parçası. Bu seçimin ağırlığını taşımanın yalnızca size ait olduğunu bilmek.

Doğruyu yanlıştan ayırma yeteneğime inanıyor olabilirim, ancak Doğu Yakası'ndaki Direnişçiler ve aileler için yapabileceklerimden dolayı kötü adam olduğumu, güvenliğimiz ve özgürlüğümüz için tekrar tekrar seve seve oynayacağım bir rol olduğunu inkar edemem.

"Geçmiş yaşamları da hatırlayacak mıyız? O zamanlar ejderha olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayacak mıyım?" Gabe soruyor ve kafamı kaldırdığımda Kâhin'e baktığını görüyorum.

Sanki ona cevap vermeye niyeti yokmuş gibi boş ve ruhsuz gözleriyle ona bakıyor, ama Gabe o açık ve rahat tavrıyla ona bakıyor. Tanrı bağını koparan şey bu olsun ya da olmasın, sonunda cevap veriyor. "Eğer Draconis bunu seninle paylaşmayı seçerse, o zaman evet, ama her zaman sadece Ebedi ile iletişim kurdu. Sadece onu istemiştir."

Gabe bir an için başını sallıyor ve sonra omuz silkiyor. "Atladığında ikimizle de yeterince iyi iletişim kurdu.

rüyalarıma giriyor, bu yüzden endişelenmiyorum. Her şeyin yolunda olduğunu bilmek için geçmiş yaşamları hatırlamama gerek yok."

Umarım gerçekten bu kadar kolaydır.

Gözlerimi tekrar kapatıyorum, bir elimi her şeyden çok sinirlendiğim için gözlerime sürüyorum ve bağım bir kez daha konuşuyor.

Size göstereceğim. Başarısız olursak ne olacağını göstereceğim.

Etrafım parke taşları ve ceset deniziyle çevrili. Ayaklarımın altında, her yerde çivileri çıkmış rustik ahşap çıtalar var, sanki platform eldeki malzemelerle aceleyle bir araya getirilmiş gibi. Etrafımdaki binalar alışık olduğum modern mimariden ziyade şirin köy evlerine benziyor, her yerde saman çatılar ve kabaca yontulmuş taş duvarlar var. Sanki göz açıp kapayıncaya kadar yüzlerce yıl öncesine fırlatılmış gibiyim.

Sanırım bir bakıma öyleydim.

Nerede olduğumu ya da saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama şöyle bir bakıyorum ve kardeşimin yanımda durduğunu görüyorum.

Ne olursa olsun bu tek şey doğru kaldı.

Nox'a benzemiyor tabii ki. Yüzü çok farklı ama ondan da Nox'tan aldığım hissin aynısını alıyorum. Ona zarar vermek isteyebilecek herkesi öldürmeye yönelik koruyucu bir dürtü ve ailevi bir bağ hissi, kendim ve Bağlılarım için olduğu kadar onun için de bu durumdan canlı çıkma ihtiyacı.

Mutluluğu ve memnuniyeti bulması için.

Tüm bunları kendim için de hissediyorum, hepimizin hem Sığınak'ta hem de burada, bu anının içinde sıkışıp kaldığımızı öğrendiğim bu cehennem deneyimini atlatabilmemiz için.

Etrafımızdaki tezahürat ve bağırışlar bunun olmayacağına dair ilk ipucum.

Ellerime bakıyorum ama önümde demir zincirlerle birbirine bağlanmışlar. Dirseklerime kadar olan derim siyah, gölgelerimi çağırdığımda dönüştüğü siyahlığın aynısı, ama onlar hiçbir yerde görünmüyor. Yeteneğimin gücü tükenmedi. Hâlâ orada hissedebiliyorum, ama içimde bir engel var, bir şey ona erişmemi engelliyor, her ne kadar gölgelerin dışarı çıkmak, yutmak, öldürmek ve korumak, bunun olmasını engellemek için derimin altına vurduğunu hissedebilsem de.

Etrafıma bakıyorum ama Bağlı'm burada bizimle değil.

Sadece ben ve Corvus, ilkel bir köyün ortasındaki bir platformun üzerinde durmuş, bize canavarmışız gibi bakan Yetenekli ve Yetenekli olmayan bir kalabalığa bakıyoruz.

Bu benim alışık olmadığım bir şey değil. Tüm hayatımı Draven ismini ve onunla birlikte gelen mirası taşıyarak geçirdim, ancak bu insanların gözlerindeki korku o kadar keskin, nefret her şeyi tüketiyor ki, neden burada olduğumuz konusunda hiçbir şüphe yok.

Bir adam bizimle birlikte platforma doğru ilerliyor ve gür bir sesle kalabalığa hitap ediyor. Konuştuğu kelimeleri tanımıyorum, eski ve çoktan ölmüş bir dil, ama yine de ne dediğini biliyorum.

Gölgelerimizin suçları yüzünden bizi ölüme mahkum ediyor.

Bağımın bu duruma kızdığını hissedebiliyorum ama aynı zamanda bu kadere boyun eğmiş durumda. Mücadele etmek istemiyor. Burada hayatta kalmanın bir yolunu bulmak istemiyor. Sadece tüm bunların bir an önce bitmesini istiyor.

Küçük evlerin çatılarına bakarken gözüm kalabalığın ötesindeki taşları kaplayan kana takılıyor. İçimdeki dehşet duygusuyla kanı takip ediyorum, ejderhanın büyük ve pullu bedenini bulana kadar aşağıya doğru takip ediyorum.

Sokakları kaplayan kan miktarı beni ölü olduğuna ikna etmeye yetmediyse, büyük hayvanın vücudunu göğsünden delip geçen ve bağırsaklarını dökmeye çalışıyormuş gibi etrafı eşeleyen mızrak kesin bir gösterge olurdu.

Gözlerimi ondan alamıyorum.

Ona baktıkça görüntü daha da dehşet verici hale geliyor. Kanatlarından biri kısmen kesilmiş, diğeri ise okların ince zarı delip geçtiği yerden parçalanmış. Çeneleri ardına kadar açık ve dişlerinin çoktan sökülmüş olduğunu görebiliyorum, eminim hatıra olarak.

Gözleri kafasının içinde geriye doğru yuvarlanmış, ancak yuvasından sızan kan siyah, sanki boşlukların kendisi aşağıya ve yanaklarına dökülmüş gibi.

Bu formlarda güçlüyüz, ancak Bağlı Grup bir arada olmadan ve Ebedi'nin gücü hepimize pompalanmadan yenilmez değiliz.

Eğer burada daha önce uyanmış başka tanrılar varsa, o zaman hiç şansımız yok demektir.

Biz onları asla onların bizi avladığı gibi avlamayız. Bağlılarımız için ve birbirimiz için avlanırız, böylece bu varoluşta tek başımıza döndüğümüzde karşılaştığımız ezici yalnızlık olmadan yaşayabiliriz. Diğer tanrılara ne oldu da tek umursadıkları şey yıkım oldu bilmiyorum. Kan, ölüm ve yıkımdan başka bir şeyle ilgilenmemeleri için döngülerinde ne kadar çarpık ve karanlık şeyler yaşanmış olmalı. Ancak, Bağlanmış Grup tamamlanana kadar yüzleştiğimiz gerçeklik bu.

Ebedi olan, kendisine ait olan beş tanrıyı da yanına alana kadar huzur bulamayacağız. Bunu yapmadığımız sürece zamanın sonuna kadar bu boş ve acı dolu varoluşu tekrar tekrar yaşayacağız.

Sonunda tekrar ellerime baktığımda avuçlarımdan birinin ortasında kurdeleyle bağlanmış bir tutam saç olduğunu görüyorum. Beyaz, Oleander'ın saçıyla aynı doğal olmayan renkte.

Yeteneğine ve Ruh Değiştirmesi için gereken güce. Bağımla konuşmama gerek kalmadan biliyorum ki onun bu versiyonu, bu zamandan, çoktan öldü.

Bağım karşılık vermiyor çünkü onsuz var olmak istemiyor.

Yanımdaki Corvus'un ölü, boş gözleri de aynı şeyi söylüyor.

Ölümünün yakın olduğunu bilmek bana acı veriyor olabilir, ancak bu dünyada onsuz ve onsuz bir gün daha geçirmeyi kendimden daha çok istemem.

O olmadan biz bir hiçiz.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Oli

Bağlarımın hafıza şeridindeki acı dolu yürüyüşünden uyandığımda masada tek başıma oturuyordum.

Kâhin pencerenin yanında, benden üç adım ötede duruyor ve Sığınak'ın küçük vadisine bakıyor. Gözünü kırpmıyor ya da hareket etmiyor ve ben de hâlâ nefes aldığından emin olmak için bir dakika boyunca ona bakıyorum. Gryphon'un vücudunun oksijene ihtiyaç duyduğunu unutmasını ve bunu yapmayı bırakmaya karar vermesini istemem.

North ve Nox kahvaltı barının üzerine yayılmış bir yığın evrak üzerinde birlikte mırıldanıyorlar, North'un önünde bir bardak viski var ama şaşırtıcı bir şekilde Nox için hiçbir şey yok. Atlas ve Gabe ortalıkta görünmüyor.

Ayağa kalkmadan önce vücudumun kontrolünü tekrar ele geçirdiğimden emin olmak için bir saniye duruyorum.

Kâhin hemen beni takip ediyor.

North kaşlarını çatarak izliyor ama Nox konuşmalarından sıyrılıp ikimizi de koridordan yatak odama kadar takip ediyor, sanki bir mıknatısmışım da hepsini sorgusuz sualsiz yanıma çekiyormuşum gibi. North'un evraklarını topladığını duyuyorum, ardından ayak sesleri de bizi takip ediyor.

Gabe'i yatağımda çoktan uyumuş buluyorum; yüzüstü yatmış, bir kolunu başının altına sokmuş, üzerinde boxer şortundan başka bir şey yokken hafifçe horluyor. Atlas duşumda, su akıyor ve kapı yarı açık.

Hâlâ çalışır durumda bir banyosu olmayan tek kişi o. Ama Gabe banyoyu çalışır hale getirmenin bu kadar uzun sürdüğü için özür dilemeye çalıştığında sadece omuz silkti ve her gece benim odamda uyumaktan ve duşumu kullanmaktan, kendi deyimiyle yedek odasına dönmekten daha mutlu olduğunu söyledi.

Kuzey onun bu kadar iyi geçinmesinden mutlu görünüyordu, ta ki o bunu söyleyene kadar. Sonra kaşlarını çattı çünkü odamda bu kadar çok yer kaplamasının saygısızlık olduğunu düşünüyor. Yine de çoğunlukla beni rahatsız etmiyor.

Hepsinin burada benimle olmasını tercih ederim.

Nox'un yatak odası ve kendi alanına sahip olma konusundaki katı sınırları nedeniyle bunun asla kalıcı olarak gerçekleşmeyeceğini biliyorum, ancak geri kalanlarından vermeye istekli oldukları kadarını almaya hazırım.

Nox ve North'un hemen Nox'un araştırmasını çıkarıp plan yapmaya başlamaları beni şaşırtmadı. Tüm bunlar henüz tam olarak anlayamadığım bir şekilde dehşet verici.

Sadece Direniş tarafından avlanmıyoruz, başka tanrılar tarafından da avlanıyoruz.

Sahip olabilecekleri yetenekler, Bağlı olmasalar bile birbirleriyle kurabilecekleri bağlar, tüm bunların bir sonraki hamlelerimizde hesaba katılması gerekecek. Savaşın bedelini sadece kendimiz ödemiyoruz; savaş her zaman diğer Üstün Yetenekli olan ve olmayanlara da sıçrıyor. Hepsi, yüz yaşam boyunca sürdüğünden habersiz oldukları bir savaşın teminatı oldular.

Bağlarımız bizi yaklaşan tehlike konusunda uyardığına göre, şimdi hepimizin neyle karşı karşıya kalabileceğini düşünmek bile yorucu. Daha büyük, daha kötü, daha güçlü-

"Bizden daha güçlü kimse yok." Gryphon'un sesi beni düşüncelerimden uyandırıyor ve bir mil havaya sıçrıyorum.

Beni takip ettiğini ve bir kez daha aklımdan geçen her küçük düşünceyi en ön sıradan izlediğini unutmuştum. Beyin.

Gabe'in uyuyan formunun önünde durduğumda, Kahin yanıma geliyor ve vücudunun sıcaklığı benimkini yakacak şekilde yanıma bastırıyor.

Sesimi tekrar bulabilmek için boğazımı temizlemem gerekiyor. "Sen öyle diyorsan, ama benim tek bildiğim, orada bulunan tanrı-bağının yarattığı acıyla hepimizi susturmayı başardığı."

Büyük eli bana doğru geliyor, istersem yolumdan çekilebileceğim kadar yavaş, ama çekilmediğimde avucunu yanaklarımdan birine bastırıyor, göğsünden Gryphon'a hiç benzemeyen mutlu bir ses çıkıyor.

Sesini duyunca kıkırdamak istiyorum.

"O saldırı beni uyandırdı. Tanrı bağı artık tamamlandı ve o acıyı bir daha asla hissetmeyeceksin. Bundan emin olacağım. Hepimiz hissedeceğiz."

Daha fazla sorgulayamayacak kadar yorgun bir şekilde başımı sallıyorum ve yanağımı avucunun içine daha da sokuyorum. Bu tür bir şefkati istiyor mu yoksa ben çok arzuladığım için insan etkileşimine tahammül mü ediyor emin değilim ama her halükarda bunu takdir ediyorum.

Diğer elini yüzümü tamamen çerçevelemek için kaydırıyor ve bana sessizce mırıldanıyor: "Seni bekledim. Hepimiz bu yaşamı, bu gemileri bekledik... ve seni. Sen benim için içindeki bağ kadar hayati önem taşıyorsun. Hiç şüphesiz, bunu şimdi daha net görüyorum."

Sanki ben de Tanrı bağlarını bekliyormuşum gibi hissediyorum.

Sanki bunca zamandır nefesimi tutuyormuşum ve ancak şimdi nefesimi bıraktığımı fark ettim. Bağlarım ilk kez midemde yerleşti ve sakinleşti, gerçekten tam bir memnuniyet içinde dinleniyor ve orada olduğunu bilmediğim çılgın bir enerji nihayet azaldı.

Huzur içindeyim.

Tekrar Kahin'in gözlerine bakıyorum ve bakışlarında o açlığı yeniden buluyorum. Ama şimdi benim yatak odamdayız ve bu konuda bir şeyler yapmamızı engelleyen hiçbir şey yok. Paylaşılması gereken ölüm ve yıkım hikayeleri yok, bize bakan acı tanrıları yok, yolumuza çıkacak yükümlülükler yok, sadece bana en zevkli yollarla beni parçalamak istiyormuş gibi baktığı için Kahin'i parçalamak isteyebilecek aşırı korumacı, ürkek adamlarla dolu bir Bağlanmış Grup var.

Banyo kapısının ardına kadar açılması beni düşünce trenimden koparıyor ve bana tüm Bağlanmış Grubumun şu anda yatak odamda benimle birlikte olduğunu hatırlatıyor ve kesinlikle grup yakınlığımız olsa da, kesinlikle böyle başlamadı.

Bu konuda hâlâ kendimi çok garip hissediyorum.

Kahin'den uzaklaşıp eğiliyorum ve dikkat dağıtmak için Gabe'in saçlarını yüzünden uzaklaştırıp dudaklarına bir öpücük konduruyorum ama bu onu uyandırmıyor. İç çekmekten başka bir tepki vermedi. Daha önce onlarca kez böyle bir güç uykusu çektiğim için bu hissi biliyorum ve battaniyeleri biraz daha yaklaştırıyorum.

Sana bakma şeklini beğenmedim, tatlım.

Atlas'ın sözlerine ne kafamı kaldırıyorum ne de tepki veriyorum. Kavga çıkarmanın bir anlamı yok. O iyi. O da seni burada duyabiliyor. Sadece nazik davranıp bunu belirtmiyor.

North, Kâhin'in etrafından dolanarak gözlerini asık suratlı tanrı-bağlıdan değil de benden ayırmıyor ve ben de ona sadece Bağlanmışlarıma ayırdığım türden yumuşak bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. O da bana gülümseyerek tepeden tırnağa bakıyor ve geride kalabilecek herhangi bir hasar olup olmadığını kontrol ediyor ama Kahin sayesinde artık tamamen iyileşmiş durumdayım.

Omurgamdan aşağı bir beklenti ürpertisi akıyor.

"Tanrı bağının ne istediği umurumda değil, Bonded. Sen ne istiyorsun? Yorulduysan biraz dinlenmelisin. Diğer her şey bekleyebilir ve bekleyecektir."

Ağzımı açıyorum ama ağzımdan bir şey çıkmıyor, gözlerim her birinin üzerinde g e z i n i y o r. Onlarla kavga etmek istemiyorum. Bunun için kesinlikle çok yorgunum, ama tanrı bağına istediğini veremeyecek kadar yorgun muyum?

Hayır.

Bağlanmaya onun kadar benim de ihtiyacım var ve bağım onun boş gözlerindeki karanlık açlıkla çok ilgileniyor.

Hepsi bana öyle bakarken konuşmak imkânsız gibi geliyor.

"Sabah bir toplantın var. Git biraz uyu kardeşim."

Nox'un sözleri beni rahatlatıyor, vücudumdaki gerginlik beni aceleyle terk ediyor. North bunu görünce dönüp ona başını sallıyor ve kapıya doğru giderken eğilip beni öpüyor. Kardeşinin burada, gerekli gördüğü süre boyunca benimle birlikte olduğu güvencesi onun için yeterli.

Yine de Atlas için yeterli değil.

Nox bir dakika boyunca onu süzdükten sonra şöyle dedi: "Sen de Bassinger. Bir şeye ihtiyacımız olursa ikinizi de arayacağım."

Bu, Draven'ın 'eğer burada işler sarpa sararsa' anlamına gelen kodu, çünkü Nox'un kendi başına halledemeyeceği çok şey olduğundan şüpheliyim.

Kuzey Atlas'a bir bakış fırlatıyor ve kapıyı iterek gitmesini işaret ediyor. Tartışmanın başlamasını bekliyorum ve Atlas eğilip beni de öpmeden önce tam bir gergin sessizlik dakikası geçiyor. Başka bir şey söylemeden gitti. North da gitmeden önce bana ateşli bir vaat ve sahiplenme dolu bir bakış fırlatıyor.

Gölgeler bedeninden uzaklaşırken Nox ceketini çıkarıyor, Mephis ve Procel ayaklarının dibinde şekilleniyor ve köşedeki küçük, pelüş koltuğa oturuyor. Tek kelime etmeden oraya yerleşiyor, her zamanki gibi sakin ve kendinden emin bir şekilde bu ana ve olacaklara odaklanıyor, ama benim

Ona baktıkça kalbim göğsümde güm güm atmaya başlıyor.

Beni güvende tutmak için burada.

Tıpkı Gryphon'un bağlandığımızda, Nox'un benimle seks yapmak bir yana, benimle aynı odada bulunmak bile istemediği zamanlarda yaptığı gibi. Bu tanrı bağının beni gerçekten memnun edeceğinden ve bana herhangi birinin gösterdiği saygıyı göstereceğinden emin olmak için burada.

Her şeyi izleyecek.

Gözlerim tekrar Gabe'e kayıyor, gerçekten uyuyup uyumadığını kontrol ediyorum. Endişelenmemi gerektirecek bir şey yok, baygın. Uyanmasıyla ilgili tek gerçek endişem, seks konusunda her zaman en temkinli Bağlı'm olması, Bağ'ımın kontrolü ele aldığında ne yapacağına dair çizgiyi çizen kişi olması. Bu konuda onlarla savaşacak gücüm olmadığını söylediğimde yalan söylemiyordum. Bir iç çekiyorum ve omuzlarımı geriye atıyorum, burada hiçbir şeyin ters gitmeyeceğinden eminim. Kahin'e dönüp baktığım anda bana doğru yaklaşıyor.

Beklemekten bıktı.

Bununla savaşmayı bırakmış olmam da iyi bir şey.

Tek eliyle kalçama sarılan tanrı-bağ beni kaldırıyor ve diğer eliyle göğsüne bastırıyor, dudakları ısıran bir öpücük iddiasıyla dudaklarıma yapışıyor. Adam ve bağ arasında bariz bir fark var. Hareket etme şekilleri birbirlerinin yankısından başka bir şey değil. Bu farklılıkların ne kadar ileri gittiğini bilmek için kendimi çaresiz buluyorum.

Onlar da farklı mı sevişecekler?

Gryphon'un yaptığı gibi, hayatta kalmak için benim tadıma ihtiyaç duyan aç bir adam gibi beni yiyecek mi?

"Evet, hepsine. Sana istediğin ve ihtiyacın olan her şeyi vereceğim, Bonded," diye mırıldanıyor kulağıma, bizi devasa yatağımın diğer tarafına geçirirken göğsümde çarpan kalbimin sesinden ancak daha yüksek bir sesle.

Nefesini boynumda hissettiğimde omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Yaptığının farkında olduğundan bile emin olmadığım basit bir baştan çıkarma bu, ama yine de kollarında kıpırdanmama neden oluyor. Nefesini daha aşağılarda, göğsümün ve meme uçlarımın üzerinde, karnımın düzlemlerinde, kalçalarımın arasında hissetmek istiyorum. Kahretsin, o benim bu halimi keşfederken ve sahiplenirken tenimin her santiminde hissetmek istiyorum.

Onun en sevdiği gemisi olmak istiyorum.

Beni, bağımı sevdiği gibi sevmesini istiyorum. İkimiz için de çaresiz olmasını, içimdeki tanrı kadar benim ilgime de aç olmasını istiyorum.

Her şeyi istiyorum.

Tanrı-bağlı beni yatağa dikkatlice seriyor, onun için çıplak kalana kadar kıyafetlerimi sert bir taleple çekiştiriyor, gözleri her küçük çil ve gamzeyi hafızasına kazıyormuş gibi üzerimde geziniyor. Ben de bu konuda utangaç hissetmiyorum. Uzanıp sırtımı biraz kamburlaştırıyorum ve ben hareket ettikçe gözlerinin göğüslerimin kabarıklığına yapışmasına gülümsüyorum.

Kumaşların yırtıldığı ve düğmelerin dikişlerinden fırladığı bir çılgınlık içinde soyunuyor, sanki fermuarı açma ve dikkatlice soyunma fikri hem bize hem de Bond'umuza bir hakaretmiş gibi.

Daha önce yüzlerce kez görmediğim, dokunmadığım, tatmadığım ve kendimce tapınmadığım bir şey değil ama yine de görülmeye değer.

Gryphon her zaman kelimelerle ifade edilemeyecek kadar mükemmel olmuştur.

Kahin beni tekrar öpmek için eğiliyor, bir eli yatağın üzerinde, diğeri ise sanki ondan kaçmaya çalışacağımdan korkuyormuş gibi tekrar boğazıma sarılıyor.

Denesem bile yapamazdım.

Ağırlığını dizlerine veriyor ve sonra parmaklarını amıma daldırarak dudağımı ısırıyor, beni doldurmak, bana sahip olmak, zevkime sahip olmak ve boş zamanlarında bana yedirmek için sabırsız ve açgözlü. İnliyorum ve o da k o p u y o r ,

Boynumdan göğsüme doğru ısırarak ve emerek ilerliyor, tenimin yumuşaklığından zevk alan sesler çıkarıyordu.

Köşeden bir hışırtı sesi geliyor ve yalnız olmadığımızı hatırlıyorum, gözlerim hızla açılıyor ve karanlık odada Bonded'ımı buluyorum.

Nox'un gözleri köşeden bana bakıyor ve yüzümü ona doğru çeviriyorum, tanrı bağlının parmakları boğazımı sıkarken dudaklarım kısık bir iniltiyle ayrılıyor. Her şeyi izliyor, her şeyi içine çekerken gözleri kararıyor. Burada onun seyir zevki için sergileniyorum ama... Ben daha fazlasını istiyorum. İkisini de istiyorum. Kahretsin, onları, onların bağlarını ve benimkini istiyorum. Hepsini istiyorum.

Tanrı bağının parmakları daha da sıkılaşıyor, nefesim kesilene kadar esniyor, parmaklarını içeri ve dışarı pompalarken amım parmaklarının etrafında kenetleniyor, onları içimde çığlık atmak istememe neden olan o noktayı s ı y ı r m a k için kancalıyor.

Parmakları içimden kaymadan önce daha fazlasını dileme şansım bile olmuyor, sikinin kalın uzunluğunu içime iterken bacaklarım kalçaları tarafından birbirinden ayrılıyor. Boğazımın etrafındaki eliyle kendini sabitliyor, parmakları kalçalarının pompalanmasıyla birlikte ben titreyene kadar esniyor.

Vücudunun her santimi bana hükmediyor, bana sahip oluyor, beni kendi zevki için kullanıyor, hatta bana aynı sarhoş edici zevki daha da fazla veriyor.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

"Gemi değil."

Bu Gryphon'un sesi ama yine de onun sözleri değil. Konuşabilseydim onunla tartışabilirdim, ama hala en iyi şekilde hava almak için savaşıyorum, sonunda biraz gevşediğinde ve oksijen hücumu bana çarptığında kendi mutluluğumda boğuluyorum. Bu duyguyu tarif etmenin tek yolu coşku, kendinden geçme. O kadar sert boşalıyorum ki, meyve sularım bacaklarımdan aşağı akarken gözlerim kamaşıyor.

"Onun için buradayım, senin emirlerini yerine getirmek için değil. Eğer beni istiyorsa, o zaman bununla başa çıkmak zorunda kalacaksın. Burada kararları o verir, sen değil." Nox'un sözleri cazip bir teklif.

Aramızdaki kararları benim verdiğimi düşünmek cazip geliyor.

Bu hiçbir zaman bizim dinamiğimiz olmadı, hiçbir zaman birbirimize uyum sağlama şeklimiz olmadı. Kontrol ondaydı, beni iten ve geri çeken, her zaman geri çeken. Orgazmımın beni götürdüğü en yüksek tepelerden inerken, gözlerimin kenarlarında yaşların diken diken olduğunu hissediyorum.

Tanrı-bağı her şeyi görür.

Sadece gözyaşlarımı değil, hayır. Kafamın içindeki her şeyi açıkça görüyor. Sadece onun için yazılmış açık bir kitap olabilirim, her düşünce ve duygu ve hatta en ufak bir kapris bile onun görmesi için orada.

Bu bilgilerle çok şey yapıyor.

Bacaklarımın titremesi durduğu anda benden uzaklaşıyor, ayak bileklerimden tutup beni yatağın kenarına sürüklerken dudaklarımdan dökülen iniltiyi duymazdan geliyor, dizlerinin üzerine çöküyor ve yoğun bakışları altında amım iyice açılana kadar bacaklarımı çekiştiriyor. Gördüklerinden hoşlanıp hoşlanmadığını sorgulamaya gerek yok. Gözleri beni içine çekiyor, sanki onun için çöldeki son bardak suymuşum gibi.

Çaresiz ve obur.

Dudakları beni yutuyor, elleri kalçalarımı sararak beni daha yakına, daha yakına çekiyor, asla açlığını doyuracak kadar yaklaşmıyor. Taşıyıcısıyla, Gryphon'umla paylaştığı o tek fikirli kararlılıkla beni uçurumun kenarına sürüklüyor ve göğsüm onun yokluğuyla ağrıyor.

Tanrı bağı istiyorum ama Bonded'ıma ihtiyacım var.

Bunu düşünür düşünmez, tanrı-bağlı taktiklerini değiştiriyor, açgözlü kenardan, düzgün düşünemeyene kadar beni tekrar tekrar uçurumun kenarına itmeye geçiyor. Sahip olduğum her küçük düşünce bana karşı en işkence edici şekillerde kullanılıyor. Tanrı-bağlı, zevkimin her parçasını görüyor ve onu manipüle ediyor, zorluyor, uzatıyor ta ki

Orgazmlarımı hıçkıra hıçkıra haykırıyorum, başım yastıklarıma çarpıyor ve tamamen enkaz haline geliyorum.

Ancak bacaklarımın kontrolünü tamamen kaybettiğimde hava almak için ayağa kalkıyor, beni kucağında tutana kadar hiçbir ağırlığım yokmuş gibi hareket ettiriyor, beni yavaşça sikine sokarken elleri kalçalarımda sıkıca duruyor. Kollarımı boynuna dolayıp beni sikerken sıkıca sarılıyorum, yüzümdeki mükemmel acıyı izlerken boş gözleri kırpışmıyor. Sonunda bacaklarımı tekrar kullanabildiğimde, onun kaprisine göre hareket etmek yerine sikine düzgün bir şekilde binebilmek için yer değiştirdiğimde, manzaranın tadını çıkarmak için arkasına yaslanıyor.

Gözleri birleştiğimiz yere takılı kalıyor, ben onun kalçalarını döllerimle ıslatırken amımdan gelen ıslak sesler odada müstehcen bir şekilde zıplıyor.

Hala daha fazlasını istiyorum.

Eğer bir şey varsa, tanrı-bağıyla sikişmek bana sadece daha fazla enerji verdi. Her nasılsa, sahip olduğumu bilmediğim bir rezervime dokundu ve ona gülümseyerek, kalçalarım hala onun horozunda yukarı ve aşağı kayarken, Nox'un bizi izlediği yere bakıyorum.

Gözleri siyaha döndü.

Kontrol hâlâ onda. Bunu açıkça görebiliyorum, ancak bağı yüzeyde de var. Nox içindeki fazladan varlıkla her zaman iyi çalışmıştır ve şimdi bile nazikçe oynamaya isteklidir.

Hepsini istiyorum.

Tanrı-bağ beni göğsüne doğru çekerek Nox'la bağlandığımız zamanki halimin aynadaki görüntüsü haline getiriyor ve arkamda giysilerin hışırtısını duyuyorum.

Yanaklarımda muzaffer bir gülümseme beliriyor.

Kayganlaştırıcıyla kayganlaştırılmış iki parmak kıçıma bastırıyor, içime dalmadan önce sadece bir an tereddüt ediyor, beni açarken hafifçe kıvrılıyor. İkisinin de aynı anda içimde olması hissine karşı kıpırdanıyorum, Nox'un parmakları kıçımı onun için hazırlarken Gryphon'un siki beni tamamen açıyor.

Onları birlikte alabilirim.

Bu fikir bile amımı sıkıyor, tanrı bağının üzerine tamamen çökmemeye çalışırken kalçalarım titriyor. Nox ve bağı beni gölgeler, fısıltılar ve sahiplenici taleplerle dolu bir gecede paylaştığından beri bunu henüz denemedim.

Serbest eli yan tarafımda geziniyor, beni hareket ettiriyor ve içime girene kadar beni küçük şekillerde kaydırıyor, dudaklarımdan düşük bir inilti patlarken ilk başta yavaşça, acımasız bir tempo ayarlamadan önce dayanabileceğimden emin olana kadar nazikçe hareket ediyor. Hiç söylememiş olsa da, sanırım diğer Bağlı'nın beni becermesini izlemek Nox için büyük bir tahrik unsuru ve onu heyecanlandırmak için başka bir şeye ihtiyacı yok.

Kahin'in elleri kalçalarımı sıkıyor, beni sikerken sabit tutuyor, siki Nox'un götümdeki sikiyle birlikte amıma girip çıkıyor, böylece her zaman içimde gömülü biri var. Kendimi o kadar dolu hissediyorum ki çığlık atabilirim, o kadar doluyum ki dikişlerim yırtılabilir, ama bağım göğsümde kıvranıyor. Sanki dışarı çıkıp ikisini de yutmak istiyormuş gibi kibirleniyor ve tenimi itiyor. Kahin'in kalçaları titremeye başladığında, kendi doruk noktasına ulaşırken altımızdan izlediği çenesi kenetlendiğinde, bağım dışarı ve içine doğru itiyor, onları kendi ilgi talebiyle birbirine mühürlüyor.

Milyonlarca imkânsız şey istiyor ama lanet olsun, sanırım tanrı-bondlar ona istediği her şeyi ve daha fazlasını verebilir. Her şeyi. Her şey, gerçek bağlılığın nihai eylemi.

Nox'un parmakları bileğimi sıkıca sarıyor, kolumu geriye çekiyor ve beni göğsüne sıkıca bastırıyor. O kadar dolu hissediyorum ki konuşamıyorum, düşünemiyorum, nefes alamıyorum ve kulağıma mırıldanıyor, "Tüm bağlarını istiyor musun? Her deliğinin dolmasını istiyor musun? Bu tatlı, zehirli amcığa doyana kadar her birimizin seni sikmesini ister misin?"

'Zehir' kelimesini söylediği anda zihnim paramparça oluyor, bu kelimenin tonu alaycı bir sevecenlik ve aramızda ne kadar çok şeyin değiştiğinin bir kanıtı. Düşük bir inilti çıkıyor

Nox'un kalçaları hala aynı acımasız hızda vücuduma girip çıkarken, beni uçurumun kenarına kadar takip ediyor.

Kâhin ikimizi de izliyor, odanın karanlığında doğal olmayan bir şekilde parlayan boş gözlerini kırpmadan.

Nox'un başı omzuma düşüyor, beni içine çekerken saçları yanağıma dökülüyor ve aşağı bakmak için gözlerimi açtığımda nihayet Gryphon'un yeşil gözlerinin bana baktığını görüyorum.

Tanrı bağı tatmin oldu.

Ağrıyan kaslar ve sızlayan kemikler yığını olarak uyandım. Kafam hava dolu ve nerede olduğumu hatırlamam bir dakikamı alıyor.

Nox ortalıkta görünmüyor ama Gabe hâlâ yatağın öbür ucunda horluyor, güç değişiminden benim kadar yorgun düşmüş ve şaşırtıcı bir şekilde Gryphon da bizimle aynı yatakta. Genelde sabahları ilk kalkan ve kapıdan çıkan o olur.

Kolunu gözlerinin üzerine koymuş, uyurken nefes alıp veriyor, kalbi kulağımın dibinde göğsünde düzenli bir şekilde atıyor. Bir süre orada uzanıyorum, yüzümü ona doğru eğerek onu dinliyorum, odanın sessizliğinin tadını çıkarıyorum.

Sonunda kolu hareket edip gözleri açıldığında, gözlerinin berrak, yeşil tonu karşısında rahatlayarak iç geçiriyorum.

"Beni özledin mi, Bonded?" diye mırıldanıyor sessizce ve ben başımı sallayarak öne doğru eğilip onu yavaşça öpüyorum, beni göğsüne biraz daha güvenli bir şekilde çekerken ellerinin kendi elleri gibi hissetmesi beni rahatlatıyor.

Onun bağını ve dün gece bana tapınma şeklini ne kadar sevsem de, bu adamı daha çok seviyorum. Favori seçmek garip mi?

"En sevdiğin ben olduğum sürece, hayır," diye mırıldanıyor Gryphon nefesinin altında, elleri yüzümü nazikçe çerçevelerken beni tekrar öpücüğe çekiyor.

Alnımı onunkine bastırıyorum, karanlıkta sadece ikimizin olduğu bu sessiz anın tadını çıkarıyorum ve bedenimdeki gerginlik azalıyor.

"Bir an için beni korkuttun. North, tanrı-bağının gemiyi ele geçirmeye çalışabileceğini düşündü," diyorum ve aniden duruyorum, kelimelerim kuruyor çünkü bunun gerçekleşebileceği düşüncesi beni tarif edilemez bir acıyla dolduruyor.

Gryphon sadece başını sallıyor ve başparmaklarını bir kez daha yanaklarımda gezdiriyor. "Tanrının yönetimi ele geçirmesi hissinden hoşlanmıyorum. North'un neden onunla bu kadar çok savaştığını şimdi anlıyorum. Sanki her şeyi görebiliyordum ama hastalığı hafifletmek için boğazını tuttuğunda bir şey yapacak gücüm yoktu. Bir an için bir kâbusun içinde kapana kısıldığımı sandım." Yutkunuyor ve bir elini gözlerinin üzerine koyacak kadar geri çekiyor, hatırladıkları karşısında stresi neredeyse vücudundan dışarı sızıyor.

Kendimi daha önce yüzlerce kez bana yaptığı gibi ona telaşlanırken buluyorum, her şeyin yoluna gireceğine dair onu rahatlatmak için acele ediyorum. "Beni seviyor, Gryphon. Sevdiğini biliyorum. Bence her birimize saygı duyuyor... Hepsi saygı duyuyor. Bu zaman çizgisi ve bu gemilerle ilgili olan her neyse, sanki kaderimizde varmışız gibi."

Kafasını temizler gibi sallıyor ve sonra bir erkeğin dünyasının merkezine gösterdiği bağlılıkla alnıma bir öpücük daha konduruyor. "Nasıl geri gelmeye devam ettiklerini bilmiyorum. Seni bir ömür boyu kaybetmeyi hayal bile edemiyorum, Bonded, defalarca kaybetmeyi bir kenara bırak. Kulağa bir tür işkence gibi geliyor. Hepsinin biraz... psikopat olmasına şaşmamalı."

Kıkırdıyorum ve kendimi tekrar onun yanına sokuyorum, onunla yatakta uzanmanın keyfini çıkarırken parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum. Her zaman ilk kalkan biz oluruz, hatta ben

Direniş kamplarında geçirdiğim zamanın ardından Kuzey tarafından dinlenmeye zorlanan Gryphon yine de erkenden Tac Eğitim Merkezi'ne gitmişti, bu yüzden ne kadar uzun sürerse sürsün burada birlikte uzanmanın yeni deneyiminin tadını çıkarıyorum.

Sonunda Gryphon telefonunu bulana kadar yatağın içinde dolanır, oradaki mesajları kontrol eder ve Kieran'ın ona gönderdiği bir şey hakkında nefesinin altında homurdanır. "Bugün Sage'i görmeye gidecek misin?"

Başımı sallayıp ona sessizce mırıldanırken bir yandan da Gabe'e bakıyorum, göğsünün inip kalkmasını izliyorum, hâlâ ne kadar derin uyuduğunu görünce biraz endişeleniyorum. "Ona yapacağıma söz verdim. Kieran ve North, Bağlanmışlarından biri her zaman yanında olduğu sürece hücreden çıkmasına izin verilebileceği konusunda anlaştılar. Felix, Kahin'in diğerini kafasından çıkarmak için yaptığı şeyin herhangi bir fiziksel etkisi olması ihtimaline karşı, onunla kalmak için birkaç gün izin almakta ısrar etti."

Gryphon uzun bir nefes verir, hayal kırıklığı yüzünün çizgilerine kazınmıştır. "Açıkçası yüzde yüz emin değilim ama ona ne yaptığının farkındaydım. Bir tahminde bulunmam gerekirse, gerçekten iyi olacağını söyleyebilirim. Aslında, sadece o tanrı bağından değil, onu manipüle etmeye çalışabilecek başka herhangi bir varlıktan da böyle bir şeyin tekrarlanmasından korunacağını söyleyebilirim."

Derin bir iç çektim, içime bir rahatlama yayıldı ve uzun zamandır üzerimde taşıdığım bir yığın baskıdan kurtuldum. İçimde her zaman Sage ele geçirildiğinde başına gelenlerin tekrar yaşanabileceğine dair bir korku vardı. Gryphon'un tanrı bağı Kâhin, onu bu şekilde koruyarak bana paha biçilmez bir hediye verdi.

"Bunu geri kalanımız için de yapabileceğini düşünüyor musun? Eğer Sage'in zihnini bu şekilde güvende tutabiliyorsa, geri kalanımızı da koruyabilir mi?"

Gryphon sözlerimi düşünürken başını yastığına yaslıyor, saçları alnına düşüyor

deri saç bağından kurtulduğu yerde tekrar tutuyor. "Bağlanmış Grup'un geri kalanının buna ihtiyacı olduğunu sanmıyorum. Sanırım ilk etapta kafalarının içine girebilen tek kişi ben olabilirim. Bunu sadece onların izniyle yaptım, Atlas'ın bile."

Başımı sallıyorum ve tekrar kollarına yerleşiyorum, yatak odasının sessiz huzurunun tadını çıkarmak için bir saniye ayırıyorum. Onu bırakmaktan, kalkıp hayatımıza geri dönmekten korkuyorum. Bunu yaptığım an, her şey parmaklarımın arasından kayıp gidecek ve bir daha asla sahip olamayacağım.

Üçüncü kez iç geçirdiğimde, Gryphon beni kollarının arasına alıp mırıldanıyor: "Bu savaşı kazanabileceğimizden hiç bu kadar emin olmamıştım. Böyle iç çekmene neden olan her ne düşünüyorsan, Bağlanmış, kendini bu konuda düğümlere bağlama. Bu tanrı-bağlarıyla başa çıkacağız, Direniş'in geri kalan pisliklerini temizleyeceğiz ve bir daha kimse bunu elimizden alamayacak. Bu bizim için, mükemmel Bağlanmış Grup ve hayat için. Bundan eminim."

Elimi göğsünde gezdirirken yüzüme yavaşça bir gülümseme yayılıyor ve işinin gereklilikleri yüzünden sık sık kaçırdığımız basit dokunuşların tadını çıkarıyorum.

"Görünüşe bakılırsa tanrı-bağını söylediğinden daha çok seviyor olabilirsin, Bonded," diye fısıldıyorum kendinden memnun bir gülümsemeyle, ihtiyaçlarımın her birini karşıladığını gösteren türden.

"Eğer tanrı bağları seni güvende tutacak ve hepimizi bu durumdan sağ salim kurtaracaksa, o zaman bundan beklediğimden çok daha fazla hoşlanacağım. Eğer seni güvende tutacaksa, bu sahip olma hissinin, çaresizliğin her zerresine değersin."

Bir elini kaldırıp saçlarımın arasından geçiriyor, bir yandan da nefesi kesilmişçesine telefonuna küfrediyor ve göğsünün üzerine yığılmış bana saf bir erkek tatmininden başka bir şey hissetmeden bakıyor.

Yüzümün yan tarafını kavradı ve dudaklarıma nazik bir öpücük kondurarak bana karşı mırıldandı, "Tanrı-bağının uyandığı ve bedenimin kontrolünü elinde tuttuğu süre boyunca onunla birlikte kalan tek his, o ezici

Seni korumaya, sana imrenmeye ve sana tapmaya... sana zarar verebilecek ya da seni üzebilecek her şeyi yok etmeye ihtiyacım var. Eğer içimde böyle bir şey yaşayacak ve bedenimin kontrolünü paylaşacaksam, en azından bu konuda aynı fikirde olduğumuzu bilmek beni rahatlatıyor."

Ortak bağlılıkları fikri, Bağlanmış Grup içinde katalizör olmak, bu adamların her birini tenlerinde yaşayan tanrılarla barıştıracak tek şey olmak kalbimi göğsümde çarptırıyor.

Telefonu tekrar çalıyor ve telefonu eline alırken nefesinin altından acımasızca küfrediyor. "Dünya bizi sonsuza dek beklemeyecek Bonded, yine de bizi bu şekilde böldüğü için Black'i öldürebilirim."

Her ne kadar böyle düşünerek Sage'e ihanet ediyormuşum gibi hissetsem de, beni nazikçe göğsünden kaldırıp duş almak için kendi banyosuna gitmek üzere ayağa kalktığında ona tüm kalbimle katılıyorum.

Birkaç dakika sessizce üzüldükten sonra Atlas başını eğerek odaya giriyor ve uyandığımı görünce rahatlamış bir sırıtışla yanıma geliyor. Gabe'i uyandırmamaya dikkat ediyor ki bu da beni endişelendiren bir başka şey. Normalde şekil değiştirenimi şakacı bir şekilde iter ya da ona bir yastık fırlatır ya da başka bir kabadayı arkadaşlık gösterisi yapardı, ama o bile Gabe'in dinlenmeye ihtiyacı olduğunu görebiliyor.

Atlas endişemi hissediyor ve dudaklarıma nazik bir öpücük kondurduktan sonra fısıldıyor: "İyi olacak tatlım. Sadece vardiya onun enerjisini tüketiyor, tıpkı senin uzun uykulara yattığın gibi."

Başımı salladım. Haklı olduğuna eminim ama kendime de engel olamıyorum. Üzerimdeki giysileri olabildiğince sessizce çıkarmak için kendimi yataktan dışarı sürüklüyorum, Atlas'ın gözlerinin üzerimde olduğunun farkındayım, o ise pek de ihtiyatlı olmayan bir şekilde Kahin'in vermiş olabileceği herhangi bir hasarı kontrol ediyor.

Nox'un sıkı kavrayışının bırakmış olabileceği izlerden daha çok endişeleniyorum ama Atlas hiçbir şey söylemiyor ve bir kot pantolon ve dizlerime kadar beni örten

kazaklarından biriyle arkamı döndüğümde yüzü hala sakin.

Ayrılmadan önce Gabe'i kontrol ediyorum, kalp atışlarının düzenli atışını hissetmek için bir elimi hafifçe boynunun yan tarafına bastırıyorum ve bunun endişemi biraz azaltmasına izin vermeye çalışıyorum.

Uykusunda iç çekiyor ve bilinçsizce bana doğru yuvarlanıyor, bedeni uykusunda bile beni arıyor. Kendimi yatağa geri tırmanıp onunla birlikte yatmak için çok cazip buluyorum, ama aynı zamanda derimin altında çılgınca bir enerji var; ne kadar yorgun hissettiğimin ama gerçekte ne kadar kablolu olduğumun yan yana gelmesi beni kaşındırıyor.

"Seni Sage'in evine götüreceğim, Bonded. Gabe'e daha sonra mesaj atarız ve nihayet uyandığında gelmesini söyleriz. Her şey yoluna girecek, tatlım. Kaşlarını çatma. Onunla bu şekilde ilgilenmeni istemez, hele de bundan zevk alacak kadar uyanık değilken."

Biraz alay ettikten sonra ayaklarımı sürüyerek onu kapıdan dışarı kadar takip ediyorum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Oli

Sage ve Bağlı Grubu'nun evinin kapısını Wick açıyor ve bize yakın olanlar dışında topluluktaki herkesin yüzünde görmeye alışık olduğum türden bir güvensizlik ve ihtiyatla bana bakıyor. Sage'in Bağlanmışlarından biri olmasının bana bir şey borçlu olduğu anlamına gelmediğini kendime hatırlatmak zorundayım ve henüz onunla iyi geçinmek için zamanım olmadı.

Wick bana homurdanıyor, "Yani Sage'in hiçbir yere gitmesine ya da kimseyle konuşmasına izin yok ama sizin onu kontrol etmek için canınız istediğinde habersizce gelmenize izin var öyle mi?"

'Merhaba, nasılsın' ya da görgü kurallarına uygun herhangi bir şey yok. Boğazına saldırmasını engellemek için Atlas'ın göğsüne bir kolumu koymak zorunda kaldım.

Beni öldürmek üzere olan tatlı bir gülümseme yapıştırıyorum. "Bu bir sağlık kontrolü değil. En iyi arkadaşımı görmeye ve kişisel alanının ve sınırlarının bir kez daha şerefsiz bir god-bond tarafından ihlal edilmesinden sonra nasıl başa çıktığını görmeye geliyorum."

"Kafanın içinde yaşayan gibi mi?" diye araya giriyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup bana bakmaya devam ediyor.

Çenesini şiddetle gıcırdatırken Atlas'ın dişlerinin baskı altında kırılmamasına şaşırıyorum ama öfkesine hakim olmayı başardığı için gurur duyuyorum çünkü bu adamla gerçekten kavga etmek istemiyorum.

Ona kendimi sevdireceğim, lanet olsun!

"Evet, tıpkı onun gibi, tek fark o çatışmanın kötü tarafında ve biz değiliz. İyi Adamlar Takımı buraya kadar! Ayrıca Sage geleceğimi biliyor. Ona mesaj attım. Aslında habersiz gelmedim."

Ağzını açar ama sonra Sawyer'ın sesi evin içinden seslenir, "Bırak girsin, sik kafalı! Sage'in kız kardeşine en yakın şey o. Ayrıca hepimiz Oli ve onun Bağlı Grubu sayesinde hayattayız. Kuzey Draven'ın Bağlıları'nı kızdırarak çok uzağa gidemezsin ve söylentilere göre Nox sonunda onunla yakınlaşmaya karar vermiş. Şahsen ben, Ölüm Tacirlerinden herhangi biriyle teke tek dövüşmektense kendimi bu yerin çatısından aşağı atmayı tercih ederim."

Bağlı Grubumun geri kalanından bahsedilince ağzıma aptalca bir gülümseme yayılıyor. Atlas benimle alay ediyor, eğilip sessizce mırıldanıyor: "Tanrı-bağımın adının Cleaver olduğunu biliyor, değil mi? Artık uğraşması gereken gölgelerden daha fazlası var."

Çorak Topraklar'da akan kan ve vahşetin görüntüsü bir kez daha zihnimde canlanıyor ve bir anlığına nefesimi kesiyor. Hiçbirimizin yaptığı şey için kendimi kötü hissetmiyorum ama anılar bu kadar tazeyken bir şey yiyebileceğimi de sanmıyorum. Koku hala burnumda, kanın ve iç organların sıcak, ıslak, yapışkan hissi ve evet, kusacak gibi hissediyorum.

Wick sonunda kenara çekildi ve ben de onu nazikçe iterek yolumdan çekildim, iri cüssesinin yanından geçerek geniş, açık alana doğru ilerledim.

Bu evde yaşayan bir sürü ceset var.

Sawyer, Gray, Aro ve küçük kardeşi Lahn'ı oturma odasında oturmuş, büyük televizyonda video oyunları oynarken buluyorum. Lahn kız kardeşinin kucağında otururken o da ekrandaki yıkıma gülüyor. Her iki Bonded'i de birbirleriyle şakacı bir şekilde gaddarca konuşuyor; kullandıkları dil, odadaki genç kulak seti sayesinde her zamanki iğneleyiciliğinin yumuşatılmış bir versiyonu, ama yine de şakacı bir şekilde edepsiz.

Atlas ikisiyle de alay ediyor, odaya göz gezdiriyor ve kendisine kafamdan daha büyük bir fincan kahve dolduran Felix'e saygıyla başını sallıyor. Ona doğru ilerliyorum ve o da muhteşem bir insan gibi fincanı bana uzatıyor.

"Bugünü atlatmam için bundan daha güçlü bir şeye ihtiyacım var," diye mırıldanıyor Felix sessizce, ben çilek aromalı kremayı alıp beni gerçekten harekete geçirecek aromalı şurupları bulmak için çekmeceleri karıştırırken.

"Bir şey mi oldu yoksa sadece genel bir saçmalık mı? Burada neyle uğraştığımız hakkında bana bir fikir ver, dostum." Felix, Wick'in oturma odasına geri dönmesini izler,

Kendini kanepeye bıraktı ve kaşlarını çatarak televizyona baktı. "Uğraşmamız gereken sadece üç Bağlanmış varken işler biraz daha sakindi. Bazı... diş çıkarma sorunları yaşıyoruz."

Sırıtışımı gizlemek için dudağımı ısırıyorum ve nazikçe ona şunu söylüyorum: "Beş tane Bağlanmışım var. İçlerinden biri son nefesine kadar benden nefret etmeye ve diğerleriyle birlikte ortalığı karıştırmaya kararlıydı. Bundan kurtulmayı başardık, bu yüzden sizin de bunu atlatabileceğinizi düşünüyorum. Sadece bazı şeyleri kendi başına çözmesi gerekiyor."

Felix bana kaşlarını çatıyor ve mırıldanıyor, "Eğer yakında bu işi çözmezse, kendi Alev güçlerimi geliştireceğim ve o pisliği ateşe vereceğim."

Atlas, gülünç derecede abartılı kahvemden bir yudum çalarken nefesinin altından kıs kıs gülüyor. Kahvenin zengin ve acı tadının üzerine koyduğum gerçek meyve salatası aroması karşısında yüzünü buruşturduğunu gizlemekte iyi.

"En azından Sage için iyi bir Bonded mı?" Mırıldanıyorum ve Felix bana kaşlarını kaldırıyor.

"Öyle olmasaydı sana söyleyebileceğimden emin değilim. Daha fazla ayrıntı istemeden onun ruhunu parçalamış olursunuz."

Omuz silkiyorum ve yatak odasının kapısı açıldığında ona doğru dönüyorum. Sage bir çift pijama ve üzerine Kieran'ın büyük boy Tac Training kazaklarından birini giymiş bir şekilde dışarı çıkıyor. Biraz zombiye benziyor ama Riley arkasından tökezleyerek çıkarken bu tanımı tekrar düşünüyorum, hâlâ iyi görünmüyor.

Endişeyle Felix'e baktım, o da omuz silkti. "Kendi evimde ilgilenmem gereken yeterince hastam varken kliniğe gitmeye kimin ihtiyacı var?"

Kahvemi bankın üzerine bıraktım ve Sage'i sıcak bir şekilde kucakladım, çenemi omzuna koydum ve sessizce mırıldandım, "Ne yapabilirim? Ciddi bir kan nakline ve belki de tüm bunlardan uzakta tropik bir adada dört haftaya ihtiyacın var gibi görünüyorsun."

İç geçiriyor ve sarılmamla biraz daha eriyor ve Wick'i bize bakarken yakalıyorum. Kıskanmış ya da üzülmüş gibi görünmüyor, daha çok etkileşimi değerlendiriyor ve ikimizin yakın olduğu konusunda yalan söyleyip söylemediğimize kendisi karar veriyor gibi.

Siktir et onu, bu kız için ölebileceğimi kendisi de anlayabilir.

"Gerçekten de Gryphon'un tanrı bağının bunun tekrar olmasını engelleyebileceğini düşünüyor musun?" diye mırıldanıyor ve ben de başımı sallayarak saçının gevşek bir tutamını şefkatle kulağının arkasına sıkıştırıyorum.

"Bunu yapabileceğine ve yaptığına kesinlikle inanıyorum, Sage. Eğer emin olmasaydım ve Kuzey de emin olmasaydı, sen hala hücrede olurdun ve ben de seninle birlikte, bu işi çözene kadar her şeye öfkeleniyor

olurdum."

İç geçiriyor ve bir kez daha başını sallıyor, benden uzaklaşıyor ve kahvemin pembe tonuna bakarak alay ediyor. "Şeker dışında bir şey tadabiliyor musun?"

"Hayır," diyorum, iğrenç bir şekilde P'yi patlatıyorum ve bardağı geri alıyorum.

Riley kendisi ve bağlıları için yemek hazırlamaya başladığında bir an için onların alanında olmak biraz garip geliyor ama Sage ikimizi de masaya oturtup benimle Çorak Topraklar hakkında sessizce bilgi almaya başladığında rahatlıyorum.

Sawyer ve Gray Atlas'ı onlarla video oyununda bir tur oynamaya ikna ediyor ve ben de kendimi bir anlığına en iyi arkadaşımla birlikte normal bir şekilde var olmaya bırakıyorum.

Riley masanın ucunda oturuyor ve kahvaltısını sessizce yiyor, sanki Sage ve benim söylediğimiz her kelimeyi dinlemiyormuş gibi davranıyor. Arada bir, sanki kontrol ediyormuş gibi ona bir bakış atıyor. Onu bunu yaparken dördüncü kez yakaladığımda, havayı biraz yumuşatmaya çalışarak kaşlarımı hafifçe kaldırıyorum.

O da bana mahcup bir sırıtışla karşılık veriyor. "Birbirimizin yanındayken iyileşmenin ikimiz için de en iyisi olduğunu anladık. Sanırım o kaltak ona her ne yaptıysa aramızdaki bağın dengesini bozdu. İşleri yoluna koymak için gerçekten çok çalışmamıza rağmen, hala bazı... gözle görülür hasarlar var."

Riley kamburunu çıkararak her sözümüzü dinlediğini kanıtlıyor ama zaten özel bir şey konuştuğumuz da yok.

Yavaşça başımı sallıyorum ve yüzümde onunkinin aynısı bir ifadeyle omuz silkiyorum. "Bu mantıklı, sanırım. Yaptığı şey Direniş için sadece taktiksel bir hamle değildi. Bağınıza yönelik bir saldırıydı ve bunun bazı kalıcı etkileri olması çok mantıklı."

Sage yavaşça başını sallıyor ve Riley iç geçirerek bıçağını ve çatalını masaya bırakıyor. "Bu benim hatam.

Ona karşı savaşacak kadar güçlüyüm. Bunun olmasına izin vermek benim hatam."

Bu bana çok kendinden nefret eden biri gibi geliyor ve Sage'in böyle konuştuğunu duymanın ona acı verdiğini söyleyebilirim. Ama ben de yürüyen bir travma ve çelişkiler yığınıyım, bu yüzden onunla bu konuda tartışmak için çok fazla dayanağım yok.

Yine de deniyorum.

Hâlâ ailemin Bağlı Grubu'nun bir üyesi. Artık etrafında adını anmayacağım o kötü kadın olmadığına göre, aslında iyi bir adam gibi görünüyor. Başına bunlar gelmeseydi, en başından beri Sage'e sadık ve mükemmel bir Bağlanmış olacak biri gibi.

"Gryphon'un hâlâ kafamın içine girebildiğini biliyorsun, değil mi? İsterse herkesin aklına girebilir ve her türlü alçakça şeyi yapabilir. Bunu yapmamasının nedeni onun iyi ve düzgün bir insan olması. Böyle bir Yeteneğe sahip olmanın sorumluluğunun farkında. Her zaman onu kullanmanın ahlaki sonuçlarını düşünmüştür. O kaltağın umurunda bile değildi. O lanet bir canavardı ve senin ona karşı hiç şansın yoktu. Utanacak bir şey yok. Sen bir şey yapmadın, o yaptı."

Bunların hiçbiri ona ulaşmış gibi görünmüyor. Eminim herkes bu taktiği onunla daha önce denemiştir, bu yüzden bunun yerine derin bir nefes alıyorum ve rahat olduğumdan biraz daha fazla ruhumu ortaya koyuyorum. Eğer Sage'e yardımı olacaksa, bunu yapmaya hazırım.

"Tanrı-bağımın ne zaman devreye gireceğini de kontrol edemiyorum. Pek çok şey oldu ve benim eylemlerim ile onun eylemleri arasındaki ayrımı yapabileceğim noktaya gelmem çok uzun zaman aldı. Bu benim için hala taşıması ağır bir yük, Bağlı'mın bile beni rahatlatamayacağı bir yük, ama ahlakımın nerede yattığını biliyorum. Ailemi ve toplumumu güvende tutmak için neler yapabileceğimi biliyorum. Geceleri bu şekilde uyuyorum. Siz de kendinize aileniz ve toplumunuz için ne yapmak istediğinizi sormalısınız.

Bağlılık ve ona asla yapmayacağınız şeyler. Bu cevapları aldıktan ve onları uyguladıktan sonra, söz veriyorum her gün biraz daha kolaylaşacak."

Riley'nin gözleri tekrar Sage'e kayıyor ama bana yavaşça başını sallıyor ve tabağındaki yumurtaları biraz daha hareket ettirirken eline tekrar bir çatal alıyor. Hızlı bir duş almak için dışarı çıkan ama benim hüzünlü hikâyemin bir bölümünde geri dönen Felix de masaya oturuyor. Riley'nin kahvaltısını bitirmesini ve sonra da duşa girmesini izliyor.

Kapının kapandığını ve suyun açıldığını duyduğumuzda, Felix bana sessizce mırıldandı, "Onu bir terapiste gönderdiğimizi biliyorsun, değil mi? North'un seni gitmeye zorlamak istediği terapiste. Bence az önce kendi travmanı iki dakika boyunca anlatarak o adama, terapistin haftalarca onunla konuşarak yaptığından daha fazlasını yaptın. Belki de Draven'a döndüğünde ana dalın bu olmalı."

Sage fincanını dudaklarına götürüyor ve arkasına bir sırıtış gizliyor. "Bilirsin, eğer dünyanın sonu gelmezse."

ÖĞLE YEMEĞİ ZAMANI, Sage'i bizimle birlikte yemekhaneye gelip yemek yemeye ikna ediyorum ve Felix de peşimize takılmayı kabul edince, isteksizce bir ceket kapıyor. Sawyer hala mutlu bir şekilde herkesin kıçını tekmelediği TV ekranından kafasını kaldırmadan ona yemek siparişi vermeye başladığında kardeşine homurdanıyor.

Atlas bizimle gelmek için yarışmadan çekiliyor ve telefonumu kontrol ettiğimde Gabe'den beni orada bekleyen bir mesaj bulduğumda rahatlıyorum. Bizimle yemekhanede buluşmasını söylemek için ona mesaj atıyorum ve dördümüz birlikte oraya doğru kısa bir yürüyüşe çıkıyoruz.

Felix ve Atlas artık o kadar iyi arkadaşlar ki, mutlu bir şekilde birkaç adım arkamızda yürüyorlar ve birbirleriyle sohbet ediyorlar

Böylece kankamla bugün olduğundan daha fazla yalnız kalabiliyorum.

Doğrudan ona kafamı kurcalayan asıl soruyu soruyorum.

"Peki, Wick ile işler... Gerçekten nasıl gidiyor?"

İnliyor ve elini alnına götürüyor. "Benimle mi? Harika! O da diğer Bonded'larım kadar nazik, destekleyici ve muhteşemdi. Diğer herkesle mi? Omzunda kocaman bir çip var ve ben bunu anlamakta zorlanıyorum. Sanki herkes büyük bir tartışmaya girmekten bir saniye uzaktaymış gibi hissediyorum ve sinirlerim buna dayanamıyor."

Biraz kıkırdıyorum ve Sage misilleme olarak dirseğini kaburgalarıma biraz batırsa da, o da iç çekiyor. "Anladığınızı biliyorum ve Bağlı Grubunuzun birkaç zedelenmiş egodan çok daha kötü şeyler yaşadığını da biliyorum ama aman Tanrım, daha önce etrafımda kimin olacağına dair bir program yapmak zorunda kalmamıştım. Kieran ve Felix her zaman iş programlarına göre bana mümkün olduğunca çok zaman ayırdılar, bu yüzden hiçbir zaman çakışmadı. Riley için biraz alışma süreci oldu ama yine de ikisi de ona zaman ayırmaktan çekinmedi, özellikle de iyileşme sürecini hızlandırmak için bana gerçekten ihtiyacı olduğu için. Ama Wick? Her şeyi sorguluyor. Kieran neden bu kadar çok çalışıyor? Kieran bu kadar tehlikeliyken neden Çorak Topraklar'a gitmeme izin verdi? Neden Felix ona ihtiyacım olursa diye gelmedi? Neden hepimiz Kuzey'in söylediği her şeye çok fazla sorgulamadan uyuyoruz? Neden Felix ona ihtiyacım olduğunda bile saatlerce çalışıyor? Neden kimse Riley hakkında daha önce bir şey yapmadı?"

Sonuncusunda sesi kesildi ve ben cidden geri dönüp Wick'i bulmayı ve onu dövmeyi düşünebilirsiniz. Sanki o Bağlanmış Grup'taki herhangi birinin zaten sahip olduğundan daha fazla suçluluk duygusuna ihtiyacı varmış gibi. Her şeyin cevabı bendeymiş gibi davranmak yerine, kendi Bond'umun

huzurlu bir deneyimdi, çünkü bu ne kadar gülünç, ona küçük bir destek sunmak için elimden geleni yapıyorum.

"Onunla birlikte işler durulacak. Bu bir çeşit gagalama sıralaması gibi bir şey. Tam olarak nerede olduğunu anlamaya çalışıyor. Muhtemelen bu kadar yüksek profilli insanlarla aynı ortamda bulunacağını hiç düşünmemişti."

Sage kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Bağlı Grubunuzda tam olarak nasıl bir sıralama var? Ve bu nasıl işliyor?"

Biraz mahcup bir şekilde sırıtıyorum ve muhtemelen şu anda bizi dinliyor olsalar bile, Bonded'ıma veya onunkine bakmamaya çok dikkat ediyorum.

Kelimelerimi de çok dikkatli seçiyorum.

"Kimse yetkili değil... belki ben ve bağlarım dışında, zora geldiğinde. Ama herkesin kendi özel becerileri ya da bilgi alanları var ve hepimiz doğal olarak o kişiye yöneliyoruz. North her zaman meclis üyesi olacak. Aileler ve bu tür şeylerin iç işleyişi hakkında her zaman daha fazla bilgiye sahip olacak. Bu konularda ondan daha bilgili olduğumu asla iddia edemem. Gryphon Taktik Ekibi'nin lideri. Taktiksel müdahale konusunda eğitim almış olan North bile görevler ve bu tür şeyler söz konusu olduğunda ona saygı duyacaktır. Nox her zaman işin araştırma kısmından daha çok keyif almıştır."

Sage başıyla onaylıyor ve Atlas'a dönüp bakıyor. "Peki ya diğer ikisi? Çünkü bu benim sorunum! Felix gibi Kieran'ın da Bağlı Grubum içinde çok net bir işi ve konumu var. Riley henüz bu tür şeyleri umursamıyor. Hâlâ kendi suçluluk duygusu ve kederinde o kadar kaybolmuş ki yerini asla sorgulamayabilir ama Wick çok köklü bir ilişkiler dizisine yeni adım attı ve diğer herkesle uyum sağlamaktan rahatsız. Kendi yerini ve kendi güçlü yanlarının tanınmasını istiyor."

Başımı sallıyorum ve kolumu onun koluna doluyorum, bu konuda daha sessiz olabilmek için onu biraz daha yakınıma çekiyorum. "Mücadele eden Atlas'tı. Çok fazla tekme atmamasının nedeni

Bu konuda bu kadar yaygara koparmasının nedeni benimle kaçma planlarıydı. Bu planlar değiştiğinde, kesinlikle bir alışma dönemi geçirdi. Ama sonunda, diğer herkesle hemfikir olduğu tek şey beni güvende tutmaktı. Her görevde beni gölgelemeyi ve ne olursa olsun beni hayatta tutmayı kendine görev edindi. Direniş'in icabına baktıktan sonra başka bir şey bulacağından eminim. Muhtemelen yine bir alışma dönemi olacak ama sanırım bu da Bağlı Grup'ta olmanın bir parçası. Herkes büyümek, değişmek ve bunu birlikte yapmak zorunda, bu diğer herkes için çok zor olsa bile."

Sage başını sallayıp iç geçiriyor ve ben de ona Gryphon ve North'un bana onlarca kez söylediği, yüzlerce kez ihtiyaç duyduğum güvenceyi söylüyorum. "Onların ilişkilerini denetlemek senin işin değil. Merkez Bağlısın diye herkesin arkadaş olmasından sorumlu değilsin. Eğer sizi üzüyorlarsa, onlara söyleyin. Kendilerini ilgilendirmeyen şeylere karışıyorlarsa, onlara söyleyin. Bağlı Grubunuzun neye benzeyeceğini seçebilirsiniz, ancak herkesi mutlu etmek de sizin sorumluluğunuz değildir. Bu senin omuzlarına çok fazla yük bindiriyor Sage ve hiçbirimiz tüm bu adamların ve egolarının yükünü taşıyamayız. Ben ve tanrı-bağım bile."

ALTINCI BÖLÜM

GABE

Ejderhaya dönüşmenin ve tanrı bağının kontrolü ele almasına izin vermenin enerjimi bu kadar tüketeceğini ve beni bu kadar berbat hissettireceğini BEKLEMİYORDUM. Tam on sekiz saatlik bir uykudan sonra bile midem hâlâ hassas ve başım kum doluymuş gibi hissediyor, beynimi yavaşlatıyor ve kendimi ölümün ta kendisi gibi hissetmeme neden oluyor. Eğer şu anda saldırıya uğrarsak, Bağlı'ma yardımcı olmak için mücadele edeceğim ve bu yeterince iyi değil.

Kendimi toparlamam lazım.

Mabet'in sokakları cesetlerle dolu, düzinelerce işçi yükleme alanlarına malzeme taşıyor. Amcam ve kuzenlerim günlük projeleri devraldıkları için çevremizdeki sokaklarda ilerleme olduğunu görebiliyorum ve uzakta geçirdiğimiz zaman değişiklikleri çarpıcı hale getirdi. Önümüzdeki haftalarda Bağlantılı Gruplara müstakil evler sunmaya başlarsak hiç şaşırmam.

Yemekhaneye doğru ilerlerken el sallayıp selamlayabildiğim kadar çok işçiyle selamlaşıyorum. Kuzenlerimden birkaçı

içinde bulunduğum duruma meraklı bir bakış atıyorlar. Direniş askerlerini bütün olarak mideye indirdiğim için hazımsızlık sorunu yaşadığımı onlara söylemek istemiyorum. Göz göze gelmemek için kaçan birkaç TacTeam personeli var, bu yüzden haberin çoktan yayılmış olma ihtimali yüksek.

Bu saçmalıkların hiçbiri umurumda değil.

Önemsediğim tek insanlar o gün koruduklarım. Köşeyi dönüp yemekhaneyi gördüğümde, Bonded'ımı dışarıda durmuş, Sage ile gülerken buluyorum. Başını arkaya atmış ve saçlarının gümüş ihtişamı sabah güneşinde parlıyor. Daha önce hiç olmadığı kadar parlak, bu konuda çok mahcup olduğunu biliyorum ama sanki bana seslenen bir fener gibi. Elimde olmadan bir an önce ona ulaşmak için koşmaya başlıyorum. Sage'e attığı sırıtış en yorgun gözlerin bile görebileceği bir manzaraydı; ama ona doğru ilerlediğimi fark ettiğinde gözlerinin parlaması ve tüm vücudunun bana doğru dönmesi kalbimin göğsümde güm güm atmasına neden oluyor.

Onun beni benim onu sevdiğim kadar sevmesi, ikimizin de birbirimizde o kadar eşsiz ve değerli bir şey görmesi benim için hala bir mucize ki, bu noktaya gelebilmek için ne kadar midem ağrısa ve günlerce uyumak zorunda kalsam da uğruna savaşmaya değer.

"Uyanık olmana şaşırdım. Bütün gün tembellik yapmanı bekliyordum," diyor Atlas omzuma bir tokat atarak ve ben onun yanından geçip Bonded'ıma doğru yürürken.

Onu kollarımın arasına aldığımda kıkırdıyor, öfkeyle göğsüme bir yumruk indirirken bile onu biraz döndürüyorum.

"Halkın içindeyiz. Kuzey'in ineği olacak!" diye mırıldanıyor ama ben yine de onu öpüyorum ve zihin bağlantımızda ona cevap veriyorum.

Buradaki herkesin Bonded'ımı ne kadar sevdiğimi bilmesinden bana ne?

Oli öpücüğün içinde, kollarımın arasında ve her zamanki bağımlılık yapıcı tarzıyla içimde eriyor. Başımdaki çarpıntıyı ve midemin hala nasıl çalkalandığını, uyandığımda boğazımda olan ve hala tam olarak geçmemiş olan safranın yanmasını unutuyorum. Fiziksel şikayetlerimin her biri bir anda yok oluyor. Kulağa ne kadar saçma geldiği umurumda değil, her seferinde Bağlanmış'ıma bu şekilde geri döndüğüm sürece tüm Direniş'i tek başıma üstlenebilirim.

Bu yenilmezlik hissi, Atlas'ın Yeteneği ile nasıl hissetmesi gerektiğidir.

Ejderha göğsümün içinde uyuduğu yerden uyanıyor ve onun geri dönmesiyle ilgili kendi fikirlerini bana açıklıyor, her şey tek bir kelimeye indirgeniyor.

Benimkini.

Oli sonunda kollarımdan kurtulup ayağa kalkarken, "Herkes için öğle yemeği almaya gidiyoruz," diyor.

Aramızdaki en ufak mesafeden bile biraz mutsuz olarak kaşlarımı çatıyorum, ama o yanıma sokuluyor ve onu orada tutmak için kolumu omzuna attığımda mutlu bir şekilde iç çekiyor.

Bugün güzel bir şey paylaşmak istemiyorum.

Atlas bana bilmiş bir bakış atıyor ama ben de en az hissettiğim kadar boktan görünüyor olmalıyım çünkü bu konuda tek kelime etmiyor. Yemekhanenin kapısını açıp bizi içeri buyur ederken tüm bunlardan rahatsız olmuş gibi görünmüyor.

Bugün burası çok kalabalık, ancak Sığınak'ın her geçen gün daha da kalabalıklaştığını görünce buna şaşırmadım. Her masa dolu, çoğu da ağzına kadar dolu ve odada bolca gülüşme ve genel bir mutluluk olduğunu görmekten memnunum. Aylarca süren gerginlik ve tedirginlikten sonra ailelerin ve arkadaşların burada güven içinde bir arada olması beni rahatlatıyor.

Buranın amacı da bu zaten.

Oli kolumun altında gergin, öyle ki onun etrafında kıvrılıp herkese hırlama dürtümle ve içimdeki ejderhanın onu bu şekilde üzdüğüm için yer değiştirip hepsini tüketme dürtüsüyle savaşmak zorunda kalıyorum. Genelde öfkeli biri değilimdir ama tekrar kendim gibi hissetmem için üç derin nefes almam gerekiyor. Kimse bizimle konuşmaya ya da herhangi bir şekilde bize yaklaşmaya çalışmıyor. Birkaç meraklı bakış dışında, oda çoğunlukla içeri girdiğimizi fark etmemiş gibi davranıyor.

Burada olduğumuzu bildiklerini çok iyi biliyorum.

o.

Atlas, masalarla bizim aramızda bir insan duvarı oluşturuyor. Bağlanmış, omuzları çoğunlukla ikimizi de kapsayacak kadar geniş ve Felix de Oli'nin yanına yakın duran Sage ile aynı şeyi yapıyor.

"Önceden arayıp bizim için bir şeyler ayarlamalıydık," diye mırıldanıyor Sage ve Oli de omuz silkiyor.

"Buna mecbur olmamalıyız. Tüm bunlar hakkında endişelenmek zorunda kalmadan herkes gibi aşağı inip yemek yiyebilmeliyiz."

Tekrar etrafıma bakındım ve sonra ikisine de sessizce mırıldandım, "Kimse gerçekten... pek bir şey yapmıyor, değil mi? Aşırı tepki veriyor olabiliriz."

Oli bana bir bakış fırlattıktan sonra eliyle masalara doğru biraz fazla agresif bir hareket yapıyor ve oradaki Yeteneklilerden bazıları bunu fark edip tabaklarını toplayıp kaçıyor.

"Hepsi sana bakıyor. Bunun farkındasın, değil mi? Benim hakkımda ne düşündükleri umurumda değil ama hepsi ejderhaya dönüşüp insan yiyebilen adama bakıyor. Sanırım artık bana ve Draven'lara alıştılar, ama senin buraya biraz yeşil görünerek gelmen hepsinin söylentilerin doğru olduğuna inanmasını sağladı."

Sage, kendisine biraz fazla yaklaşmaya cüret eden konsey üyelerinden birine ters ters bakarak, "Ki öyleler," diye yardımsever bir şekilde araya giriyor.

Oli'ye karşı korumacı davranıyor çünkü hepimiz konseyin Bonded'ıma karşı ne kadar çok toplandığını biliyoruz ama Oli, Draven'dan eski sınıf arkadaşlarımızla dolu bir masaya bakmakla meşgul, hepimize açıkça işaret edip fısıldayacak cesarete sahip olanlar sadece onlar.

Aptallar.

Muhtemelen daha sonra North bunun için beni azarladığında pişman olacağım ama bir parmağımla Oli'nin başını geriye yatırıp dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. "Küçük kıskançlıklar umurumda değil, Bonded. İstedikleri kadar dedikodu yapsınlar ve fısıldaşsınlar. Yine de biz tüm zor işleri yapmadan hiçbirinin hayatta kalamayacağı gerçeğini değiştirmez."

Nefesinin altında mutlu bir şekilde mırıldanıyor ve mutfaklara açılan büyük kapıya yaklaşıyoruz. Bir büfe gibi düzenlenmiş, ancak kapı aralığı şefin yemek yaptığı yeri görebileceğimiz kadar geniş. Oli kollarımda benden uzaklaşıp öne doğru eğilirken neşeleniyor. Bu durumdan biraz daha rahatsız olurdum ama sonra nedenini anlıyorum.

"Vay anasını, ölü gibi görünüyorsun Ardern," diyor Kyrie, kocaman, sıcak bir tabak tavuk kanadını büfeye koyarken ve cebinden bir bez çıkarıp bize doğru yürürken ellerini silerken.

Mutfaktan gelen un ve yağa bulanmış ama yüzünde kocaman bir gülümseme var. Sığınak'ta mutlu olduğu yeri bulduğunu söyleyebilirim. Kafeyi işletmeyi her zaman sevmişti, bu yüzden buraya katkıda bulunmak için gelmesine şaşırmadım.

"Bana uymayan bir şey yedim," diyorum sırıtarak ve göz kırparak, arkamızdaki masalardan gelen iğrenme seslerini şeytani bir kıkırdamayla dinleyerek.

Atlas bana gözlerini deviriyor ama Oli yüzünü buruşturmadan önce benimle birlikte gülüyor. "Evet, pek de lezzetli sayılmazlar. En azından ruhları lezzetli değil. Geri kalanını daha önce hiç denemedim."

Kyrie bir nefes verir ve tavana doğru bakarken başını sallar. "Biraz zaman alacak

Sizlerin bu tür şeyler hakkında bu kadar rahat konuşmanızı dinlemeye alışmaya başladım. Buradaki herkesin sigortası atacakmış gibi görünmesine şaşmamalı."

Oli omuz silkmeden önce şakacı bir sırıtışla etrafına bakınıyor. "Hey, bugün güzel Bağlanmış'ı yanımda getirdim. Gerçekten herkesin hayatını mahvetmeyi planlıyor olsaydım, diğer üçünden birini getirirdim."

Atlas, "Nox'u getirseydin, o zaman buradaki herkesin ne kadar çabuk fikir değiştirdiğini görürdük" diye mırıldanmadan önce içinden alay ediyor.

Etrafımızdaki diğer masalar gizlice boşalmaya başlıyor ve Kyrie maskaralıklarımız karşısında başını sallıyor.

"İkinizin iyi anlaştığını görmek kesinlikle garip. Ama söylemeliyim ki, buna sevindim. Kardeşimi erkenden mezara götürecek kadar strese sokuyordunuz. Ayrıca bunun için Black'ten iyi bir miktar para kazandım, yani size bir içki borçluyum. Ama sakın Kuzey'e reşit olmayan Bağlanmış'ına içki tedarik ettiğimi söylemeyin," diyor yine kıkırdayarak.

Oli ona sırıtarak karşılık veriyor, kirpiklerini kırpıştırırken o da kendine has şımarıklığıyla karşılık veriyor. Tüm bunlar hoşuma gidiyor ama kanatların kokusu nihayet burun deliklerime çarpıyor ve midemin sıkışıp dönmesine neden oluyor. Hem açım hem de midem bulanıyor. Yediğim hiçbir şeyin midemde kalacağından emin değilim ama lanet olsun, eğer denemek istemiyorsam.

Kyrie topuklarının üzerinde dönüyor ve bir paket servis kabı kapıyor, içine bir çatal saplayıp bana doğru sallamadan önce kürekle tavuk yığınları dolduruyor. "Bayılmadan önce bunu ye. TacTeam ajanlarının yanında açlığın neye benzediğini bilecek kadar zaman geçirdim ve yakın zamanda seni bu yerden kaldırmayacağım. Bunu başarabileceğimi sanmıyorum."

Oli kıkırdıyor ve onu kurtarmak için kolumun altından kaçıyor ve ben de onu benden uzaklaştırdığı için Kyrie'ye kaşlarımı çatıyorum. Ama koku tekrar burun deliklerime çarptığında, ona ihtiyacım olduğunu inkar edemiyorum.

Tüm küveti bir dakikadan kısa sürede temizliyorum.

Felix'in kaşları saç çizgisine çarpıyor, bana hazımsızlık sorunları ve bunu bu kadar çabuk yemenin sonuçları hakkında mırıldanmaya başladığında her zamanki doktor. Sage elinin arkasından öğürme sesleri çıkarıyormuş gibi yapıyor.

"En azından ısırıklar arasında bir nefes al," diye homurdanıyor.

Büfeye geri dönüp paket servis kabını yeniden doldururken onları neredeyse hiç dinlemiyorum. Oli, Kyrie'nin söylediği bir şeye gülüyor ve sanki benden istediğimden daha fazla uzak kalmaya dayanamıyormuş gibi bana katılmak için yürüyor, daha fazla paket servis kabı alıyor ve onları Bağlı Grubumuzun geri kalanı ve arkadaşlarımız için dolduruyor.

Felix kapları paketlemek için poşetler alıyor, ama benim tek düşünebildiğim mideme daha fazla yemek doldurmak, hastalık sonunda hafifliyor. Dördüncü porsiyonuma geldiğimde, nihayet biraz yavaşlamaya başlıyorum, hala yiyorum ama her çatal dolusu arasında nefes alıyorum.

Kyrie bana doğru bir kaşını kaldırıyor. "Gidip senin için başka bir tavuk sürüsü koymam gerekiyor mu? Yoksa neredeyse doydun mu, evlat? Düşmanı yemenin seni doyurmak yerine acıktıracağı kimin aklına gelirdi?"

Omuz silkiyorum ve Oli'nin bana uzattığı su şişesini alıp cevap vermeden önce tek seferde içiyorum. "Dağı temizleyen muhtemelen iki günlük uykumdu, ama gerçekten, kim sayıyor ki?"

Benson'ların evine döndüğümüzde, Sage'in en yeni Bağlı'sından gelen havadaki gerginliği hemen fark ediyorum. Wick'in bize yakın bir yerde büyüdüğünü hatırlamıyorum ama o da zaten Alt Katman ailelerden biriydi, bu yüzden mantıklı geliyor. Ailem insanların toplumumuzdaki yeri konusunda pek endişeli değildi ama işin aslı şu ki, aynı partilere davet edilmiyorsanız ve çocuklarınız aynı okullara gitmiyorsa, kaynaşmak için pek fırsatınız olmazdı.

Oli'ye karşı yeterince kibar, ancak Atlas'a ve bana sanki her hareketimizi değerlendiriyormuş gibi biraz fazla hesapçı bir şekilde bakıyor. Bunu Oli'nin arkasından yaptığı için şanslı, yoksa Oli'nin bağı şimdiye kadar ortaya çıkıp bu saçmalığı keserdi. Atlas'la bakışıyoruz ama o sadece omuz silkiyor, şu anda bu konuda bir şey yapmakla ilgilenmiyor. Yine de haklı, eğer bağımızı etkilemiyorsa, peşine düşmeye değmez. Eğer Sage'i etkiliyor olsaydı, eminim şimdiye kadar Oli'ye söylerdi.

Sawyer ve Gray masaya gelip kendilerine yemek getirdiğimiz için teşekkür ettikten sonra Bonded'larına ve kanepede oturan küçük çocuğa yetecek kadar yemek alıp yemek için masaya geri dönüyorlar. Zaten masada hepimize yetecek kadar yer yok ve hepsi kendi küçük baloncuklarında çok rahat görünüyorlar.

Sanırım böyle bir evi paylaşmak onlara her küçük şeye birlikte dahil olmadan yakın bir yerde nasıl yaşayacaklarını öğretti. Bununla uğraşmak zorunda olmadığımız için çok minnettarım. Oli zihin bağlantısı aracılığıyla diğer Bağlanmışlardan herhangi birinin yiyecek bir şeyler isteyip istemediğini, bize katılıp katılmayacağını ya da kendisinin onlara bir şeyler götürüp götürmeyeceğini öğrenmek için uzanıyor. North ve Gryphon hemen cevap verip akşam yemeği için bizimle evde buluşacaklarını söylüyorlar.

Nox cevap vermiyor.

Oli bu konuda çok endişeli görünmediğinde, bunu hepimize değil de onunla özel olarak yaptığını tahmin ediyorum, ki bunu daha sık yaptığını varsayıyorum. Şu anda ikisi arasında işler yeterince iyi gidiyor olabilir, ancak Nox hiçbir zaman nerede olduğu ve neyin peşinde olduğu konusunda açık davranan biri olmadı. Bunun değişeceğinden şüpheliyim.

Atlas da ilk kez bu konuda pek endişeli görünmüyor.

Yemek boyunca birlikte oturduk, Atlas ve ben
Oli, Wick ve Felix'in birbirleriyle atışmalarını izleyen Sage'i izliyor.

Sadece görmek bile yorucu.

Riley kendine bir tabak aldı ve yatak odalarından birine girdi, hâlâ bir ceset gibi görünüyordu ama diğer herkes artık bu konuda daha az endişeli görünüyordu, bu yüzden ölmek üzere olmadığından eminim. Yemeğin tamamını bitirdik ve tam bulaşıkları yıkamaya başlayacaktık ki Nox'un sesi kafamızın içinde yankılandı.

Tepki vermeyin. Panik yapmayın ya da olay çıkarmayın. İzninizi isteyin ve yavaşça North'un ofisine doğru ilerleyin.

Tabağını alıp kendi tabağımla birlikte bulaşık makinesine koyarken elimi Oli'nin sırtına koyuyorum ve endişeli ya da aceleci görünmemeye çalışıyorum. Atlas başını sallayarak göz göze geliyoruz, gülümseyerek Oli'ye doğru ilerliyor ve hemen gitmek için bahaneler uyduruyoruz.

Telefonunu kontrol eder ve Sage'e hızlıca sarılıp onu daha sonra arayacağına söz verdikten sonra Oli'yi sessizce odadan çıkarır.

Tüm bunları birkaç dakika içinde yapıyoruz ama derin bir nefes alıp Atlas'a başkalarının göreceğinden endişe etmeden bir bakış atabilmem saatler sürmüş gibi geliyor. Oli ikimizi de tamamen görmezden geliyor ve sonunda hissettiği paniğin ortaya çıkmasına izin verirken tüm duyularımızın içinde Nox'a uzanıyor.

Ne oldu? Kimsenin yaralanmadığını biliyorum, ama ne oldu?

Kuzey ona yatıştırıcı bir his gönderir ama soruyu yanıtlayan Gryphon olur.

Kapıya biri geldi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Oli

Direniş saldırdığından beri SANCTUARY aylardır bir sır değildi, bu yüzden birilerinin bir kez daha beni araması sürpriz olmadı. Ancak asıl sürpriz, North'un ofisine vardığımda, Bağlarım tarafından karşılanmak yerine, üç bağlarını da orada beni beklerken bulmam oldu.

Üç çift siyah göz, üç boş yüz ve üç robotik ses. Hepsi de eşit derecede takıntılı olduğum varlıklar, ancak Atlas ve Gabe onların varlığına beklenebileceği kadar iyi tepki veriyor.

Atlas beni geri çekmeye çalışırken "Oli, arkama geç," diyor ama o yenilmez ve bir arabayı yerinden oynatacak kadar güçlü olsa da ben kararlıyım. İstemeden bana zarar verebilecek hiçbir şey yapmaz, bu yüzden dövüşü ben kazanıyorum.

"Eğer hepsi dışarıdaysa, özellikle de North'un bağı, belli ki bir şeyler olmuş. Bırakın onlarla konuşayım!"

Gabe, karnında yarım tavuk kümesi ve bir galon barbekü sosu olduğu için artık çok daha sağlıklı görünüyor ve onları içine çekerken sadece başını yana eğiyor.

"Az önce diğerleriyle konuşuyorduk, neden şimdi burada değiller?"

Bu güzel bir soru.

Gryphon'un bağı, ona Kâhin demeye gerçekten alışmam gerekiyor, hepsine cevap veriyor. "Yeni geleni tanıyoruz. Bununla en iyi biz ilgileniriz."

Bu çok rahatsız edici.

Kendi bağımı kontrol ediyorum ama bana sevinçten başka bir şey vermiyor. Sevgili Bağlı'sının burada olduğunu ve bizim adımıza savaşmaya hazır olduğunu, kan dökmeye ve bize ve burada inşa ettiğimiz hayata tehdit oluşturmayı düşünecek kadar aptal olan tüm Üstün Yeteneklileri yok etmeye hazır olduğunu görmekten duyduğu sevinç.

"Gemiler dışarı çıkmana izin verdi mi, yoksa bu daha çok bir darbe miydi?" Gabe dikkatle soruyor ve North'un bağı Crux ona cevap veriyor, ancak gözleri bana sabitlenmiş durumda.

"İzin vermek yok. Kapının dışında bir tanrı bağı var. Buraya girmeyi talep ediyor. Gemilerin başa çıkabileceği bir şey değil."

Atlas ses tonunu düşürerek, "Bu bana 'hayır' gibi geliyor," diyor ve ben de onlara küçümseyici bir el sallıyorum.

"Bağım pek ilgili görünmüyor. Oraya hep birlikte gidelim mi?"

Bir adım atıyorum ama Corvus beni durduruyor, büyük avucunu göğsümün üzerine koyuyor. Atlas'ın buna verdiği tepkiyi göz ucuyla görebiliyorum. Nox'tan nefret ediyor ama onun bağına daha da az güveniyor. Bu bana biraz aptalca geliyor. Olsa olsa daha çok güvenmesi gerekir.

Her zaman bana bağlıydı ve beni sevmeye ve korumaya hevesliydi.

"Hâlâ yorgun olabilirsin, Bağlı. Belki de Ebedi bununla ilgilenmeli."

Nox'un ağzından çıkan bu kelimeden nefret ediyorum. Kendime bunu söyleyenin o olmadığını hatırlatmak zorundayım. Ayrıca böyle bir şey düşündüğü için Corvus'a kızmayı da reddediyorum. İyi bir yerden geldiğine eminim ama omuz silkiyorum.

"Kendimi iyi hissediyorum. Ve dışarı çıkmam gerekene kadar, Ebedi onu bana bırakmaktan mutluluk duyuyor. Aramız çok iyi, biliyorsun."

Corvus bana bakarken başını iki yana eğiyor. Gülümsüyorum, sarılmak için uzanıyorum ve bana izin verdiğinde çok seviniyorum. Arkamdaki her iki insan Bağlanmış da dokunuşlar karşısında mutsuz sesler çıkarıyor. Bunun yerine bir an için geri çekiliyorum ve bu fırsatı biraz daha bilgi almak için kullanıyorum.

"Hangi tanrı-bağı bizi görmeye geldi? Aşağı inip onunla yüzleşmeden önce bilmem gereken bir şey var mı?"

"Onu öldürmeliyiz," der Crux ve Kahin omuz silkmektedir.

"Bağlantıyı kopardığım için mutlu değil ve bize ait olanı kullanmak yerine kendi ayakları üzerinde sürünerek gelmek zorunda kaldı."

Kelimeler biraz kafa karıştırıcı olsa da, hepsi yavaş yavaş kafamda bir araya geliyor. "Bu ele geçiren, değil mi? Sage'i ele geçiren. Onu dinlemediğimiz için burada."

Corvus'un başını bir kez sallaması yetiyor, ardından asansöre doğru ilerleyip düğmeye basıyorum. Aşağı koşup kapıları kendim açmaya ve ruhunu söküp atmadan önce bu tanrı-bağlının çenesine bir yumruk indirmeye hazırım ve bunu yapmama kimse engel olamayacak.

O pislik neredeyse en iyi arkadaşımı yok ediyordu ve ben o orospu çocuğunu öldüreceğim.

Tanrı-bağlarını düşündüğümde aklıma uzun boylu ve kaslı erkeklerin geldiğini varsayıyorum. Etrafımı saran yakışıklı yüzleri ve kendimi ve bağımı korumaya çalışırken asla şansımın olmadığı kadar yıkıcı derecede çekici olan erkekleri düşünüyorum.

onlardan uzakta. Güzellik, zarafet ve arzu timsalini düşünüyorum.

Orta yaşlı, saçları dökülmüş ve alt ısırığı olan erkekleri kesinlikle düşünmüyorum.

"Bu gerçekten o mu? Sage'in kafasına sızıp Dara'yı öldüren, en iyi arkadaşımın hayatını ve kesinlikle huzurunu mahvetmeye yaklaşan adam bu mu? Onu yumruklamak istediğim için neredeyse kendimi kötü hissedeceğim," diye söylendim.

Tanrı-bağları sözlerime hiç tepki vermiyor ama Gabe kahkahalarla uluyor ve dramatik bir şekilde karnını tutuyor. "Yeterince ateşli olmadığı için mi onun bir tanrı-bağlı olduğunu anlamakta zorlanıyorsunuz?"

Atlas bir an için Gabe'e kaşlarını çatıyor, sonra yüzünde bok yiyen bir sırıtma beliriyor ve ben ikisine birden el atma isteğimi bastırmak zorunda kalıyorum.

Atlas, "Seksi olduklarını düşünseydin daha çok endişelenirdim," diye karşılık veriyor ve diğer üçünden birinin söz almaması garip. Muhtemelen içeride bir yerlerde dillerini ısırdıklarını ve bu konuda beni azarlayacakları anı beklediklerini unutmamalıyım.

Uzun süre beklemek zorunda kalmayacaksın. Nox'un sesi bana doğru geliyor ve irkilerek ona bakıyorum ama bağı hâlâ kontrol altında. Hepimiz kontrol odalarından birinde durmuş, büyük monitörden tanrı-bağı izliyoruz, herkes bir şey, herhangi bir şey olmasını bekliyor.

Cildimi kaşındırıyor.

Orada iyi misin? Geri gönderiyorum.

Hepimiz iyiyiz, endişelenmeyin. Burada ne yapmayı seçtiklerini görmek istiyorum. Ne kadar güçlü ve inanılmaz olduklarına dair çok fazla konuşma yapıldı ama henüz pek bir şey yok. Sizin için ne yapacaklarını bilmek istiyorum.

Bu ondan biraz tatlı geldi ve başımı eğdim.

Doğal olarak Gabe ve Atlas bunu fark eder.

"Nox, değil mi?" Atlas temkinli bir sesle söylüyor. "Bu kesinlikle bir Nox gülümsemesi."

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum çünkü bir yanım birkaç ay önce Nox gibi gülümsediğime inanmıyor ama bunu yüzümde hissedebiliyorum, bu yüzden onunla bu konuda tartışmayacağım.

"Her şeye göz kulak oluyor. Kuzey ve Gryphon'un ne kadarını görebildiğini bilmiyorum ama o her şeyi izlemek için burada."

"North'un söylediği de buydu, değil mi? Nox onunkilerle hep iyi geçinirdi. Umarım ben de bir gün benimkilerle bu kadar iyi anlaşabilirim," diyor Gabe.

"Bir ejderhayla nasıl iyi geçiniyorsun?" Atlas, monitörü birlikte izlerken, tanrı bağlarının bir hamle yapmasını beklediğimizi söylüyor. Çok uzun, çok yoğun bir tavuk oyunu gibi. Herkes birinin tepki vermeye değer bir şey yapmasını bekliyor.

"Benimle sadece Oli etraftayken konuşuyor. O zaman bile, sadece onun üzerinde hak iddia etmek için. Diğerleri gibi gerçekten fikir sahibi değil."

Atlas düşünerek yavaşça başını sallıyor ve Gabe ona omuz silkiyor. "Seninki nasıl bir şey? Onunla hiç konuştun mu?"

"Benimki de hemen hemen aynı, sadece pek çok şeyden hoşlanmıyor... mesela insanların Oli'nin etrafında olmasından. Kafeteryada herkesi parçalara ayırmak istiyordu."

Ben ona bakıyorum ama Gabe bıyık altından gülüyor. "Ejderha onları yemek istiyor. Sanırım hepsinden bu tür bir tepki bekliyorum."

Atlas tekrar başını sallıyor ve sonra bana dönüyor. "Tatlım, korkunç ve huysuz Ruh Bükücü tanrı bağı sana ne diyor?"

"Gün boyunca mı? Uyuyor. Şimdi ortaya çıkıp bu durumla başa çıkmak isteyip istemediğini görmek için biraz sordum ama herkesi kendi haline bırakmaktan çok mutlu oldu. Gryphon'un bağı ve Nox'la birlikteyken ortaya çıktı, ama sadece benimle alanı paylaşmak için." Herkes ne olduğunu tam olarak bilse de yanaklarım hâlâ renkliyken söylüyorum

ve hepsi de akşamlarımın çoğunu Bonded'ımla nasıl geçirdiğimin çok iyi farkındalar.

Boğazımı temizliyorum ve devam ediyorum, "Tehlikede olmadığım sürece çoğunlukla gösteriyi y ö n e t m e m e izin veriyor. Sanırım tüm bu tanrı-bağları ve meydana gelen değişiklikler konusunda rahat olmamı sağlıyor. Sanırım işler biraz yoluna girdiğinde, bir çeşit program yapmamız gerekecek."

Bu kelime ağzımda tuhaf bir tat bırakıyor ve Gabe yine benimle alay ediyor. "Yani bir hafta pazartesiden çarşambaya kadar bedenin sende olacak, sonraki hafta da değiş tokuş mu yapacaksın?"

İnliyorum ve elimi yüzüme vuruyorum. "Şey, bilmiyorum! Bunların nasıl çalıştığına dair hiçbir fikrim yok. Dürüst olmak gerekirse, tanrı-bağlarının da bildiğini sanmıyorum. Hiçbirimizin bu tür şeyler hakkında endişelenecek kadar uzun süre hayatta kalmadığı fikrine kapıldım. Çok az gemi eşleşti, bundan eminim, bağım sayesinde."

Atlas monitöre doğru eğilip biraz daha yakından bakarken, oradaki adam başını bize doğru eğiyor. Bizim ona baktığımız gibi onun bize bakmadığını hatırlaması bir saniye sürüyor. Tek görebildiği, bizim bir şey yapmamızı beklerken dışarıda duran bir kamera.

Atlas yine kaşlarını çatıyor ve ikimize de sessizce mırıldanıyor, "Hangi şeyler aynı kaldı? Bağın bir şey hatırlıyor mu ya da sana bu tür şeyler hakkında çok şey anlatıyor mu? Yoksa bunları sadece Nox'un araştırmalarından mı biliyorsun?"

Bir an durup nefes alıyorum ve kafamda farkında olmadan biriktirdiğim bilgilerin ön plana çıkmasına izin veriyorum. Başlangıçta düşündüğümden çok daha fazlası olduğunu fark ediyorum. "Kuzey ve Nox her zaman kardeştir. Her döngüde bir araya gelirler. Bana olduğu kadar birbirlerine de her zaman sadık oldular. Sanırım bu, Nox'un bununla mücadele ettiği ilk döngü oldu."

Ağzımdan bir şey kaçırmamak için bunu nasıl söylediğime dikkat ediyorum. Nox'u hala kafamın içinde hissedebiliyorum ve

söylediğim herhangi bir şey. Açıkçası, burada hiçbir sınırı aşmadım. "Ejderhanın döngüsü en uzun sürer. Cleaver genellikle yalnız gelir ve Kahin... Kahin birkaç kez başkalarıyla geldi. Daha önce çok yaklaşmıştık, bir gün başarabileceğimize dair umut verecek kadar yaklaşmıştık. Bu kadar. Tüm bildiğim bu. Siz bir şey biliyor musunuz?"

Gabe de benim gibi bir nefes alıyor, sanki kendi içinde saklı sırları bulmaya çalışıyormuş gibi, ama başını sallıyor. "Ejderha bana hiçbir şey vermiyor. Senden başka hiçbir şeyle ilgilenmiyor."

Atlas bir an sessiz kalır. "Tanrı-bağım bu sefer daha fazla. Zihnimde esnediğini ve ne kadar daha fazla olduğumuzu kabullenmeye başladığını hissedebiliyorum. Sanırım bunun nedeni Bağlanmış Grup'un tamamlanmış olması. Bu kez gücün sınırı yok."

Sınır yok.

Crux nihayet öne doğru adım atar ve aşağı inip tanrı bağını içeri almaya hazırlanırken gölgeler vücudundan dökülüp etrafımızda şekillenirken, umarım haklıyızdır ve bunun bir sınırı yoktur.

Alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız olacakmış gibi hissediyorum.

Tanrı bağını tam çenesinden yumruklamak düşündüğüm kadar inanılmazdı ve yerinden çıkma sesi kulaklarıma müzik gibi geldi.

Atlas beni durdurmasa ve tanrı-bağıyla arama girmese ona tekrar saldıracaktım. Kahin onun zihnini ele geçirmiş ve bana karşılık vermeye çalışmadığından emin olmak için itaat etmeye zorlamıştı, her ikisi de eylemlerimi farklı şekillerde onaylamıyordu.

Şu anda ukala bir sürtük olabilirim ama o küçük sansarı alt edebilirmişim gibi hissediyorum.

Corvus ve Crux, aralarında tek kelime etmeden onu Tac Eğitim Merkezi'nin sorgu odalarından birine götürür. Kahin tanrı bağını test etmek için zihin kontrolünü hafiflettiğinde bile onlarla savaşmaya ya da konuşmaya kalkışmıyor. Gölgeler vücudunu sararken ve onu gitmesini istediğimiz yere taşırken sadece itaat ediyor.

En zor kısmı ise tüm bunları tüm Sığınak'ın neler olup bittiğinden haberi olmadan yapmak.

Bu, çok endişeli ve çok telaşlı bir Kieran'a söylemeyi içerir, o da inanılmaz derecede kızgın bir Vivian'ı içerir.

Tac personelinin ondan neden korktuğunu neredeyse anlıyorum.

"Peki şimdi hepinizin bu gözlere sahip olduğunu bize tam olarak ne zaman söylemeyi planlıyordunuz?" diye tersliyor ve ben de durumun 'aman Tanrım'ından uzaklaşmak için ona en boktan sırıtışlarımdan birini atıyorum.

"Bilmesi gerekenler esasına dayanıyordu ve biz bazı şeylerin üstesinden gelene kadar... bilmeniz gerekmiyordu. Ama şimdi dışarıda bu tür şeylerin daha fazla olduğunu keşfettik-"

"Dur bakalım! Bir şeyler mi var?" diye soruyor ve Atlas'ı anında sinirlendiren büyük bir avuç içini bana doğru kaldırıyor, ancak Vivian'ın bu konuda bir şey yapmayacağı açık.

"Yani hepimiz biliyoruz ki benim bağlarımda biraz fazlalık var ve öyle oluyor ki tüm Bağlı Grubumun da bağlarında fazlalıklar var."

"Ekstra ne demek Fallows?"

"Bağlarım söz konusu olduğunda uyulması gereken belirli kurallar olduğunu tekrar hatırlıyor musunuz? Onların bağlarının hepsi aynı. Benim yanımda ses tonunuzu alçaltmanızı şiddetle tavsiye ederim, özellikle de... durun, hayır, hepsi benim hakkımda biraz psikopat. Her neyse, bu konuda sizinle dünyadaki tüm konuşmaları yapmaktan mutluluk duyarım, ancak burada bizimle birlikte bu bağlardan biri var.

İnsanların beyinlerini hackleyip onları insanları öldürmeye zorlayabilecek kapasitede. O yüzden bu sohbeti daha sonraki bir tarihe saklasak iyi olur."

Vivian bir an için bana dünyanın en aptal insanıymışım gibi bakıyor, sonra nefesinin altından küfürler savuruyor ve telsizine emirler yağdırmaya başlıyor, Kieran Sawyer'ı arayıp kameraları kapattırırken ajanları hareket ettiriyor.

Gabe eğilip kulağıma mırıldandı: "North ve Gryphon bundan hiç memnun olmayacaklar."

Ben de omuz silktim. "Bu konuda tam olarak ne yapmam gerektiğinden emin değilim. Zaten sadece hepimizin güvendiği iki kişiye söyledim, bu yüzden bunu aşmaları gerekecek."

Pişman olmayacağımı umduğum güçlü sözler.

Tanrı-bağı sorgulama odasında otururken, Sığınak'taki hiç kimsenin bundan haberi yokken, Kieran ve Vivian da etkileşimi izlemek için izleme odasında oturmakta ısrar ediyor. Onları gitmeleri için ikna etmeye çalışıyorum ama ikisi de buna yanaşmıyor.

Kieran eliyle Gryphon'un siyah gözlerini işaret ederek, "Seni orada istemiyorum bile," diye tersledi. "Ve Shore'un da seni orada istemeyeceğinden oldukça eminim. Eğer North uyanır ve bunlardan haberdar olursa, dünyayı yakıp kavuracak bir gölge savaşına girişir. Nox'un bu konuda ne hissedeceğini anlamak için yazı tura atabiliriz."

Gerek yok.

Bana gidip Kieran ve Vivian'la konuşmamı söyleyen Nox'tu ama bu konuda çok ketum davranıyorum. North'un tüm bu olanlara nasıl tepki vereceği beni endişelendiriyor, gerginlik zihin bağlantısından sızacak kadar ve Nox beni rahatlatmakta hızlı davranıyor.

Sana kızmayacak, Oleander. Ne olursa olsun, bununla ben ilgileneceğim. Tanrı bağlarının bu işi bizim için sessizce halletmesi gerek. Geri kalan her şey

halledildi. Eğer sen de tanrı-bağıyla birlikte odada olmak istersen, başımızın üstünde yerin var. Corvus sizi güvende tutacağına dair bana güvence verdi ve Azrael'i her zaman yanınızda götürebilirsiniz.

Kendimden çok Kieran'a güvence vermek için gölge yavruyu kulağımın arkasından indiriyorum ve Bağlı Grubumun geri kalanıyla odaya girmeden önce bir anlığına onu seviyorum.

Atlas her zamanki gibi yanımda duruyor ama tanrı-bağlı nereye baktığına çok dikkat ediyor, bir kez bile bana odaklanmıyor. Sonunda konuşana kadar bu konuda biraz garip hissediyorum.

"Ebedi'ye zarar vermek istemiyorum. Eğer burada bizimle birlikte olacaksa, lütfen bunu bilin ve söyleyeceklerimi duymadan beni öldürmekten kaçının."

Yani bu bir saygı meselesi, eminim, her ne kadar bana kendimi hastalıklı gibi hissettirse de. Ama bir bakışta Crux ve Kâhin'in yüzlerindeki ifadeyi görüyorum ve bu bir nevi mazur gösteriyor, çünkü ikisinin de boş bir yüzü nasıl bu kadar agresif gösterdiğinden emin değilim, ama lanet olsun, bu işte iyiler.

Corvus der ki, "Söyleyeceğin şeyi zaten duyduk. Bağlınız öldüğü için buradasınız. Yanlış tarafı seçtiniz."

Tanrı-bağı başını eğiyor ve muhtemelen bu işin dışında kalmam gerekse de kendimi sormak zorunda buluyorum, "Peki, adın ne? Üstün Yetenekli bir kızı kontrol ederek ve alakası olmayan bir cinayeti üzerine yıkarak hayatını mahvetmeye çalışmaktan başka ne yapıyorsun?"

Omuz silkmeden önce gözlerini tekrar etrafımda gezdiriyor. "Gemimin adı Gene'di; bana öyle diyebilirsin."

Sinirlendiğimi hissediyorum ama ben bir şey söyleyemeden o bana cevap veriyor. "Burada seninle aynı mirasa sahip olacak kadar sık bisiklet sürmüyoruz. Hiçbirimiz sizin gibi bisiklet sürecek kadar güçlü değiliz. Siz ve Acı."

Acı.

Çok yaratıcı değil ve bunun hangi tanrı bağı olduğunu anlamak kolay.

"Peki tam olarak neden Ağrı'yı seçtiniz? Onun tarafında olman için sana ne teklif etti?"

Cevap vermeden önce bir süre Atlas'a bakıyor. "Bana hiçbir şey sunmadı. Acı beni Bağlı'm çoktan öldükten sonra buldu. Beni de öldürmek yerine, beni kullanmaya karar verdi. Diğerleri oyun için ortaya çıktığında küçük tanrı-bağlarının başına gelen budur."

Sesi mutsuz ve bıkkın geliyor ama beni kandırması o kadar kolay olmayacak. Tüm bunlar onun için bir oyun olabilir, bize karşı kullanmak için güvenimizin bir parçasını bile kazanmanın bir yolu olabilir.

Bize zarar vermesine izin vermeyeceğim.

Gabe bana baktı ve sonra sözlerinden inançsızlık damlayarak şöyle dedi: "Yani sen sadece onları buraya getirmek için acı tanrısı tarafından mı kullanıldın? Hepsi bu mu? Gerçekten gelip bize bunu söyleyebileceğini ve bizim de sana yardım edeceğimizi mi düşünüyorsun?"

Crux bana bakmak için dönüyor, gözleri parlak ve okunamaz, ama kalbim yine de göğsümde atıyor. Bana baktığında, o mükemmel şekilde düzenlenmiş banyoda ilk tanıştığımızda hissettiklerimin aynısını hissediyorum. Sanki bana kafayı takmış gibi. Sanki sonsuza kadar tekrar birlikte olmamızı beklemiş, sanki yörüngede çarpışmayı bekleyen iki göksel varlıkmışız gibi.

Konuşuyor, sesi güçlü ve emredici. "Buraya ölmeye geldin. Her tanrı-bağlı Ebediyetim için bir tehlikedir ve seni öldürmeden önce bir tehdit haline gelmeni beklemeyeceğim."

Bana "benim" dediğinde içim kıpır kıpır oluyor.
Ebedi.

Tanrı-bağ, sesinde saygı ve hürmet dolu yeni bir tonla cevap vermeden önce nihayet bana bakmak için dönüyor. "Bana daha önce bir kez yardım etmiştin. Bunu hatırlayacağını ve bana tekrar yardım edeceğini umuyordum. Eğer yanılırsam ve ölürsem... Sanırım bunu bir sonraki hayatımda hatırlayacağım."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Oli

Tac Eğitim Merkezi'nden birlikte çıkarken omzumun üzerinden binaya özlemle bakıyorum. Çorak Topraklar'dan döndüğümüzden beri Kuzey'le gerçek anlamda konuşma fırsatım olmadı ve Kahin'le yaptığımız üçlü görüşme dışında Nox'u da neredeyse hiç görmedim.

Ertesi sabahki küçük bilgilendirme dışında Gryphon'la konuşmadım bile ve bu da tam olarak bir check-in değil, daha çok birbirimizin tadını çıkarma anıydı.

Bonded'ımı özledim.

Kavganın ve birbirimizden uzakta geçireceğimiz zamanın sonuna çok yaklaştığımızı biliyorum ama onlardan uzakta olmanın göğsümde yarattığı sızıya engel olamıyorum. Ayrıca şu anda Vivian'la tanrı bağları hakkında yapmak zorunda kaldıkları konuşmalar için onları kıskanmıyorum.

Olaylarla başa çıkmaya zorlandığımız için daha fazla üzülmelerini bekliyordum, ancak boş gözleri açıldığı anda North hemen yaşlı adamla bir sorgulamaya başladı. Bu işin böyle olduğunu kabul etti.

ve bu gerçeği ondan saklamanın bir faydası yok.

Bu hayatta kazığa bağlanıp yakılacağımızı sanmıyorum.

Bunu Gabe ve Atlas'a yüksek sesle söyleyecek kadar aptalım ve ikisi de bana kaşlarını çatıyor.

"Bunu hatırlıyor musun? Gerçekten anıların var mı yoksa şu anda daha çok varsayımsal anlamda mı konuşuyorsun?" Gabe soruyor ve ben omuz silkiyorum.

"Hatırlıyorum, ama bir şekilde bunun aslında benim anılarım olmadığını da biliyorum. Bağımın beraberinde getirdiği ve şu anda sahibi olduğum bir şey. Bu mantıklı mı?"

"Bunların herhangi biri mantıklı geliyor mu?" Atlas inleyerek parmaklarını parmaklarımın arasından geçiriyor ve beni Sığınak'tan evimize doğru yönlendiriyor.

Bu sabah Sage'in evinden yürüyerek ayrılmıştık ve Atlas'ın ne kadar yavaş ilerlediğimiz konusunda hayal kırıklığına uğradığını söyleyebilirim, özellikle de bir grup insan yemekhaneden dışarı döküldüğünde ve bizim geldiğimizi fark ettikleri anda yürüdükleri yönü değiştirdiklerinde.

Kendi bağımdan fazla bir şey beklemiyorum, bu yüzden dikkatimi çekmek için göğsümde yükseldiğinde, neredeyse kendi ayaklarımın üzerinde tökezliyorum.

Ava gitmemiz gerektiğini söylüyor. Onunla konuşurken Atlas'ın beni ayakta tutacağına güvenerek gözlerimin bir anlığına kapanmasına izin veriyorum.

Nerede ve ne tür bir av? Siz bana bir yer ve zaman verin, ben de bunu gerçekleştireyim.

Bağım, yapmak istediği şeyi kolayca kabul etmem karşısında göğsümde mutlulukla mırıldanıyor. Sanırım benim karşı koymamı bekliyordu ama artık bunu aştık. Geçmişte yaşananların, defalarca katlanmaya mahkûm edildiğimiz zulümlerin hatırası, beni saldırıya geçmeye ikna etmek için fazlasıyla yeterli oldu.

Sığınak herkesi güvende tutmak için burada ve şimdiye kadar bu konuda harika bir iş çıkardı, ancak bizi ve tanrı tahvillerimizi güvende tutmanın tek gerçek yolu tehditlerden tamamen kurtulmaktır.

Bağlanmışlarımız nerede saklandıklarını öğreniyor. Öğrenir öğrenmez yanlarına gitmeli ve durumla ilgilenmeliyiz.

Başımı sallıyorum, bu da kendimi aptal gibi hissetmeme neden oluyor ama Atlas ve Gabe gözlerimi tekrar açtığımda ikisiyle de göz göze geliyorum.

"Avlanmak. Hep birlikte mi, yoksa bu işi tanrılara mı bırakacağız?" Atlas soruyor ve Gabe elini yüzüne sürerken inliyor.

"Ejderhayı olabildiğince uzun süre gizli tutmak istiyorum. Son maçtan bu kadar kısa bir süre sonra hazımsızlık ve şekerlemelerle uğraşmak istemiyorum."

Biraz irkildim ve ona mahcup bir bakış attım. "Bence oraya kendimiz gitmeliyiz ve gerekirse tanrı bağlarının kontrolü ele almasına hazırlıklı olmalıyız. Karşımızdaki her kimse, bizim başa çıkamayacağımız kadar güçlü olma ihtimali var."

Atlas başını sallayıp başının arkasını kaşıyor ve sanki birinin çalıların arasından fırlayıp bize doğru gelmesini bekliyormuş gibi Sığınak'a bakıyor. Bu konuda o kadar endişelenmemeli. İnsanlar bizi gördüklerinde bile ters yöne kaçıyorlar, özellikle de bu şekilde bir araya geldiğimizde.

"Buradaki sorun, hepsinin bizden daha uzun süredir uyanık olması, değil mi? En azından sen ve Dravenler hariç herkes. Bu yüzden bizden daha güçlüler. Onlarla daha iyi bir ilişki kurana kadar ortalıkta görünmememiz gerekmez mi?"

Ona başımı salladım. "Hayır, çünkü onlar bağlandılar. Bizim bağımız tamamlandı. Sanırım bu güç artışını iptal ediyor."

Gözlerimi tekrar kapatıyorum ve bağımı kontrol ediyorum. Tüm kalbiyle kabul ediyor.

Artık kimse bizden daha güçlü değil. Onları yeryüzünden silebilir ve tanrılar gibi gücün zirvesinde hayatımızı sürdürebiliriz.

Tamam, bu sabah uğraşmak istediğimden biraz daha kötü görünüyor... Gözlerimi tekrar açtığımda, her iki Bonded'ım da bana sırıtıyor.

Gabe bıyık altından gülerek, "Sence onların konuşma tarzına alışabilecek miyiz? Tüm tehditlerden kurtulduğumuzda ve sadece içimizde yaşayan bu öfkeli, katil tanrı bağlarına sahip olduğumuzda ne yapacağız? Onların dikkatini dağıtmak için ne kullanacağız?"

Sığınak'ın geri kalanından ve sakinlerinden daha uzakta olan evimize doğru giden küçük patikadan aşağı dönüyoruz ve Atlas avuçlarını sırtımdan aşağı kaydırarak kıçımı avuçluyor. "Sanırım dikkatlerini başka yollarla dağıtabiliriz."

Ben de onunla alay ediyorum. "Yani dünyanın sonunu getirmelerini engellemek için yirmi dört-yedi dev bir seks partisi mi? Kulağa hiç de yorucu gelmiyor."

Gabe'in kıkırdamaları tam bir göbek kahkahasına dönüşüyor. "Sen de istersen denemeye hazırım, Bonded. Bence bu durum bizi bir nevi süper kahraman yapıyor."

"Doğru. Çok özverili," diye karşılık veriyorum ve her ikisine de başımı sallıyorum.

GABE VE ATLAS öğleden sonrayı Atlas'ın banyosunu bitirerek geçirirken ben de dolabımdaki dağınıklığı düzenlemek için biraz zaman harcıyorum. Tanrı bağları, Bağlanmış Gruplar ve kendi Bağlanmış'ımla ilgili milyonlarca başka şeyle meşgulken ve günün saatleri boyunca benden uzaktayken, öncelik listemin en üst sıralarında yer almıyor, ancak her şey için çıldırmamı önlemek için iyi bir dikkat dağıtıcı.

Bir hafta boyunca seyahat etmemi ve avlanmamı sağlayacak kadar Tac üniforması, iç çamaşırı ve silah içeren bir go-bag hazırlamaya başlayana kadar kendi bağım bu konuda oldukça sinirliydi. Bu plana oldukça çabuk uyum sağlıyor.

Sadece iki çift iyi botum vardı ve onlardan biri Çorak Topraklar'daki çatışmalarda yok olmuştu. Bunu yola çıkmadan önce halletmem gerekenler listesine ekledim, sonra da Bağlılarımdan kalıcı olarak ödünç aldığım kıyafetleri gözden geçirdim. Neleri onlara geri vermem gerektiğini ve neleri tekrar rotasyona sokmam gerektiğini hesaplamam gerekiyor.

Eşyaları geri verirken hiç de nazik ya da cömert davranmıyorum. Kazakların çoğu Bonded'imin kokularını kaybetti çünkü onları kendim çok fazla giydim. Bu yaptığım tam olarak bir moda seçimi değil.

Eğer onlar gibi kokmuyorlarsa, onları istemiyorum.

Brutus'ü kulağımın arkasından indirip giysi yığınlarının arasında oynamasına izin veriyorum, o da bana eşlik ediyor. Kafamı toparlamak için kendime biraz zaman ayırmak güzel. Ön kapının açıldığını ve eve dönen adamların mırıltılarını duyduğumda, bir kez daha kendi tenime yerleşmiş hissediyorum.

Bir görevimiz, bir planımız, uğruna çalışacağımız bir şey var ve ben de tüm topluluğumu ve Bağlı Grubumu güvende tutmak için içimdeki öldürme enerjisini kullanacağım.

Bu benim için yeterli olmalı.

İçimdeki tanrı için kesinlikle yeterli.

Koridora çıktığımda, Bağlı'mı bulmaya ve akşamı onlarla birlikte geçirmeye niyetliyken, yatak odasına doğru ilerleyen Nox'a rastlıyorum. Yüzünde kaşları çatık ve gözlerinde dalgın bir ifade var, bu yüzden gülümsemekten başka bir şey yapmadan yanından geçip gitmeye hazırım. Yine de beni kollarıyla yakalayıp kendine çektiğinde, nefes almakta zorlanana kadar göğsüne bastırdığında beni şaşırtıyor.

Bana bu şekilde dokunması benim için hala harika bir şey.

"O tanrı bağından daha fazla bilgi edindik. Araştırma kağıtlarımı alıyorum ve bunu akşam yemeğinde tartışacağız."

Kalbim boğazımda, başımı sallıyorum ve onu öpmek için yavaşça öne eğiliyorum, isterse geri çekilmesi için ona fırsat veriyorum. Bağlanmış olsak bile, biraz zamana ihtiyacı olabileceğinin farkındayım. O beni tekrar tekrar iten bir tip olsa bile ben onu iten bir tip olmayacağım.

Öpücüğüme karşılık vermekle kalmayıp onu devraldığında, ayaklarımı yere koymadan ve ihtiyacı olan şeyleri toplamak için odasına dönmeden önce beni daha da kucaklamasına çektiğinde, bağım göğsümde mutlu bir şekilde mırıldanıyor.

Sanki bacaklarım artık düzgün çalışmak istemiyormuş gibi biraz nefes nefese hissediyorum ve Gabe'in bana doğru attığı bok yiyici sırıtışı görmezden gelerek mutfağa doğru tökezleyerek geri dönüyorum.

"Tek kelime etme," diye tersliyorum ve o da arsız bir pislik gibi elini kaldırıp kalbinin üzerine parmağını koyuyor.

Hâlâ fayans yapıştırıcısı ve tozla kaplı, mutfakta dolaşırken arkasında bir enkaz izi bırakıyor. North'un ona attığı vahşi bakış beni gülümsemeye zorluyor.

"Gidip temizlenmeniz için zamanımız var. Burada hiçbir şeyi aceleye getirmeyeceğiz," diye tersliyor North. Gabe her zamanki gibi sakin ve iyi huylu bir şekilde sadece başını sallıyor.

Dünyadaki en iyi Bağlanmış olabilirim, çünkü meclis üyesinin kollarına atılarak onu huysuz savaş yolundan uzaklaştırıyorum. Onun sıcak, temiz kokusu beni sardığı anda iç çekiyorum. Eğer yine uzun saatler boyunca benden uzakta çalışacaksa, gerçekten onun kıyafetlerinden biraz daha çalmam gerekiyor.

Yüzümü iki avucunun arasına alıyor ve alnımızı birbirine bastırırken sessizce mırıldanıyor

Nefes, "Yorgun görünüyorsun, Bonded'ım. Belki de bunu yarına bırakmalıyız."

Kollarımı beline doluyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, ona tamamen sarılmış olmanın tadını çıkarıyorum. "Ben iyiyim. Sadece seni özledim ama hiçbir şeye ihtiyacım yok."

Başını sallıyor ve sanki tenimin yumuşaklığıyla yeniden tanışıyormuş gibi başparmaklarını yanaklarımda gezdiriyor. "Bir plan yaptıktan sonra biraz ara vereceğiz, Bağlanmış. Konseyin kendi işlerini halletmesine izin vereceğim. O zaman bu evi sadece bir bırakma bölgesi yerine kendimize ait bir yer haline getirebiliriz."

Gabe'in, North'un beklentilerini tam olarak karşılamadıkları için mükemmel fayansları sökmek zorunda kaldığı hikayesini duyduktan sonra, North'un tam yuvalama moduna girmesini hiçbirimizin kaldırabileceğinden emin değilim. Gabe yanlış bir şey yapmamıştı ama North renklerin monitörlerde farklı görünmesi ve yanlış tonda taş kullanılmasıyla ilgili bir şeyler koparmıştı. Tüm bunlar benim için sonsuz derecede kafa karıştırıcı ama diğer herkesin tek kelime etmeden kabul ettiği bir şey gibi görünüyor, bu yüzden onu yalnız bırakıyorum.

North'tan uzaklaşıp yemek masasına doğru ilerliyorum ve yanına otururken Gryphon'un dudaklarına hızlıca bir öpücük konduruyorum. Sanki masada onun yanından başka ait olabileceğim bir yer yokmuş gibi beni hemen yanına oturtması hoşuma gidiyor.

"Dönüş yolunda akşam yemeği aldım. North şefi bu akşam balık tacosu yapmaya ikna etti."

Bonded'ıma attığım saf, katıksız sevgi dolu bakışlar etrafımdaki herkesi kıkırdatıyor. Hepsini biraz daha kızdırmak için, "Evlen benimle, Bonded" diyorum.

Beklendiği gibi, çekişme hemen başlıyor, hepsi North'a şefe ve onun yemek planına erişebilmenin benim için bir baştan çıkarma biçimi olduğu hakkında saçma sapan konuşuyor. Nox kolları kitap ve kâğıtlarla dolu olarak mutfağa geri dönene kadar da sular durulmuyor.

"Buldum. Tanrılar hakkında topladığım her şey burada. Tanrı bağının söylediği her şeyi bununla karşılaştırabiliriz."

North bir süre kâğıtlara baktıktan sonra dolabı açıp büyük bir şişe viski ve üç fincan çıkardı.

Uzun bir gece olabilir.

Görünüşe göre Kuzey de bu durumla en az geri kalanımız kadar ilgilenmek istiyor, ki bu hiç de öyle değil. Nox'un ruh bağlantımızdan herkesin önüne koyduğu tüm kağıtları tanıyorum, ihtiyacım olursa tüm bilgiler zaten aklımda, bu yüzden hiçbirini bana vermediğinde hiç rahatsız olmadım.

Atlas benim adıma çok rahatsız oldu.

"Oli ve bağı da dahil olmak üzere hepimizin bakabilmesi için bunu herkese vermemiz gerekmez mi?"

Nox önündeki boş masa parçasını işaret ediyor. "Oli ve ben içindeki her şeyi biliyoruz. Bunun yerine yeni bir çift gözle bakmak varken sayfalara bakmamızın bir anlamı yok."

Masanın altına uzanıyorum ve Atlas'ın bacağını sıkıyorum, hem atladığım için küçük bir teşekkür hem de aslında buna ihtiyacım olmadığına dair bir güvence olarak. Nox ve ben sadece tarafsız bir zemin bulmadık, sadece ikimiz için aşk bile diyebileceğim bir alan bulduk. Yani, onu sevdiğimi biliyorum. Ve biliyorum ki, o bu duyguya ne kadar sahipse, benim için de o kadar sahip ve bu yeterli. Umduğumdan, onunla paylaşabileceğimi düşündüğümden çok daha fazlası.

"Bir Acı tanrısı, bir Nöro tanrı ve bir Elemental tanrı. Lanet olsun, Direniş'teki en kötü Üstün Yeteneklilerin hepsi bir arada," diyor Gabe inleyerek ve Atlas ona doğru alaycı bir sırıtış fırlatıyor.

"Bu son patron seviyesi. En büyük ve en kötü pisliklerle başa çıkmak için çalıştık."

Yaptıkları maskaralıklar karşısında başımı sallıyorum ve ikisinin de gidip Sawyer ile oyun oynamasına asla izin vermeyeceğime yemin ediyorum.

Ama North isim listesine bakarken masadaki konuşmaların çoğunu duymazdan geliyor.

"Bunu nasıl buldun?" North bir bardak viskiyi dudaklarına götürüp hepsini tek seferde mideye indirmeden önce soruyor.

Listenin o kadar ciddi olduğunu düşünmüyordum, en azından bir viski şişesinin dibinde boğulmamızı gerektirecek kadar ciddi olduğunu düşünmüyordum.

"Tanrılar için işaretler, bir kişinin bir taşıyıcı olduğuna dair ipuçları vardır ve ben tanrılarla konuşmadan önce bir liste hazırlamaya başlamıştım."

Kuzey başını sallıyor ve Atlas'a bakıyor. "Listeyi henüz görmedin, değil mi?"

Atlas kaşlarını çatıyor ve bana çarpmadan önce gözlerini kısarak ona doğru bakıyor.

Athena Bassinger listede.

Atlas inliyor ve yüzünü ellerinin arasına alıyor. "Ailemin bizi sikip atmadığı bir zaman olacak mı hiç?"

Umutsuzca, umutsuzca onun üzerine titremek, onu kucaklamak ve sorun olmadığına, hiçbirimizin onu suçlamadığına veya sahip olduğu tüm bu bağlantılar nedeniyle onun hakkında farklı düşünmediğimize dair ona güvence vermek istiyorum. Ancak, Bağlanmış Grup'un geri kalanı izlerken bunu pek iyi karşılayacağını sanmıyorum.

İşin aslı şu ki, o kadınla olan ilişkisi yüzünden zaten epey bir sıkıntı çekmişti. Daha önce hiç sorgulamamış olmama rağmen, herkesin ilk gündeme getirdiği şey hep bu olmuştur.

Nox'un düşüncelerimin nereye gittiğini bilmesi için zihnimi okuyabilmesine gerek yok. "Athena Bassinger Doğu Yakası Üstün Yeteneklileri'nin yüzü. Hepsi sadece Direniş destekçisi değilmiş gibi davranıyor. Ne zaman irtibat gerektiren bir şey olsa, gönderdikleri kişi o oluyor."

"Onun Yeteneği Manipülasyon," diyor Atlas, avuç içlerini gözlerine bastırarak, sanki tüm yeteneklerini silebilecekmiş gibi

Yeterince bastırırsa, bunu ortadan kaldırabilir.

"O bir Neuro ama Gryphon'un yapabildiklerinden farklı. Emmeline'in yapabildiklerine daha yakın," diyor North çok dikkatli bir şekilde ve o kadının adını duyunca kanım donuyor.

Nox'a kesinlikle bakmıyorum çünkü North ve Gryphon durumun tamamen farkında olabilir ama Gabe ve Atlas değil. Nox'un güvenini bu şekilde kıran kişi olmayacağıma dair kendime çoktan yemin ettim. Ancak onunla zihin bağlantımı açıyorum.

Ona herhangi bir duygu ya da güvence göndermiyorum. Sadece konuyu açıyorum ki bu konuşmadan ne çıkarsa çıksın onun yanında olduğumu bilsin. Kendini kapatması beni şaşırtmıyor ama eskiden olduğu gibi değil. Herkese kin ve nefret kusmaya başlamıyor, bunun yerine hemen boş bir levha haline geliyor.

Atlas etrafa göz gezdirerek ortamdaki değişimi fark ediyor ve dikkatle konuşuyor. "Onun kim olduğunu bilmiyorum ama Athena desteksiz uğraşmak isteyeceğim biri değil. Eğer bu işaretler onun da bir tanrı bağı olduğunu düşündüren şeylerse, kesinlikle tüm Bağlı Grup hazır olmadan onunla uğraşm a m . "

Sonuna eklemeyi başaramadığı kısım, onunla başa çıkabilecek kadar bütün olmamız gerektiği ki Nox şu anda eğitimsiz bir göz için bile öyle görünmüyor. İçinde bir gerginlik oluşmaya başladığını hissedebiliyorum. Kendini toparladığını ve geçmişindeki canavarın bir yankısıyla yüzleşmeye hazırlandığını hissedebiliyorum.

Bağlarım onun davranışlarından hoşlanmıyor.

Bağım Athena'yı avlamak ve bu acıya sebep olduğu için onu canlı canlı yemek istiyor.

Bağım hayır cevabını kabul etmeyebilir.

DOKUZUNCU BÖLÜM

ATLAS

PLAN BASIT.

Ailemin evine geri dönüyoruz ve Nox'un Athena'nın bir tanrı bağı olduğuna dair teorisinin doğru olduğunu kanıtlayacak bir şey bulana kadar her yeri darmadağın ediyoruz.

O eve geri adım atma fikri bile kusma isteği uyandırıyor ama tüm bunları yüzümden uzak tutmak için çok çalışıyorum. Kimse bana bu konuda soru sormadığında başardığımı anlıyorum. Bonded'ım bile.

Bunun dışında başka bir şey olsaydı, kendimi kaybettiğimi fark etmediği için biraz gücenebilirdim, ancak Bağlanmış Grubumuzda egomla ilgili küçük tartışmalar için çok fazla şey var. Karşılaştığımız tehlikelerin çoğu kendi soyumdan geldi ve herhangi birimizin Athena'yla karşılaşması fikri şimdiden midemi bulandırıyor.

Kadınla çok fazla zaman geçirmemiştim ama onun hakkında yeterince şey biliyordum. Annem ondan ya da sahip olduğu güçten hoşlanmazdı ve beni ondan uzak tutmak için elinden geleni yapmıştı. Babamı ziyaret ettiği birkaç sefer, özellikle de şimdi geriye dönüp baktığımda, bana bunu kanıtlamaya yetmişti,

Bassinger'ların hiçbiri iyi insanlar değil. Onlar sadece kusurlu insanlar değil, aynı zamanda Üst Seviye Yeteneklere ve insanların sadece hayal edebilecekleri türden bir zenginliğe sahip olmanın keyfini çıkaran bencil, kendi çıkarlarını düşünen Yeteneklilerdir.

Çocukken ben de şımarık küçük bir pisliktim ve Bonded'ımı beni o pisliklerden birine dönüşmekten kurtardığı için takdir ediyorum. Annemin bilgisayarındaki o videoya tıkladığım ve Oli'nin Silas Davies tarafından bir işkence masasına zincirlendiğini gördüğüm an, hayatımın yörüngesi tamamen değişmişti. Ona bir kez baktığımda değişmiştim. Ona bir kez baktığımda, onu korumak ve ona hak ettiği hayatı vermek için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyordum; bir daha asla böyle bir acı hissetmeyeceği bir hayat, hele de ailemin ellerinde. Bassinger'ların günahları çoktur ve umarım Bonded'ıma olan bağlılığım bu kötü büyünün bir kısmını yok etmeye yeter.

North ve Gryphon sabahın erken saatlerinde yola çıkmamız için gerekli ayarlamaları yapıyor. Herkes biraz dinlenmek ve biz ayrılmadan önce eşyalarını toplamak için ortadan kayboluyor. İçgüdüsel olarak, Bağlımı odasına kadar takip ediyorum.

Benim zaten her zaman hazır bir çantam var, tıpkı Gryphon ve Dravens, ve Oli'nin dolabında zaten bir tane bulduğumda hoş bir sürpriz oldu. Hiçbir yerde gecelememiz gerekiyor ama hazırlıklı olmaktan zarar gelmez.

Dişlerini fırçalamak için doğruca banyoya yöneldi ve ben ağzımı çalkalamakla meşgulken nihayet konuştu. "İstersen bu konuda konuşabiliriz ama bir şey yapmak zorunda da değiliz. Sırf senin Bağlın olduğum için bana bir açıklama borçlu değilsin."

Kalbim göğsümde kabarıyor ve kendimi aptal durumuna düşürmemek için yüzümü silmekte acele etmiyorum. Tabii ki fark etti ve tabii ki benim ve duygularımın etrafından dolandı. Travmadan anlayan biri varsa, o da Oleander Fallows'tur.

"Hiçbirinin sana dokunmasını istemiyorum. Senin o eve girme fikrinden nefret ediyorum. Bunlardan biri hakkında bir şeyler yapabilirim, diğeri ise üstesinden gelmem gereken şeyler," diyorum monoton bir sesle ama Oli sadece başını sallayarak bana karşılık veriyor.

"Ben de yapmak istemedim. Dürüst olmak gerekirse, başka bir kamp bulup orayı yakıp yıkmakla daha çok ilgileniyorum ama sanırım sadece yapmak istediğimiz şeyleri yaparsak Direniş'i yok etmek için çalışmış sayılmayız. Bunu biliyorum ama yine de hazmetmemi kolaylaştırmıyor."

Ellerimin saçlarına dolanmasına izin veriyorum, başını geriye yatırıyorum ve ona vermek istediğim her neyse ona hazır bir şekilde ağzının anında açılmasının tadını çıkarıyorum. Tanrı bağlarını mutlu ettiği geceden gözlerinin altında koyu gölgeler var ve öğleden sonra onunla ne kadar şakalaşmış olsam da, bu gece Bağlı'mdan herhangi bir talepte bulunmayacağım.

Onu kollarıma alıp kalbinin düzenli atışını dinleyerek, yaptığım her şeyin, feda ettiğim ve yüzleşmek zorunda kaldığım her şeyin, istemesem bile, onun kalbinin atmasını sağlamak için olduğunu bilerek geçirmeyi tercih ederim. Bu yeterli olmalı.

AYAKLARIMIZ, hayatımın ilk on dokuz yılını geçirdiğim kahverengi taşın dışındaki sokağa bastığında, bedenimi bir dehşet duygusu kaplıyor. Beş katlı, on altı yatak odası, bir futbol takımını boğmaya yetecek kadar banyo, üç mutfak, Direniş'in çok fazla vahşetini duymuş bir konferans salonu ve yeraltı garajına park edilmiş yüz milyonlarca dolar değerinde araba ve motosiklet. Klasik bir tasarıma sahip, kusursuz bir şekilde korunuyor ve tüm caddeyi kıskandırıyor. Ön tarafında ailemin adının yazılı olduğu bir plaket var, düzinelerce personelimizden birinin parlattığı bu plaket ışıl ışıl parlıyor.

Pirinç temizleyici. Bununla ilgili her şey ayrıcalık ve tükenmeyecek türden bir zenginlik çığlığı atıyor. Korku karnımda buza dönüşüyor.

Buraya asla geri dönmek istemedim.

Burayı bir daha görmek planlarımda yoktu ve gelmek zorunda bırakıldığım için hâlâ uyuşmuş durumdayım. Oli'yi bulmak, ailemin yaptıklarından kaçmak için onu başka bir ülkeye kaçırmak üzere yola çıktığım an, hayatımın en güzel anlarından biriydi. Adımdan ve üzerimdeki beklentilerden kurtulmuştum. Annem bu gerçeği babamdan ve Direniş'in diğer seçkin üyelerinden saklamak için elinden geleni yapsa da duruşumu netleştirmiştim.

Şimdi kapıya bakarken kusmak istiyorum.

Daha birkaç gün önce ailemin Bağlı Grubunu toprağa verdik ve bu konuda hissettiklerimi sindirmek için hâlâ yeterli zamanım olmadı. Çok kafa karıştırıcı ve tüm bunlar için çok utanç duyuyorum. Beni doğuran ve büyüten annem için yas tutmak olması gerektiği kadar kolay değil çünkü onun bir canavar olduğunun da farkındayım. Elbette benim için değil ve pek çok açıdan Bağlımı kurtardı... Şüphesiz Oli'nin bugün hayatta olmasının nedeni o, ama bunlar erdemli davranışlar değildi. Kendi amaçları için yaptığı şeylerdi. Kendine hizmet eden, artık düşünmek istemediğim güdülerle.

Hâlâ kız kardeşime öldüklerini söylemedim.

North'un ya da diğerlerinden birinin olup olmadığını bilmiyorum, yine de Aurelia'ya söylemek için hücrelere inenin Nox olmamasını içten içe umuyorum.

Onunla ilgili duygularım da kederim kadar kafa karıştırıcı.

İyi misin? Oli elini benimkinin içine sokarken zihin bağlantımız aracılığıyla bana mesaj gönderiyor.

O da benimle birlikte binaya bakıyor, yüzünde belli belirsiz bir tiksinti ifadesi var ve bende onu ölesiye öpme isteği uyandırıyor. "Dravens'in malikanesinden bile daha büyük ve ben

bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim. İnsanlar bu kadar parayı nereden buluyor?"

Kötülük ve alçakça eylemler.

İçimden kıkırdıyorum ama bu neşeli bir sesten çok kırık bir ses. Gabe ortamı yumuşatmak için elini omzuma vuruyor. "Tam da beklediğim gibi görünüyor. İçinde bir yerlerde altın bir tuvalet olduğuna söz ver. Onu ilk kimin bulacağını görmek için bir oyun yapmalıyız."

Oli nefesinin altından alay ediyor. "Senin tarafını orada bırakmayacağım. Bunun korunmayla bir ilgisi yok. Geri dönüş yolunu bulabilmemin hiçbir yolu yok ve bunu hepimiz biliyoruz. Bu tür evlerde yön duygum kesinlikle berbattır. Yine de suçu üstlenmeyi reddediyorum, kimsenin bu kadar büyük bir eve ihtiyacı yok!"

Birleştirdiğimiz ellerimizi dudaklarıma götürüyorum, böylece onunkinin arkasını öpebiliyorum, şımarıklığı ve alaycılığı dikkatimi dağıtmak için tüm gücüyle dışarıda olduğu için minnettarım. Başkalarının acı ve ıstıraplarını fark etmekte her zaman çok başarılı olmuştur. Kendi travmalarından öğrendiği bir şey bu. Bu yeteneğe sahip olmasından nefret ediyorum ama şu anda bunun için de minnettarım.

Ayaklarımızın altından kara bir bulut geçiyor ve sonra August Oli'nin bacaklarının arasında durana kadar yavaşça cisimleşiyor, yaratık garip bir şekilde sıvı gözlerle ona bakarken başı kalçasına sürtünüyor. Ses çıkarmadan, sessizce evcil hayvan için yalvardığı açık ve Bağlanmışım onu sevgiye boğmakta tereddüt etmiyor.

Kıkırdıyor ve kulağının arkasını kaşıyor, Brutus'un kardeşinin yanında ayağa kalkmasına izin vermek için elimi kısa süreliğine bırakıyor. Onlara baktığımda bir zamanlar hissettiğim öfke ve kıskançlığı artık hissetmediğimi fark ediyorum. Yine de sonunda hissettiklerimin bir kısmının kıskançlık olduğunu kabul edebiliyorum.

Belki de Bonded'ım Draven'ları tercih ediyordu, belki de onların atadığı bu özel küçük yaratıklar

ona göz kulak olmak onu benden çok onlara sevdirebilir.

O duygular artık yok.

Kendim kadar ikisinin de hayatta kalmasını istiyorum. Hepimiz onun için hayatta kalmalıyız. Tanrılar bunu açıkça belirttiler. Nox'u kaybetmeye ve kendimizi bir başka yıkım, ölüm ve acı dolu hayata açmaya ne kadar yaklaşmıştık... Düşüncesi bile ellerimi titretiyor. Cleaver konuştuğumuz birkaç kez benimle çok açık konuştu ve ben de dinlediğimden emin oldum.

Hepimizin hayatta kalmaya ihtiyacı var.

"Görev basit - herkesi gördüğünüz yerde öldürün," diyor Nox tozluğu ağzının üzerine çekerken.

North ona sert bir bakış atar ve ekler, "Bırakın orada bir tanrıyla karşı karşıya olup olmadığımıza bağlarınız karar versin. Eğer öyleyse, önce öldürün ve soruları sonra sorun. Eğer Üstün Yeteneklilerse, muhtemelen önce ne söyleyeceklerini görmeliyiz."

Başımı sallıyorum, kendi tozluğumu burnumun üzerine çekiyorum, korumadan çok yüzümü gizlemek için. Oli de elini sıkıca benimkinin içine sokarken aynısını yapıyor. Gölge yavruları ayaklarının dibinde oynamaya başlıyor, binaya girmeye ve karşımıza kim çıkarsa onu tüketmeye hazırlanırken heyecanla zıplıyorlar. Onların burada bizimle olması, ona sunabileceğimden çok daha fazla korumaya sahip olduğunu bilmek beni çok daha iyi hissettiriyor.

Gabe'in elleri yana doğru esniyor ve eğilerek Oli'ye sessizce mırıldanıyor: "Nasıl hissediyorsun? İlgilenmen ve enerjini yükseltmen için biraz bırakalım mı?"

Bunu kendim düşünmediğime inanamıyorum.

Aşağıya bakıyorum ama Oli sadece omuzlarını geriye atıyor, boynunu uzatırken başını önce bir yana sonra diğer yana eğiyor. "Kendimi iyi hissediyorum. Bence hayatta kalanları yanımıza almaya çalışsak daha iyi olur. Bağım buralarda bir yerde bir tanrı bağı olduğunu düşünüyor gibi görünüyor. Eğer yoksa, nereye gittiğini bilmemiz gerek. Mutlaka orada birileri bir şeyler biliyordur."

Başımla onaylıyorum ve sonra Gryphon ve Kieran'ın önden gitmesini bekleyip onları merdivenlerden yukarı doğru takip ediyoruz. North ve Nox arkadan geliyor, avuç içleri siyahla kaplı ve her yerde gölge yaratıklar var. Bağlanmış Grup bir bütün olarak hareket ederken etrafımızdaki hava onlarla dolu. Doğru olup olmadığını test etme zamanı.

Eğer birlikte gerçekten durdurulamazsak.

Gryphon'un sesi zihin bağlantısından hepimize net bir şekilde geliyor, Personel hala evde ve burada da en az üç Üst Seviye Yetenekli var.

Oradaki Üstün Yeteneklilerin zihin kalıplarını gönderiyor. Garip bir şekilde, en azından birinin kim olduğunu söyleyebiliyorum. Açıklaması imkansız, ama adamın düşünme şekli bile bana anında tanıdık geliyor.

Birden Gryphon'un yeteneğinin gerçekten ne kadar güçlü ve korkunç olduğunu fark ediyorum.

Bu kız kardeşimin Bonded Grubu'ndan biri. Satıldığı adamlardan biri, yani gerçek Bağlanmışı değil. İçinde Tanrı bağı olmayacak ama onu öldürmemizi öneririm.

Oli sorgulayan bir bakışla bana bakıyor ve zihin bağlantısı aracılığıyla herkese gönderirken iç çekiyorum, muhtemelen yardımcı olabilecek bilgilere sahip, bu yüzden onu canlı olarak götürmeliyiz. Ama aynı zamanda Bağlanmış'ı olarak tanıdığı kadını dövmekten mutluluk duyan küfürbaz bir hıyar, bu yüzden onu oraya tek parça halinde götürmenin gerekli olduğunu düşünmeyin. Birkaç parçasının eksik olması daha iyi bir seçenek olabilir.

Göz ucuyla Gabe'in dudağının tiksintiyle kıvrıldığını görebiliyorum ve ilk defa bu beni suçluluk duygusuyla ya da kendimden nefret etmekle doldurmuyor.

Artık kendimi Bassinger gibi hissetmiyorum.

Ben Atlas, Oleander Fallows'un Bağlılarından biriyim, Draven Bağlı Grubunun bir parçasıyım.

Artık bir kenarda oturup tüm bu olup bitenleri izlemiyorum. Bu insanlar hayatımda kapısını çoktan kapattığım bir bölümden ibaret ve hiçbiri benim için bir şey ifade etmiyor.

Hepsinin olmayı umabileceğinden daha iyiyim.

Oli abartmıyordu - ailemin evi gerçekten de Draven malikanesini rahat bir bungalov gibi gösteriyor. Fuayeye adım attığımızda, vücudumda bir tiksinti dalgasının dolaştığını hissediyorum. Sanki bu sadece zihinsel bir şey değil, bu yerden fiziksel olarak iğreniyorum. Bu işi bir an önce bitirmeliyiz.

Dekor ve mobilyalar, buraya giren herkesin ailemin zengin birer pislik olduğunu anlamasını yüksek sesle sağlıyor.

Vardı.

Beynim hala geçmiş zamana alışamadı. Her yerde babamın portrelerine bakmak beni boşlukta hissettiriyor, ama annemin portreleri de aynı garip suçluluk ve keder karışımını veriyor, hepsi içimde dönüp duruyor.

Duruyoruz ve Oli, Gryphon ve Nox'un her ikisi de temiz olduğumuzu işaret edene kadar sessizce duruyor ve tezgahlardan birinde çerçevelenmiş ve sergilenen okul fotoğraflarımdan oluşan küçük bir koleksiyonu işaret ediyor.

Üçüncü sınıftayken kestirdiğim aptal saçıma sırıtıyor ve bir durumu okuyup etkisiz hale getirebildiği, buraya yaptığım rahatsız edici ve teşhir edici yolculuğu alıp utanç duymam gereken bir şey olmaktan çıkarıp bir gezi görevine dönüştürebildiği için ona minnettar olmayı asla bırakmayacağım.

Fotoğraflara doğru yürüyüp çerçeveleri açarak birkaç tanesini Tac yeleğinin ön tarafına koyup eve götürdüğünde ona gözlerimi deviriyorum. Hangilerini seçtiğini gördüğümde homurdanıyorum ama o sadece omuz silkiyor ve bana sessizce mırıldanıyor: "Benim hiç bebek fotoğrafım yok. Nox'ta da çok az var. Sanırım erişebildiklerimizi saklamamız gerekiyor."

Bir Draven'ın neden bebeklik fotoğraflarının olmadığını ve neden kardeşlerden sadece birinin eksik olduğunu sorgulayabilirim,

Ama Bağlanmış Grubumuzda ne kadar çok zaman geçirirsem, o kadar yerleşmiş ve kabullenmiş oluyorum.

Nox hakkında soru sormuyoruz. Akla yatkın olmayan şeyleri sorgulamıyoruz ve her ne kadar o pisliği bir çırpıda yakmaya hazır olarak başlamış olsam da, kabul etmek istesem de istemesem de işler değişti. Bonded'ımı hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Bağlanmış Grup tamamlanmış olsa bile, Nox'un onunla gerçek bir ilişkiyi reddetmesinin, içinde düzeltmek için hiçbir şey yapamayacağım bir boşluk bıraktığını inkar etmek mümkün değil. Ona herhangi bir şekilde zarar gelmesi riskini almak istemiyorum ama Nox yumuşamış gibi görünüyor.

O ruh bağında her ne olduysa çok güçlü bir şeydi.

Gryphon köşeyi dönüyor ve hepimiz aşağıya inmek için işaret almadan önce North'a başını sallıyor. Sanırım eğlence ve ciddiyetsizlik uzun süre devam edemezdi ve ben de iç çekerek bir adım öne çıktım. Bu konuda biraz fazla dramatik davrandığımın farkındayım ama kimsenin umurunda değil gibi görünüyor, hepsi işine bakıyor ve bana tüm bu olanlardan nefret etmem için alan bırakıyorlar.

Elimi tekrar Oli'nin elinin içine sokuyorum ve onu binanın içinde gezdiriyorum. Personelin nerede olduğunu bilmek için Gryphon'un binadaki cesetlerin haritasını çıkarmasına ihtiyacım yok. Ayrıca Draven'ların burada gerçekten nereye gitmek istediklerini de biliyorum. Sadece bu da değil, binadaki tüm alarmları çaldırmadan bizi oraya götürmem gerektiğini de biliyorum. Sawyer'ın Sığınak'ın güvenliğinden tüm sistemi uzaktan hacklemesi sayesinde hiçbiri çalmazdı ama yine de bize elimizden gelen her türlü sürpriz unsurunu vermenin en iyisi olduğunu düşünüyorum.

Hizmetçi merdivenlerine çıkmak için koridordaki panelleri bir tarafa kaydırırken Oli'nin dilini ne kadar kötü ısırmak zorunda kaldığını anlayabiliyorum. Gabe arkamızdan geçerken kaşları saç çizgisine çarpıyor. Dravenler pek şaşırmış görünmüyorlar, belli ki kendileri de bu tür zenginliklere alışkınlar, ama Gryphon yuvarlanıyor

Gözleri o kadar sertti ki neredeyse kafasından dışarı fırlayacaktı.

Siktiğimin Bassinger'ları, diye gönderiyor zihin bağlantısından, bana sırıtarak. Oli kıkırdamamak için elini ağzına götürmek zorunda kalıyor.

Havayı biraz yumuşatıyor, bunu şeytanlarımla yüzleşmek zorunda kaldığım boktan bir deneyim olmaktan çıkarıp bir grup olarak birlikte yaptığımız bir şeye dönüştürüyor, yeni ailem eski ailemin evini temizlemeye geliyor. İçinde doğduğum ama artık ait olmamayı seçtiğim aile.

Belki Oli'nin soyadını alırım.

Bağlanmış Gruplar her zaman soyadlarını paylaşıp paylaşmamayı, değiştirip değiştirmemeyi, aynı tutup tutmamayı veya bazen tamamen yeni bir şey seçip seçmemeyi seçmişlerdir. Her bir aile için hangisi uygunsa o. Bu ana kadar bu konu üzerinde fazla düşünmemiştim.

Atlas Fallows'un sesi Atlas Bassinger'ınkinden çok daha iyi.

Brownstone'un altındaki tonozlarda yer seviyesinin altına i n e n e kadar yolumuza devam ediyoruz. Hava burada farklı hissediyor. Daha soğuk, daha yoğun, daha baskıcı - sanki vücudunuzdaki son enerjiyi de çekip almaya çalışıyormuş gibi.

Ayrıca Sawyer'ın atalarımın her birine lanet ettiğinden emin olduğum güvenlik sistemiyle de delik deşik edilmiş durumda, zira hiçbir süvari ortaya çıkmadan bizi buraya getirmek için bu sistemi devre dışı bırakmak zorunda kaldı. Ailem kendileri tarafından öldürülmüş ve hain olarak damgalanmış olsa da, burada tüm Doğu Yakası'nı suçlamaya yetecek kadar büyük bir bilgi hazinesi saklı. Hepsini buradan taşımak için planlar yapıldığına eminim. Üstün Yetenekliler'in burada bunu yaptığına hiç şüphem yok.

Koridorun sonuna yaklaştığımızı göstermek için elimi kaldırıyorum ve Nox elini savurarak gölgelerinin küçülerek önümüze fırlamasını sağlıyor

Bir lekeden başka bir şey olmayana kadar, kendinizi sadece bir ışık oyunu olduğuna ikna edebileceğiniz bir şey.

North, Nox'un yanında durup onu çalışırken izlerken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş. İkisi aynı Yeteneği paylaşıyor olabilir ama onu çok farklı şekilde kullanıyorlar. Nox'un gölgeleri onun her isteğine itaat ederken, North'unkiler kaotik ve tüketen bir karmaşa, insan olarak kim olduklarının tam bir yan yana gelişi.

Boğuk bir çığlık duyuyorum ve ardından üç ceset yere düşerken gümbürdüyor.

Yeteneğini çağırırken Gryphon'un gözleri siyaha dönüyor. Bir an için Kahin'in bize katıldığını düşünüyorum ama sonra bu kez yüksek sesle konuşuyor. "Onların icabına bakıldı. Onları sorgu hücrelerine geri götürmeden önce içeri girip ihtiyacımız olan her şeyi alabiliriz."

Derin bir nefes alıyorum ve sonra hiç beklemediğim bir şey yapıyorum.

Nox'a dönüyorum. "Sawyer bilgisayarlara girebilirse, seni Direniş bilgilerinin bulunduğu veri tabanına sokabilirim. Şimdiye kadar derledikleri her şey ve her şey orada olacak. Bu senin için ıslak bir rüya gibi bir bilgi. Eğer istersen, hepsini sana veririm."

İşte Nox ve ben ailemin taş evinin bodrumunda bu şekilde ortak bir zemin bulduk, Bonded'ımın iyiliği için, çünkü onun güvenliği benim için her şey demek.

ONUNCU BÖLÜM

Oli

Atlas'ın yetiştirilme tarzının aşırı ve şımarık olduğunu zaten düşünmüyordum ama evini görünce bu düşüncem iyice pekişti. Bir duvarı gelişigüzel açıp içine gizlenmiş bir dizi merdivene girdi, bence tuhaf ve ürkütücüydü, sonra da sanki hiçbir şey olmamış gibi bizi bodruma indirdi. Böyle evlerin gerçekten var olduğuna inanmazdım ve şimdi bu tür bir zenginlikle yetişmiş üç adamla birlikte bir Bağlanmış Gruptayım.

Eminim diğer ikisinin ailelerinin de malikaneleri vardır. Ama şu anda bunu düşünmek istemiyorum.

Kız kardeşinin Bağlanmışlarından birini, hayatta ve özgür kalan sonuncusunu ve diğer iki Üstün Yetenekliyi burada bulmuştuk. Bilgisayar sistemlerine girip kendilerini suçlayabilecek her türlü bilgiyi temizlemeye ve diğer yüksek rütbeli Direniş üyeleri hakkında haraç malzemesi bulmaya çalışıyorlardı. Köşeyi döndüğümüz anda onları gölgeler içinde bulduk, Gryphon'un Yeteneği beyinlerini tamamen manipüle ettiği için gözleri bembeyaz parlıyordu.

Bizim için uyumluydu, buradaki arşivleri gördüğümde içim içime sığmıyordu.

Atlas yanılmamıştı, Nox tüm bunlar için kendini paralıyordu ve odadaki diğer her şeyin yanından geçerek büyük arşiv kutularına ve devasa bir bilgisayar ekipmanı yığınına doğru ilerledi. Bu eşyaların yarısının ne olduğunu tahmin bile edemiyorum ama eminim sadece buradaki elektrik faturası bile yetişkin bir adamı ağlatmaya yeter.

North hemen Sawyer'la telefona sarılır, North bunun uzaktan yapılamayacağını onayladıktan sonra Kieran'a eliyle işaret eder ve Taşıyıcı gidip bizim geveze Teknokinetik'i almak üzere odadan çıkar.

Gabe eğilip bana mırıldanıyor: "Bu konuda hangisinin önce kafayı yiyeceğine dair bahse girmeliyiz, çünkü ben paramı Benson'a yatırıyorum."

Atlas omzunun üzerinden ona bir bakış fırlatıyor. "Şu anda benim baktığım Draven'a mı bakıyorsun? Bilgisayarların Sawyer için bu kadarını yapmasına imkân yok."

Gözlerim Nox'a kayıyor ve o kutuları açmaya, sayfalarını karıştırmaya ve kategorize etmeye başlarken yığınlar oluşturmaya başladığında ona takılıp kalıyorum. Bu konuda metodik davranıyor, bir şeye dokunmadan önce telefonuyla fotoğraflarını çekiyor. Sanki hiçbirimizin kataloglama sistemini bozmayacağından emin olan titiz, yaşlı bir kütüphaneci gibi.

"Çalışırken hiçbirimiz ona yaklaşmaya cesaret edemeyiz. Kafamı olduğu yerde seviyorum ve omuzlarımdan sökülüp alınmasına hiç niyetim yok," diyor Gryphon ona doğru yaklaşırken.

"Yine aklımı okuyorsun," diyorum elimi onun elinin içine sokarken, ama o sadece omuz silkiyor.

"Ne düşündüğünü bilmeme gerek yok. Bu sonsuza dek sürecek ama en iyisi Nox'un bunu kendi başına yapması. North yardım edebilir ama Nox'un onu yırttığını da gördüm.

yanlış yaptığı için yeni bir pislik, bu yüzden Kieran bugün bütün gün sadece Nakliye yapacak gibi görünüyor."

İkincisinin bu habere nasıl tepki vereceğini ancak tahmin edebilirim, ama yine de sırıtıyorum.

Ayaklarımızın dibindeki Üstün Yeteneklilere bakıyorum ama yüzleri hâlâ boş. Hiçbirini tanımıyorum ama Atlas'ın içlerinden birine fırlatıp durduğu pis bakışlar, hangisinin kız kardeşine kötü davranmış olduğunu anlamamı kolaylaştırıyor.

Eğer yüzlerce insanı öldürmek beni zaten cehenneme yollamayacaksa, eminim ki botumla herifin elini ezip kalın topuğunun altından kırmam beni oraya götürmeye yetebilir.

Atlas bana sırıtırken Gabe kahkahalarla kükrüyor, ben ona mahcup bir sırıtış attığımda kaşlarını kaldırıyor. North'a döndüğümde sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bana baktığını görüyorum. Omuz silkerken ona tatlı, çapkın bir gülümseme gönderiyorum.

Yalan söyleyip bunu bana bağımın yaptırdığını söylerdim ama odada gerçek bir yalan makinesi var, bu yüzden onun yerine "Yetişkin erkeklerin etraflarındaki kadınları sonuçsuz bir şekilde incitebileceklerini düşünmelerinden bıktım. Buradaki tek üzüntüm, bunu ona kimin ve neden yaptığını bilecek kadar aklı başında olmaması."

Gryphon büyük avuçlarından birini başımın arkasına koyarak beni nazikçe kendine doğru çekiyor ve alnıma kocaman bir öpücük kondururken bana şöyle mırıldanıyor: "Bildiğinden emin olacağım, Bonded. Bunun için endişelenme. Hepsinin bilmesini sağlayacağım."

Kieran bir kucak dolusu Sawyer'la birlikte odaya geri dönüyor ve ayakları yere değdiği anda onu tersliyor. "Bu konuda korkaklık etmeyi bırakmalısın!"

Sawyer herhangi birinin kınamasına karşı bağışıklıdır, bu bok doğrudan kıçından seker. "Ölürsem kimsenin işine yaramam, sik kafalı! Uzaktan çalışan bir böcek kurmak o kadar da zor değil! Bunu nasıl yapacağımı bulmak üç dakikamı alırdı, sonra da

Buraya gelin! Size Wastelands'in bunu son kez yaptığım yer olduğunu söylemiştim. Kamp yapmak için yaratılmamışım."

İğneleyici bir gülümsemeyle ona elimle odayı işaret ediyorum. "Burada kimse kamp yapmıyor. Ayrıca, eğer mecbur kalırsak, üst kattaki odalardan birinde uyuyabiliriz. Burası neredeyse bir kale. Zorluk çekecek değilsiniz ya."

Atlas ikimizi de tersledi, "Burada kimse uyumuyor. Eve gidiyoruz."

Tüm eğlence ve oyunlar içimden uçup gidiyor, ama haddimi aşma konusunda daha fazla düşünemeden Nox sesleniyor: "Black, bunları North'un ofisine geri götürmeye başlamalısın. Giderken onları oradaki kasaya kilitle. Hayır, o kasaya değil. Gözlerini kullan, yığınlar halinde oldukları belli! Şundan başlayarak sırayla almalısın. Şuradaki, Siyah! Burada işleyen bir beynin olduğunu bana kanıtla."

Atlas bıyık altından kıkırdıyor ve dudaklarımda oluşmaya çalışan gülümsemeyi ısırıyorum. Sawyer, her zamanki gibi, bilgisayarın başına yerleşirken kahkahayı patlatıyor.

Nox her şeye sinirlenmeye başlıyor ve Gryphon Kieran'ı kurtarmaya gitmeden önce elimi son bir kez sıkıyor. Atlas ve Gabe'i de yardıma çağırmadan önce Nox'u sakinleşmesi için tersliyor, her biri ellerine alabildikleri kadar çok kutu alıyor. Kieran üçünü tek seferde taşırken onları Nox'un ihtiyaç duyduğu düzende mükemmel bir şekilde tutuyorlar.

Yardım etmem gerektiğini hissediyorum ama teklif ettiğimde North bana başını sallayarak onun yerine yanında durmamı işaret ediyor. Gizliden gizliye minnettarım. Eğer Nox bana da diğerlerine yaptığı gibi bağırıp çağırsaydı, ya birbirimize kin ve öfke kusardık... ya da ben ağlardım.

Yine de öfkeye doğru eğiliyorum.

Gryphon'un Yeteneği'nin mahkumları naklederken bile kontrolümüz altında tutması beni neredeyse şaşırttı.

ama Kahin'in sözleri hâlâ zihnimde dönüp duruyor. Artık hepimiz Bağlanmış olduğumuza göre yapamayacağımız hiçbir şey yok. Birlikte durdurulamayız.

Belki de tanrılar haklıdır, belki de hepimiz bundan kurtulacağız.

Küçük kardeşi yoğun bir şekilde bilgi yığınlarına odaklanmışken Nox'a gözetleme konusunda yardım eden North'un gölgeleri odada yoğun bir şekilde bulunuyor ve bilgisayarın başında Sawyer'ın arkasında durduğumda August'u ayaklarımın dibinde otururken buluyorum. Sahaya çıkmak için standart prosedür olan Tac teçhizatını tepeden tırnağa giymiş ama yine de onu gördüğümde yüzüme yayılmakla tehdit eden sırıtışımı zapt etmek zorundayım.

Eskiden futbol oynardı, yani pek de ufak tefek biri sayılmaz, ama aylardır onu bilgisayar başında eşofmanla görüyorum ve bu tür şeyler yapabileceğini unutmuşum. Ukala ağzı çalışmaya başladığında Aro için hala üzülüyorum.

"Bassinger'ı lanet olası bir terapiye götürmeniz gerekiyor, çünkü bu Direniş'in buzdağının sadece görünen kısmı. propaganda, ve Bu psikotik. Bu da Çocuğun kafasının içinde bir yerlerde saklanan iblisler olduğu kesin."

Ona kaşlarımı çatıyorum ama North, ben Bonded'ımı savunmaya fırsat bulamadan kafasının arkasına vuruyor. "Bağlı Grubumda neler olup bittiğinden çok, tüm bunları Sığınak'a mümkün olduğunca çabuk nasıl ulaştırabileceğin konusunda endişelen. Eminim tüm bunlara erişmek isteyen sadece o üç kişi değildir."

Sawyer bir elini ağrıyan yere sürter ve nefesinin altından homurdanır, "Zaten transfer ediliyor. Bana karşı biraz daha nazik olabilirsin. Günü bu saçmalığın ardından temizlik yaparak değil, Bağlı'mla geçirmeyi planlıyordum."

Yanına sokuluyorum ve dostça bir hareketle omzuna kalçamla vuruyorum, ancak Bağlı Grubumla yaptığı saçma sapan konuşmalar yüzünden bunu biraz fazla sert yapıyorum. "Bütün günü oturma odanda oturup video oynayarak geçirmeyi planlıyordun.

İç çamaşırınla oyun oynuyorsun. Yalan söyleme. Bir saat boyunca üretken olmak sizi öldürmez."

Bir elini göğsüne bastırarak dramatik bir şekilde bana bakıyor, ancak gözleri önündeki bilgisayar ekranına yapışmış durumda. "Tahtaya vur Fallows, şu anda bana küfretmene izin vermeyeceğim. Ben ağırlığımca altın değerindeyim, biliyorsun. Geri kalanınız bir dizüstü bilgisayarın nasıl açılacağını bile bilmiyor."

Bundan biraz daha fazlasını biliyorum ve North ile Nox teknolojide oldukça ustalar, ama August'un kulaklarının arkasını kaşımak ve onu biraz sevmek için kalçalarımın üzerine kayarken bunu görmezden geliyorum. Başını omzuma yaslıyor, dilini ağzından çıkararak onu kaşımamın tadını çıkarıyor. Sawyer sevgimden tiksindiğini belli eden bir ses çıkardığında, ben de sevgimi daha da artırıyorum.

"Sage bana o şeyin Çorak Topraklar'da yüzlerce insanı yediğini gördüğünü söyledi ve sen orada oturmuş ona ne kadar sevgi dolu olduğunu mu söylüyorsun? Bu çok ürkütücü Fallows. Gerçekten. Biraz yumuşatmalısın."

Ona başımı sallıyorum ve sanki o hiç konuşmamış gibi August'la konuşuyorum. "Diğerlerini dışarı çıkaralım mı? Yılanla biraz oynayıp onun da odayı test etmesine izin verelim mi? Çok uzun zaman oldu."

"Draven, eğer yılanı onun için çıkarırsan, Bond'umun hayatı üzerine yemin ederim, bu odadan o kadar hızlı çıkacağım ki, hiçbiriniz hangi yöne gittiğimi bile bilmeyeceksiniz," diyor Sawyer paniklemiş bir tonda, sesindeki titreme beni bir cadı gibi kıkırdatıyor.

North ona ters ters bakar ve "Bitir şu işi" diye tersler.

Sonra bana Sawyer'a attığı bakıştan çok daha nazik bir bakış fırlatıyor. "Görüşürüz, Bonded. Eve gittiğimizde gölgelerle oynayabilirsin. Şu anda burada onlara ihtiyaç var."

O adamın her santimiyle oynamaktan başka bir şey istemiyorum - çok uzun zaman oldu. Bağım da onu ve gölgeleri, her şeyi istiyor ve yüzümü ona gömmek zorundayım.

August'un boynu, yanaklarım ısınırken hepsinin rengi görmesini engelliyor. Kuzey benimle doğrudan konuşuyor, beni daha da heyecanlandırırken diğerlerini engelliyor.

Görüşürüz, Bonded. Sana istediğin her şeyi vereceğim.

Kutuları Sığınak'a götürüp getirdikleri dördüncü seferdeydiler ve ben Sawyer'ın omzunun üzerinden bilgisayar ekranındaki bilgi hazinesine bakmakla meşguldüm ki bir çökme oldu.

Nox hiddetle, "Ne halt ediyorsun Shore?" diye çıkışır.

Gryphon'un Sığınak'a geri götürmek üzere elinde tuttuğu kutuları bıraktığını görmek için ona bakıyorum. Yüzüne baktığımda, Kâhin geminin kontrolünü ele geçirirken gözlerinin siyaha döndüğünü ve yüz hatlarının karardığını görüyorum.

Herkes bir an hareketsiz kalıyor ve sonra Sawyer'ın yutkunduğunu duyuyorum.

"Bu da ne böyle!" diye soruyor, sanki en ufak bir hareket tanrı-bağını kendisine doğru ölümcül bir saldırıya geçmesi için tetikleyecekmiş gibi kıpırdamadan dururken kelimeleri çok yavaş çıkarıyor.

Hayatta kalma içgüdüsü olmalı, içinde o kadar kök salmış bir şey ki buna sahip olduğunun farkında bile değil. Yine de, ukala Teknokinetik'in böyle davrandığını görmek garip. Dravens'in gölgeleri hakkında endişelendiğinde bile böyle davranmamıştı.

İleri atılıyorum, kollarımı ürkek bir hayvanı sakinleştirmeye çalışır gibi açıyorum ama Kahin ilgilenmiyor.

"Geldiler."

North ve Nox hemen alarma geçiyor, daha fazla keşif gönderip etrafımızdaki koruma çemberini genişletirken her ikisinin de vücudundan düzinelerce gölge düşüyor. Kieran duruşunu genişletip bir silahı avuçlarken Sawyer ayağa fırlıyor ve ona en yakın olan Gümrüklü'ye, yani Atlas'a yaklaşıyor.

"Kim bu 'onlar' ve biri bana Shore'un gözlerinin neden simsiyah olduğunu söyleyebilir mi? Bu tür saçmalıklara karşı güvende olduğunu sanıyordum!"

Henüz herkese her şeyi anlatmadığımızı unutmuşum, ailemiz haline gelen arkadaşlarımıza bile. North ve Gryphon bu bilginin bilinmesi gerekenler bazında olduğuna karar verdiler. Sawyer'ın şu anda bu işin içinde olmasını beklemiyorduk, belki o zaman bu küçük bilgi kırıntısından haberdar olabilirdi.

Atlas'a bakıyor, ağzını açıp elini uzatıyor, cevap istemeye hazırlanıyor ama Atlas bir çığlık atıp ondan uzaklaşıyor.

Gözleri de siyaha döndü.

Tanrı tahvilleri teker teker yönetimi ele geçiriyor.

Durum derin bir bilgi dalışından savunmaya geçerken, Sawyer'dan onu bu işe bulaştırdığım için özür dilemek istiyorum ama kendi bağımın göğsümün içinde uyandığını, uzuvlarımı doldurana kadar uzandığını hissediyorum. Kendi gözlerim boşluklara kaymadan önceki son anda Kieran'ın "Kaldır kıçını da buraya gel, Benson. Kıyamet koparken seni Sığınak'a geri götüreceğim. Tanrılara yardım etmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

OLEANDER'IN BAĞI

MANIPÜLASYON TANRISI BURADA.

Bugün uğraşmak istediğim kişi o değildi ama hepsi benim ellerimde ölmek üzere işaretlendi. Acı tanrısı kana bulanmış ve şiddetli bir ölüm için çok gecikti ama sanırım Manipülasyon tanrısının alanına tecavüz ediyoruz. Cleaver'ın aracıyla aynı soydan gelmiş olması yeterince aşağılayıcı bir durumken, bu soyu böylesine geniş kapsamlı bir platform inşa etmek için kullanmış olması durumu daha da kötüleştiriyor.

Taşıyıcı, geveze Yeteneklileri de yanına alarak odadan çıkıyor ve beni Bağlılarımla baş başa bırakıyor. Etrafıma bakarken bir an için hepsinin görüntüsünün tadını çıkarıyorum, her biri uyanmış ve bana bakıyor. Onlara bakmayalı çok uzun zaman olmuştu ve hiçbir zaman hepsini aynı anda bir arada görememiştim.

Acı Tanrısı Kahin'i uyandırdığında zihnim hala saldırıdan dolayı karışıktı ama şimdi daha net düşünüyorum. Onları burada bir arada görmek her zaman olmasını umduğum şeydi.

Bu adamlarla geçirilecek yüz ömür yetmez.

Hepsiyle birlikte geçireceğim binlerce ömür, onlardan istediklerimin yalnızca başlangıcı olacaktır. Etrafımızdaki durum vahimleşirken bile, bu hayatımızı seçeceğimi zaten biliyorum. Bu hiç bitmeyen doğum ve yeniden doğuş, ölüm ve yıkım, acı ve dehşet döngüsünü tekrar tekrar. Seçerdim çünkü bu onları tanımak, bana verdikleri bağlılığı ve sevgiyi bilmek, benim de onlara verdiğim bağlılığı ve sevgiyi bilmek anlamına gelirdi. Bizim için huzurlu bir zamanın nasıl olacağını bilmiyorum, bu kızın da sorguladığı bir şey, ama kendimi onlarla birlikte bunu çözmeye hevesli buluyorum.

Draconis gözlerinin siyaha dönmesinin ötesinde bir değişim göstermedi ama başını hareket ettirme şekli ve yeni gelenleri koklarken burnunu havaya kaldırıp dudağını iğrenme hissiyle kıvırması bunu gösteriyor. Benden başka hiç kimseyi sevmedi. Bağlanmış Grup'a tahammül ediyor, onlarla etkileşime girdiği birkaç kez, döngüye girmesinin ne kadar uzun sürdüğü sayesinde.

"Bizi izliyorlar, test ediyorlar. Onu canlı ele geçirmeliyiz," diyor Corvus ve ben de başımı ona doğru eğiyorum.

"Cevaplara ihtiyacımız yok. Gitmesine ihtiyacımız var."

Crux ikimizin arasına bakıyor. "Bizden daha uzun süredir burada ve diğerlerini arıyor olma ihtimali çok yüksek. Kaç tanesini bulmamız gerektiğini bilmek faydalı olacaktır."

Kâhin dönüp tekrar bana bakıyor, Yeteneğini çağırırken gözleri daha da parlıyor. "Onu sorgulamamıza gerek yok. Ben ondan bilgi alacağım, sonra da onu öldürebiliriz."

Mükemmel türden bir uzlaşma, düşmanımızın hala ayaklarımızın altında ölü olduğu bir uzlaşma.

Yolumu bulduğum için mutlu ve rahatlamış bir şekilde Kahin'e gülümsüyorum ve sonra Crux merdivenlerden yukarı çıkarken onu takip ediyorum, etrafımızdaki ruhları değerlendirirken gücümün tüm binaya ve sokağa yayılmasına izin veriyorum.

"Dur." İçimdeki his tam olarak şekillenmeden, gemidekilerin ötesinde sahip olduğum ekstra duyular harekete geçmeden önce konuşuyorum ve Crux emrimi yerine getirmekte tereddüt etmiyor.

"Ne oldu?" diye soruyor Kahin aşağıdan ve ben de dönüp Bağlılarıma bakıyorum, her biri beni izliyor ve bu durumda en iyisini benim bileceğime güveniyorlar.

"Orada yanlış giden bir şeyler var. Bir şey bizim ölümümüz için burada."

Kahin'in gözleri en parlak boşluklarda parlıyor ve onun görebildiklerini görebilmemiz için hepimiz arasındaki zihin bağlantısını açıyorum.

Manipülasyon tanrısı yukarıda, ancak ondan fazla bilgi alamıyoruz. Kahin diğer Neuro'lardan daha güçlü, özellikle de şimdi Bağlandığımız için, ama yine de tanrılar yeterince uzun süredir buradaysa onu kafalarından uzak tutabilirler.

Burada onunla birlikte başka Üstün Yetenekliler de var ve ne yaptığını anladığım anda ruhlarını söküp atıyorum ama artık çok geç.

Alev'in bedeni yere düştüğünde bina çoktan alev almış, bedeninin etrafındaki ev yanmaya başlamıştı. Gölge yaratıklar etrafımızda dolaşıp bir çıkış arıyor ama Cleaver başını sallıyor.

"Gemim zaten tek bir giriş ve tek bir çıkış yolu olduğunu söyledi. Işınlayıcıyı buraya geri getirmeliyiz."

Kahin elini uzatıyor ama ben cevabın ne olacağını zaten biliyorum. "Onu Sığınak'ta tutan bir Kalkan var. Geleceğimizi biliyorlardı."

Başımı iki yana sallıyorum. "Bu dünyaya gelişimize hazırlanmak için uzun zamanları oldu; bu bizim için planladıkları tuzakların sadece ilki."

Corvus da başını sallar. "Her hareketimiz için hazırlıklı olacaklar. Bundan daha akıllıca davranmalıyız."

Gelecekte ne kadar akıllı olmamız gerektiğinin bir önemi yok. Şu anda, bu binadan bir an önce çıkmalıyız.

Etrafımızdaki her yer yanıyor.

Bağlılarımın geri kalanına bakıyorum ve onlar da hemen harekete geçiyorlar. Gemisinin çok istediği bilgileri toplamaya niyetli olan Corvus, hazır olduğumuzda buradan çıkabilmemiz için diğer kutularla birlikte bir yığın oluşturmaya başlıyor. Bilgisayarı yanımıza alamayız ama kâğıt kopyalar en azından bir işe yarar.

Gemi yardımcı olacağından emin, bu yüzden ona güveneceğiz, bu zaman dilimini bizden daha iyi yöneteceklerine güveneceğiz.

Crux tekrar merdivenden iniyor, elimi tutuyor ve duman üstümüzdeki kapının altından sızmaya başlarken beni aşağı indiriyor.

Kahin, "Gemilerin hepsinin yok edilemez olmadığını unutmamalıyız, bu yüzden bununla hızlı bir şekilde başa çıkmalıyız," diyor.

Balta, savaşmaya hazırlanıyormuş gibi başını bir o yana bir bu yana çeviriyor. "Hepsi değil ama bazıları öyle ve ben düşmanlarımızla yüzleşmeye fazlasıyla hazırım."

Ağım Manipülasyon Tanrısı'nın üzerine kayıyor, görünmez bir güç onu ortadan kaldırmaya hazır. Çok yakında. Onu yakında öldüreceğim, yeryüzünü onun kötülüğünden kurtaracağım ve hepimiz için yeni bir yaşam biçimi oluşturacağım.

Başımı salladım. "Bu şekilde ayrılmak istemiyorum."

Kahin, Crux'un şu anda Corvus'a bilgi konusunda yardım ettiği yere bakar, ikisi de aynı kumaştan kesilmiş gibi sorunsuz bir şekilde birlikte çalışmaktadır.

Kahin merdivenden yukarıya, dumanın etrafımızda yoğunlaşmaya başladığı yere bakıyor ve bana dönmeden önce her küçük şeyi değerlendiriyor. Hava ısınıyor ve zamanımız hızla tükeniyor.

"Benimle gel, Bağlanmış. Ben Işınlayıcıya ulaşamayabilirim ama sen ulaşabilirsin."

Bağlı'mın zihnine girerken gözlerimin kapanmasına izin veriyorum ve Taşıyıcı'ya uzanırken onu takip ediyorum. Kalkan hala yerinde, ancak o zaman tamamen Bağlı Grubun güç artışının ne olduğunu öğreniyorum

benim için yaptı. Binlerce mil ötede, yüzünü görmeden ya da adını bilmeden, Kalkan'ın ruhunu bedeninden söküp alıyorum.

Birlikte yok edilemeziz.

TAŞIYICIYI SEVDIM.

Alev'e ait olmasaydı ve kız ona tapmasaydı bile ondan hoşlanırdım. Bizimle birlikte hızla dumanla dolan bodrumda belirdiğinde, dışarıdan soğukkanlı, sakin ve kendinden emin görünüyor.

İçten içe altına sıçıyor.

Bu bilinçaltı bir şey, herhangi bir canlının bir yırtıcının, aslında bir sürünün huzurunda olduğunu ve yanlış bir hareketinin son hareketi olacağını bildiğinde hissedeceği bir şey. Eminim ki Üstün Yetenekliler'e hizmet ettiği yıllar boyunca canavarlarla göz göze gelmek için pek çok fırsatı olmuştur ama hiçbiri bizim gibi değildir.

"Hepinizi buradan çıkaracağım," diyor saygıyla ve omzunun üzerinden Kâhin'e bakarken başını Crux'a doğru eğiyor.

Corvus herkesi kutuları almaları için yönlendirmeye başlıyor ve biz binadan çıkarken son bilgileri bir araya getiriyor. Cleaver küçük bir dağ oluşturuyor, kutuları kolaylıkla kaldırırken tehlikeli bir şekilde dengeliyor. Kolumun altına tek bir kutu sıkıştırıyorum, tutmama izin verdikleri tek kutu bu. Yeteneklerimden ya da gücümden asla şüphe etmeseler de, sanki bazı kağıtlar beni zorlayabilirmiş gibi bana karşı korumacı davranıyorlar.

Binlerce hayat birlikte geçti ve hala beni çok saf seviyorlar.

Sığınak'a geri döndüğümüzde Crux'un gemisinin ofis olarak kullandığı odalarda beliriyoruz. Kapıyı açtığımız an

Kutuları indirip elimi tekrar Taşıyıcı'nın üzerine koyuyorum ve o irkildiğinde gülümsüyorum.

Aptal küçük Yetenekli.

"Beni bizi ilk bıraktığın yere geri götür. Oradaki tanrı-bağıyla paylaşmam gereken bazı sözler var."

Gözleri diğer tanrı-bağlıların üzerinde gezinirken bile tereddüt etmeden başını sallıyor ama hiçbiri beni sorgulamıyor. Sadece ona doğru geri adım atıyorlar ve ellerini uzatıyorlar, kolunu bekliyorlar, birlikte bir hayat kurma umuduyla savaşmaya ve gelebilecek her şeyle yüzleşmeye hazırlar.

Taşıyıcı onlara bakıyor ve kız zihnimin bir köşesinden izlediği yerden onu rahatlatmam için beni itiyor.

Bunu yapmak önemsiz ve basmakalıp görünüyor ama onun adına konuşuyorum. "O tanrı bağının seni öldürmesine ya da herhangi bir şekilde zarar vermesine izin vermeyeceğim. Gemilerimiz için önemli olduğunuzu anlıyorum ve size hiçbir zarar gelmeyecek."

Sözlerim karşısında pek rahatlamış görünmüyor ama yine de bizi taşıyor.

İtaatkâr Yeteneklileri severim.

Eğer bu dünyaya kök salacaksak ve burada birbirimizle kalıcı olarak yaşayacaksak, en azından etrafımızda bu tür Üstün Yeteneklilere sahip olacağız.

Alevlerin cehenneme çevirdiği ev hızla parçalanıyor.

Taşıyıcı bizi evin karşısındaki, tehlikeden birkaç metre uzaktaki küçük bir parka getiriyor. Alanın etrafında toplanmış, kendi aralarında mırıldanan ve fısıldaşan bir insan kalabalığı var. Onların bu konudaki düşünceleri ve fikirleri hiçbir şey ifade etmiyor, sadece dikkat dağıtmak için buradalar, buraya ne için geldiğimizi bulmamı engelleyecek bir şey.

Gözlerim tanrı bağına takıldı.

Taşıyıcısı kırk yaşlarında bir kadın, kısa, sert bir saç kesimi ve dudaklarında kırmızı bir ruj izi var. Kadın

çekici ve iyi toparlanmış. Evinin yanmasından endişe duymayan zengin bir kadın gibi görünüyor.

O boş kabuğun içinde ne olduğunu sadece biz görebiliriz.

Crux konuşuyor. "Sığınak'a geri dönün ve bizi orada bekleyin. Sizin için en güvenli yer buradan çok uzakta."

Bu kez Taşıyıcı duraksıyor ve Kahin ile benim aramda bir bakış atıyor. Gecikmeden dolayı sinirleniyorum ama kız bana sessizce fısıldıyor.

"Gemiler güvende. Bağlanmışlarımdan birinin ölmesine izin vermeyeceğim gibi onların ölmesine de izin vermeyeceğim," diyorum tanrı-bağlanmışa dönerken. Yolun karşısında bekliyor, izliyor ve bizimle konuşmaya hazırlanıyor.

Daha fazla teşvike ihtiyacı olup olmadığını görmek için beklemiyorum, gözlerim yolun karşısındaki tanrı bağına takılı. Bizi izliyor olsa da, gitmek için bir hamle yapmıyor. Bunu bir uyarı olarak kabul ediyorum, burada neler olup bittiği hakkında bizden daha fazla şey biliyor olabileceğine dair bir uyarı.

Corvus, "Yavaş ol Ebedi," diyor ama ilk hareket eden Cleaver oluyor ve bedeni kendisininkine çok benzeyen kadına doğru ilerliyor.

Aynı rengi, yüzlerindeki aynı belirginliği, aynı güçlü çene hattını paylaşıyorlar. Daha önce hiç bu kadar yakın doğmamıştık, ne diğer tanrılara ne de birbirimize. Hep dağıldık ve birbirimizi aramak zorunda kaldık.

Ama bu kaderin bir cilvesi değil.

Bunu bu şekilde tasarladılar, diye fısıldıyor Crux zihnime. Birbirimizi bulmadan önce bize sahip olmak istediler. Bu yaşamda her şeyin farklı olmasını istediler.

Manipülasyon tanrısının beklediği yere doğru Cleaver'ı takip etmek için ilerlerken Kâhin bize başarısız olduklarını söylüyor.

Elimi Draconis'inkinin içine sokuyorum. Hâlâ geminin derisini giyiyor, henüz değişmemiş. Bununla mücadele ettiğini, gerçekten ortaya çıkmak ve oynamak için can attığını söyleyebilirim ama

Bunu yapmanın tehlikelerinin farkında olarak. Tarih bize bir şey öğrettiyse, o da Üstün Yetenekli olmayanların bundan gerçekten hoşlanmadığıdır. Hatta Üstün Yetenekliler onun tam ve ölçekli halinin güzelliğini kavramakta zorlanırlar.

Yakında. Burada gerekmiyorsa, eve gidip orada üstümüzü değiştireceğiz. Elimizden geldiğince seni bu bağlardan kurtaracağız, Bağlı'm.

Bana geri gönderirken eli benimkinde esniyor, benimkinde.

Manipülasyon Tanrısı biz yaklaşırken kaçmaya ya da uzaklaşmaya çalışmıyor, hatta bize saldırmıyor bile. Giderek büyüyen insan kalabalığının kenarında duruyor, arkamızdaki sokakta yavaşça yıkılmakta olan evden başka bir şeye odaklanmış tek kişi. Yaklaşan ölümüyle ilgili hiçbir endişesi yokmuş gibi bize bakıyor.

Gerçekten umurunda değil gibi görünüyor.

Corvus'un bize gönderdiği bir tür oyun ya da tuzak olmalı.

"Kendini bizden ne kadar dikkatle sakladın," diyor Cleaver'a bakarken, tiksinti dudağında kıvrılıyor.

Uzun zamandır uyanık. O kadar uzun süredir burada ki, bedenini çoktan öldürdüğüne ve tamamen ele geçirdiğine dair aklımda hiçbir şüphe yok.

"Bunu sen yaptın," diyor Cleaver. "Üreme planını başlatan sensin."

Başını merakla çevirir, içindeki tanrıyı anlatır. Etrafımızdaki Üstün Yetenekli ve Üstün Yetenekli olmayanlar gibi davranmamamız, yüzeyin altında yatan şeyin göze batan bir işaretidir.

"Bir sonraki yaşamınızda sizden birini yakalamayı umuyordum. Diğerleri uyanmadan önce sana sahip olup senden kurtulabilmeyi. Bunun olacağını biliyorduk. Sanırım artık bunun için çok geç. Şimdi sadece zamana karşı yarışıyoruz."

Dudaklarımda yavaş bir gülümseme beliriyor ve Draconis parmaklarını ellerimde oynatarak bu kadını öldürmeyi arzuluyor. Çenesinin kaba kuvvetinden başka bir şey kullanmadan vücudunu ikiye ayırmak için.

"Şansını kullandın ve başarısız oldun. Korkarım senin için bu kadar," diyor Crux, gölgeler bedeninden düşmeye başlarken ona doğru adım atarak.

Etrafımızdaki Yetenekli ve Yetenekli olmayanlar soluk soluğa ondan uzaklaşıyor, bazıları çabalıyor, diğerleri ise gözlerini kaçıramıyormuş gibi bakıyor. Hangilerinin Draven adını, Ölüm Tacirlerimin doğduğu soyun mirasını duyduğunu biliyorsunuz. Bu insanların gözlerinde, gölgelerde oluşan geniş çene setlerine bakarken bilmiş bir korku var.

Mükemmellik.

"Benim gibi birini bu kadar çabuk saf dışı bırakabilecek kadar uzun süredir uyanık değilsin. Sanırım birkaç yıl içinde tekrar karşılaşacağız, eğer diğerlerinden biri seni önce tuzağa düşürmezse. Ama yakalayacaklar, biliyorsun. Seni her zaman buluruz. Seni her zaman öldürürüz. Bazı şeyler her zaman olacak."

Arkasını dönmek için hamle yapar ama orada da kendisini bekleyen bir gölge bulur. Hareket etmek için elini kaldırdığında, gölge onu bileğinden kavrar ve bir sarmaşık gibi etrafını sarar. Corvus'tan düzinelercesi daha akarak tanrının etrafını sarar, taki kaçma şansı kalmayana dek.

Tanrı başını çeviriyor ve gözleri simsiyah parlıyor, bize doğru güç püskürtüyor ama bize gerçekten dokunacak kadar güçlü değil. Gözleri genişliyor ve sonunda farkına vardığını görebiliyorum.

Burada ölecek.

Cleaver bir kez daha öne çıkıyor ve bir eliyle tanrının boğazını sıkıyor. "Bağ'ın gücünü ve Ebedimin gücünü hafife alıyorsun. Ben güven içinde uyudum ama diğerleri uyumadı ve şimdi onların gücüne sahibim."

Tanrı kükrüyor, daha fazla güç fışkırtırken elini pençeliyor ama bu bir tuğla duvara tekme atmak gibi. Cleaver yok edilemez ve hiçbir şey hissetmiyor, tamamlanan bağımız sayesinde artık sahip olduğu güç, bu tanrı bağının artık hiçbirimize bir şey yapamayacağı anlamına geliyor.

Gölgeler aç görünüyor, tanrıyı tüketmeye hevesli ve Cleaver bana ruhunu sunsa da ben onu istemiyorum. O sapkın tanrının lekesinin bana dokunmasını hiç istemiyorum. Bu güçten daha fazlası ve ben onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum.

Ama o kadar kolay değil.

Hiçbir zaman kolay olmadı.

Balta, her tanrının en zayıf noktası olan geminin boynunu kırarken tatmin edici bir çatlama sesi duyuluyor ve tanrının yaşam gücünün kayıp gittiğini hissetmek için gözlerimi kapatıyorum.

Tekrar döngüye girecek. Buna izin verme, diye fısıldıyor Corvus zihnime. Bizim için geri gelmesine izin verme. Burada bitir, Ebedi'm.

Uzanıyorum ve ruhu alıyorum.

Onu tüketmek istemiyorum ama döngünün devam etmesini ve tanrıların bizi avlamasını durdurabilirse... Bağlı'm için her şeyi yaparım.

Onu içime alıyorum, yok olana kadar tüketiyorum. Geri dönecek hiçbir şey kalmadı, artık bize musallat olacak hiçbir şey kalmadı. Hepimizi öldürecek bir canavar daha eksildi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Nox

Tanrı bağının yaşam gücü Oli'nin içinde kaybolduğu anda, gözleri kafasının içine doğru döner ve düşerek bayılır. Crux düşerken onu yakalamak için aşağı iner, onu kollarına alır ve başını Kâhin'e çevirir.

Her şeyi artık kontrol edemediğim kendi bedenimin içinden izliyorum ama Corvus olan biteni izlememe ve görüşlerimi dinlememe izin verdi.

İkimiz de Oleander'ın bayılmasından memnun değiliz. Bu onun için çok fazlaydı. Daha yeni uyanıyor.

"Çoğumuzdan çok daha uzun süredir uyanık," diye mırıldanıyor Kahin ve kimse onunla tartışamadan, Black'in yeniden ortaya çıkmasıyla bir patlama sesi duyuluyor.

Oli'nin kardeşimin kollarındaki baygın haline bir kez bakıyor ve hiçbirimizin birlikte büyüdüğü ve şu anda çok iyi tanıdığı adamlar olmadığını hatırlamadan önce nefesinin altında acımasızca küfrediyor.

"Sizi North'un Sığınak'taki ofisine mi götüreyim, yoksa onu bir Şifacı'ya mı götürelim?" diye resmi ve saygılı bir tonda soruyor, başı hafifçe eğik.

Tanrılara nasıl yaklaşılacağı konusunda kimden ders aldığını bilmiyorum ama Corvus'un buna verdiği tepkiyi hissedebiliyorum. Saygılı muameleden hoşlanıyor.

Eminim hepsi öyledir.

Kahin bir elini Oli'nin boynuna koyuyor, gözleri bir an için parlıyor. "Şifacıya ihtiyacı yok. Bizi bilgilerin saklandığı yere geri götür. Sadece dinlenmeye ihtiyacı var ve bunu orada yapabilir."

Black ona başıyla onay veriyor ve kolunu uzatarak kül ve alev kokan bu yerden ayrılmak için her birimizin koluna girmesini bekliyor. Crux'un yanında, Oleander'ın şampuanının kokusunu alabileceğim kadar yakın duruyorum. Bağım onun yakınlığı karşısında göğsümde mutlu bir şekilde gürlerken, içimde bir korku çukuru hissediyorum.

Ya tanrı bağının ruhu zarar verdiyse? Ya ona fazladan güç verdiyse? Oli her zaman bağının yapabileceklerinden çok korktu, güçlenmekten çok korktu çünkü gücü zaten kontrol edebileceği sınıra çok yakın. Onun binlerce farklı korkusu aklımdan geçiyor, hepsi de ruh bağımız sayesinde bana kendiminki kadar tanıdık geliyor.

Bağıma sessizce mırıldanıyorum, onu Crux'tan al.
Şu anda bize ihtiyacı var.

Benimle aynı fikirde, gerçi eminim onu ele geçirmek için her zaman aynı fikirde olacaktır. North'un ofisinde yeniden ortaya çıktığımız anda onu Crux'tan aldı. Onu göğsümüze yaslayarak kanepeye geçtik.

O çok küçük.

Hayattan daha büyük kişiliği ve girdiği her alana hükmetme şekli nedeniyle bazen bunu unutuyorum. Tavırları üç yetişkin erkeğe yetecek kadar büyük, ancak bu şekilde bilinçsiz olduğunda, tüm bunları unutmak ve geride kalan kadından başka bir şey görmemek çok kolay.

Minyon, ince yüz hatları. Saçları o kadar beyaz ki başında bir yıldız ışığı yığını gibi, isli kirpikleri üzerinde dalgalanıyor

Yanakları, iç çekerken ayrılan dolgun dudakları ve bedenime daha fazla dönmesi, beni arzulaması ve bilinçsiz halinde bile bana uzanması.

Tüm bunlar beni öldürücü bir öfkeyle dolduruyor.

Onu inciten, ona bakan, onunla konuşan ya da benim olana dokunan herkese öfke duymak. Onun hakkında kötü düşünmüş olabilecek herkese. Ruh bağı ona olan takıntımı pekiştirmişti ve onunla olan geçmiş eylemlerimin geçmişim tarafından zehirlendiğini bilmeme rağmen, şimdi tek görebildiğim onun mükemmelliği, bu kadının bana sahip olduğu tüm yollar ve benim de ona sahip olduğum yollar.

Onu malikanemize geri götürmek, odama kilitlemek ve ruh bağından uyandığımızda yaptığım gibi onu korumak istediğim için kendimi biraz istifçi bir ejderha gibi hissediyorum. Ama bu sefer kimsenin onu benden almasına izin vermeyeceğim.

Kahin onu serbest bırakırken Gryphon'un gözleri parlar ve tekrar yeşile döner. Teker teker, bedenlerinin kontrolünü ele geçirirken hepsinin gözleri geri döner. Gabe inliyor ve boynunu kırıyor, sanki bunca zamandır kendini çok sıkı tutuyormuş gibi omuzlarını açıyor. Sanırım Draconis insan formunda sıkışıp kalmaktan hoşlanmıyordu, tıpkı gölgeleri içimde tutmaya zorlandığımda kemiklerimin kaşınması gibi.

Black'in onların temizlenmiş gözlerini görünce gözle görülür bir şekilde sönmesini izliyorum. Corvus benimle kalıyor. Oleander kollarımdayken savaşmadan gideceğinden şüpheliyim ve şu anda savaşmakla ilgilenmiyorum.

Tanrı şu anda beni terk ederse çok açıkta kalacağımı hissediyorum. Kimse bir şey düşünmezken kollarımda Bağlanmış'ımla anın tadını çıkarmayı tercih ederim.

"Orada ne oldu öyle?" Black tersliyor ama Gryphon çoktan benim oturduğum yere doğru ilerliyor, elini tekrar Oli'nin boynuna atıyor, gözleri parlayarak onu kontrol ediyor.

"O iyi, sadece uyuyor, tıpkı gücünü kullandığı zamanki gibi."

North başını sallıyor ve uzun bir nefes alıp veriyor, kendini ve durumu değerlendirirken bir elini yüzünde gezdiriyor. Şimdiden 'hasar kontrol moduna' geçiyor ve durumun kesinlikle buna ihtiyacı olsa da, kendimi yine de içten içe gözlerimi devirirken buluyorum.

Bir kez olsun konseyde olduğunu unutmasını, yapması gereken her şeyi unutmasını ve sadece rahatlamasını diliyorum. Acaba Kuzey Draven neye ihtiyacı varsa onu hissetmesine izin verse ve kendine biraz zaman ayırsa nasıl olurdu?

"Tanrı-bağı'nı bulduk ve Oli onun icabına baktı. Bizim için bir tuzak hazırlamıştı ve geleceğimizde daha fazlası olursa hiç şaşırmam."

Kieran ona bir kez daha başıyla onay veriyor ve gözleri benim bağıma takılmadan önce hepimize bakıyor. "Bu yakın zamanda bırakacak mı? O da odadayken bu konu hakkında konuşurken kendimi pek rahat hissetmiyorum. Söylediğim bir şeye sinirlenip peşimden gelmesini ne engelleyebilir ki?"

Corvus başımı hepsinin yaptığı gibi meraklı bir şekilde eğiyor. "Biz her zaman buradayız. Her zaman dinliyoruz. Ben duymadan asla bir konuşma yapmadınız."

Kieran North'a dönmeden önce, "Bu çok ürkütücü," diyor. "General bu sabah geldi ve Doğu Yakası'ndaki yangınla ilgili haberler çoktan yayılmış. Kendisi aşağıda, tüm durum hakkında atıp tutuyor, bu yüzden kendinizi buna hazırlamak isteyebilirsiniz."

"Beni ve Bağlı'mı evimize geri götür. Onun kan dökülmesiyle sonuçlanabilecek herhangi bir tehlikenin etrafında olmasını istemiyorum," diyor Corvus ve Kieran hareket etmeden önce North ve Gryphon'a bakıyor.

"Gabe ve Atlas, ikiniz de onlarla birlikte gidip biz bu işi hallederken ona göz kulak olmalısınız," diyor North, tanrı bağıma bakmadan önce. "Evde güvende olduğunda,

Nox'u geri alabilir miyiz? Alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız olacak ve hiçbir şey General'i kardeşimin sinirli tavrı kadar idare edemez."

Gryphon başını sallar ve sonra sırıtır. "Oli'ninki dışında hiçbir şey. General'in içini boşaltma konusunda oldukça başarılı."

Tanrı dostum başını sallıyor ve daha güvenli hale gelene kadar onu kollarımızda kaydırmaya başlıyor. "Yapın. Uyumadan önce onu sağ salim eve götüreceğim."

BLACK bizi malikânenin ön kapısına götürüyor ve Gabe bizi içeri sokmak için anahtarlarını karıştırırken hepimiz bir arada duruyoruz.

Atlas bana dokunmadan durabildiği kadar yakınımda duruyor, gözleri Oli'de. Çalıların arasından hafif bir hışırtı duyana kadar onun uyuyan haline bakmaya devam ediyor. Sesin nereden geldiğini görmek için izlerken ikimizi de örtmek için dönüyor. Esintiden başka bir şey değil, daha fazla olsaydı hissederdim, ama gölgelerim iki kez kontrol etmek için uzaklaşıyor.

Atlas'ın beni örtme şekli çok açıklayıcı.

Bir ay önce bile, Oli'yi kollarımdan çekip almak için tanrı-bağımla dişe diş mücadele ederdi. Onu bizden uzaklaştırmak için onun güvenliğini ve aşılmaz derisini bahane olarak kullanırdı ama şimdi ikimizi de korumanın değerini görüyor. Bunu sadece tanrılara duyduğu saygıya bağlayabilirim ve eminim bunun da etkisi vardır, ancak Bağlı Grubun değişip dönüştüğünü ve hiçbirimizin beklemediği şekilde olgunlaştığını inkar etmek mümkün değil.

Yıkımımızın katalizörü olacağından çok emin olduğum kollarımdaki kız bundan başka bir şey oldu. Hepimizin bir araya gelmesinin, kendimiz ve toplumumuz için daha fazlasını istememizin nedeni o. Sadece varlığıyla bile her şeyi daha iyi hale getirdi.

Tanrı-bağı düşüncelerimin her birini duyabiliyor ve onu göğsümüze doğru daha da çekiyor, gölgeler etrafını sararak daha koruyucu bir bariyer oluştururken onu daha da sıkıştırıyor.

Gölge yaratıklar çalılıklardan bir şey söylemeden ve kan dökmeden geri döndüklerinde Atlas biraz rahatlıyor ama gözleri evimize giden yolda kalıyor.

"Gerçekten birinin buraya gireceğini mi düşünüyorsun? Bunun için geçerli bir argüman var mı yoksa bu sadece Bağlanmış davranışı mı?" Siyah sessizce mırıldanıyor ve Atlas ona bir bakış fırlatıyor.

O da omuz silkiyor. "Bağlanmış davranışlarda yanlış bir şey olduğunu söylemiyorum, bende de var. Sadece şu anda size destek olmak için silahıma uzanmam gerekip gerekmediğini bilmek istiyorum."

Atlas başıyla onu onaylıyor ve gözleri şehir merkezindeki ışıklara doğru kısılıyor. "Seni burada hapsetmek için Sığınak duvarlarının hemen dışında bir Kalkan kurmuşlardı. İçeri girmenin bir yolunu bulmadıkları ne malum? Burada yaşayanlardan bazılarının Dravens'in amcasını öldüren gibi uyuyan hücreler olmadığı ne malum? Yani, Gryphon'a ve bağına güveniyorum ama dışarıda daha fazla tanrı bağı olduğunu öğrendik. Onlardan birinin buraya birini yerleştirmeyeceği ne malum? Kâhin sadece birkaç gündür uyanık. Burada güvende olmama ihtimalimiz çok yüksek ve ben şu anda hiçbir şey için Bonded'ımın hayatı üzerine bahse girmeyeceğim."

Black bir süre ona bakıyor ve sonra başını sallıyor, silahını avucuna alıyor ve tam Gabe kapıyı açarken arkasını kapıya dönüyor. Biz içeri girerken sokağı izliyor, en son o giriyor ve silahını bir kez daha kılıfına sokmadan önce kapıların kilitlerini üç kez kontrol ediyor.

Buradaki camlar kurşun geçirmez, paranın satın alabileceğinin en iyisi. Evin tüm yapısı güçlendirilmiştir ve bomba geçirmez bir sığınağa eşdeğerdir. Kuzey

tek bir masraftan bile kaçınmamıştı. Profesyoneller ona ne kadar tavsiye etmişse, emin olmak için üç katına çıkarmıştı.

Hiç kuşkusuz, kardeşimin Bonded Grubumuz ve hala kollarımda uyuyan küçük Central için uyguladığından daha az korumaya sahip başkanlar ve kraliyet mensupları olduğunu biliyorum.

Corvus, etrafımızdaki konuşmaları görmezden gelerek Oleander'ı odasına geri götürmekte tereddüt etmiyor. Gabe ve Atlas da sanki Oli tarafından bilinçaltında oraya çekilmiş gibi, ondan asla çok uzakta olmak istemeyerek koridorda bizi takip ediyor.

Gabe ve Atlas onu şahin gibi izlerken onu güvenli bir şekilde yatağına soktuktan sonra bile, bağım tatmin olmuyor.

Birimiz nöbet tutmadan onu burada bırakmak istemiyor ve ben de bu duyguyu çok iyi anlıyorum. Şu anda onda daha önce hiç hissetmediğim savunmasız bir şey var. Daha önce, gücünü aşırı kullandığında, bağı zaman zaman yüzeye çıkıyordu. Vücudu ihtiyacı olanı alırken onu izlediğini hâlâ hissedebiliyordum. Şu anda Oleander'ın içinde beni iliklerime kadar ürperten bir durgunluk var.

Onu bırakmak istemiyorum.

Black mutfakta benim dönmemi bekliyor. Bağım öylece durup Oleander'ın uyuyan formuna baktığında, Gabe huzursuzlanmaya başlıyor.

"Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğiz. Atlas yok edilemez ve onu her zaman koruyacak. Burada yardıma ihtiyacı olanlar Kuzey ve Gryphon."

Çok makul bir ses tonu kullanıyor ama tanrı-bağım tepki vermiyor. Oli'nin kumaşta yaptığı küçük yumruya bakmaktan başka bir şey yapmıyor ve takıntılı bir şekilde onu izliyor. Nefes alış verişi düzgün ve sabit; hiçbir özelliği bu şekilde izlenmesi gerektiğini söylemiyor.

Eğer bir şey olursa Atlas'ın gücü onu koruyacak ve Gabe de gerekirse ejderhaya dönüşebilecek. Onu bize geri uçurması bir saniyeden az sürer. Bunu biliyorum, Corvus da biliyor ama yine de hareket edemiyoruz.

"Onu bırakabilecek misin yoksa Kuzey'i arayıp neler olduğunu haber verelim mi?" Atlas onunla birlikte yatağa tırmanırken soruyor.

Onu hemen kucağına almıyor ya da benim yaptığım gibi telaşlanmıyor. Sadece bir dakikalığına nefes alışını hissetmek için elini göğsüne bastırıyor ve sonra onu bırakarak huzur içinde uyumasına izin veriyor. Onu sevme ve ona davranma şekli inanılmaz derecede özverili, benim ona olan bencilce yaklaşımımla tam bir kıyaslama.

Ama bu beni kötü hissettirmiyor. Aksine, daha fazlasını almam gerektiğini, her şeye sahip olana kadar ondan her şeyi almam gerektiğini hissettiriyor.

Gabe, Atlas'la bakışarak, "Kuzey'i arayacağım," diye mırıldanıyor ama benim bağım sonunda hareket ederek elini uzatıyor ve avucumdan gölgeler düşerken avucum kararıyor.

Mephis ve Procel aşağı iniyor ve hemen yatağa geçip onun iki yanına zıplıyorlar. Atlas onlara kuşkuyla bakıyor ve bağlılığım sonunda konuşuyor. "Onu koruyacaklar. Onları hareket ettirmeye ya da rahatsız etmeye kalkışmayın. Ben sadece sorunu çözmek için gereken süre kadar yok olacağım."

Atlas başını sallıyor, yavaşça gölgelerden biraz uzaklaşıyor ama gözleri onun üzerinde kalıyor. Sonunda, tanrı-bağım vücudumdaki tutuşunu gevşetiyor, izlemeye devam etse de kontrolü bir kez daha ele almama izin veriyor.

Gabe arkamdan bir nefes verdi. "Kıçına ne girdi? Diğerleri mutlu bir şekilde ayrıldı."

Başımı umursamazca ona doğru sallıyorum. "Çok ağır uyuyor. Onu izlemen ve iyi ya da kötü bir değişiklik olduğunda beni araman gerekiyor."

Gabe irkilir ve yatağa doğru bir adım atar. "Ne demek istiyorsun? Güç kullandığında bunu hep yapar."

Atlas başını sallar. "Bu farklı. Hissetmiyor musun? Dinlenen tek kişi o değil."

Gabe kaşlarını çatıyor ve omuzlarını silkiyor. "Yine de mantıklı, değil mi? Daha önce hiç olmadığı kadar büyük bir şey çıkardı, tabii ki bağının da uyuması gerekiyor."

Başımı salladım. "Bundan hoşlanmıyorum. Sadece ona göz kulak ol ve beni ara. Ben gidip ofisteki salaklarla ilgileneceğim ve sonra geri döneceğim."

"Sen mi yoksa bağın mı?" Atlas ben topuklarımın üzerinde dönerken soruyor. "Fark eder mi? Biz biriz ve aynıyız," diyorum.

Kapıyı iterek açtım ve Black'in beni beklediği yere doğru yürüdüm.

Gözlerimin rengi karşısında yüzünde beliren rahatlama çok açık. "Bana altı ay önce Bağlanmış'ın için böyle davranacağını söyleseydin-"

Bu kelimeden nefret ediyorum.

Onun hakkında bu şekilde konuşmak tüylerimi diken diken ediyor, bu yüzden sözünü kestim. "Bu işi bir an önce halletmeliyiz. Buraya dönmem gerek."

Elini omzuma vururken bana kaşlarını çatıyor. "Felix'i yukarı göndermemi ister misin? İhtiyacın varsa zaten bekliyor."

Başımı sallıyorum. "Ben orada olmadan kimse ona bakamaz. Bunu halledeceğiz, sonra geri döndüğümde ona tekrar bakabilir ve aramayı yapabilirim."

Kieran başını sallar. "General olmak için iyi bir gün değil."

General olmak için hiç iyi bir gün değil. Bu adamdan her zamankinden daha fazla nefret ediyorum, ki bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim. Beni şu anda Oleander'dan uzaklaştırıyor, bana en çok ihtiyacı olduğu zamanda ve bu affedilemez.

North'un ofisinin en alt katına, halkın gelip kendisiyle görüşmek için bekleyebileceği alana geçiyoruz. Genelde oldukça boştur.

ama cesetlerle dolu olduğunu görüyoruz.

Kendimizi topyekûn bir savaşın ortasında bulmamız beni pek şaşırtmadı.

Ancak North'un olayın tam ortasında olması ve şiddetle kavga etmesi biraz şok edici.

Olsa olsa, Gryphon'un babasına ilk yumruğu atacağını tahmin ederdim, yılların kızgınlığı sonunda yüzeye çıktı, ama Kuzey'i General'den kurtarmaya çalışan bizim Neuro'muz.

Bedenimden daha fazla gölge düşüyor ve etrafımızdaki dağınıklığı temizlemeye başlıyor, TacTeam personelinin etrafından dolanarak hepsini çatışmanın dışına çekiyorlar. Cesetleri teker teker sıraya diziyorlar, ta ki duvarın dibinde korkudan titreyip terleyene kadar.

North'un gölgeleri savaşı daha da şiddetlendiriyor ama benimkilerle karşılaştıklarında sakinleşmekten başka çareleri kalmıyor, yardım etmek için burada olduğumdan eminler ve durum ne olursa olsun kendi gölgelerine karşı savaşamazlar. Etraflarındaki diğer TacTeam'lerin baskısı olmadan, Gryphon North'u babasının üzerinden çekmeyi başarıyor, elleri sonunda General'in boğazından kurtuluyor. Yaşlı adam soluk soluğa kalırken en tatlı guruldama seslerini çıkarır.

Yanlarına sokuluyorum. Tanrı-bağımın siyah lekesi boğazımdan yukarı süzülüyor ve burnundan serbestçe akan kanı gördüğümde dudaklarımda bir sırıtma beliriyor. Tüm bunlar beni General'in olduğumdan çok emin olduğu iblis gibi gösteriyor ve ben de bu rolü oynamaktan çok mutluyum.

Keşke o pisliği kendim öldürebilseydim.

"Vay, vay. Birinin Kuzey'i bu tür bir saldırıya kışkırtmasının mümkün olduğunu düşünmemiştim ama sanırım bunu yapabilecek biri varsa o da sizsiniz."

General bana saf bir nefretle bakıyor ve ben de bundan zevk alıyorum... ta ki o koca ağzını açana kadar.

"Şansımız yaver giderse, Athena senin o küçük sürtük bağını öldürür ve bu Tanrı'nın unuttuğu bok çukurunda dolaşan başka bir canavarımız olmaz."

Benim sinirim North'unkinden daha hızlı bozuluyor.

General'in çenesi yumruğumun altında aynı hızla paramparça oldu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Oli

Hırıltılara, yükselen seslere ve bağırışlara uyandım; genellikle kan dökülmesiyle gelen kaos ve öfkeye. Gölgeler ve karanlıkla çevrili bir şekilde uyanıyorum, başım kulaklarımda zonkluyor ve bağlarım içimde inlerken Bağlanmışlarımıza ulaşıyor. Ben uyurken hepsine seslenmiş, o tanrı bağının ruhu sayesinde içimde kalan uçuruma yardım etmeleri için onları yanıma getirmiş.

Böyle bir şeyi, bu kadar güçlü bir şeyi yok etmek gücümü tüketti ve beni boş bir kabuk gibi bıraktı. Bağımın bu korkunç hissi düzeltmek için halihazırda yürürlükte olan kesin bir planı olmasaydı sanırım bu konuda paniğe kapılırdım, çünkü Bağlıma bana gelmeleri için bir siren çağrısı göndermek beni dehşete düşürmeyen tek yol.

Beni doldurmalarına, hasarı onarmalarına ve beni ihtişamıma kavuşturmalarına ihtiyacım var. Zevkimizi ortak güce dönüştürmelerine ihtiyacım var. Onlardan her şeye ihtiyacım var.

Parmaklar çenemi kavrıyor ve başımı çeviriyor, dudaklarım kendi dudaklarıma bastırıyor ve içimden bir inilti çıkıyor, kendi kulaklarıma bile muhtaç ve çaresiz bir ses.

Bağım yüzeyde kaynıyor ama uzuvlarımın kontrolü bende, uzanıp kollarımı Gabe'in boynuna doluyorum ve onu bedenime çekiyorum.

Ben zaten çıplağım. O da öyle.

Atlas yanımızda, vücudu sırtıma bastırdığı yerde sert ve hazır; dudaklarımın arasından bir inilti daha çıkıyor. Elleri her yerde; tenleri benimkine karşı sıcak, benim onlar için yaktığım kadar onlar da benim için yanıyor. Parmakları kalçalarımın yumuşak genişliğini sıkıyor, aralarındaki kaygan karmaşadan geçmek için daha aşağıya iniyor, parmaklar damlayan amıma doğru itilirken katıldığım iniltiler odada yankılanıyor.

Hepsinden daha fazlasını istiyorum. Vücudumda daha fazla el istiyorum; daha fazla parmak ve dudak istiyorum ve Tanrım, hepsinin beni doldurmasını istiyorum.

"Vereceğiz, Bonded. Sana tam olarak ihtiyacın olan şeyi vereceğiz."

İhtiyacım olan şey konuşmayı kesmek ve onlardan birinin beni becerdiği kısma gelmek. Ya da ikisinin. Ya da hepsinin. İçime girerken tenlerinin benimkinin üzerinde kaymasını istiyorum. Onların zevkini tatmak istiyorum. Bunu içime almak ve onların arzuları için kullanılacak bir kaptan başka bir şey olmamak istiyorum.

Bir an için içlerinden biri benden uzaklaşıyor, sadece bir saniyeliğine, ama çıkardığım inleme sesiyle bana geri dönüyor, dudaklarından bal gibi yatıştırıcı sözler damlıyor, beni rahatlatırken içimi ısıtıyor. "Hiçbir yere gitmiyorum, tatlım. Eğer ikisini de istiyorsan Sonra da birkaç malzeme almam gerek. Sorun yok, gitmeyeceğim. Gabe, onu becerip dikkatini dağıtmalısın, yoksa aceleyle kendine zarar verecek."

Yine de değilim ve onlara sahip olmak için acıyı seve seve göze alırım. Hepsini alacağım-

Bir sikin fışkıran amıma ani bir şekilde girmesi, paniklemiş ve bağlanmış düşüncelerimi raydan çıkarmaya yetiyor. Durdum.

Terk edilmeyi, onlarsız kalmayı, Gabe'in sikini tuttuğumdaki lezzetli gerginlik ve ellerinin belimi kavrayıp beni onun uzunluğunda yukarı ve aşağı hareket ettirmesi, kalçalarının itişini karşılaması dışında her şeyi düşünüyorum.

Çılgın ve delirmiş zihnimin istediği tam olarak bu, ama sadece birkaç itişten sonra, bağım devreye giriyor ve daha fazlası için inlerken hepsine tekrar sesleniyor. Bağlarımın tadını çıkarmak, her biriyle birlikte olmak ve beni ayrı ayrı sevmelerinin tadını çıkarmak istiyorum ama içimdeki uçurum, ayrı kaldığımız süre uzadıkça daha da büyüyor.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

İnleme sesi odayı tekrar dolduruyor, kendimi kontrol altına almaya çalışırken gözlerim sıkıca kapanıyor. Hepsinin burada olduğunu ve istediğimi alacağımı biliyorum, ama içimdeki baskı çığlık atıp kendi derimden çıkmak isteyene kadar artıyor.

Sonra eller tekrar üzerimde, beni itiyor ve sıkıca hareket ettiriyor, kıçıma bastıran başka bir horoz olana kadar durumun kontrolünü ele geçiriyor, dişler omzumu ısırıyor ve her iki Bonded'imin beni birlikte almasının dolgunluğunun beklentisiyle gelen derin bir inilti.

Gabe nefesinin altında küfrederek vücudumu aşağı çekiyor, böylece onu daha iyi örtüyorum ve Atlas'ın eli Gabe'in sikinin içime doluşunu izlerken kıçımı okşuyor, manzaranın tadını çıkarırken beni sıkıyor ve yayıyor. Tam zamanında omzumun üzerinden ona bakıyorum ve içimde kayarken sikine tükürdüğünü görüyorum, gözleri bir marka kadar sıcak.

Nefesimi tuttuğum ve zihnimdeki kaos biraz yatıştığı anda, diğer üç Bağlımın gözlerinde karanlık ve açgözlü bakışlarla bizi izlediklerini görmek için odaya bakıyorum. Onların bakışları altında tenim kızarıyor ama bağlılığım göğsümde kabarıyor, onları bedenim, zihnim ve onlara olan sevgimden başka bir şey kullanmadan tuzağa düşürdüğüm için seviniyor ve olumlu bir şekilde zevk alıyor.

Amım Gabe'in sikinin etrafında kenetleniyor, kıçım Atlas'ınkinin etrafında sıkılıyor ve ikisi de inliyor, kalçaları daha hızlı hareket ediyor, ta ki ben Gabe'in omuzlarına tutunmak zorunda kalana kadar. Gabe bana tembel bir sırıtış atıyor, şu anda göğsüne yayılmış benimle birlikte olmaktan başka bir yerde olmayı tercih etmeyeceğini söyleyen kendinden memnun bir sırıtış. Bir eliyle yanağımı kavrayıp dudaklarımı kendine doğru çekerek ateşli bir öpücük konduruyor, diğer eliyle de bedenlerimizin arasından klitorisime doğru kayıyor. Orgazm olmaya başlamıştım bile ama o çıldırtıcı daireler çizerek orgazmı içimden çıkarıyor, yavaşça ve kalçalarının hızıyla tam bir tezat oluşturarak.

Sonunda boşaldığımda, ağzımdan çıkan müstehcen sesleri bastırmak için yüzümü göğsüne bastırdığımda, Gabe de benimle birlikte geliyor, Atlas'la aynı anda daha da derine itiyor ve patlayacakmışım gibi hissediyorum.

Çılgınca vızıltı bir anlığına, sadece bir anlığına susuyor ama Gabe çekilip beni yatağa taşıdığı anda iki katına, üç katına çıkıyor. Çığlık atmak isteyene kadar uzuvlarımı dolduruyor.

Atlas çekiliyor, bir bacağımı kaldırıp beni sırtüstü çeviriyor ve sonra tekrar kıçıma giriyor, bunu yaparken Gabe'in dölleri amımdan biraz damlıyor. Hiçbirini kaybetmek istemiyorum. Dolu olmak istiyorum. Duygulara kendimi kaptırdığımda gözlerim tekrar kapanıyor, bir orgazm diğerine dönüşene kadar aşırı uyarılma yoluyla beni becerme şekli. Pus bir kez daha üzerime çökerken biraz sızlanıyorum.

Asla kalkmayacağını düşünmeye başladım.

Sırtımı yatağa yaslıyorum, zevk içimde bir gelgit dalgası gibi yuvarlanırken başım sallanıyor. Ağzım çaresiz bir solukla açılırken, birinin parmaklarının çenemin etrafında kıvrıldığını hissediyorum, sonra sanki Bonded'ım ağzımın onun için hazır olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi dilimi itiyorlar. Dudaklarımı etraflarına kapatıyorum, sadece hazır olduğumu değil, aynı zamanda ağzımdaki horozun ağırlığını arzuladığımı kanıtlamak için emiyorum.

Bir hışırtı duyuyorum ve sonra onun yer değiştirdiğini

hissediyorum, gözlerimi açtığımda Kuzey'i göz hizamda çömelmiş buluyorum

parmakları dilimi okşarken. Gözlerimle buluştuğunda, sanki bir anlaşmaya varmışız gibi başını sallıyor.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, Bağlanmış," diye mırıldanıyor, sanki Atlas beni sikmiyormuş gibi, sanki Gabe'in dölleri şu anda içimde değilmiş gibi ve Bağlanmış Grubun geri kalanı burada beklemiyormuş gibi, bağlılığımın çağrısına kapılmış gibi.

Parmakları ağzımdan çıkana kadar bekliyorum, kelimelerim zevkten biraz bulanıklaşıyor, "Daha fazlasına ihtiyacım var. Hepinize ihtiyacım var."

Başka bir şey söylememe gerek yok.

Atlas sadece beni ellerimin ve dizlerimin üzerine çevirecek kadar durduktan sonra North tekrar ayağa kalkıp boxer külotunu çıkarırken bana tekrar çarpıyor. İçinden çıkmaya fırsat bulamadan ona uzanıyorum, onu dudaklarıma çekiyorum ve emiyorum, kalçaları en iyi şekilde sertçe öne doğru itilirken etrafında inliyorum.

Etrafında yutkunuyorum, kendimi onun uzunluğuna daha fazla sokmak ve Atlas'ın horozuna kendimi sokmak arasında kaldım, ama ikisi de ileri doğru itmeye devam ediyor, bir fahişe gibi inleyene kadar kıçıma ve ağzıma giriyorlar, çığlıklarım North'un aleti tarafından muffledilirken gözlerim geri dönüyor.

Atlas'ın kalçaları sonunda tekliyor, bacaklarımı daha geniş açıp açıkta kalan amımın her yerine boşalmak için çekilirken elleri kalçalarımı kavrıyor. Parmaklarını kullanarak kendi dölünü Gabe'inkiyle birlikte içeri itiyor ve ikisinin de beni doldurduğundan emin oluyor. North sikini ağzımdan çıkarıp bekliyor, Atlas uzaklaşırken kendini yumrukluyor ve tökezleyerek banyoya gidiyor.

Cildim ışıldıyor, bana verdikleri sağlık ve canlılık parlıyor ve daha fazlası için sabırsızlanıyorum.

Kuzey beni örttüğü anda bir şey olduğunu anlıyorum.

Ne olduğunu, Bonded'ımı kimin incittiğini bilmiyorum ama içimde hareket ederken içinde vahşi bir enerji var. Elleri vücudumda sert ve çaresiz,

Benden ihtiyacı olanı alırken yumuşak kıvrımlarımı kavrıyor ve ben daha fazlası için ona yalvarıyorum.

Tüm öfke ve ıstırap, kalp ağrısı ve acı, hepsini ondan alıyorum. Kalçalarının pompalanması acımasızca, aletinin istismar edilmiş amıma vurması ise işkencenin en tatlı hali. Beni şeytanlarını öldürmeye çalışır gibi beceriyor.

Ondan her şeyi memnuniyetle, gülümseyerek alırım, ihtiyacı varsa daha fazlası için yalvarırım, çünkü o benden ihtiyacı olanı alırken bile bana daha fazlasını geri veriyor. Yemin ederim beni iyileştirdiklerini, ruhuma aktıklarını neredeyse hissedebiliyorum ve her orgazmda, her vuruşta, teninin tenime her dokunuşunda canlanıyorum.

Gölgeleri etrafımı sarıyor, ikimizi de örtüyor. Dallarının klitorisimle oynamak için dışarı çıktığını hissettiğimde, sanki her parçama sahip olmak istiyormuş gibi kıçımı itiyor, bir çığlıkla boşalıyorum, Kuzey beni uçurumun kenarına kadar takip edene kadar onun etrafında sıkılıyorum.

Diğerleri gibi benden hemen uzaklaşmıyor; sanki hâlâ ne kadar ileri gittiğimi kontrol ediyormuş gibi bir saniye yanımda kalıyor. Şimdi içimde bir sessizlik var, sanki vahşi açlığımın bir kısmı yatışmış gibi, ama o oyalandıkça açlığım geri geliyor, içimde kalanlara daha çok ihtiyaç duyuyorum.

O beni terk ettiğinde, gözlerim Nox ve Gryphon'a takılıyor, ikisi de beni izliyor, ikisi de çıplak ve sert. Bana ilk gelenin Gryphon olmasını bekliyorum. Nox'u ikna etmek zorunda kalmayı ya da belki daha sonra onunla odasına gitmeyi bekliyorum, ama gözlerimiz buluştuğu anda bana doğru hareket etmekte tereddüt etmiyor.

Kendi gözleri kararıyor ve bağlarım ona doğru uzanıyor, Corvus'u oynamak için dışarı çekmeye çalışırken derisine sürtünüyor. Nox yine de kontrolü elinde tutuyor, yumruklarını sıkarken dişlerini gıcırdatıyor, Hediyesi onu sular altında bırakırken derisi yavaşça siyaha dönüyor. Atlas'ı sinirlendirdiğini biliyorum

O bunu yaptığında, sanki beni gerçekten incitmişler gibi neredeyse seğiriyorum. Bu yüzden o kadar ileri gitmesine izin vermek yerine, Nox'a ve bağına sanki onlar güneşmiş ve içimi ısıtıyormuş gibi gülümsüyorum. Onları ne kadar çok istediğime hiç şüphe yok, ne benim için ne de onlar için.

Oturmak, ona gitmek için hareket ediyorum ama bu hareketle birlikte içimden bir damla döl sızıyor. Dudaklarımdan bir inilti dökülüyor, elim aşağıya inip kendimi kavrıyor ve tekrar içeri itiyor. Beni izlerken gözleri tekrar parlıyor ve sonra odadaki gölgeler hareket etmeye başlıyor, beni de kaplayana kadar bükülüyor ve çekiliyor, elimi uzaklaştırıyor ve benim için amımı örtüyor, hepsini içeride tutmama yardım ediyor.

Önce yavaş hareket ediyorum ama gölgelerin beni koruduğundan emin olunca dizlerimin üzerine çöküp ona uzanıyorum. Onun ellerinin benim bedenimde, benimkilerin onunkilerde olduğu kadar çaresiz olması kalbime doğru baş döndürücü bir heyecan veriyor. Elleri kaburgalarımdan kolaylıkla geçiyor, sanki içime girmek istiyormuş gibi beni öpüyor, beni bütünüyle yutarken dişleri boynumda keskinleşiyor.

Hepsini istiyorum, en keskin yanlarını, tüm acısını ve vahşi enerjisini. Hepsini içime çekmek ve kendimin de bir parçası yapmak istiyorum.

Beni yatağa geri iterken elleri sert, üzerimi örtüyor ve her zamanki gibi karanlık ve sapkın bir şekilde beni becermek için bacaklarımı açıyor. Vuruşları acımasız, ben ona sımsıkı tutunurken kalçaları içime giriyor, başımı kalbinin gümbürtüsüne bastırıyor. Boşalırken sırtım kavisleniyor, saçlarım yüzümden dökülüyor. Ellerinden biri çenemi tutmak için yukarı kalkıyor, o da boşalırken beni gözleriyle buluşmaya zorluyor, böylece derinliksiz boşluklara bakıyorum.

Nox'un gözleri geriye kayıyor, siyah yavaşça akıyor ve beni alıp odasına götürmek, diğerlerini dışarıda bırakmak ve sanki cehennem köpekleri peşimizden geliyormuş gibi beni korumak istediği anı görüyorum.

Bunu görüyorum ve sonra benim ihtiyacım olan şeyin onun istediğinden daha önemli olduğuna karar verdiğini görüyorum.

Zihinsel olarak her şeyi bıraktığını görüyorum.

O uzaklaştığında, Gryphon'u sabırla beklerken buluyorum, hâlâ taş gibi sert, yatağın yanında oturuyor. Sonunda yaklaşıyor ve bana sırıtıyor, parmakları amımın üzerinden geçip içime dalmadan önce bir elini karnımın uzunluğunda gezdiriyor ve diğer Bağlanmışlarımın orada bıraktığı pisliğe dalıyor. İçgüdüsel olarak onun etrafında kenetlendiğimde yanaklarım ısınıyor, bir kısmını dışarı çıkarmaya zorluyor olabileceğinden mutsuzum. Hepsini, daha fazlasını istiyorum. Onun dölünün de orada olmasını, karışmasını ve beni hepsiyle dolu bırakmasını istiyorum. Her zaman istediğim şeyi elde etmeye çok yakınım, çok yakınım.

Ağzımı açıyorum ve beni terk eden kelimeler seks ve ihtiyaçla sırılsıklam oluyor. "Bana istediğimi ver."

İki kez sormama gerek yok.

Bağları devreye girdiğinde gözleri bir anlığına kararıyor, ama ayak bileklerimden tutup beni yataktan aşağı çektiğinde, baktığım onun berrak yeşil gözleri oluyor. Beni becerirken dudaklarının üzerinde uzanan sırıtışı, beni mahvediyor ve beni yerinde tutarken göğsümde sert bir el ile istismar edilmiş amıma vuruyor.

Bana saf pisliği fısıldayan, beni sarmallara sokan ve kıvrandıran onun sesi. Hıçkıra hıçkıra ağlayana, sesim kuruyana kadar merhamet dileyene kadar beni uçurumun kenarına sürükleyen onun sesi.

Her şeyi içine alan ve beni daha fazlası için zorlayan onun ruhu.

Sonunda geldiğinde, içime girdiğinde, beni yerinde tutmak için iki elini kalçalarıma koyduğunda, tekrar bayılacakmışım gibi hissediyorum, içimden çekilen zevk kısır ve nefis bir şey.

Kalçalarının pompalaması durduğu ve yüzündeki coşku kaybolduğu anda, Gryphon dizlerinin üzerine geri kaymak için çekiliyor. Bacaklarımı açıyor ve parmaklarını tekrar ağrıyan amımın içine sokuyor. İnliyorum ve kıvranıyorum, aşırı uyarılmışım ve yapabileceğim şeyin uçurumundayım

ve parmaklarını acımasızca içime sokuyor.

Ancak elini yüzüme doğru kaldırıp parmaklarını ağzıma soktuğunda ne yaptığını anlıyorum.

"Bana tadımızın ne kadar güzel olduğunu söyle, Bonded. Seni çiğ çiğ becerdikten sonra Bonded'inin tadının birbirine karışmasını ne kadar sevdiğini söyle."

Parmaklarının etrafında inliyorum, ama benden ne istediğini söylemenin bir yolu yok, çünkü ağzımı ne kadar açarsam, parmaklarını o kadar derine sokuyor, onları almamı izlerken gözleri kararıyor.

Gabe'in eşofmanlarıyla yatağın diğer tarafında oturduğunu, saçlarının duştan dolayı hâlâ ıslak olduğunu, terlediğini ve Gryphon'un ağzıma girip çıkan parmaklarına sarılmış dudaklarıma bakarken yumruğunu ısırdığını görüyorum.

Bana öyle bakma, Ardern. Daha fazla dayanamıyorum, ona gönderiyorum, her ne kadar baştan çıksam da, lanet olasıca baştan çıksam da.

Bana tekrar sırıtıyor ve geri gönderiyor, Sanırım yapabilirsin, ama bunu sonraya saklayacağım, Bonded. Ağzının sikimin etrafına böyle sarılmasını istiyorum.

Gryphon sonunda bana doyuyor ve beni sarmak için bir havlu alabileceği kadar uzaklaşıyor, ikimizi de temizlemek için beni banyoya götürüyor. Onunla tartışabilirdim, içimde her zaman bir kavga vardır, ama bacaklarım jöle gibi hissediyor ve beni kucaklamasına izin vermek çok daha tatmin edici.

Kuruyup gömleklerinden birini giydiğimde beni Nox'a teslim ediyor ve beni yatağa götürüp ikimizi de oraya yerleştirdiğinde şaşırıyorum.

Nox asla benim yatağımda uyumaz.

Ben bu değişiklik karşısında çılgına dönmeden North yatak odasına geri dönüyor, eşofmanını kalçalarına kadar indirmiş ve yürüyüşünde son derece tatmin olmuş bir adamın havası var. Bana bir şişe su uzatırken gözleri yavaşça

Boynumdan aşağı ve göğsümün üzerinden. Bana hiçbir zarar gelmiyor, sadece ben dönüp durdukça kaslarımın lezzetli yanması dışında bir şey olmuyor.

İçimde her zaman derin bir sızı, onlara karşı gerçekten geçeceğinden emin olmadığım bir özlem var, ama artık iyice kullanıldığım için sessiz.

"Neredeyse Kieran'ı öldürüyordun."

Doğrulduğumda sudan biraz boğuluyorum, göğsümü temizlemek için vururken dramatik bir şekilde öksürüyorum. Nox'a bakarak, "Affedersiniz? Nasıl? Ne zaman? Aman Tanrım!
-"

Gryphon bana sırıtıyor. "Biz hâlâ North'un ofisindeyken uyandığını ve bizi buraya nakletmesini sağladığımızı kastediyor. North senin çoktan çıplak ve diğer ikisinin arasında olmanı beklemiyordu. Kapı açıldığında pek de sessiz değildin. İnlediğinizi duyduğu an-"

"Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni! O adamın gözlerinin içine bir daha asla bakamam, aman Tanrım!" İnliyorum, yüzümü yastığa gömüyorum ve hepsinin şeytani kıkırdamalarını duymazdan geliyorum.

Hepsini burada, odamda, yatağımda hayal ederken, işin bu tarafını hayal etmiyordum.

Kuzey acı dolu bir iç çekişle elini gözlerine götürür. "Hiç komik değil. Hâlâ oraya gidip onu öldürmek istiyorum. Siktir et, Nox'a pantolon giydir. En azından kafasını omuzlarından ayıracağız."

Dehşete kapılıyorum, Nox sanki bu aptal plana katılıyormuş gibi beni göğsünden uzaklaştırıyor. "Sakın buna cüret etme! Eğer şu anda bu yataktan çıkarsan Draven, işlenecek tek cinayet senin kendi cinayetin olur. Bana sırıtma. Şu anda çok ciddiyim."

Nox yatağa geri dönüyor ve beni vücuduna doğru çekiyor, bunu yaparken beni diğer herkesten uzaklaştırıyor. Bu tam bir Draven özelliği, North'un her zaman yaptığı bir şey ve Nox'un bunu yapması kalbimi göğsümde sıkıştırıyor

Şimdi benim için de öyle. Draven kardeşlerin ve onların sahiplenici, kıskanç, korumacı aşk girdabının tüm yükünü taşımak, ihtiyacım olan her şeydi, şimdiye kadar özlediğimi fark etmediğim bir şeydi.

Atlas yatağın diğer tarafından Nox'a pis bir bakış atıyor. "Eğer burada uyuyacaksan, bir pislik gibi davranıp Oli'yi her yere sürükleme. Paylaşmayı öğren."

Nox sadece ona bakar. "Hayır."

Atlas ona ters ters baktığında Nox sırıtıyor, gözleri ve boynunun derisi yavaşça siyaha dönüyor. "Eğer onu istiyorsan, gel ve al."

Yüzümü göğsüne gömüyorum ve hepsinin duyduğundan ve anladığından emin olmak için zihin bağlantısı aracılığıyla gönderiyorum, yorgunum. On iki saat kesintisiz uyuduktan sonra bu konuda tartışabilirsiniz, o yüzden lütfen keyfimi kaçırmayı bırakın ve sızmama izin verin.

Atlas'ın gözleri yarıklara kadar kısılıyor ama sonunda yatıyor, yuvarlanıyor ve yüzüne bir yastık bastırıyor. Gabe bir kolunu yüzüne atıyor ve bir dakika içinde uykuya dalıyor ama Nox, North da yatağa tırmanıp Gryphon'u yanına çekene kadar yaygara koparıyor. Nox'la benim aramda geniş bir boşluk bırakıyor, beni istediği gibi odasına götürmek yerine Nox'u burada onlarla birlikte yatakta tutmak için küçük bir taviz.

Bir an için kendimi kötü hissettim, ta ki o bana doğrudan "Yorgun değilim, Zakkum. Seni uyurken izleyeceğim ve güvende tutacağım.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Oli

Bir şeylerin değiştiğini anlamak için evimizden dışarı çıkıp Sığınak'a sadece üç adım atmak yeterli.

Birincisi, Kieran bizi bekliyor ve onu gördüğüm anda yanaklarım kızarıyor, North'un dün geceki sözleri hâlâ zihnimde yankılanıyor. Bilinçsizce Atlas'ın yanına yaklaşıyorum ve tek kelime etmeden beni içeri sokmasından keyif alıyorum. Yine de endişelenmem için bir neden yok, Kieran yüzünde 'saçmalık yok' ifadesi ve her zamanki saygı dolu baş hareketiyle gözlerimin içine bakıyor. Bu kez gülümsediğine ya da alaycı bir yorum yaptığına dair hiçbir işaret yok ve kolunu taşımamız için uzatıyor.

Sığınak içinde bu şekilde seyahat ediyor olmamız beni biraz şaşırttı. Kaynak israfı gibi görünüyor ama hiç sorgulamadan koluna giriyorum. Bizi doğrudan North'un ofisine götürüyor.

Gabe ve Atlas sanki bir Çorak Toprak'ın ortasında belirmemizi bekliyorlarmış gibi beni iri cüsseleri arasında eziyorlar. Dramatizmlerine gözlerimi devirmek istiyorum ama ayaklarım yere değdiği anda midem bulanıyor ve Atlas beni yakalamak zorunda kalıyor.

Dizlerim bükülüyor. Bir küfür duyuyorum ve ardından Gryphon'un elleri boynuma kayıyor, rahatsızlığımı hafifletiyor. Doğrulup ona teşekkür etme fırsatı bulamadan, odanın uzak tarafına doğru yürüdü.

Bir an için kalbim sıkışıyor ve yanlış bir şey yapıp onu kızdırmış olabileceğimi düşünüyorum. Sonra başımı kaldırıp Vivian ve Unser'le birlikte Bağlı Grubumun geri kalanının baktığı ekranları görüyorum. Orada, üç büyük monitörde, Sığınak'tan Nakil Bölgesi'nin görüntüleri var. Aile gruplarının kitlesel bir göçle ayrılışını izliyorlar. Tüm alan General ve Taktik Ekipleri tarafından kuşatılmış durumda, hepsi de ellerinde silahlarla insanların ayrılışını izlemek için oluşan kalabalığa bakıyorlar, ancak hiçbiri yaklaşmaya çalışmıyor.

"Neler oluyor lan?" Atlas soruyor, ikimiz de onlara doğru ilerlerken kolu hâlâ belimde ve Kuzey arkasını dönmeden cevap veriyor.

"Sığınak'ın Direniş'le uğraşmaktan daha tehlikeli olduğuna karar verdiler. Nox ve benim zorlandığımızda neler yapabileceğimizi gördüler ve bu onlara Draven lanetini hatırlattı."

Bu hiç hoşuma gitmedi.

"Draven lanetinin canı cehenneme! Her şey ısınırken dışarıda hayatta kalabileceklerini düşünüyorlarsa hepsi aptal. Bir toplantı falan yapamaz mısın?"

Nox bir an için dönüp Gabe'e bakıyor ve onun sertliğine şaşırıyor. Konuşurken kelimeleri çok dikkatli seçiyor, geçmişi düşünüldüğünde öfkesini kontrol etmesi etkileyici. "Bir toplantı düzenleyip bu insanlardan herhangi birine Oleander'ın ölümünü dilemeleri halinde başka bir şekilde tepki vereceğimi söylemeyeceğim. Bu konuda sınırı çiziyorum. Bu insanların bu toplumun sırtından geçinen bencil kanserler olduğunu, asıl işin yükünü o çekerken North'un kuyruğuna takıldıklarını bile bile onlarca yıldır bu insanlarla iyi geçinmek zorunda kaldım. Bunu daha fazla yapmayacağım."

Onunla Gryphon arasında bir bakış attıktan sonra çok dikkatli bir şekilde "Biri beni gerçekten tehdit etti mi? Yoksa daha çok dolaylı bir şey miydi?"

Gryphon bana cevap veriyor, yüzü sert ve okunamaz. "General siz uyurken sizi tehdit etti... iki kez. İlkinde North ve bana, ikincisinde ise durumu yatıştırmak için geldiğinde Nox'a."

North başını sallıyor, yüzünde kaşlarını çatmış bir ifade ve bileğinin etrafındaki duman halkası öfkesine ne kadar hakim olduğunu gösteriyor. "Nox haklı. Oraya gidip bu insanlara gitmemelerini söylemeyeceğim. General artık burada istenmiyor ve bence gölgelerin onu avlamasına izin vermeden önce buradan gitmesi için ona yirmi dört saat vererek fazla cömert davrandık."

Boğazımdaki yumruya karşı yutkunuyorum. Nox ve North'un General'den ne kadar nefret ettiklerini biliyorum ama Gryphon'un babasıyla karmaşık bir ilişkisi olduğunun da farkındayım.

Bu konuda ne hissettiğimi tam olarak bilmesi için bunların hiçbirini söylememe gerek yok. Beni açık bir kitap gibi okuyor.

"Benim için önce sen gelirsin, Oli. Ağzını açıp senin hakkında tek kelime etmeye cüret ettiği an, onunla bağlarımı tamamen kopardığım andı. Onun için vahşi ve kanlı bir ölüm dilemiyor olabilirim ama egosundan başka bir şey düşünmeden kaçtığı için muhtemelen başına gelecek olanın bu olduğunu kabul ettim. Onu tanrı-bağları konusunda uyarma şansımız bile olmadı."

"Onu uyarmanın canı cehenneme," diye hırlıyor Nox. "Gözlerinin farklı bir renge dönüşmesinden başka hiçbir şey umurunda değil ve bu renk onun çocuğu için istediği bir renk değildi."

"Mesele çocuğunun iyiliği değil, bunun ona nasıl yansıdığı. Her zaman öyleydi," diyor North ve ben bu koşullarda bu konuşmayı yapmaktan çok rahatsız olarak ayaklarımın üzerinde kayıyorum. Açık alanda

Kieran, Vivian ve Unser dinliyor. Gryphon umursamıyor gibi görünüyor ve tüm bu bilgileri ilk kez duymadıklarını tahmin ediyorum, ama yine de rahatsız oluyorum.

"Kyrie biliyor mu?" Ben soruyorum ve Gryphon alaycı bir gülümsemeyle bana dönüyor.

"Ona söyledik. General de kaldığı yere geldi ve onu kendisiyle birlikte dışarı çıkarmaya çalıştı, ancak ayrılma konusunda tam olarak ne hissettiğini bildirmek için kafasına dolu bir silah dayadı. Senin hakkında söylediklerini ona söylediğimizde çok sinirlendi. Şimdi nihayet tetiği çekme fırsatını boşa harcadığını düşünüyor."

Yüce İsa.

Atlas kollarını kavuşturup başını sallarken, "Kyrie'den hep hoşlanmışımdır," diyor ama Vivian ona bir bakış fırlatıyor.

"Tüm bu masum insanların korku tacirliğinden başka bir şey yapılmadan buradan çıkarılması konusunda ne halt edeceğiz? Generalin gitmesi gerektiğine katılıyorum, hiç kimse Bonds hakkında böyle konuşmamalı, hele Fallows hakkında hiç konuşmamalı ama bu insanların hiçbir şeyden haberi yok. Hepsi sadece korkmuş durumda ve aileleri için en iyi kararı vermeye çalışıyorlar."

Kuzey omuz silkiyor. "Başka ne yapabiliriz ki? Bazıları aylardır burada ve burada işleri nasıl yürüttüğümüzü gördüler ama yine de gitmeyi tercih ettiler. Eğer özgür iradeyi ellerinden alırsak, Direniş'teki canavarlardan başka bir şey olmayız. Şu anda yapabileceğimiz tek şey, sınırlı alan nedeniyle bekleme listesinde olan daha fazla Üstün Yetenekliyi içeri almak. Bu kolay bir karar değil ama elimizdeki tek karar bu."

Bu düşünceyle hiçbirimizin rahat uyuyacağından emin değilim ama düzinelerce cesedin Taşıyıcılarla yok olduğu ekrana bakarken yapabileceğim başka bir şey yok.

NORTH, General'in ilticasına yanıt olarak toplum içinde nasıl davranmamız gerektiğine ilişkin kurallarını önemli ölçüde değiştirir.

Az sayıda kalmaya çalışmaktan, barışçıl ve dostane bir görünüm sergilemekten, istediğimiz gibi yaşamaya geçtik. Aynı gece hava karardığında, Kuzey'in ofisinde Bağlanmış Grubum ve Gryphon'un babası arasında gerçekten neler olduğu duyuldu ve başka kimse ayrılmayı seçmese de sokaklarda dramatik bir değişiklik oldu.

Artık boşlar.

Tüylerimi diken diken ediyor.

Gryphon'la el ele yemekhaneye doğru yürürken, "Sanki onları avlıyormuşuz gibi davranıyorlar," diyorum.

Gabe ve Atlas, Gabe'in amcasının aşağıda yaşadığı bir soruna yardım etmek için yeni evlerden bazılarına gitmişlerdi. North ve Nox, Atlas'ın ailesinin evinden elde ettiğimiz bilgiler üzerinde çalışmakla meşguldü, bu yüzden Gryphon ve ben herkes için akşam yemeği almayı teklif ettik.

ATV'lerimizden birinin anahtarını almak için hareket ettiğinde, sadece başımı salladım ve onun yerine spor ayakkabılarımı giydim, yolda onunla biraz daha fazla zaman geçirmekten mutluydum. Son zamanlarda birbirimizi sadece Tac kıyafetlerimizle ya da çıplak gördüğümüzü hissediyorum. Sadece onun yanında olmayı, onunla iş ya da vücuduma yaptığı lezzetli şeyler dışında herhangi bir şey hakkında konuşmayı özledim.

Sorun şu ki, Gryphon'un söyledikleri için özür dilemesi dışında babası hakkında konuşmadık, ama bunu ondan duymaktan nefret ettim. General'in bir pislik olması onun suçu değil ve bunu bildiğinden emin olmak için elimden geleni yapıyorum.

Şu anda hissettiği tüm suçluluk duygusu, babasının başlattığı korku tacirliği kampanyası yüzünden Sığınak'ın güvenliğini terk eden masum insanlarla ilgili.

"Korkuyorlar. Bunu ben de biliyorum. Kuzey de biliyor. Ve hepsini yok etmek için gölge yaratıklarını her yere göndermeye hazır olsa da Nox da bunu biliyor."

Önümüzdeki ürkütücü sessizlikteki evlere bakarak konuşmayı kesiyor ve devam ediyor: "Bence hepsi bizim yoldan çıkıp Direniş'ten daha kötü bir şeye dönüşmek üzere olduğumuzu sanıyor. Burada gerçekte neler olduğunu anlamıyorlar. Hepsinin Draven'larla ilgili hikayeleri sanki karabasanmış gibi duyduklarını unutmamalısınız. Yıllardır North ve Nox'un bir gün Nolan'ın yaptığı gibi patlamasını bekliyorlar."

Bu beni daha iyi hissettirmiyor. "Peki ya ben? Sence hepsi boş gözlerimle benden de bunu mu bekliyorlar? Çünkü beni oraya itecek tek şey herkesin böyle davranması."

Gryphon omuz silkiyor ve beni kendine doğru yaklaştırıyor, bir kolunu bana doluyor ve eli kazağımın sarktığı çıplak karnıma uzanıyor. Gücünün benimkine değdiği yerde tenini ısıttığını hissediyorum ve omuzlarımdaki ağrı hafifliyor. Her biri tarafından elli farklı pozisyona sokulmamın sonucu olan bu durumdan ona şikâyet etmemiştim ve o da yanaklarımı boyayan renge içten içe kıkırdıyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum sessizce ama o bunu kabul etmek yerine bana çok daha güçlü bir şey veriyor.

"Bil ki onlardan biri sana bir şey demeye kalkışırsa, bu söyledikleri son sözler olacak, Bonded. Bu işle uğraşmaktan bıktım ve eğer seni yakacak bir kazık bulacaklarını düşünüyorlarsa, başka bir şey daha var demektir."

Zihnimde bir anı titreşiyor, bağlarımdan biri, tam da bu kaderin başıma gelmesiyle ilgili ve Gryphon içim ürperirken başını sallıyor. "Ben de hatırlıyorum. Kahin oradaydı. Her şeyi gördü. Eğer çenemi kapatırsam

Gözlerimle gördüğümde, sanki kendi hatırammış gibi net bir şekilde görebiliyorum.
Bir daha asla, Bonded."

Yemek salonu insanlarla dolu, ancak buraya geldiğim diğer zamanlardan daha sessiz. Gryphon kapıda nöbet tutan Tac ajanlarını selamlıyor. Her biri önce ona, sonra da bana saygıyla başını sallıyor, tek kelime etmeden, liderlerine tamamen itaat ederek. Rahatlayarak iç çektim.

Hâlâ burada olan ve geçmişte bizi sorgulamış olan tüm ajanlar derhal geçerli olmak üzere izne çıkarıldı. Size burada oyalanmadığımızı söylemiştim, Gryphon bana doğru gönderiyor ve ben de başımla onaylıyorum.

Büfe benzeri istasyona geçiyorum ve her bir Bağlı'm için kapları doldurmaya başlıyorum. Her birinin tam olarak ne yiyeceğini bildiğimi fark ettiğimde şaşırıyorum, gerçekten çabalamadan edindiğim küçük bilgi kırıntıları ve Gryphon'a kendi yemeğini uzattığımda bana sırıtıyor.

"Bunun Kuzey Draven'a has bir özellik olduğunu sanıyordum. Eğer sen de onun kişiliğine bürünmeye başlarsan, ben yokum."

Ona gülüyorum ve yiyecekleri saklamak için bir torba alıyorum. "Yalancı. Benden bu kadar çabuk vazgeçemeyecek kadar çok seviyorsun ve Kuzey kesinlikle en sevmediğin Bond değil."

Bana gülüyor ve ensemden tutarak dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Her şeyi yanlış anladın, Bonded. Senin hakkında konuşmadığımız sürece favorileri oynamam."

"Şu iğrenç şeyi mutfağımdan uzak tutar mısınız lütfen? Görmeme gerek yok. Neler olduğunu zaten biliyorum ve bu yeterince iğrenç," diyor Kyrie büfeye bir tepsi daha biftek koyarken.

Gryphon'un kollarından uzaklaşıp daha fazla kabı taze etle doldurmaya başlıyorum, Atlas ve Gabe'in bir kabın tamamını tek başlarına yiyip bitireceklerini biliyorum.

"Buranın senin mutfağın olmadığına eminim, Kyrie. Ayrıca, ajanlarımla yeterince yalakalık yaptığını gördüm.

Ömür boyu, yani burada dayanacak bir ayağınız yok."

Omuz silkiyor ve bana bir sırıtış gönderiyor. "Alex oldukça seksi, değil mi?"

Ben de omuz silktim. "Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Göz ucuyla Gryphon'un bok yiyici sırıtışını görüyorum, sözlerimin tamamen dürüst olmasından duyduğu saf erkek memnuniyetini. Tepkisi o kadar ani ki, sanki odanın ortasında onunla açık saçık konuşmaya başlamışım gibi.

Kyrie sanki onu öldürüyormuşuz gibi iç geçiriyor. "Tabii ki umursamıyorsun. Başkalarının nasıl göründüğü umurunda olmayan 'Bağlanmış Grup baloncuğunun' içindesin. Tekrar söylüyorum, bu iğrenç!"

Bu konuda onunla tartışamam. Aylardır kadın ya da erkek hiç kimseye bakmadım ve görünüşleri onlara karşı duruşumun bir parçası olmadı. Şu anda odada çekici biri olup olmadığını bile söyleyemem. Gryphon'un burada olması ve tabii ki dünya üzerinde gelmiş geçmiş en seksi beş erkekten biri olması dışında.

Bunu Kyrie'ye söyleyecek kadar aptalım ve Gryphon ona kendini beğenmiş bir şekilde sırıtırken o da öğürür gibi bir ses çıkarıyor. Kollarını göğsünde kavuşturup bir anlığına bana bakıyor ve sonra tekrar ona dönüyor.

Kyrie'nin yüzündeki gülümseme bir anlığına kaybolur. "Annem seni aradı mı? Beni aramaya çalıştı ama ben General'den gelen her şeyi görmezden gelmekle meşgul olduğum için açamadım."

Gryphon'un annesini ne kadar çok sevdiğini bildiğim için irkilmemeye çalışıyorum. Ondan tekrar ayrı kalacağı düşüncesi ve bunda benim payım beni öldürüyor.

O da ona omuz silkiyor. "O yaptı. Sanırım artık konuşmuyoruz."

Kaşlarım alnımdan yukarı fırlıyor ve şu anda aptal gibi göründüğüme eminim. "Bunu bana sen söylemedin."

Başını bana doğru sallıyor, gözleri yumuşak. "Kendini suçlayacağını biliyordum ve buna hiç gerek yok. Tanrı-bağları konusunda çok endişeliydi ve bu kimsenin suçu değil. Bu konuda üzülmeyeceğim ya da utanmayacağım.

hiçbiri. Beni sana getiren şey bağım, bu yüzden varlığımın geri kalanında bundan dolayı mutlu ve minnettar olacağım. Bu saçmalıkların hiçbiri bunu değiştirmeyecek."

Mücadelenin bir kısmı beni terk ediyor, ama yine de bir topun içine kıvrılmak ve bunun bir parçası olduğum için ağlamak istiyorum.

Kyrie başını sallar ve hayal kırıklığı içinde tepsideki büyük servis kaşıklarından birine vurur. "İşte bu yüzden Merkezimi bulmak istemiyorum. Çocuklarımdan, ailemden ve arkadaşlarımdan uzakta, sırf egosu her şeyin önüne geçiyor diye bir adamın peşinden körü körüne gitmeyi hayal bile edemiyorum. Bu iğrenç bir şey."

Gryphon tekrar omuz silkiyor ve sonra kollarını uzatarak ona doğru işaret ediyor, o da masanın etrafında dönerek ona sarılıyor. Ona söyleyecek bir şey bulamıyorum. Bağlılarımdan herhangi birinin benden isteyip de yapmayacağım pek bir şey yok ama sanırım bunun her şeyden çok güvenle ilgisi var.

Hepsine güveniyorum.

Onlara tüm grubumuz için karar vermeleri ve geri kalanımızı nasıl etkileyeceğini tam olarak düşünmeden mantıksız veya bencil bir şekilde hareket etmemeleri konusunda güveniyorum. North'un bu konuda çok zorlandığını biliyorum, hepimiz için en iyisi olduğundan emin olana kadar her hareketini tüm gün boyunca binlerce kez düşünüyor. Bunu anlamam uzun zaman almış olsa da, Gryphon'un öfkesine çoğu zaman hakim olamadığını biliyorum. Atlas bizimle olmak için her şeyden vazgeçti. Biliyorum ki bu onun için en iyi karar olsa da, bu kadar genç bir yaşta üstlenilmesi gereken çok büyük bir şeydi. Özellikle de iyi bir hayat ya da iyi bir Bağlı Grup vaadi olmadan. Yine de inancı vardı ve her şeye rağmen iyi bir insandı.

Nox, Bonded Grubumuz için öldü.

Kuzey için ve hepimizin iyi ve uzun bir yaşam şansına sahip olması için öldü. Benim bağımın, Kuzey'e ne getireceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

onu böyle geri getirdi. Bu fedakârlığı asla hafife almayacağım.

"Seninle iletişime geçmeye çalışırlarsa ya da bir şeye ihtiyacın olursa beni ara Kyrie. Bana söz ver. Bugünlerde bazı şeyleri çok gizli tutuyorsun. Bundan hoşlanmıyorum."

Alay ediyor ve dirseğiyle onu dürtmek için geri çekilerek sırtını sıvazlıyor. "Bazı şeyleri gizli tutuyorum çünkü kardeşimin sırf işime burnunu sokmasını istemiyorum. Sen de aynısını yap; eğer kafalarını kıçlarından çıkarırlarsa ya da bir şey olursa lütfen beni ara."

Bir şey olacağı düşüncesi kanımı donduruyor ama Gryphon sadece başını sallıyor ve bir araya getirdiğim yiyecek torbalarını almak için uzanıyor. "Kendini hazırla, Kyrie. Sığınak'tan bu toplu göçün Direniş'in radarına takılacağını zaten biliyorum ve kayıplar olacağından hiç şüphem yok. Anneme onlarla işimin bittiğini söylemeden önce onunla da barıştım. Eğer geri dönmezlerse... bu benim için yeterli olmalı."

Boğazını temizliyor ve başını sallıyor, bana da sarılmak için kısa bir sapmadan sonra mutfağa geri dönüyor.

Yemekhane sakinlerine bir kez daha bakmadan Gryphon'u kapıdan dışarı kadar takip ediyorum. Sessizce yürüyoruz ve ancak konakları ikimiz için de görünür hale gelince konuşacak kelimeleri buluyorum, zihnim karmakarışık. "Gerçekten onlara bir şey olacağını mı düşünüyorsun?"

Gryphon iç geçiriyor ve başını sallayarak elimi hafifçe sıkıyor. "Bu bir olup olmama meselesi değil, ne zaman olacağı meselesi. Babam en çok aranan TacTeam ajanlarından bazılarının lideri ve Direniş bir zayıflık bulduğu anda onlara saldıracaktır. Umarım ailem bunu atlatacak kadar güçlüdür, senin hakkında söylediklerinden sonra bunu hak ettiklerinden değil."

Başımı sallıyorum. "Benden hoşlanmadıkları için ölmelerini dilemiyorum. Bu beni gerçekten bir canavar yapardı."

Bana tekrar sırıtıyor ve bağlı ellerimizi kaldırarak elimin arkasını tatlı bir şekilde öpüyor. "Sorun değil, geri kalanımız senin için canavar olacak. Lanet olsun, Nox'un General'i çıplak elleriyle parçalayacağını düşünmüştüm. Onun derisinin altına girdiğinde seni bu kadar çok seveceği kimin aklına gelirdi, Bonded."

Kızarıyorum ve yüzümü göğsüne gömüyorum, temasım sessiz, tatmin edici seslerle karşılandığında mutlu oluyorum. Onun da bu teması en az benim kadar sevmesi beni derin bir memnuniyetle dolduruyor.

"Onu ya da sevgisini hak etmiyorum ama ona bakmak için elimden geleni yapacağım."

Başını bana doğru sallıyor. "Bunu senden daha fazla hak eden kimse yok, Bonded. Buna layık olmayan bizleriz."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Gryphon

Hemen ertesi gün topluluğun yeni üyelerini kabul etmeye başlıyoruz.

North'un on mil uzunluğunda bir bekleme listesi var, insanları çağırmaya hazırlar ve biz de onlara bu alanı boşaltmak için neler olduğu hakkında dikkatli bir şekilde bilgi veriyoruz.

Hiçbiri umursamadı.

Sığınak'a gelmek için iletişime geçtiğimiz her bir kişi minnettar ve gelmek için can atmaktan başka bir şey yapmıyor. Sanırım onlara içeri girmek için gölge yaratıklarla yüzleşmeleri gerektiğini söyleyebiliriz ve bunu gülümseyerek yaparlar. Babamla birlikte giden Üstün Yeteneklilerin sorunu, Direniş'in orada yaptıklarının en kötüsünü yaşamamış olmaları. Güvenli bir yere sığındılar ve neyden kaçtığımızı unuttular.

Umarım dışarıdaki hayat onlara çok kötü davranmıyordur.

Korkmuş insanlar aptalca şeyler yapabilirler ve Dravenlerin neler yapabileceğine dair hikayelerin yıllar boyunca sadece abartıldığından ve çarpıtıldığından hiç şüphem yok. Özellikle de

Üst Düzey Yetenekli güçlü bir aileden, şehir efsanelerinin ve kabusların malzemesi haline geldiler.

Çocukken onları dinlediğimden beri daha da büyüdüler. North'u çocukken ilk kez gördüğümü ve kendi kendime 'o kadar da korkutucu görünmüyor' diye düşündüğümü hatırlıyorum. Gerçi diğer insanların ömür boyu sürecek bir dostluk lüksü yok.

Anlıyorum ama bu hiçbir şeyi kolaylaştırmıyor. En eski ve en yakın arkadaşlarımın, Bonded'ımı paylaştığım ve tüm kariyerimi ve hayatımı üzerine inşa ettiğim kişilerin yaptıklarının suçluluğuyla mücadele etmelerini izlemek dişlerimi sıkıyor.

Keşke o ana geri dönebilsem ve babamın suratına bir yumruk da ben atabilsem.

"Sence kaç aile daha sığdırabiliriz? Gabe sana konutlar için güncellenmiş bir zaman çizelgesi verdi mi?" North listeye tekrar bakarken mırıldanıyor, ben de omuz silkiyorum.

"Güney bloktaki evlerin açılmaya başlaması için en erken tahmini süre önümüzdeki hafta. O zamana kadar bitirmek için şimdiden kendilerini zorluyorlar, daha hızlı olursa işçiler için güvenli olmayacak."

Kuzey bir nefes veriyor ve başını sallıyor. "Şimdiden mümkün olduğunu düşündüğümüzden daha fazla iş yapıyorlar ve yüz ev hazır olacak. Eğer doğru şekilde tahsis edebilirsek iki yüz aile daha buraya yerleşebilecek."

Bazı kâğıtların yerini değiştiriyorum ve hazırlattığı nüfus listelerini gösteriyorum. "Olsa olsa okulu genişletmeyi düşünmeye başlamamız gerekir. Bu ailelerin hepsinin küçük çocukları var, burada öncelik onlarda."

North başını sallıyor ve planlarını karıştırmaya başlıyor, ta ki eklentileri olan bir okul planı çıkarana kadar. "Bu benim listemde. Bu konuda Gabe ile konuşacağım ve devam edeceğim.

oradan. Daha önce bu konudan bahsetmişti ve bunu en iyi şekilde nasıl hayata geçirebileceğimizi bulabiliriz."

Başımı sallayıp North'un ofisinin uzak köşesinde kutulardan ve bilgilerden küçük bir kale yaratmış olan Nox'a bakıyorum, gölge yaratıklar açık arşiv kutularında ve etrafındaki minderlerde uyuyor. Kabus yaratıklarının fotoğraflarını çekmek mümkün olsaydı, bir tane çeker ve Oli'ye gönderirdim, itiraf edeceğinden çok daha fazla değer vereceğini biliyorum. Bunu yapamadığım için konsantre olup ona zihnimdeki resmi gönderiyorum. Resme duyduğu sevinci hissettiğimde yüzümde bir gülümseme beliriyor, sevincin onu ele geçirip içime akması göğsümün sıkışmasına neden oluyor.

O lanet yaratıkları ve onların geldiği kötü adamı düşündüğümden çok daha fazla seviyor.

"Yeni gelenlerden kaçının ajan olarak eğitilebileceğini düşünüyorsunuz?" Sessizce mırıldanıyorum ve North bir tanesini çekmeden önce kâğıtları tekrar karıştırıyor. Yemin ederim masasında her şey hakkında bilgi var, herhangi bir hamle yapmadan önce araştırılması, tartışılması ve ayrıştırılması gereken her seçenek ve fırsat.

Meclis üyesi olamayacak kadar iyi bir adam, onu hak etmiyorlar. Hiç hak etmediler.

"Taşıyıcılara bu listeyi mülakatlar için Tac Eğitim Merkezine göndermelerini söyledim bile. Süreci başlatmak için bir saat kadar sonra oraya gidecektim ama Rockelle ve Hannity neler olup bittiğini konuşmak için benimle bir toplantı talep ettiler bile."

Ona başımı salladım. "Bu saçmalıkların hiçbiriyle uğraşmamalısın. Onlara daha önemli işlerin olduğunu söyle."

North kahve fincanını alıyor ve kafeinli sıvıyı tek seferde içebildiği kadar içiyor, sanki uyumayalı aylar olmuş gibi görünüyor. Onu tekrar uyku düzenine sokmak için yakında Oli ile tehdit etmem gerekecek.

Onu strese sokmamak için elinden geleni yapıyor. Eğer onu şu anda kendine ne kadar kötü baktığını söylemekle tehdit edersem, tekrar hizaya gelecektir, bundan eminim.

"Sanırım konseyi feshedeceğim."

İrkiliyorum, ağzım komik bir şekilde açılırken kafamı çevirip Kuzey'e bakıyorum. Bugünlerde beni şaşırtan pek bir şey yok ama bu kesinlikle şaşırtıyor.

"Bunu nasıl yapacaksın? Bunu neden yapacaksın?"

North tekrar Nox'a bakıyor, ama o kendi dünyasına o kadar dalmış ki, o fark etmeden hemen hemen her şey hakkında konuşuyor olabiliriz. "Bunun nasıl olduğu kısmı kolay. Benden başka sadece üç üye kaldı ve onlardan ikisi zaten burada. Konsey modası geçmiş bir yapı, zaten gücü kötüye kullananlar tarafından oluşturulmuş bir şey. Yıllardır söylüyoruz, insanları hediyelerinin yapabileceklerine göre kategorize etmek iğrenç bir şey. Hiç kimse, üzerinde kontrol sahibi olmadığı bir şey yüzünden diğerlerinden öncelikli olmamalıdır. General'i takip ederek buradan giden her bir ailenin Üst Seviye aile olduğunu biliyor muydunuz? Tüm alt kademe aileler kaldı. Buradan ayrılırlarsa başlarına ne geleceğini bir tek onlar anladı. Her zaman kendi başlarının çaresine bakmak zorunda bırakıldılar. Bunu sadece şu anda bize olan sadakatlerinden dolayı söylemiyorum. Bunu yıllardır düşünüyorum. Babam bunu William'la bile tartıştı ve sanırım bu pozisyondan en başından beri bu kadar şiddetle nefret etmemin nedeni amcam. Hiç kimse bu güç pozisyonunda doğmamalı."

Bunların hiçbirini bilmiyordum, North Draven'ın içsel düşünceleri genellikle gün ışığına çıkmaz ve onun izni olmadan asla beynini karıştırmadım. Yine de gerçekten düşündüğümde bunların hiçbiri şaşırtıcı değil. Bunların hepsi onun sahip olduğunu bildiğim karakteriyle örtüşüyor.

Bir an için ensemi kaşıdım ve sözlerinin üzerinde, tüm bunların gerçek lojistiği hakkında düşündüm. "Yani

Bunu demokrasiye çevirip insanların oy vermesini mi sağlayacağız? Bir aptala oy verirlerse ne yapacağız? Beyinsiz bir sivili hiçbir yerde takip etmeyeceğim. Rockelle yeterince kötü oldu."

North omuz silkiyor. "Sığınak hâlâ bana ait ve kontrolünü kimseye bırakacak değilim ama sanırım bu üzerinde çalışabileceğimiz bir şey. Bence eski konseyin yerine yeni bir konsey kurulmalı, insanların oyla seçildiği ve sadece bir ya da iki dönem görev yaptığı bir konsey. Yine de haklısın, bu lanet şeyde bizden biri olmalı. Aksi takdirde her şey boka saracak. Sırf insanlara karşı adil ve nazik olmak istiyoruz diye hiçbir şeyin geri dönüp Oleander'a zarar vermesine izin vermeyeceğim."

North elini umursamaz bir tavırla uzattı ve Nox'a bakmadan önce bir an göz göze geldik. "Açıkçası, ona herhangi bir şekilde zarar verebilecek bir şey asla yapmam, ancak toplumda bir değişikliğe ihtiyacımız olduğu ve buna şimdi ihtiyacımız olduğu konusunda hiçbir şüphe yok."

Başımı sallayıp yana eğiyorum ve bunu yaparken kendimi çok 'tanrısal' hissediyorum. "Oylama ve yepyeni bir konsey kurmak tam bir kabus olacak. Bu konuya girmeden önce tanrıları halledinceye kadar bekleseniz iyi olur."

North'un gözleri bir an için kararıyor ama konuştuğunda kendi sesi çıkıyor. "Onların icabına bakılana kadar her şey bekleyebilir ama sonrasında hayatlarımızın nasıl olacağını düşünmemiz gerek. Aksi takdirde... tüm bunların ne anlamı var? Bağlı'mın daha iyi bir hayata, daha iyi bir dünyaya ihtiyacı var. Bedeli ne olursa olsun bunu onun için yapacağım."

Ben vardığımda TAC Eğitim Merkezi cesetlerle doluydu.

Vivian ve Unser çoktan buradalar, insanları gruplara girip çıkmaya yönlendiriyorlar ve Hediyeler ile geçmiş bilgilerini içeren formları doldurulduklarını hızla alıyorlar. Kieran ve Rockelle çoktan minderlere çıkmış, yetenekleri ve Hediyeleri test ediyorlar. Grupların testlerde oldukça hızlı ilerlediğini görmek beni şaşırttı. Dövüş çemberlerinde kendi başlarına durabilecek çok daha fazla erkek ve kadın var, bu da beni anında rahatlatıyor.

Burada alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız var.

Önce Vivian'a doğru yürüdüm. Geldiğimi görünce elindeki panoyu bana doğru salladı. "Dravens'i buraya çağırmalısın. Herkesin güverteye çıkması lazım, çünkü boğuluyoruz."

Panoyu alıyorum ve Vivian'ın önünde duran adamın beceri testini izlemek için ona bakıyorum. O bir Alev, elementaller en yaygın Hediyelerden biri, ancak Vivian'ın gözlerinin ona böyle manik bir şekilde parıldamasına neden olan şey mesleği.

Son on beş yıldır dövüş sanatları öğretmenliği yapıyor; siyah kuşak sahibi.

Daha fazla insanın eğitilmesi için büyük bir değer olabilir. Umarım önümdeki gazetenin söylediği kadar iyidir.

"North ve Nox bugün için görevde değiller.
İdare etmek zorundayız."

Unser bana yan gözle bakıyor ve elini kapılara doğru sallıyor. Omzumun üzerinden baktığımda kapıların tekrar açıldığını ve daha fazla bedenin içeri aktığını görüyorum. "Basitçe 'idare edebileceğimizden' emin değilim. Bugün herkesin üstesinden gelemeyiz. Bu hızla gidersek, onları geri çevirmeye başlamamız gerekecek."

Bunu kesinlikle yapmak istemiyorum. "Herkesten daha hızlı yardım edebilecek birine sahibim ve desteğim var."

North'un ısrarı üzerine sabahı Atlas'ın gözetiminde dinlenerek geçiren Oli'ye uzanıyorum. Bu konuda North'un güvenine sahip olduğu için çok mutluydu ve ben de

Bu huzursuzluk döneminde hep birlikte hareket edebilmemizin Bonded'ımı ne kadar mutlu ettiğini biliyorum.

Eğitim kıyafetlerini giyip Taktik Eğitim Merkezi'ne gelebilir misin? Yeni acemilerle dolup taşıyoruz ve burada güvenebileceğim bir çift göze ihtiyacım var.

Saf bir neşe parıltısı gönderiyor ve ben de ona gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. Atlas da mı? Yoksa sadece ben mi? Eğer sadece benim olmamı istiyorsan o her zaman gidip Gabe'e yardım edebilir.

İki kere düşünmeme gerek yok. Bassinger'ı getirin. Tac görevlerinde işe yaramayacak insanları ayıklamaya çalışıyoruz. İşe yaramayacak olanlara şantiyelerde başka işler verilecek. İşlemleri hızlandırmak için Kahin'i kullanacağım. Bunu daha önce konuşmuştuk ve benden çok daha hızlı. Ayrıca tanrıların etrafında kimin rahatsız olduğunu görmek için de iyi bir yol olacak.

Oli'nin zihin bağlantısına girmesine izin vermesiyle dinlemeye başlayan Atlas araya giriyor: Herkes tanrıların yanında rahatsız olmalı, bu çok akıllıca.

Ne demek istediğini anlıyorum ve buradaki asıl soru da bu. Onlarla başa çıkamayanları ya da onlara karşı olumsuz bir tepki hissedenleri arıyoruz. Her türlü nefret ya da güvensizlik. Korku doğaldır ve onlara karşı kullanılmayacaktır.

İkisi de aynı fikirde. Onların çabucak bir araya geldiklerini hissedebiliyorum, gerçekten hiç işe alınmamış olsalar bile mükemmel ajanlar.

Vivian'ın kaşlarını kaldırarak bana baktığını ve insanlardan daha fazla sayfa alıp Kieran'a yönlendirdiğini görüyorum. "Sınıfla paylaşmak istediğin bir şey var mı Shore?"

Başımı salladım. "Bonded'ım ve Bassinger'ım yardım etmek için yoldalar."

Vivian başını bana doğru sallıyor. "Bunun burada pek yardımcı olacağını sanmıyorum. Fallows bu tavrıyla birilerini münazara maçına itecek ve Bassinger da onu sadece k ı ş k ı r t a c a k. O çocuğu sevdiğimi biliyorsun,

Ama en iyi zamanlarında bile ağzı iyi laf yapar. Gözlerinin rengi değiştiği anda kıyamet kopuyor. O zaman bir izdiham durumuyla karşı karşıya kalırız."

Ona gülümsüyorum ve sonra kendi gözlerim siyaha dönüyor. "Senden üç adım öndeyim."

Unser benden uzaklaşırken Vivian, "Lanet olsun, bu hâlâ her zamanki kadar ürkütücü," diye homurdanıyor.

Kahin zihnimi dolduruyor, uzuvlarımın kontrolünü ele geçiriyor ve yüz ifadelerimdeki duyguların ve kişiliğin eriyip gittiğini hissedebiliyorum. Kahin panoyu almak için uzanıyor ve Vivian panoyu ona hızlıca veriyor, sanki dokunmaktan korkuyormuş gibi panoyu neredeyse ona doğru itiyor.

Evet ya da hayırdan başka bir şey söylemeden sayfaları ona geri vermeye başlıyor, zihni benimkinden daha hızlı hareket ediyor.

Vivian ve Unser onları toplamak için bir sistem kurmaya çabalıyor ve ben de şu anda kimseyi kızdırmak istemediğimden, konuşma şeklini değiştirmek için doğrudan zihnimin içindeki Kahin'le konuşmak zorunda kalıyorum. Bağlanmışlarımın içine girmesini isteyeceğim son şey, çeşitli Hediyeler kullanan yüzlerce insanla topyekûn bir kavga. Bu kavgayı kazanırız ama bu süreçte kaç kişi kaybederiz? Benim için buna değmez.

Sadece onun güvenliği için kabul ediyor.

Kapılar açılıp Oli içeri girer girmez Kahin elindeki evrakları bırakıp doğruca Oli'nin üzerine yürüyor ve herkes boş gözlere iyice bakınca dehşete düşmüş kalabalık deniz gibi ikiye ayrılıyor.

Oli küçük bir sevinç çığlığı atarak sırıtıyor ve kendini Kâhin'e atıyor. Kendisine bağlı olduğumuzu ve içimizdeki tanrıları da en az bizi sevdiği kadar sevdiğini herkesin yüzüne vurmak için rol yaptığını söyleyebilirim ama sevinci gözeneklerinden sızıyor.

Onu gördüğüne çok seviniyor, tıpkı beni gördüğüne sevindiği gibi. "Size nasıl yardımcı olabilirim, Bağlı'm?" diye soruyor,

Kâhin de ona mutlulukla karşılık verir, ebedi amacının, sevgisinin, var olma sebebinin kabul edilmesinden memnun bir şekilde.

Zihin bağlantısı aracılığıyla ona ulaşıyorum. Sana ve Bassinger'a acemiler göndereceğiz. Sonra onlar için bir antrenman maçı ayarlayabilirsin. Şu anda listeler üzerinde herkesin yapabileceğinden daha hızlı çalışıyor. Vivian ve Unser'ın insanları inşaat alanına taşımasını sağlayacağım.

Başını sallar ve ellerini uzatarak Kahin'in yüzünü kavrar, onu bir öpücük için dudaklarına doğru çeker.

Senin için her şeyi yaparım, Bonded'ım.

Tanrıları, içindeki Ebedi kadar sıkı bir şekilde parmaklarına dolamış durumda. Böyle bir muamele karşısında tanrıların duyduğu haz ve memnuniyeti hissedebiliyorum. O, tanrı-bağlarıyla birlikte tapınmaları için mükemmel bir araç.

Kapılardan giren onlarca insanın arasından geçip onları Kahin'in gönderdiği yöne doğru hareket ettirirken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Bir ara Oli'yi, üzerinde antrenman yaptırdığı mindere bakarken buluyorum. Kieran ona mırıldanıyor, yardımını sorunsuzca kabul ederken ona bir şeyleri işaret ediyor. Atlas matları izlediği kadar onu da izliyor, herhangi biri bizim Bağlımıza yaklaştığı anda onun yanına yaklaşıyor ama odadaki herkes ona saygılı davranıyor.

Yüz elliye yakın başvuru arasından üçte ikisi burada, merkezde eğitime başlamak üzere kabul edildi. İnşaat sürecine aldığımız üçte birinden sadece biri benim boş gözlerimi görünce kötü bir tepki veriyor. Korkusu öfkeli bir tepkiyle sınırlanıyor, adamın kontrol edemediği bir şey ama etrafımızda olması akıllıca değil.

North'a ulaşarak Yetenekli'nin adını ve ailesini bildirdim, böylece onun hakkında daha fazla araştırma yapabiliriz. Onu listeden çıkarıp çıkarmayacağımızı görmemiz gerekiyor.

Sığınak ve onlar için başka güvenli yerler bulun. Sonuç olarak, bugün bir şeyler kazanmış gibi hissediyoruz.

Kahin sonunda beni bırakıp zihnimin karanlık dehlizlerine geri döndüğünde Vivian öne çıkıyor ve bana bir fincan kahve uzatıyor.

"Bu şey pek dost canlısı değil, değil mi?" diye gözlemliyor, bir yandan kendi fincanını yudumlarken bir yandan da antrenman minderlerine bakıyor.

Kieran siyah kuşakla birlikte ringe çıktı ve onların kapışmalarını izlemek son derece eğlenceli. Yetenekli çok kavgacı biri değil. Sahada mutlak bir değer olabilecek çok sayıda mükemmelleştirilmiş tekniği var, ancak Kieran daha çok bir kombinasyon dövüşçüsü ve antrenman maçını kazanmak için ne gerekiyorsa yapmaya niyetli. İlginç bir maç olacak.

"Oli dışında hiçbir şeye karşı bir şey hissetmiyor."

Vivian bir an için başını sallıyor ve sonra omuz silkiyor. "Eğer sırf onu güvende tutmak için tüm dünyayı yakıp yıkmaya hazırsa, o zaman bizim tarafımızda olması iyi bir şey. Belki topluluğu da güvende tutmak için onu biraz yönlendirebiliriz."

"Planımız bu. Bunu gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceğimizi kim bilebilir?"

Bağlımın yanına geri dönüyorum ve yanından geçerken Atlas dostça bir hareketle sırtıma tokat atıyor. Gözleri bir arada duran ve kendi aralarında mırıldanan bir grup adama dikilmiş. Kayda değer bir şey konuşmuyorlar ama Atlas her zaman olduğu gibi Bağlımız etraftayken de tetikte ve bunun için onu suçlamayacağım.

"Dönmüşsün! Nasıl geçti?" Oli, iki kadının dövüşünü izlerken yanıma yaslanarak soruyor.

Her ikisi de temel eğitimden biraz daha fazlasına sahip, bu da harika bir başlangıç noktası ve doğru eğitim rejimi altında onları hızlı bir şekilde görevlere götürecek.

"Gelen herkesin işlemleri tamamlandı. Dürüst olmak gerekirse, yaşanan her şey en iyisi için olabilir."

İçini çekip başını sallıyor, ayakları biraz tehlikeli bir şekilde kayarken kadınlardan birine sesleniyor ve ben de ona gülümsüyorum. "Koşu bandından nefret eden bir kızın diğer insanların duruşlarını düzelteceği kimin aklına gelirdi?"

Benimle alay ediyor ve nefesinin altında biraz homurdanıyor. "Koşu bandından hâlâ nefret ediyorum ve sen de bana tam bir pislik gibi davrandın. Bugün burada olmamın asıl nedeni Vivian'ın gerçek bir beyefendi olması."

Black ona deliymiş gibi bakıyor ve Rockelle omzunun üzerinden bir başparmak atıyor. "O Vivian mı? Çünkü o Vivian, Shore'un şimdiye kadar olduğundan çok daha büyük bir pislik, orası kesin."

Oli bir yumruğunu kalçasına dayayarak kendi dövüş duruşunu alıyor. "Şu anda Vivian hakkında ileri geri konuşmasan iyi edersin, Rockelle. Çok hızlı bir şekilde Cheerios'una işerim."

Ona suratını asıyor, sanki araya girip onu kurtarmamı bekliyormuş gibi bana bakıyor ama sadece bir aptal Oli'nin önünde Vivian hakkında kötü konuşur.

"Neredeyse tüm kalabalığı geçtik. Bu sabah bunun mümkün olabileceğini bile düşünmemiştim," diye mırıldanıyor Kieran bana ve ben de başımla onaylıyorum.

"Göze çarpan bir şey var mı?"

"Siyah kuşak, ama onu zaten biliyorduk ve belki birkaç tane daha. Kaybettiklerimizin yerini kolaylıkla doldurabiliriz. North ve Nox nasıl?"

Fazla konuşmak istemiyorum ama Kieran'la hiç konuşmak zorunda kalmıyorum. "İkisi de meşgul. Eminim onları daha sonra ofisten çıkaracağım."

Bana başıyla kısa bir selam verdikten sonra son grubu da içeri taşıyarak insanları bir kez daha antrenman minderlerinde döndürmek için emirler yağdırmaya başladı.

Oli kalçasıyla bana vuruyor, artık iş modunda olduğumuz için bana ne kadar şefkat gösterdiğine dikkat ediyor ama yine de dikkatimi çekiyor. "Sen gidiyorsun

Bu gece geri döndüklerinden emin ol, tamam mı? Yine orada uyumayacaklar, değil mi?"

Başımı salladım. "İkisini de fiziksel olarak sürüklemem gerekse bile, bu gece hepimiz evde olacağız, Bonded. Söz veriyorum."

Omuzları biraz rahatlıyor ve ona verdiğim sözü tuttuğumdan emin olmak için görüntüyü North ve Nox'a gönderiyorum.

Bağlınız bu gece sizi evde istiyor. Mazeret yok.

İkisi de beni sorgulamıyor.

ON ALTINCI BÖLÜM

Oli

Karnımı okşayan bir el ve sırtıma yaslanmış sıcak, sert bir bedenle UYANIYORUM. Kıçımı bana bastıran kalın, sert alete sürtüyorum, ağzımdan düşük bir inilti çıkıyor. Yanımda kimin olduğunu görmek için gözlerimi açmama gerek yok.

Kolonyalarının kokusunu alabiliyorum ve ellerini vücudumda hissettiğimde bile anlıyorum ama seslerinin birbirine karışan alçak tonu Draven kardeşlerin sonunda bana geri döndüklerini kanıtlıyor.

Bağlarımın bana söylemesine ihtiyacım yok, buna ne kadar ihtiyacım olduğunu, onlara ne kadar ihtiyacım olduğunu tam olarak biliyorum.

Dudakları benimkilere bastırıyor, daha fazlası için karanlık bir talep. Benden daha fazlasını, bu paylaşılan zevkten daha fazlasını, aramızda paylaşılmayan hiçbir şey kalmayana kadar daha fazlasını. North'un eli omurgamdan aşağı iniyor, yavaşça okşuyor ve tenimin yumuşak kemerleriyle alay ediyor. Öpüşürken neredeyse mırıldanıyorum, bedenim onlarınkinin arasında sıvıya dönüşüyor. Hepimiz çıplağız, üzerimizde tek bir giysi bile yok ve ben onlardan gelen sıcaklıkla kıvranıyorum.

Kavruldum ve daha fazlasını arzuluyorum.

Birlikte çalışarak bizi yeniden konumlandırıyorlar, Nox beni öperken beni dizlerimin üzerine getiriyorlar, dili bacaklarım titreyene kadar benimkini okşuyor. Klitorisime dokunan o dilin anıları zihnimi dolduruyor ve patlamak üzere olduğumu düşünene kadar içimdeki ateşi körüklüyor. North'un parmakları yine omurgamdan aşağı iniyor, ancak bu sefer kıçıma ulaştıklarında devam ediyorlar, kalçalarımın arasındaki ıslak pisliği bulana kadar kıvrılıyorlar, parmakları içime dalıyor. Sanki onu orada gömülü tutmaya çalışıyormuşum gibi amım etrafını sıktığında takdirle inliyor.

Nox dudaklarıma doğru mırıldanarak, "Ağzını sonuna kadar aç, Oleander," diyor ve geri çekilirken bir elini enseme koyuyor. Onun siki için ağzımı mı yoksa North'unki için bacaklarımı mı kastettiğini bilmiyorum, bu yüzden ikisini de yapıyorum, ikisi de bana övgü dolu sesler çıkardığında gururla kızarıyorum.

Bu övgüyü istiyorum. Onların iyi kızı olmak istiyorum. Bunun her saniyesini benim gibi sevmelerini istiyorum.

Beni ellerimin üzerine itiyor, böylece dört ayak üzerinde duruyorum, ama çok isteyerek yapıyorum, ağzım hala açık, o kalın sikini dudaklarımın arasından geçirirken, gözleri siyaha dönerken yumruğu kendi tabanının etrafına sarılıyor. Odadaki gölgeler derinleşiyor, kararıyor ve Hediyesi vücudunu doldururken yeni bir hayat kazanıyor.

Burada sadece o var.

Ayrı geçirdiğimiz onca gecenin ardından nihayet bir araya geldiğimizde tüm bağlarımız uyuyor.

North, parmakları içimden çıkmadan önce Nox'un kalçaları yavaşça boğazımdan aşağı pompalanana kadar bekliyor. Tek ve sert bir hamleyle onları sikiyle değiştiriyor, beni ikisi için de sabit tutarken elleri kalçalarımda sıkıca duruyor.

Nox'un yatağında uyuyakaldığımı unutmuştum ama o sırada North'un burada olmadığından emindim. Nox'un çarşaflarına kıvrılmış, yüzümü yastığına gömmüş ve onun eve gelmesini beklerken kendimi onun kokusuna bırakmıştım. Gryphon ikisinin de burada olacağına söz vermişti ama ben

Sanırım ikisinin de aynı anda burada olmasını beklemiyordum.

İkisinin de aletlerinin aynı anda içime pompalanmasını beklemiyordum.

Daha önce farklıydı, onların bağları kopmuştu ve benimki onlardan istediği her küçük şeyi talep etmişti. Bu kesinlikle öyle değil. Bu ikisinin de bana ihtiyacı var. Bu üçümüzün birbirimizde zevk bulması, istediğimizi alması, ayrıntılı bir hareket, şehvet ve tapınma dansı.

Hiç bitmesini istemiyorum.

Odaya daha fazla gölge yayılıyor, Kuzey'den uzaklaşıyor ve etrafımı sarıyor, ben aralarında kıvranana kadar okşuyor ve okşuyor. Nox'un etrafında inlediğimde, bayılacağımı düşünene kadar göz kapaklarımın arkasında yıldızlar patlıyor, kollarım sallanmaya başlıyor. Yüzüstü düşme paniğine kapılmadan önce, gölgeler uzuvlarımı sarıyor, üzerlerindeki ağırlığı kaldırıyor ve ben askıya alınıp Bonded'ımın izleme zevkine, uygun gördükleri şekilde alıp kullanmaları için seriliyorum.

North'un parmakları hareket ederken kalçalarımı ısırıyor, beni itişlerini karşılamak için geri çekiyor ve sonra her vuruşta beni Nox'un horozuna doğru itiyor. Etrafındaki gölgeler büyüyor ve şekil değiştiriyor, karanlık bizi tüketene kadar etrafımda kıvrılıyor, bizi birbirimize bağlıyor, hepimizi dolduruyor ve bizi sonsuza dek damgalıyor.

Biz Ölüm Tacirleri'yiz, üçümüz de ve içimizdeki karanlığa aitiz.

Tekrar boşaldığımda, bu sefer etrafımdaki gölgeler sayesinde hareket edemiyorum, boğazımdan Nox'un sikinin etrafında boğuk bir çığlık patlıyor ve amımın North'un siki etrafındaki ritmik titreşimi onu benimle birlikte uçuruma yuvarlıyor. İçime boşalıyor, kükrerken kalçaları kıçıma çarpıyor ve amım onun coşkusunun övgüsüyle fışkırıyor.

Nox boşalmamı izliyor, her şeyi içine çekiyor ve ancak North uzaklaştığında hareket ediyor, eli yanağımı okşamaya geliyor. Bu yumuşak ve nazik bir okşayış, yakıcı şehvet gözlerini tekrar doldurmadan önce ikimiz arasında geçen küçük bir an.

Parmakları boğazıma dolanıyor ve biraz sıkıyor, sadece kalçalarını pompalarken sikinin sert kayışını hissedebileceği kadar, beni onun tüm uzunluğunu almaya zorluyor. Onu almamı izlerken gözleri daha da kararıyor, bir iniltiyle boşaldığında onu açgözlülükle yutuyor. Karanlık boşlukların böylesine dipsiz zevk çukurlarına dönüşebileceğini kim bilebilirdi? Bu, ruhuma kazınan harika bir keşif, bu ve bundan sonraki yaşamımda hatırlayacağım bir şey.

Bu bağlarımla yüz ömre daha ihtiyacım var.

Duşta vücudumu esnetiyorum ve sıcak suyun hala ağrıyan tüm noktalarımın üzerinden geçmesine izin veriyorum. Bugün giyinip Sığınak'taki günüme devam etmem gerektiği gerçeğini kafama yerleştirirken her santimim memnun ve mutlu.

Günü yatakta geçirmeyi tercih ederdim ama yapacak çok şey var.

Bunun yerine, burada inşa ettiğimiz hayatlarda Bağlılarıma yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım. Bir an için Tanrı-bağlarını ve Direniş'i, dışarıda bizi avlayan ve ölmemizi isteyen kaç kişi olduğunu neredeyse unutuyorum. Bir an için, sadece beni sevmek ve bana tapmak isteyen beş Bağlanmış erkeğe sahip yaşayan en şanslı kadın olan Oleander Fallows'tan başka biri olduğumu unutuyorum.

Şu anda olmak istediğim tek şey bu, hayatımdan daha mutlu olamayacak bir versiyonum.

Nox lavaboda dişlerini fırçalamakla meşgul, beline bir havlu sarmış. Duşa benimle birlikte girmiş, dikkatle ve sevgiyle ikimizi de temizlemişti ama benim hâlâ saçlarımı yıkamam gerekiyordu ve onun aklı çoktan North'un ofisinde onu bekleyen bilgi kutularına gitmişti. Buna hiç üzülmedim ya da kıskanmadım. Araştırma çalışmasının onun için ve hepimiz için ne kadar önemli olduğunu biliyorum.

Tac Eğitim Merkezi'nin altındaki hücrelerde sakladığımız tanrı bağı bize nereye bakmamız gerektiğine dair birkaç ipucu verdi. Nox onlardan daha fazlasını avlamaya kararlı, bizim için bir sorun haline gelmeden önce hepsini yok etmeye kararlı.

North duş almak için kendi banyosuna gitmişti, gözleri kararmıştı ve bana onu çok fazla baştan çıkardığımı, bütün gün yatakta kalıp birbirimizin tadını çıkarmaktan başka bir şey yapmamamız gerektiğini söylüyordu. Kelimeler dudaklarından çıkar çıkmaz, tek yapmak istediğim buydu. Belki bir gün.

Herkes nerede? Gryphon bize doğru gönderiyor, ama zihin bağlantısını açtığı anda sorunun cevabını tek kelime etmeden biliyor.

Zaten hepimiz ses çıkarıyoruz.

Amcamla birlikte North'un ofisindeyim, inşaat planlarını inceliyorum. Atlas da burada.

North ve Oli benimle birlikte evde, henüz ayrılmadık, diye yanıtlıyor Nox.

Neden? Ne oldu? Kuzey gönderiyor.

Herkesin North'un ofisine gelmesi gerekiyor. Oli'nin ATV'lerden biriyle aşağıya götürülmesi gerekiyor, ikinizin de onunla gelmesi gerekiyor.

Tetikte, suyu kapatıyorum ve bir havlu alıp duştan çıkıyorum, aynada Nox'un gözleriyle karşılaştığımda kalbim göğsümde çarpmaya başlamıştı bile.

Ne oldu? Ne oldu?

Tanrılar bir sonraki hamlelerini yaptılar. Bunun bir tuzak olduğuna eminim ama harekete geçmeye hazır olmalıyız.

Nox bir tişört kapıp kafasına geçiriyor, gölgeleri vücudundan aşağı düşüyor ve yavaşça ayaklarının dibinde Mephis ve Procel'e dönüşüyor. Hızlıca havlulanırken Azrael'in de inmesine izin veriyorum.

Ne oldu? North tekrar soruyor ve koridorda Nox ve bana doğru ilerlerken ayak seslerini duyuyorum. Tac kıyafetlerimi giymek için dolabıma giriyorum.

General öldü. İkincisi kan kaybından ölmeden hemen önce annemi geri getirdi ve şimdilik onu hücrelere koyduk. Kyrie'yi onu görmesi için gönderiyorum ama Direniş bütün bir kasabayı yok etti. Harekete geçip hayatta kalanları aramalıyız.

North dolabın içinde yanıma geldiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor, gözlerini benden ayırmıyor. Ayaklarımı ayakkabılarımın içine sokup doğruluyorum ve boğazımdaki yumruyu bastırmak için zorlukla yutkunuyorum. Gryphon'a söylemek istediğim milyonlarca şey var ama hepsi yanlış geliyor.

Bildiğimiz kadarıyla kaç kayıp var? Bunun yerine Kuzey, olayların insani yönü yerine eldeki işi sıkı sıkıya tutmaktan mutlu olan sorular soruyor.

Yüz yetmiş civarında bir sayıyla karşı karşıyayız. Annemin yanında Taşıyıcı ile bulup getirmeyi başardığı iki çocuğu da vardı.

General'in onları Sığınak'tan çıkarmasına izin verdikleri için yüz yetmiş kişi öldü. Oğlunun boş gözlere sahip olması ve umutsuzca nefret ettiği Draven'larla aynı türden bir canavar olması düşüncesiyle yüzleşemediği için feda ettiği yüz yetmiş kişi.

Tüm o erkekler, kadınlar ve çocuklar bir hiç uğruna gittiler. Böylesine korkunç boyutta bir hayat kaybı.

Şimdi yoldayız, diye gönderiyor Nox ve Kuzey'e yaklaşırken bakışıyorlar, ben de onları takip ediyorum

tek kelime etmeden garaja gitti.

Zaten söyleyebileceğim bir şey yok.

Zihin bağlantımı Gryphon'a açıyorum. Ne olursa olsun, bana hiçbir şey gelmiyor, hiçbir şey. O da tıpkı Nox gibi içini boşaltmış ve boş bir levha haline gelmiş durumda ve ben onu bu konuda zorlamayı reddediyorum. Yani, hiçbirini böyle bir konuda zorlamam ama bizim de yapacak işlerimiz var. Hayatta kalanları aramamız ve belki de uğraşacak başka bir tanrı bağı bulmamız gerekiyor.

Bunları onun için açacak zaman yok.

ATV'yi North kullanıyor ve ben de onunla Nox'un arasına sıkışmış bir şekilde, her ikisinin de kucağında oturuyorum. Nox başlangıçta beni kendi kucağına çekmişti ama North da beni kendi kucağına sürükledi, ikisi de beni yakın tutmak ve ellerinden geldiğince korumak istiyorlardı. Sessiz sokaklardan geçerken gölgeler ATV'nin yanında ilerliyor. İnsanlar hâlâ serbestçe dolaşamayacak kadar korkuyor mu yoksa Gryphon evde kalma emri mi verdi, hiçbir fikrim yok ama yolda kendimizi açıklamak ya da kibarlık yapmak zorunda kalmamak çok faydalı.

Binanın tabanına vardığımızda kusmak istiyorum ama birlikte asansöre binerken cesur bir yüz ifadesi takınıyorum.

Kapılar arkamızdan kapanırken North kardeşine mırıldanıyor: "Bu konuda götlük yapma."

Nox'a bakıyorum, dudakları kıvrılıyor ve omuz silkiyor. "O sik kafalının ölmüş olmasına üzülmediğim için özür dilemeyeceğim."

"Senden bunu istemiyorum. Sadece Gryphon'un babasının ölümü hakkında belli bir şekilde hissetmekten kendini alamadığını söylüyorum. Bu konuda aptallık etme."

"Ben asla bir pislik değilim."

Bu hayatımda duyduğum en büyük yalan.

Yine de ona bunu söyleyecek kadar cesur ya da aptal değilim. North o kadar nazik değil, ATV'yi belediye ofislerinin yanına çekip bana yardım ederken nefesinin altından alay ediyor

araçtan iniyor. August kolay bir hareketle bedeninden uzaklaşıyor, sanki North onu bırakmayı gerçekten düşünmemiş gibi, ama sadece benim varlığım bile gölgeli nöbetçinin benim korumam için dışarı çıkmasını istemesi için yeterli.

Azrail'i tekrar kulağımın arkasından indiriyorum, burada benimle birlikte gezmesine izin veriyorum ve ikisini de hızlıca okşamak için eğiliyorum. Onları daha çok sevmek isterdim ama şu anda vakit kaybetmek istemiyorum. Bunun yerine, birlikte North'un ofisine giriyoruz ve orada bizi bekleyen kaos ve kargaşayı buluyoruz.

Gryphon, Vivian ve Unser birlikte planlama panolarından birinin üzerinde durup, biz onlara yaklaştıkça parçaları hareket ettirip plan yaparken, düzinelerce Tac ajanı çoktan giyinmiş ve harekete geçmeye hazır bir şekilde etrafta duruyor ve sessizce birbirleriyle mırıldanıyorlar.

Soyunma odasının kapısı açıldığında Gabe ve Atlas Tac kıyafetlerini giyerek dışarı çıkıyor ve kendi aralarında sessizce konuşuyorlar, yüzlerinde kasvetli bir ifade var. Atlas'ın çenesinde kararlı bir duruş var, kendisi de benzer bir şey yaşamış olduğu için havadaki kafa karıştırıcı keder karşısında gözlerinde anlayış parlıyor.

Gryphon'a bakmamaya dikkat ediyor, Gabe de öyle, ikisi de şu anda onun alanına saygı duyuyor.

Bu durumda ne yapacağımı ben de bilmiyorum.

Sanırım Atlas'ta bu bana daha doğal geldi çünkü onun ne hissettiğini tam olarak anladım.

Gryphon farklı bir travma yığınıdır.

Babasıyla bağlarını koparmamıştı, tam olarak değil. Sığınak'ın terk edilmesine benim de dahil olmam, burada ne yapmam gerektiğini, herkese tam olarak nasıl tepki vermem ve davranmam gerektiğini anlamamı zorlaştırıyor. Bağlı'mın içinde bir tanrı bağı olmasının ya da onun uyanmasının nedeni ben olmayabilirim ama yine de babasının nefretini kusmak için seçtiği kişi benim.

Gryphon'un ayrılma planları konusunda onunla savaşmamaya karar vermesinin sebebi benim.

Bir parçam da tanrı-bağlarının bu işle bir ilgisi olduğundan emin. Bunun nedeni kesinlikle benim ve Sığınak'ı çok yakından izliyorlardı, zamanlarını bekliyorlardı ve bizi dışarı çıkarmaya çalışmak için bekliyorlardı.

Harekete geçecekleri yer burası.

North, Gryphon ve diğerlerine doğru yürümeden önce son bir kez elimi sıkıyor, planlamaya katılmadan önce bir anlığına Gryphon'un omzuna avucunu vuruyor, sadece olanlara dair küçük bir onaylama ve Bonded'ımın ondan istediği tek şey bu gibi görünüyor.

Onun güçlü bir konumda olduğunu ve benden illa ki bir şey istemeyeceğini anlıyorum ama yine de bunu kabul etmemek garip geliyor.

Panik yapma, Oleander, Nox bana gönderiyor. Gözlerimi ona dikiyorum.

Silahlarının üniformasına doğru şekilde sabitlenip sabitlenmediğini kontrol ediyor. Gryphon'un her zaman yaptığı gibi, bana da öğrettiği gibi kontrol ediyor, iki kez kontrol ediyor ve üç kez kontrol ediyor.

Şimdi bunun zamanı değil. Gryphon bu tür şeylerin üstesinden gelmek için eğitildi. Daha önce de hayatımızdaki pek çok insanı kaybettik ve çalışmaya devam etmek zorunda kaldık. Onu bu kadar çabuk gözden çıkarma.

Kaşlarım çatıldı. Onu saymıyorum. Sadece bunun adil olduğunu düşünmüyorum. Ailem öldükten sonra bir hafta boyunca taşınmak istemedim ve başka hiç kimseye bu fırsat verilmedi. Hiçbirimize! Herkes çalışmaya devam etmek zorunda kaldı. Bunu hiçbiriniz için istemiyorum. Amcanızın cenazesine cesur bir yüzle gitmek zorunda kaldınız, sırf toplumun geri kalanı izleyip aval aval bakabilsin diye. Dişlerimi sıkıyor.

Gözlerimin arkasındaki yaşlar diken diken olurken çığlık atmak istiyorum ama gölge yaratıklarla uğraşmak için eğiliyorum, kendimi kontrol altına alırken kabaca yutkunuyorum.

Gryphon'un sesi zihnimde yankılanıyor, bu daha sonra düşüneceğim bir şey, Bonded, kız kardeşimi gördüğümde ve annemi görmeye gittiğimde. Şu anda tek düşündüğüm hayatta kalma potansiyeli. Benim için endişelenme. Şu anda senin için daha çok endişeleniyorum.

Benim için endişelenmelisiniz, diye geri gönderiyorum, çünkü oraya vardığımda, o yerde yaşayan ve topluluğumuza ya da Bağlılarıma zarar vermek isteyen her bir canlının ruhunu parçalayacağım. Öyle büyük suçlar işleyeceğim ki bu herkesi derinden sarsacak. Adamlarınızı bunun için hazırlasanız iyi olur, üstelik bu benim Bond'umun konuşması bile değil.

Bir el yavaşça kolumun üst kısmına dolanıyor ve zihin bağlantısıyla gönderdiği mesajda yan tarafım Nox'unkine yaslanana kadar beni yukarı çekiyor: Hepsini yak, Oleander. Yak ve bu işi bitirelim.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Oli

Çorak Topraklar'daki korkunç yıkım seviyesinin yüzleşmek zorunda kalacağım en kötü şey olduğunu DÜŞÜNMÜŞTÜM. Kan ve ölüm tarlasına dönüştürülmüş kamplara girmenin göreceğim en ürpertici ve dehşet verici şey olacağını düşünmüştüm. Silas Davies'le yüzleşmenin, gözlerinde öfkeli bir psikoz, bana öfkesinin ve çılgın amacının çıkış noktasından başka bir şey değilmişim gibi bakarken, yapabileceğim en cesur şey olacağını düşünmüştüm.

Ayaklarım yere değdiğinde, hastalık hafiflerken Gryphon'un eli boynumdan kayıyor ve kendimi cehennemin en kötü türünde bulmak için gözlerimi açıyorum.

Bütün aileler ölü olarak yerde yatıyor, anneler kollarını küçük çocuklarına dolamış, babalar ailelerinin cesetlerini örtebildikleri kadar örtüyor, hepsi yığınlar halinde, hepsi gitmiş.

Sanırım bu sokak bir zamanlar normal bir banliyö, çocukların büyümesi ve gelişmesi için çok güzel bir yer olabilecek çerez kesici bir mahalle idi. Ülkenin ortasında, kimsenin gitmeyi düşünmediği bir yerdeyiz, General'in çok uzakta olduğunu varsayacağı bir yerde

Direniş'e ve davalarına ulaşmak için. Sanırım bu konuda biraz düşünmüş, haklı olduğunu varsayarak bir plan yapmış ve tüm bu insanlar için daha iyi bir yaşam umuduyla buraya gelmişti.

Tüm bunları varsayıyorum çünkü başka bir şey varsaymak bu duruma daha da fazla acı ve keder katacaktır ve bu durum zaten bunlarla dolup taşıyor.

Etrafımızda bir zamanlar çimen olduğunu tahmin ettiğim şey, şimdi karşılaşmış olmaları gereken Elementaller yüzünden kavrulmuş topraktan başka bir şey değil ve gözümün değdiği her yüzeyi kan kaplıyor. Midem sadece düşmekle kalmıyor, tüm bu yıkım karşısında öfke ve kederle dibe vuruyor, hem de ne için? Hiçbir şey için.

Bizi tuzağa düşürmekten, dikkatimizi çekmekten ve tökezlememize neden olmaktan başka bir şey yapmaz.

Tüm bu insanlar Direniş ve onların içinde yaşayan tanrılar için birer yemdi. Bu hayatların onlar için hiçbir anlamı yoktu.

Bölgedeki moloz yığınları arasında ilerlemeye başladığımızda hiçbir yüze bakmamaya çalışıyorum. Aylardır bu insanların arasında yaşadığımızın farkındayım; bazılarını tanıma ihtimalim çok yüksek. Sanırım şu anda herhangi bir kederin içine düşmemenin en iyi yolu bundan tamamen kaçınmak.

Ne yazık ki Gabe ve Atlas aynı şeyi yapmıyor, etrafımızdaki yüzleri tanıdıkça nefeslerinin altında küfrediyorlar.

Yanımda keskin bir nefes alma sesi duyduğumda neredeyse bakacaktım ama sonra Gabe, "Yapma Bonded. Kafamın içinde olması yeterince kötü zaten, bir de seninkinde olmasına gerek yok. Bunu ikimiz için de taşımama izin ver."

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum, havada asılı kalan kokuyu unutmaya çalışıyorum, bunların beni zaten bildiğim şekilde etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum. Bundan kaçış yok, Direniş'in toplumumuzu her vuruşunda bizi ve gücümüzü parçalamasından kaçış yok.

kararlılığımızı ve akıl sağlığımızı, kendimizin kabuklarından başka bir şey olmayana kadar bizi aşındırıyor.

Tek umudum bu saldırılar arasında geçen sürede kendimizi yeterince toparlayabilmemiz ve bunun gerçekleşmemesi. Sanki son altı ayımı savaşmaktan başka bir şey yapmadan geçirmişim gibi hissediyorum. Bunu daha fazla yapma, insanları anlamsızca kaybetme ve suçsuz olanların sadece güç isteyenlerin nihai bedelini ödemesini izleme ihtimalinden dolayı tükenmiş hissediyorum.

Hepsi iç burkucu ve yürek parçalayıcı.

Bu, içinde sıkışıp kalınabilecek en kötü cehennem türü ama yine de buradayız. Boğazımı terk etmeyen safrayı yutuyorum ve birlikte hareket ederken gözlerimi Kuzey'in sırtından ayırmıyorum. Gryphon'un TacTeam'lerinden biri, hayatta kalanları aramak için sokakta ilerlerken etrafımızı sarıyor. Cesetleri ters çevirip parmaklarını boyunlarına bastırarak belki bir Şifacının hasarı onarabileceğine dair işaretler olup olmadığını kontrol etmeleri gerektiği için kendimi çok kötü hissediyorum.

Güç ağımı attım; hayatta kalanları bulmak için çok daha güvenilir bir yol ve kendi yardım etme yöntemim.

Alandaki uçsuz b u c a k s ı z boşluğa kusmak istiyorum.

"Hepsi öldü," diye mırıldanıyorum, sesim kesiliyor ve North bana bakmak için dönmeden başını sallıyor, gözleri dikkatle etrafımızı izliyor.

"Öyle olacaklarını zaten tahmin etmiştim, Bonded. Seni buna yeterince iyi hazırlayamadığım için özür dilerim."

Başımı salladım. "Ben de tahmin etmiştim. Sadece... Bunun olacağını zaten biliyordum ama burada olmak, görmek farklı. Burada Direniş de yok. Bunun için sorumlu tutabileceğim kimse kalmadı."

Gölgeler etrafımızda oynaşıp cesetleri koklarken Kuzey tekrar başını sallıyor ve elini uzatıyor. "Bağın bize bir şey söyleyebilir mi? Burada kim vardı ya da bunu hangi tanrının yapmış olabileceğini tahmin edebilir mi?"

Bunu düşünürken biraz kaşlarımı çatıyorum, bağıma uzanıyorum ve onu da en az benim kadar kızgın buluyorum. "Bilmiyor. Tahmin edebilir ama pek çok seçenek var, özellikle de diğer Üstün Yeteneklilerden yardım alıyorlarsa."

İç geçirdi ve bana döndü, eldivenlerinden birini dikkatlice çıkardı, sonra yüzümü kavradı, başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi ve bana sessizce mırıldandı, "Bunların hiçbiri bizim suçumuz değil. Bunun yardımcı olmadığını biliyorum ama eve gidene kadar dayan. Buraya gelmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Başımı hafifçe sallıyorum ve banliyönün hemen dışındaki ağaç sırasına bakıyorum. Soğuk henüz buraya ulaşmamış. Yapraklar hala renk değiştiriyor ve etrafımızdaki dünyada ürkütücü bir sessizlik var. Tüm bunlara bakarken, orada bir çocuk parkı görüyorum ve kalbim göğsümde parçalanıyor.

Çocukların buraya taşındıklarını ve bir tane bulduklarını için çok heyecanlandıklarını hayal edebiliyorum. Sanctuary'nin okulunda sadece küçük bir oyun alanı vardı ve bunu bir öncelik haline getirmeyi tartışmıştık. North ve Gabe çocukların oynaması için büyük bir park planlamaya başlamışlardı, bu da listenin üst sıralarına taşımak istediğimiz bir şeydi, ancak konutlar müsait olduğunda kaç kişinin içeri alınmayı beklediğini bildiğimizde bu çok zor.

Her şey sürekli bir savaş, bir al bir ver. Bir şeyi yap ve diğerini ihmal et; bu benim Bonded'ım için taşınması imkansız bir ağırlık.

Kuzey benden uzaklaşıyor ve eldivensiz eliyle avucunu yerdeki adamlardan birinin boynuna bastırıyor, gözleri kararıyor. Bunun onun yeteneklerinden biri olduğunu, ölüm dokunuşunun bir çeşidi olduğunu hatırlamadan önce bir an kaşlarımı çatıyorum. Evet, canını alabiliyor ama aynı zamanda birinin ölüm nedenini de görebiliyor ki bu özelliğinin şimdiye kadar işe yaradığını görmemiştim.

"Acı Tanrısı vardı. Buraya gelen ve bunu yapan o. En azından neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyoruz" diyor.

Gryphon ve Nox biraz ilerledikleri yerden sinsice bize doğru geliyorlar ve

Cesetlerin arasından geçerek.

"Kieran izleri yakaladı, nereye taşındıklarını biliyor. Gideceğimiz yere varmak için bir mola noktası olabilir."

"Bu bir tuzak da olabilir," diyor Nox ama Gryphon sadece omuz silkiyor.

"Bize kurdukları her türlü tuzaktan kurtulabileceğimize eminim, ya siz?"

Nox kaşlarını çatıyor ve gözleri bir an için benimkilere kayıyor. "Yaptıkları şeye kızdığımız için burada aptalca kararlar vermek istemiyorum. Kendimizi öldürtmenin bir faydası yok."

Bağıma uzanırken gözlerimin kapanmasına izin veriyorum, ama cevap zaten orada beni bekliyor. "Hadi ava gidelim, bağlım."

Kieran bize doğru ilerlerken adrenalin bedenimi dolduruyor, yerdeki kurbanlardan kaçarken yüzünde tiksinti dolu bir ifade var. "Onları öldüreceksin, değil mi? Bu bir keşif olayı olmayacak mı? Oraya gideceksin ve bunu yapan orospu çocuklarının her birinin bağırsaklarını deşeceksin, öyle mi? Söz ver bana Fallows."

North benimle bu şekilde konuşmasına sinirleniyor ama başımı sallıyorum. "Her biri."

"Güzel. Etrafta dolaşıp iyi **olduğundan** emin olacağım. Bu kez hiçbir Shields tarafından bölünmeyeceğiz."

Kieran boynundaki tozluğu yüzüne doğru itiyor ve Gryphon yanıma sokulup beni kendisiyle Kuzey arasına sıkıştırarak ikinci komutanını kavrıyor. "Aramıza kimi soktukları önemli değil, Oli bu işi halleder. Sadece bağı ortaya çıkarsa yoldan uzak durmaya çalış. Çok bağışlayıcı bir ruh hali içinde olacağından şüpheliyim."

"Hiçbiri değil," diye tersliyor Kieran gözleri bembeyaz olurken ve sonra başka bir iğneleyici söz söylemeden alandan çıkıyoruz.

ORTAYA ÇIKTIĞIMIZ AN, bir beden benimkine çarpıyor ve beni yere düşürüyor. Midem çalkalanıyor ve bağlarım tenime baskı yapıyor ama Atlas'ın sabun ve temiz ter kokusu, o kadar tanıdık ki, tamamen kontrolden çıkmamı engelliyor.

Etrafımızdan silah sesleri geliyor, patlamalar oluyor ve kıyamet kopuyor. Bir homurtu ve ardından bir kükreme duyuyorum. Gabe'in yer değiştirirken kırılan kemiklerinin çatırdama sesleri, tanrı bağı devreye giriyor ve Draconis bizi kurtarmaya geliyor. Devasa bedeninin gölgesi güneşi engellerken, North ve Nox koruma moduna geçerken hepimizin üzerine daha fazla gölge düşüyor. Draconis'in çeneleri açılıyor ve gökyüzüne alevler fırlatırken bir kükreme çıkıyor, ses o kadar yüksek ki başım çarpmaya başlıyor.

Kendimi o kadar şaşırmış, içine girdiğimiz şeye o kadar hazırlıksız hissediyorum ki, bazı hayati ayrıntıları anlamam bir dakikamı alıyor.

Çorak bir arazideyiz.

Etrafımızdaki çadırların kömürleşmiş kalıntıları herhangi bir gösterge ise, eskiden bir Direniş kampı olan bir yer ve biz gelen ilk TacTeam değiliz.

Kurtarma görevi girişimimiz dışında, ajanların herhangi bir yere taşınmasıyla ilgili herhangi bir konuşma hatırlamıyorum, bu yüzden tahminimce bunlar General'in ekiplerinin kalıntıları, onlar da Tanrı-Bağ'ın Taşıyıcısının izini yakaladılar ve öldürülen sivillerin intikamını almak için onu buraya kadar takip ettiler.

Ağır silah sesleri ve etrafa saçılan hediyeler düşünüldüğünde, şu ana kadar ne kadar iyi bir iş çıkardıklarını bilmiyorum. Bir araba aniden havadan üzerimize doğru fırladığında, Atlas onu yakalamak ve Bağlı Grubumuzun geri kalanını ezmesini engellemek için ayağa fırlıyor.

Elleri siyah, çelik kasaya doğru kayarken bile bacakları altında hareket ediyor. Bir an için devrileceğini düşünüyorum - ağırlık onu merkezden uzaklaştırıyor - ve bu hepimiz için veda olacak, ama sonra topukları içeri giriyor ve dengesini yeniden kazanıyor. Onu bir bariyer olarak önümüze koyuyor, eliyle Draconis'in arka bacağını tokatlarken bana doğru geri adım atıyor ve ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor.

Gryphon kendini fırçalayıp silahını düşürdüğü yerden almak için uzanırken nefesinin altından "Çok iyi yakaladın," diye mırıldanıyor.

Nox ve North'un her ikisinin de tanrı-bağları çoktan devreye girdi, gölgeleri dışarı çıkıp çalışmaya başladığında gözleri kayıyor. Benim bağlarım da burada benimle birlikte olmasına rağmen henüz tam olarak devreye girmedi. Sanırım insanların ruhlarını tek başıma sökmemi izleme ihtimali, kontrolü ele geçirmesine izin vermemek ve gücümüzün her zerresini kullanmak onun için çok cazip. Beni bu tür şeylerden korumaya alışkın, zihnim Hediyemizin ahlakı ve sonuçlarıyla mücadele ediyor, ancak tüm bunlarla işimin bitmesine ne kadar hazır olduğumu inkar edemem.

Etrafımdaki tüm anlamsız ölümlerden bıktım.

Kendimi kaptırmadan önce ipucu toplamaya çalışarak Çorak Topraklar bölgesini gözden geçiriyorum. Çadırların hepsi yıkılmış, çoğu kömürleşmiş, ancak bazıları da donmuş, sanki Elementaller burada savaşıyor, hangisinin daha ölümcül olduğu konusunda kavga ediyorlar. Yine de yerleşim planı bana tanıdık gelmiyor. Bölgenin ne kadar kötü bir şekilde tahrip edildiğini düşünürsek, yine de tanıyabileceğimden emin değilim. Ayakta hiç çadır kalmadığına göre, eve götürebileceğimiz hiç tutsak olmayacak.

Etrafımızdaki hava hala boğucu derecede sıcak, bu yüzden muhtemelen evimizden yüzlerce mil uzaktayız ve güneş hala üzerimizdeki gökyüzünde ağır bir şekilde asılı duruyor. Etrafımız

Direniş'in sevdiği ormanlık alan, sadece havadan arama yapanların onları bulabilmesi için çok fazla kapsama alanı.

Savaş alanında etrafımızda cesetler uçuşuyor, her yerde hareket var ve bu da kimin düşman kimin bizim tarafımızda olduğunu anlamamızı zorlaştırıyor.

Gryphon, Yeteneği'nin devreye girmesine izin verirken gözleri siyahlaşıyor, zihin yeteneğiyle kontrolü ele alıyor ve olayları ayırt etmeyi kolaylaştırıyor. Başım omuzlarımın üzerinde dönüyormuş gibi hissediyorum, aynı anda çok fazla şey oluyor. Etrafımızdaki beden karmaşası ve Elementaller savaşırken sıcağın bizi ezmesi beni panikletiyor. Kendimi yine Çorak Topraklar'da Silas Davies'in gelmesini beklerken hissediyorum. Bu durumla biraz daha iyi başa çıkabileceğimi düşünmüştüm ama boğazım düğümleniyor ve tüm vücudumu soğuk bir ter kaplıyor.

Azrael sessizce ayaklarımın dibine iniyor ve zihnimin gittiği yerden beni uzaklaştırmaya çalışırken bacaklarıma bastırıyor. Aşağı baktığımda August'un çenesinden sızan kan ve diğer adlandırılamayan sıvılarla bize doğru koştuğunu görüyorum. Bana yaklaştıkça daha da büyüyor ve kafamın içinde kopan fırtınayı dindirmek için başını kardeşinin üzerinden karnıma bastırıyor.

Mükemmel, değerli yavrular.

Etrafımızdaki kavga sadece gürültülü değil, acımasız da. Bir noktada, çığlıklara karışan mide bulandırıcı bir kahkaha sesi duyuyorum. Kimse bir savaş bölgesinde duyduğunuz şeylerden bahsetmez, kimse bundan ya da yanan etin, barutun, etrafımızdaki sıcak, yapışkan kanın kokusundan, bundan çok daha kötü olan şeylerden bahsetmez... kelimelerim yok.

Bunların hiçbirinde gerçek bir zafer yok.

Kendime bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini, her şeyi temizlemek için yapmamız gereken bir iş olduğunu hatırlatmak zorundayım. Burayı terk etmemiz, bir daha asla tekrarlamamak için elimizden geleni yapacağımız bir tarih olarak kaydetmemiz gerekiyor. Kaybetmekte olduğumuz bir savaşı sürdürüyormuşuz gibi hissediyorum, çünkü bu dünyada her zaman kötülük olacak.

Sadece farklı bir isimle, altında yürüdüğü farklı bir bayrakla ve hizmet ettiği farklı bir kişiyle ortaya çıkıyor, ama her zaman aynı. Anlamsız bir mücadeleyi ilerletirken masum hayatları almaktan her zaman mutluluk duyar.

Bütün bunlar beni sinirlendiriyor.

İçimdeki tanrı da bir o kadar öfkeyle doldu. "Plan nedir?" Kieran soruyor.

Gryphon cevap vermeden önce bir süre Draven'lara bakar, "Ölmeyin, yakın durun ve kimsenin yoluna çıkmamaya çalışın."

İkisine de başımı salladım. "Bu işi bitireceğiz. Artık oyun yok."

Gücümü serbest bırakıyorum, insanları Çorak Topraklarda kapana kısılmış halde tutan Kalkanların nerede olduğunu hissederken geniş bir ağ oluşturuyorum. Hepsini hissediyorum; Alevleri, Taşıyıcıları, diğer Elementalleri, Şekil Değiştirenleri ve Nöroları. Tanrılar tarafından Direniş'in doğru yol olduğuna ikna edilmiş düzinelerce Üstün Yetenekli. Hepsi de sadece barış içinde yaşamak isteyen masum insanların öldürülmesine yardım ediyor. Hepsi de herkesten daha iyi olduklarını düşünüyor ve Silas Davies gibi insanların aslında sadece kendilerini önemsediklerini unutuyorlar.

Tüm bunların tanrı bağlarının bize onlarca yıllık tuzaklar kurmasıyla başlamış olabileceğini düşünmek. Sırf birbirimize sahip olmamızı kıskandıkları için.

Gücümü tek seferde yüzlerce ruhtan çekip çıkarmam, onları içime alıp tüketmem daha da tatmin edici oluyor. Tenim bana verdiği güçle parlıyor, onu Bağlılarıma akıttıkça daha parlak yanıyor.

Gryphon nefes nefese kalıyor ve ona verdiğim şeyi tam olarak hissettiğinde göğsünü tutuyor. Kieran onu sabitlemek için kolunu tutuyor ve ben de tüm Kalkanları hissedinceye kadar ağı daha geniş bir alana yayıyorum, aynı şeyi yapmak için onların ruhlarını da çekiyorum. Çorak Topraklar'ın kenarları aşağı iniyor ve etrafımızdaki sık ormanları ortaya çıkarıyor.

Ağı tekrar tekrar daha geniş bir alana yayıyorum ve burada takip ettiğimiz TacTeam üyelerinden başka kimse ve hiçbir şey kalmayana kadar ruhları çekip çıkarıyorum. Hediyem otuz mil ötedeki en yakın kasabaya ulaşana kadar tanrı bağının tekrar ortadan kaybolduğunu kabul edip onu buradan götürecek başka bir Taşıyıcı buluyorum. Hiç bitmeyen bu 'kedi-fare' oyunu dişlerimi sıkmama neden oluyor.

North ve Nox bağlarının tekrar zihinlerine yerleşmesine izin veriyorlar ve gözlerimin ışıltısı ve bacaklarından aşağı kaydığını hissettikleri güç karşısında bana attıkları bakışlar göğsümün çarpmasına neden oluyor. North benim için endişeli görünüyor ama Nox'un yüzünde gururdan başka bir şey yok; benimle ve yapabileceklerimle gurur duyuyor. Bazen çok fazla gibi gelen ama yine de yaptığım sıkı çalışmanın gururu.

Beni bulduğu için gurur duyuyorum; ben onunum, o da benim.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

KUZEY

AYAKLARIMIZ Sığınak zeminine değdiğinde, Gryphon Oli'deki rahatsızlığı hafifletene kadar bekleyip elini tutuyorum ve onu bir süreliğine gruptan uzaklaştırıyorum.

Gözlerim yara olup olmadığını kontrol etmek için görebildiğim her santimetrekaresinde geziniyor ama biz oradayken çok iyi korunuyordu ve tek bir çizik ya da çürük bile yoktu. Bana da aynı şekilde bakarken gözleri parlıyor, yüzünde yumuşak bir gülümseme var ve yanağındaki bir lekeyi silmek için hareket ediyorum. Sadece küçük bir kan sıçraması ama eve döndüğünde görüp üzülmesini istemiyorum. Bu sorunların her birini çözmekten başka bir şey istemiyorum, böylece yüzündeki o ıstırabı bir daha asla görmek zorunda kalmayacağım.

"Nasıl hissediyorsun? Bana doğruyu söyle, Bonded," diyorum.

Gülümsemesi sırıtmaya dönüşüyor ve topuklarının üzerinde zıplıyor. "Bu kadar iyi hissettiğim için kendimi kötü hissetmeliyim, değil mi? Onlar sadece sıradan ruhlardı, bu yüzden sanki bir ay boyunca uyumuşum gibi hissediyorum ve daha fazlası için hazırım. Daha fazla avlanmaya yani. Keşke o tanrı bağını bulabilseydik.

Başımı sallıyorum, kaskımı ve eldivenlerimi çıkarıp yere atıyorum, hayatımda bir kez olsun umursamıyorum çünkü önümde duran bu mükemmel kız dışında hiçbir şey benim için önemli değil.

"Henüz seninle birlikte eve geri dönemem. Önce yapmam gereken bir şey var ama oraya gitmen ve güvende olman gerekiyor."

Kaşları bir an için çatılıyor ama başını sallıyor, diğerleri arkamızda mırıldanmaya başlarken öne doğru eğilip ellerini göğsüme bastırıyor. Bunu yapmadan önce ona söylemek istiyorum ama hiçbiriyle yeni bir tartışma başlatmak da istemiyorum.

Bunun yerine öne doğru eğilip alnımızı birbirine bastırıyorum ve sonra sadece ona gönderiyorum: Tanrı-bağıyla konuşmaya gidiyorum. Ondan daha fazla bilgi almak için bir şeyler teklif edeceğim ve bunu yaptıktan sonra konseyin geri kalanıyla bir toplantı yapacağım. Bundan kurtulacağımı bilmenizi istiyorum. Bununla işim bitti. Halkımızın bununla işi bitti.

Gözleri açılıyor ama benden uzaklaşmıyor, onun yerine daha da yaklaşıyor, sanki derimin altına girmeye çalışıyor. Bu bende çığlık atma isteği uyandırıyor, ona değil ama bizi ayrı tutan her şeye. Tek yapmak istediğim onu kollarıma alıp ofisime götürmek, masamın üzerine yatırmak ve günlerce onu yemek. Ona sadece benim yapabileceğim şekilde tapmak.

Ben bencil ve korkunç bir adamım ama kapıyı kilitlemek ve bana izin verdiği sürece ona sahip olmak istiyorum.

Eğer en iyisinin bu olduğunu düşünüyorsanız. Böyle bir şey önerdiğin için kimsenin seni gecenin bir yarısı bıçaklamaya çalışmayacağına dair bana söz ver. Bu kesinlikle bağımı huysuzlaştıracaktır.

Ona gülümsüyorum. Sanki hepimizi geçebilecek biri varmış gibi. Sanki biri deneyecekmiş gibi, Bonded.

Omuz silkiyor ve beni öpmek için parmak uçlarında yükseliyor, dudaklarımızı basitçe birbirine bastırıyor. Ama bana dokunduğu anda kontrolüm kırılıyor. Arkamdaki iniltileri duymazdan gelerek öpücüğü derinleştirirken kollarım beline dolanıyor.

"Açıktayız! Geri kalanımızı bunun için çağıran sensin," diye tersliyor Atlas ve ben de ona parmağımı kaldırıp terslemekten başka bir şey yapmadığımda kendimi tamamen karakterime aykırı davranırken buluyorum.

Oli'nin benim yüzümden çıkardığı kıkırdamadan keyif alıyorum. Benden ayrıldığında, zor nefes alıyor ve gözleri parlıyor, Kieran'ın ikimize de sırtını dönmüş, parmakları kulaklarında, sanki kendini bu durumdan tamamen uzaklaştırmaya çalışıyormuş gibi durduğunu görmek için bakıyorum.

Gryphon'un yüzündeki vahşi ifade nedenini açıklıyor ama Nox, Oli'ye sadece onun yanındayken göstermesine izin verdiği türden bir açlıkla bakıyor ve bu da beni planlarımdan vazgeçip onu üst kata sürüklemeye teşvik ediyor.

Bana nazlı bir gülümseme veriyor ve bir dakikalığına göğsümü okşuyor. "Zamanımız var, Bonded. Önümüzde koca bir ömür var. Git ve ne yapman gerekiyorsa yap. Ben seni evde bekleyeceğim."

O benim ve diğer herkes için mükemmel bir Bonded, buna hiç şüphe yok.

Tac Eğitim Merkezi'nin altındaki hücrelerin, Bağlı Grubumla olan ilişkileri nedeniyle işlem yapamadığımız insanlarla bu kadar çabuk dolmasını BEKLEMİYORDUM.

Hâlâ Çorak Topraklar'ın kan ve iriniyle kaplı uzun koridorda yürürken, hücrelerin her birine, şu anda üzerinde çalışmamız gereken en büyük sorunlarımız olan insanlara bakıyorum.

Gryphon'un annesi onlardan birinde.

Aurelia başka bir odada, Jericho da onun yanında kalıyor.

Yanlarından geçerken bana farklı seviyelerde güvensizlikle bakıyorlar, gözleri üzerimdeki kirli Tac üniformasının üzerinde geziniyor, bu da bugün nerede olduğumun ve aldığım hayatların açık bir göstergesi. Gryphon'un annesi yataktan kalkıp cama doğru yürüyor ve elini cama bastırarak bana güvensizlikle bakıyor.

Onunla şu anda yüzleşmek istemezdim ama Gryphon ve Kyrie için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. General reddetmeye çalıştığında bile Oli'nin ailesinin küllerini oğlu için sorgusuz sualsiz eve getirmiş olması da adımlarımı biraz yavaşlatıyor. Dilimi ısırıyorum ve onunla konuşmak için bir adım öne çıkıyorum.

"Hayatta kalan başka kimse var mı? Herhangi biri?"

Başımı sallıyorum, ağzımın kenarları tiksintiyle aşağı doğru dönüyor, ama belli etmemeye çalışıyorum, başka bir taviz. Bu kadına karşı duyduğum tiksintiyi saklamak zorunda olmamalıyım ama bunu Gryphon için yapıyorum.

"Neden gittiniz? Burada kalabilirdin, evden çıkmayı reddedebilirdin. O hâlâ burada öfkeleniyor olurdu ve o insanların geri kalanı da burada olurdu."

Bunu söylemem adil değil. Yaşanan tüm felaket tam olarak onun suçu değil, ancak suçun bir kısmı onun ayaklarına atılabilir. Bu yükü paylaşacak başka kimse kalmayınca, tüm suç onun üzerine kaldı.

Daha bir hafta öncesine göre otuz yaş daha yaşlı görünerek iç geçiriyor. "Hayır, yapmaz. Bu konuda beni dinlemezdi. Hiçbir zaman da dinlemedi. Olanlarla ilgili dünyadaki tüm pişmanlıkları yaşayabilirim ama o beni asla dinlemez."

Gözleri yaşlarla doluyor ve göğsümde bir batma hissi oluşuyor. Bond'ların Merkez'lerini kaybettiklerini daha önce de görmüştüm. Maalesef bunu çok gördüm. Boş bir kabuğa dönüşüyorlar. Geride kalan kişinin içindeki iyi olan her şeyin çekilip alındığını görebilirsiniz. Geçmişteki tüm mutlulukları unutulur ve gelecekteki tüm fırsatlar da ellerinden alınır. Hiçbir şey yok.

O ışığın geri gelmesini ummak, bir daha asla olumlu bir şey hissetme şansı yok.

Böyle bir şey değil.

Bu normal bir kederdir, sizin için çok önemli birini kaybettiğinizi söyleyen bir keder. Birlikte bir hayatı paylaştığınız ve çocuk sahibi olduğunuz birini. Bu, ruhunuzun bir parçasını kaybetmeye benzemez, sizin için o kadar hayati bir şeydir ki onsuz hayatınız anlamsızlaşır.

Babası öldüğünde Gabe'in annesi böyle tepki vermemişti.

Onun şüphelerini uyandırmamaya çalışarak telefonumu çıkardım ve Nox'a hızlı bir mesaj gönderdim, zihin bağlantısı sayesinde artık genellikle yapmak zorunda olmadığım bir şey. Yine de Oli'yi Bağlı'sından sır saklamaya zorlamak istemiyorum ve Gryphon'un da henüz bu işe karışmasını istemiyorum.

Şimdilik teknolojiye güveneceğim.

"Yapabileceğim bir şey var mı? Bu hücrede oturup çürümekten başka bir şey?"

Ona soğuk bir bakış attım ve başımı salladım. "Gerçekten yok. Bağışlanabilecek herkes savaşmak için Çorak Topraklar'a gitti ama artık çok geçti. Seninle ne yapacağımıza karar verene kadar burada beklemen gerekecek."

Bunun üzerine kaşları aşağıya iniyor, yüzündeki şaşkınlık açıkça belli oluyor. "Benimle ne yapacaksınız? Beni burada bırakmak hiç mantıklı değil. Dışarıdaki Direniş'in kurbanlarından biriydim, biliyorsun."

Ona kayıtsızca omuz silkiyorum. "Bir karar verilene kadar burada kalacaksın. Bağlılarım ve Draven Bağlı Grubu'nun geri kalanı hakkında ne düşündüğünü bildiğimiz için seni dışarı çıkaramam, değil mi? İlticanın bir parçası olan birinin sokaklarda serbestçe dolaşmasına izin veremeyiz. Eğer Bağlı'ma bir zarar gelirse... İşte o zaman sonunda nasıl bir canavar olabileceğimi görebilirsiniz."

Etrafına bakarken çenesi biraz düştü ama ben devam ediyorum, "Gryphon, Bonded'ımızla birlikte eve gitti.

General'in ölüm haberini ve Çorak Topraklar'da bulduklarımızı Kyrie'ye anlatacağım. Tüm bu olanlardan sonra biraz dinlenmeyi hak ediyor. Buraya gelip kendisini terk eden birinin üzerine titremek için zamanı yok."

Ağzını kapatıp tekrar açıyor ama hiç ses çıkmıyor.

Öne doğru eğildim ve sesimi alçalttım, öfkem ses tonumda açıkça görülüyordu. "Çocuklarını terk etmekten daha fazlasını yaptın. General oğlunun yaptığı bir şeye çok kızdığı ya da kıskandığı için parmaklarını her şıklattığında, onunla gurur duymak yerine gittin. Gryphon ve Kyrie'ye bunu onu onlardan uzaklaştırmak, onları rahatlatmak için yaptığını söyledin ama hiç yanlarında kalmaya çalışmadın bile. Oğlun benim olabileceğimden çok daha anlayışlı. Sadakat her şey demektir ve sende bolca var, sadece yanlış kişi için. Şimdi burada çürüyüp gidebilirsin, umurumda değil."

Topuğumun üzerinde dönüyorum ve o da dikkatimi çekmek için elini cama vuruyor. "Bağlın yerine asla başka birini seçmeyeceksin Draven. Kendin o duruma düşmemişken beni yargılayamazsın."

Başımı sallayarak ona bakıyorum, Aurelia ve Jericho'nun tüm bu alışverişi izlediğinin farkındayım ve artık umurumda olmadığını görüyorum. İnsanların saçmalıklarına katlanma yeteneğimi gerçekten kaybettim. İçimde bir şeyler koptu ve bir daha asla bir araya gelmeyecek.

"Asla böyle bir karar vermek zorunda kalmayacağım çünkü Bonded'ım ya da çocuğum arasında bir seçim yapmama asla izin vermeyeceğim. Bunun yerine diğer her şeyi feda edeceğim. Bunu asla ama asla çocuklarıma yapmayacağım ve Bağlı'mın da aynı şekilde hissettiğini zaten biliyorum çünkü o iyi bir insan... En iyisi. Kendimi asla onların önüne koymayacağım. Tek kanıtladığın zayıf karakterin. Umarım burada çürürsün, ama eğer dışarı çıkarsan benden çok uzak durman gerektiğini bil, çünkü bu benim isteğim değildi. Seni gördükleri anda gölgelerimin seni tüketmesine izin vereceğim."

Jericho'nun gözlerindeki meydan okumayı, onu Bonded'ından ayıran duvara yaslanışını görmezden gelerek koridora geri dönüyorum.

Hepsinden nefret ediyorum.

Bazen keşke tüm bu alanı benzinle doldursak ve bir kibrit yaksak da her şey bitse diyorum. Bazı şeyler o kadar kolay değil.

Tanrı-bağı'nı küçük masada otururken buluyorum, avuçlarını tahtaya dayamış beni izliyor. Benimle konuşmaya çalışmıyor ya da az önce izlediği küçük gösteri hakkında yorum yapmıyor. Sonunda iç çekerek Crux'a uzanıp ihtiyacım olan bilgi karşılığında ona bedenimi sunana kadar öylece bakıyor.

CRUX

Gemimi devralırken karşımdaki koltukta oturan TANRI-BOND ÇOK SAĞLIKLI GÖRÜNÜYOR. Ebediyetim için oluşturduğu tehdit göz önüne alındığında, burada çok iyi beslenmiş, çok iyi bakılmış, çok şımartılmış görünüyor.

Bu şikâyeti gemimde dile getiriyorum, ancak bana 'Cenevre Sözleşmesi' ve 'savaş eylemleri' ve 'beklentilerin iyi bir temelini oluşturmak' ve 'bizi düşmanımızdan farklı kılmak' gibi insan halkının önemsiz bahanelerini veriyor.

Bunların hiçbiri umurumda değil.

Özellikle de bize zarar vermek isteyenlerin kötü muamelesi umurumda değil. Ölümü hak ediyorlar, kana bulanmış ve kanlı. Ebediyetim ruhlarını yemeden ve onları bizim için bir yaşam kaynağından, gücümüzü ve bu dünyadaki hakimiyetimizi artıracak bir şeyden başka bir şeye dönüştürmeden önce acı ve işkenceyi hak ediyorlar.

Elimizdeki en kötü şeyi hak ediyorlar.

"Daha uzun süredir burada olduğunu sanıyordum? Henüz nasıl hissettiğini ya da robot doğanı saklamakta pek iyi değilsin."

Başımı ona doğru eğiyorum. "Beni tartışmak için burada değiliz. Sende istediğim bilgi var. Ya bana kan ve acı olmadan verirsin ya da bunu benim için çok eğlenceli, senin için çok tatsız bir hale getirebiliriz."

Bir an bana bakıyor, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Neden sen ve Corvuslar hep aynı görünüyorsunuz? Neden hep aynı ailede doğuyorsunuz, geri kalanımız için dokunulmazsınız? Draven soyu nesiller boyunca hepinizi korudu. Diğerleri gelmenizi engellemeye çalıştığında bile, siz yine de bir yolunu buldunuz."

Bağlanmış Grupların manipüle edilmesinin, Üstün Yeteneklilerin kendileri için doğru olmayan insanlarla eşleştirilmesinin arkasında bisiklete binmemizi engellemek için onlar vardı.

Tek yaptığı bizi daha güçlü yapmaktı.

Şu anda içine doğduğumuz gemiler daha önce hiç olmadıkları kadar güçlüler. Gölge yaratıkları gemime getirdim ama artık cephaneliğimizdeki tek silah onlar değil. Corvus'un içinde gizlenen daha da fazla yetenek olduğunu biliyorum. Kardeşimin gemisini bu kadar çabuk nasıl ele geçirdiğini bilmiyorum ama hiç savaşmadan hepsine erişimi var.

İşin aslı şu ki, bedenim görevi devralmamı istemiyor, bu yüzden henüz Üstün Yeteneklilerin bu zamanda yaptığı gibi davranmayı öğrenemedim. Onları taklit etme fırsatım olmadı. Bunun yerine, elimde zamanın uzun ve değişken kumlarından başka bir şey yok, umutsuzca bunun son olmasını uman yaşlı ve yorgun bir ruhum var. Burada son kez bulunacağımı. Bu, hepimiz bir sonraki adımda birlikte dinlenmeye gitmeden önce Ebedimle geçireceğim tek mükemmel ömür olacak, sonunda bisiklet sürmeyi bitireceğiz.

"Sorularıma cevap verecek misin, vermeyecek misin?"

Önümdeki tanrı-bağlı iç çekip başını sallıyor ve nefesinin altından mırıldanıyor: "Daha hiç sormadın bile. Nasıl arkadaş edinileceğini biliyor musun, yoksa bu yaşamda da senin için çok mu zor?"

"Arkadaşa ihtiyacım yok. Bir Bağlanmış Grubum ve Ebediyetim var. İhtiyacım olan tek şey bu. Bana hangi tanrıların uyanık olduğunu, hangi tanrıların burada olduğunu söyle. Kimin çoktan uyandığını ve öldüğünü söyle. Bu yaşamda bildiğin her şeyi anlat bana."

Tekrar iç geçiriyor, elini masaya uzatıyor ve sanki arkalarında yüzlerce hikâye varmış gibi, bu kez bu dünyada gemisiyle birlikte yaşadığı koca bir hayat varmış gibi yara izlerine bakıyor.

Hiçbiri umurumda değil.

"Uyandığımda altı kişiydik. Şimdi sadece dört kişiyiz."

Gözlerim kısılıyor. "Kendin de dahil."

Başını sallıyor. "Benim Bağlı'mı öldürdüler ve senin grubun da bir başkasını ortadan kaldırdı. Başından beri sizi arıyorlardı. Geri döneceğinizi biliyorlardı ama hiçbiri hep birlikte geleceğinizi tahmin etmemişti. Bir hata yaptılar."

Tabii ki öyle yaptılar ama onları suçlayamam.

Draconis'in bir yüz yıl kadar daha uyanması beklenmiyordu, onun döngüsü diğerlerininkinden çok daha uzun sürdü. İlk etapta uyanmış olması bile başlı başına bir mucize.

"Bu yüzden Ebedi'yi aldılar ve onu sadece öldürmediler. İşleri ne kadar ileri götürebileceklerini, onu ne yapmaya zorlayabileceklerini görmek istediler. Onlar doymadan önce geri kalanınızın onu bulacağını gerçekten düşünmediler."

Etrafımdaki oda karanlığa gömülüyor, gölgeler o kadar ani ve tamamen ikimizin etrafında oluşuyor ki, tanrı bağı onların içinde boğuluyor. Siyah duman onun etrafında kıvrılıyor, onu boğuyor, etrafında mükemmel geceden başka bir şey kalmayana kadar her şeyi yutuyor, bütünlüğü içinde dehşet verici bir karanlık.

"Hangisi? Hangisi onu aldı ve ona bunu yaptı? Hepsi ölüm için işaretlendi, ama hangisinin olduğunu bilmem gerek."

Sözcükler ağzından çıkarken gürültülü bir ses çıkarıyor. "Acı. Acı her zaman elebaşı olmuştur. Her zaman ipleri elinde tuttu ve yapabileceği her şeyi yaptı. Sadece acıyı kullanmıyor. Acının ta kendisidir. Hepimizin acı çekmesinden başka bir şey umurunda değil. Bağlanmasını istemiyor. Her şeyin yanmasını istiyor, tekrar ve tekrar ve tekrar. Geri kalanımız bütünlüğü ararken, o yıkımdan başka bir şey istemiyor. Son döngüde kendi Bağlanmışını öldürdü ve eğer Bağlanmışı bu yaşamda tekrar geri gelirse, eminim aynısını yapacaktır. Hiçbir şey istemiyor. Böyle bir delilikle hızla başa çıkılmalı, yoksa hepimizi yutacak."

Gemim de aynı fikirde, tüm bunları bitirmek için can atıyor.

"Bana bunu nasıl yaptığını anlat," diyor tanrı-bağlı, gölgeler sızarken, bedenime geri süzülürken yavaşça kuruyor.

Yaprak gibi titriyor, dişleri birbirine çarpıyor. Bu durumda bile, gerçekten ihtiyacı olan şey için bana yalvarıyor. "Nasıl hep birlikte uyandınız? Ebedi'yi nasıl güvende tuttunuz? Nasıl mı? Ben sadece Bağlı'mı istiyorum. Sadece sahip olduğun şeyi istiyorum."

Başımı yavaşça sallıyorum. "Benim sahip olduklarıma asla sahip olamayacaksın. Diğerleriyle işimiz bittiğinde Ebedi seni öldürecek ve seni de tüketecek. Bir daha asla döngü yapamayacaksın."

Ayrılmak için ayağa kalkıyorum ve o da benimle birlikte ayağa kalkıyor, elleri yanlarından fırlıyor. Kendi hücrelerinden izleyen Üstün Yeteneklilerden biri onu görünce irkiliyor. "Sana yardım etmeye çalışıyorum! Beni öldürmenin bir faydası yok."

"Kendin söyledin... Yorgunsun. Bu işin bitmesini istiyorsun. Bunun olmasını sağlayacağız. Bu sefer kalıcı olmasını sağlayacağız. Bize teşekkür etmelisin. Tanrıların bu dünyada savaşma zamanı sona erdi. Ebediyetim için barıştan başka bir şey olmayacak."

Tekrar bağırıyor, hayatı için yalvarmak, beni durdurmak ve daha yüzlerce şey için dikkatimi çekmeye çalışıyor, ama hücreden çıkarken aracımın kontrolünü bırakıyorum, planladığım gibi zihnindeki karanlık girintilere geri dönüyorum.

Ebedi'ye daha iyi bir hayat vermek için her şeyle başa çıkmayı planlıyorum. Hak ettiği, neşe ve zevkten başka bir şey bilmediği, her ikisinin de hak ettiği bir hayat.

Ebedi ve içinde yaşadığı mükemmel kap. İkisi de benim.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Oli

Elbisemin yumuşak, lüks kumaşı sanki iğrenç derecede kalitesiz bir kumaştan yapılmış gibi kaşınıyor, ancak bunu benim için North'un seçtiğinin çok farkındayım, bu yüzden kaşmir veya zanaatkârlar tarafından el yapımı başka bir lüks elyaf olma ihtimali var. Yine de bunun bir önemi yok çünkü bana kalırsa dikenli telden yapılmış.

Sage maşayı saçımdan kaldırırken, "Telaşlanmayı bırak," diye mırıldanıyor ve ben de ona mahcup bir gülümseme atıyorum.

"Elimde değil. Bundan nefret ediyorum. Hasta olduğumuzu falan söyleyemez miyiz? Eminim Felix bize bir doktor raporu yazabilir."

Bana sırıtıyor ve başını sevgiyle sallıyor. "Bonded'ımı böyle hain amaçlar için kullanmasına izin verilen tek kişi benim, Fallows. Sen ve Sawyer'ın sıraya girmeniz gerekiyor."

Sözleri karşısında derin bir hakarete uğramış gibi avuç içimi göğsüme bastırıyorum ve dramatik bir şekilde nefes alıyorum. "Ben de burada Kuzey Draven'ın gücünü ve prestijini seninle açıkça paylaşıyordum. Gelecekte bunu tekrar düşüneceğim, bu yüzden daha fazla binayı ateşe vermesen iyi olur."

Kıkırdıyor ve saçımdan bir parça daha koparıp saç maşasının etrafına dikkatlice sarıyor.

Saçımı kıvırmaktan ya da ona herhangi bir şekilde dokunmaktan nefret ediyorum, özellikle de daha da parlaklaştığından beri. North hepimizi kasaba toplantısına çağırdığını bildirdiğinde, birleşik ve kendinden emin bir cephe göstermek için hepimizin en iyi kıyafetlerimizle ve en iyi tavırlarımızla gelmemiz gerektiğini açıkça belirtmişti.

Nox ile günlerce bu konuda tartışmıştı.

Nox, bu tür şeyler hakkındaki görüşünü gerçekten ortaya koymak için bir çöp torbası ve gölge yaratıklardan yapılmış bir pelerinden başka bir şey giymeden ortaya çıkarsa şaşırmam. Hepsinden şiddetle nefret ediyor ve Kuzey'in bizim adımıza onlarla uğraşacak olmasından nefret ediyor.

Bunların hepsi umurumda değil.

Bana korku ve nefret karışımı bir duyguyla bakan gözlerini düşünmek bile içimi burkuyor ama bunun benim suçum olmadığını biliyorum. Ben böyle doğdum ve en azından Yeteneğimle iyi bir şey yapıyorum.

"Hâlâ Kuzey'in yaptıklarıyla ilgili bir kararname yayınlaması ve insanların kralların eskiden yaptığı gibi bununla başa çıkmasına izin vermesi gerektiğini düşünüyorum. Şu anda onlar için ayaklarına kapanmamız bana hiç mantıklı gelmiyor," diyor Sawyer odaya girip Aro'nun onu giymeye zorladığı gömleğinin düğmelerini iliklerken.

İsyan etmek için eski bir grup tişörtü ve eşofmanla gelmeye niyetliydi ama Bonded'ı onu parmağında oynatıyordu. Onun tek bir sözüyle en iyi Pazar kıyafetini giymek için çabaladı.

Ona gözlerimi deviriyorum. "Toplumun, onları bir savaştaki piyonlardan başka bir şey olarak görmeyen acımasız diktatörler olduğumuzu düşünmemesini sağlamaya çalışıyoruz. Kararnameler göndermenin bizi geriye götüreceğinden oldukça eminim."

Sırıtarak omuz silkiyor, aynaya bakabilmek ve saçlarıyla uğraşabilmek için başını eğiyor. "Kuzey buranın sahibi. Bunu ben biliyorum, sen biliyorsun, herkes biliyor. Ve

olmak için

Dürüst olmak gerekirse, bana kendisinin dev bir heykelini inşa ettiğini ve dibine oturması için bir taht koyduğunu söyleyebilir ve ben yine de her gün onun çizmelerini yalarım. Bunun alternatifi dünyaya geri dönmek ve Direniş'le ve şimdi de tanrı-bağlarıyla tek başıma yüzleşebileceğimi ummak. Başka yolu yok. O insanların Bağlı'ma ve ailesine ne yaptığını çok iyi biliyorum. Gray'in ailesine ne yaptıklarını biliyorum. Sana ne yaptıklarını biliyorum. Bu benim için yeterli. Burada kız kardeşim ve Bağlı Grubumla kalmaktan ve Kuzey Draven gibi insanlar sayesinde güvende olduğumuzu bilmekten çok mutluyum. Kötü bir pislik olduğu ortaya çıksa bile, benim için buna değer."

Bağlarım Sawyer'ın North'a şeytani bir pislik demesinden hoşlanmıyor ama söylediklerini takdir edebiliyorum.

Kelimelerle her zaman özel bir ilişkisi olmuştur.

Banyo kapısı vuruldu ve ardından Gray'in sesi duyuldu, "Üçünüzün de gerçekten acele etmesi gerekiyor. Bu gidişle geç kalacağız ve eminim ki North, Bonded'ı zamanında orada olmazsa küplere binecek."

Sage yüzünü buruşturup bana bakıyor ve son bir kez saçımla uğraştıktan sonra işinin bittiğini söylüyor.

"Haksız değil, biliyorsun. Geç kalırsan North gerçekten çıldırır ve bunun benim hatam olmasını istemem," diye mırıldanıyor, ben de omuz silkiyorum.

"Kankam olmanın avantajları. North'u sana karşı duyabileceği herhangi bir öfkeden kesinlikle uzak tutacağım."

Bana gözlerini deviriyor ve son bir kez saçlarımı zıplatıyor, sonuçlara gülümsüyor ama ben önümdeki ayna dışında her yere bakıyorum. Görmeme gerek yok. Eğer o mükemmel olduğunu söylüyorsa, benim için yeterince iyi demektir.

Ayaklarımı North'un elbiseyle birlikte bıraktığı küçük topuklu ayakkabıların içine sokuyorum ve rahat edene kadar arkalarıyla uğraşıyorum, elbiseyi tekrar elime alıp rahat etmeye çalışırken nefesimin altında inliyorum. Sade ve siyah, gösterişli olmadan zarif ve köprücük

kemiğimden dizime kadar beni örtüyor olsa da, yine de çok

göz alıcı bir kesim. Bu tam da North Draven'ın benim için seçmesini bekleyeceğim türden bir elbise. Bonded'ını kimseyle, hatta Bonded Grubu'nun geri kalanıyla bile paylaşmadan güzel olduğumu düşündüğünü gösteren yeterince ipucu veriyor.

Bunu Sage'e söylediğimde kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Bu tam da herhangi bir Bonded erkeğine benziyor, Oli."

Kapıyı açtığımızda Gray ve Aro'nun Sawyer'ı beklediğini görüyoruz, ikisi de kollarını kavuşturmuş, sanki söyleneni yapmayı reddeden huysuz bir köpek yavrusuymuş gibi onu süzüyorlar.

İnanılmaz derecede komik; başını eğip şımarık davranışı için özür mırıldandığında daha da komik.

"Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim," diye mırıldanıyor Sage bana ve ben de onunla birlikte kıkırdıyorum, Aro'nun yanından geçerken ona hızlıca sarılıyorum.

Sadece Sawyer'ın hazırlandığından ve uygun kıyafetleri giydiğinden emin olduktan sonra küçük kardeşinin peşinden koşturmaya başlıyor. Lahn'ın elbise pantolonu ve güzel bir gömlek giymeye hiç niyeti yok. Wick'in birkaç nazik söz ve eve döndüklerinde birkaç tur Mario Kart oynama vaadinden başka bir şey yapmadan çocuğu yavaşlamaya ve giyinmeye ikna etmesi beni şaşırttı.

Çocuğa karşı inanılmaz nazik ve sabırlı, Aro'ya yardımcı oluyor ve çocuğu giydirmek için bir ekip olarak çalışırken ona çok saygılı davranıyor. Sage'e dönmeden önce bir an için biraz şok olmuş bir şekilde izliyorum ve en iyi arkadaşımın en yeni Bağlı'sına gerçek kalp gözleriyle baktığını görüyorum.

Gülümsememi bastırıyorum ve beni fark ettiğinde omzuyla beni dürtüyor. "Elimde değil. Ona Bağlı Grubumuzda bir yer bulma konusunda o kadar endişeliydim ki, kendi başına bir yer bulabileceği aklıma bile gelmedi."

"Çözdü mü? Anladı yani," diyorum sessizce ve o da başını sallıyor.

"Buralarda işler hala oldukça zor. Lahn birkaç gece önce Direniş hakkında bir kabus gördü. Çığlık atıyordu ve hepimiz panik içinde uyandık. Aro onu sakinleştiremedi ve Wick de hemen yardımına koştu. Gecenin büyük bir bölümünde onunla oturdu ve Lahn yeterince sakinleştiğinde Felix'in onu kontrol etmesine yardımcı oldu. Bir saniye bile tereddüt etmedi ve bu bana ve Bağlanmış Grubun geri kalanına onun gerçekten iyi bir insan olduğunu kanıtladı. Bu sadece hepimiz için büyük bir alışma süreci."

Ben de bunlardan birkaçını yaşadım, bu yüzden yardım edemiyorum ama başımı sallayarak karşılık veriyorum, ikimiz de küçük çocuğun Wick'in etrafında parmak uçlarında dans etmesini, yüksek skorlar ve oyunlardan birinde kazanmak istediği arabanın rengi hakkında sohbet etmesini izlerken kolumu onunkine doluyorum.

Wick ona gülümsüyor, kibarca sohbet ediyor ve kız kardeşinin ihtiyacı olan şeyleri ona işaret ediyor, ayakkabılarını ve çoraplarını giyiyor ve küçük çocuğu kasaba toplantısına götürmek için temel bakım işlerini bitiriyor.

Gray ve Sawyer'ın Wick'e bakışlarındaki fark gece ile gündüz gibi. Buraya son geldiğimizde, ona karşı alay ve iğnelemeden başka bir şey yoktu, ama şimdi etraflarında minnettar bir hava var, kardeşiyle birlikte Bağlı'larına yardım ederken nezaket ve saygı var. Sage'in sonunda bir mola verebileceği için minnettarım.

Birlikte ATV'lere doğru yola çıktık, Atlas ve Gabe hepimizi kapıda bekliyordu. İkisi de saçımı yaptırırken beni yalnız bıraktıkları için mutluydular, özellikle de bu deneyimden ne kadar nefret ettiğimi bildikleri için. Beni gördüklerinde sırıtışımı onlardan saklamak için başımı eğiyorum.

Bu kadar basit bir elbisenin ikisini de böyle ateşleyeceğini kim düşünebilirdi?

Sawyer, "Kendinize çeki düzen vermezseniz tüm kasaba sizi gözleriyle görecek," diye homurdanıyor.

Küçük çocuğu ATV'lerden birine yönlendirirken sözlerine çok dikkat ediyor.

Sawyer'ın küçük kulakların yanında sinsice nasıl edepsiz imalarda bulunacağını bulacağına güvenin. Aro ona sadece başını sallıyor, Lahn'ın kemerini bağlıyor ve ona çok sevdiği küçük el konsollarından birini uzatıyor.

"Sadece oraya varana ve toplantı başlayana kadar ve sadece hazırlanırken çok iyi bir iş çıkardığınız için, o zaman kapalı ve Bay Draven'ın konuşmasını dinlerken sessiz ve saygılı olmalısınız, tamam mı? Toplumumuz için çok şey yapıyor. Bizi güvende tutan bu kasabanın iyi bir üyesi olmanız gerekiyor."

Lahn onu dikkatle dinliyor ve sonra başını sallayarak oyunu ondan alıyor ve başka bir şey söylemeden açıyor. Bana her zaman çok iyi ve terbiyeli görünür ama Sage'den duyduğuma göre kesinlikle bir ruhu varmış ve kız kardeşini geceleri çok uyutmayan bir travması varmış.

Küçük kardeşini büyütmenin ne kadar zor bir yük olduğunu hayal bile edemiyorum. Bunu böylesine özveri, sevgi ve saygıyla yapması hem kendisi hem de Bağlı Grubu için büyük bir övgüdür. Tek umudum, küçük çocuğu biraz daha tanıyabilmemiz ve Sığınak'ta arkadaş edinmesine yardımcı olabilmemiz için dünyada işlerin yakında yoluna girmesi.

Şu anda işlerin gidişatına bakılırsa Aro, Bağlanmış Gruplarımıza bu kadar yakın olduğu için hedef alınması ihtimaline karşı onu okula göndermek bile istemiyor. Sage bunun bizimki kadar kendi Bağlı Grubuyla da ilgili olduğuna dikkat çekene kadar bu konuda küçük de olsa bir suçluluk hissettim.

Kieran ve Felix'in yanı sıra güvenlik işi sayesinde Sawyer da önemli oyunculardır.

Her şey benimle ve boş gözlerimle ilgili değil.

Bu çok ihtiyacım olan sessiz bir gerçeklik dozuydu. Yemekhaneye yaklaştığımızda, yeterince büyük olan tek yapı

Herkes ayağa kalkarsa, Sığınak'ın tüm nüfusunu barındırmaya yetecek kadar. Bunu kendime tekrar hatırlatıyorum.

Her şey benimle ilgili değil.

Ama bu toplantı öyle olabilir.

Bu duruma ne kadar hazırlıklı olduğumuzun bir önemi yok. Her zaman hıçkırıklar olur, bunlardan ilki Nox'un herkesin nerede duracağı konusunda tamamen erimesi. Burada tam olarak neler olduğunu anlayana kadar Atlas'ı ne kadar kızdırdığını görebiliyorum.

Nox elbette o konuşurken birinin Kuzey'e saldırmaya çalışacağından endişe ediyor. Bu aptalca bir fikir olurdu, ancak tanrı-bağlarını ve onların Sığınak duvarlarının güvenliği içinde bile işleri karıştırma yeteneklerini bildiğimiz için bu aynı zamanda çok gerçek bir olasılık.

Burada daha büyük hedefin ben olduğumu da biliyor.

Böylece Nox, kendisini kimin koruyacağı ve bu işi düzgün bir şekilde yapacağına gerçekten güvendiği tek kişi arasında ikilemde kalır. Sanırım Draven kardeşlerin toplantıyı iptal etme konusundaki kavgalarını izlemek zorunda kalacağız, ancak o zaman küçük bir mucizeye tanık olacağım.

"Ben North'un yanında duracağım. Yeteneğimi tüm zaman boyunca onun üzerine yansıtabilirim ve eğer hepiniz yeterince yakın durursanız, Oli'nin üzerine de yansıtabilirim, bu şekilde onun yanında durabilirsiniz ama Kuzey'in yanı sıra Bağlanmışlarımızı da koruduğumu bilin," diyor Atlas çok kararlı ve kendinden emin bir sesle.

Nox'un beynindeki çarkların dönüşünü izliyorum. Ona hemen cevap vermiyor ama bu saygısızca bir şey de değil, bu durumun onun için yeterince güvenli olup olmadığını anlamaya çalışıyor. Kardeşinin yeterince korunup korunmayacağını düşünüyor. North'un olaya dahil olmamak için kendini fiziksel olarak dizginlemek zorunda kaldığını söyleyebilirim, ancak sonunda bunu bir süreliğine Nox'a

bırakıyoruz,

Bana dönüyor, Mephis, Procel ve Rahab belirirken vücudundan üç gölge düşüyor.

"Tam burada yanımda dur, Oleander," diyor, işaret ederek. Ses tonunun kısalığına aldırmadan dediğini yapıyorum.

Atlas'ın ihtiyacı olan tek cevap bu, Kuzey'in yanına gidip ona başıyla selam veriyor. Gryphon diğer yanıma geçip Gabe'le sessizce konuşuyor ve kendilerini en iyi nerede konumlandıracaklarına karar veriyorlar. Eğer bir şey olursa, Draconis'in kontrolü ele geçirmesi durumunda Gabe'in ejderhaya dönüşmek için odaya ihtiyacı olacak.

Gryphon durduğu yerden iyi bir bakış açısına sahip, sadece herkesin nerede olduğunu görmek için zihniyle uzanmakla kalmıyor, aynı zamanda kalabalık içinde herhangi bir tutarsızlık olup olmadığını da kontrol edebiliyor.

Bugün Ruh-Bükme'ye ihtiyacımız olması ihtimaline karşı kendimi hazırlarken, ki böyle bir şey olmayacağını içtenlikle umuyorum, Nox'un parmakları bileğimi bir bilezik gibi sarıyor ve sanki ondan kaçmaya çalışacağımı düşünüyormuş gibi beni tutuyor. Ya da belki de karşıma çıkabilecek herhangi bir tehlikeye doğru koşacağımı düşünüyor. Emin değilim ama oda etrafımızda dolmaya başlarken bile ondan uzaklaşmaya ya da hareket etmeye çalışmıyorum.

Hepsinin gözlerinin üzerimde olmasından nefret ediyorum.

Bu şekilde ilgi odağı olmaktan hiçbir zaman hoşlanmadım ve alaycı doğam durumdan uzaklaşmak için devreye girmek istiyor. Ne yazık ki, North'a en iyi şekilde davranacağıma söz verdim.

Şimdi pişman olduğum bir şey.

Sage'in Bağlı Grubu, Kieran'ın odayı izlediği kadar Bağlılarını da izleyebileceği ön tarafta bizimle birlikte durmaya geliyor ve Sawyer'ın Bağlı Grubu da kısa bir süre sonra aileleri gelene kadar dışarıda bekledikten sonra içeri giriyor. Benson'lar çocuklarına yakın duruyor, iyi giyimli ve kendinden emin görünüyorlar ve bize de destek veriyorlar. Vivian, Unser ve Adella bize katılırken kendi çocuklarına çobanlık yapıyorlar.

North toplantı çağrısı yaptığında çok hesaplı bir risk almıştı ve o ve diğerleri, ne kadar sürerse sürsün hepimizin tek bir noktada olacağını bilerek güvenliğin yerinde olduğundan emin olmak için oldukça fazla zaman harcadılar.

Bu konuda o kadar endişeli hissetmiyorum.

Yeteneğim tüm binayı bir ağ gibi sarmışken ve Gryphon'un da aynı şeyi yaptığını, ikimizin de gözlerinin gücümüzü kullanırken simsiyah parladığını bilirken olmaz. Bunun buradaki bazı insanları rahatsız ettiğinden eminim ama hepimizin güvende olduğundan emin olmayı tercih ederim.

Nox'un parmakları bileğimi sıkıca kavrıyor ve ona b a k ı y o r u m , ama gözleri odanın sonuna sabitlenmiş, daha fazla insan alanı dolduruyor.

Ne oldu? Ona gönderiyorum ve bana cevap verirken tepki vermiyor.

Yeni gelenlerden bazılarını Draven'dan tanıyorum. Onlardan hoşlanmıyorum ve North beni uyarmalıydı.

Başımı sallıyorum ve parmaklarımı esnetiyorum ama bu durumu düzeltmek için yapabileceğim hiçbir şey yok, kardeşlerin kendi aralarında halletmeleri gereken bir şey. Bunun yerine, tüm kasaba bizi izlerken, sevgili Bağlanmış Grubum tarafından çevrelenmiş boş gözlerimle orada duruyorum. North'un benim için seçtiği güzel elbisenin içinde sırtım dik, beyaz, hayalet saçlarım mükemmel bir şekilde kıvrılmış, makyajım yapılmış, topuklu ayakkabılarım giymiş ve kırmızı dudaklarım kılık değiştirmiş bir canavar değilmişim gibi gülümsüyor.

Orada duruyorum ve hepsinin bana inanmasını umuyorum, çünkü bu doğru.

Sonra North toplantıyı başlatıyor, bir eliyle kravatını ve düğmeli ceketini düzeltirken mikrofona doğru dikkatlice adım atıyor. Atlas, Bağlanmış Grubumuzun güvende olduğundan emin olmak için Yeteneğini çağırırken kendi boş gözleriyle yol boyunca onu gölgeliyor.

"Bu gece bize katıldığınız için teşekkür ederim. Bunun beklenmedik bir şey olduğunu biliyorum, ancak son birkaç gündür Mabet'te yapmamız gereken pek çok değişiklik

oldu.

tartışabiliriz. Tüm bunları sizinle birlikte gözden geçirmekten ve sizi güncel tutmaktan mutluluk duyarım. Lütfen tüm sorularınızı sonuna kadar saklayın."

Tüm kasaba ile yapılan toplantı beklediğimiz gibi geçiyor.

Odanın yarısı North'un buranın kontrolünü bırakmak isteyeceğine inanamıyor ve diğer yarısı da sanki bir cankurtaran salı olmadan denize atılıyorlarmış gibi hissediyor, ancak durumun böyle olmadığına dair onları rahatlatmak için elimizden geleni yapıyoruz.

"Konsey devam edemez. Bu modası geçmiş bir kontrol şekli ve toplum olarak bunu geride bıraktık. Herkesin Hediyelerini Üst Kademe ve Alt Kademe olarak sıralamak elitizmin bir göstergesidir ve sadece iktidardakilere hizmet eder," diyor North ve ben grubun önünden gelen hoşnutsuz seslerin dalgalanmasını duyuyorum.

Hızlıca onlara bakıyorum, boş gözlerimin her birinin üzerindeki unutulmaz görüntüsünü homurdanmaları için caydırıcı olarak kullanıyorum ve bu hızla işe yarıyor.

Artık feshedilmiş olan konseyin üyelerinin kabaca yutkunduklarını ve rahatsız bir şekilde ayaklarının üzerinde kaydıklarını görüyorum. Artık besin zincirinin tepesinde olmadıkları için ne kadar mutsuz olsalar da, statülerini geri almak için beni karşılarına almaya istekli değiller.

"Burası Direnişçiler için bir üreme alanı oldu ve bunu hepimiz biliyoruz. Etrafınıza bir bakın. Burada, Sığınak'ta konseyden sadece dört aile var, sadece dört aile inceleme sürecinden geçebildi. Bu kabul edilemez. Bu şekilde devam edemeyiz. Bunu zaten biliyoruz; sadece bir deli aynı şeyi tekrar tekrar denemeye devam eder ve farklı bir sonuç bekler."

Bağlılığımın verdiği hazzı göğsümde hissediyorum ve yüzümdeki gülümsemeyi belli etmemeye dikkat ediyorum. Bizler o 'deli adamlar'dık elbette. Bağlar tekrar tekrar yaşamayı seçti, ta ki bu sefer, sonunda hepimiz birlikte yaşayana kadar, ama Kuzey'in şu anda işleri ifade etme şekli konusunda telaşlanmaya gerek yok.

Onu ve kararlarını desteklediğimizi göstermek, işleri daha iyi hale getirmeye çalışırken arkadaşlarımızla birlikte birleşik bir Bağlanmış Grup olduğumuzu göstermek için buradayız.

Birisi "Bunun gerçekten bir demokrasi olarak işleyeceğini düşünüyor musunuz?" diye sesleniyor. North, soruların kendisi bitirene kadar ertelenmesini istemiş olsa da cevap vermekten mutluluk duyuyor.

"Bence tam da ihtiyacımız olan şey bu. Bence her türlü yetişme tarzı ve deneyimden gelen farklı Bağlanmış Grupların üyelerine söz hakkı verilmelidir. O zaman bir araya gelerek sadece gücü elinde tutanlara değil, hepimize hizmet edecek kararlar alabiliriz."

"Senin için söylemesi kolay Draven," diye sesleniyor başka biri ve ben tam olarak kim olduğunu anlamak için attığım ağı biraz çekiştiriyorum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, meclis üyelerinden birinin aile üyesiydi; bir gün babasının şu anda oturduğu koltuğa oturmayı uman bir oğul. North çocuğa hitap ederken hissettiğimden çok daha nazik.

"Yıllar boyunca konseyin her üyesine ve bu kasabaya gelen her kişiye, bazı konulardaki duruşumu sorgulayabileceklerini çok açık bir şekilde ifade ettim, ancak böyle bir konuda dürüstlüğümü sorgulamanın tek bir cevabı var. Bana tüm kaynaklarınızı, servetinizi, ayrıcalığınızı, doğuştan size verilen ve sadece kendiniz için çalışmadığınız şeyleri nereye aktardığınızı gösterin; bana bunları herhangi bir ödeme veya beklenti olmaksızın tamamen toplumunuz için bir şeye aktardığınızı gösterin. O zaman bu tür konularda benimle konuşabilirsiniz. Ben bu şehri toplumum için inşa ettim. Bu kasabayı ben besledim. Ben sağladım

kamu hizmetleri ve malzemeler ve bunların hepsini karşılığında tek bir şey bile istemeden yaptım. Bunu babamın parasıyla, büyükbabamın parasıyla ve büyük büyükbabamın parasıyla yaptım. Bunu bana doğuştan ve kan bağıyla verilen meclis koltuğuyla yaptım. Bunu bir 'teşekkür' bile beklemeden yaptım ki bu iyi bir şey, çünkü çoğu insan bana hiçbir şey için teşekkür etmeyi düşünmedi."

Nefes alıyor ve bir an için bana bakıyor, sonra tekrar yukarı bakıyor, devam etmeden önce kendi duygularını bir kenara bırakıyor. "Babam bu kasabayı amcamla birlikte k u r d u . Kontrol edemediği bir anlık aşırı öfke ve duyguları yüzünden hepinizin çok korktuğu babam. Her biriniz, hayatının en iyi anı olmayan tek bir anı için onu kötülediniz. Şimdi hepinize bir şeyi çok açık bir şekilde ifade etmeme izin verin; annem o ölümü hak etti."

Tüm oda sessizliğe gömülür.

Kimseye bakmayı ya da North'un söyledikleri hakkında ne hissettiğimi belli edecek bir yüz ifadesi takınmayı reddediyorum. Nox'un parmakları bileğimin etrafında soğuk ama bu itiraf onu şaşırtmıyor.

Kuzey onu bunun olacağı konusunda uyarmış olmalı.

"Bu konu hakkında daha fazla konuşmayacağım. Bu konuda dedikodu yapılmasına da müsaade etmeyeceğim. Annem öylesine haddini aştı ki, onun ölümüne karşı hiçbir şey hissetmiyorum ama kendi hayatı pahasına da olsa doğru olanı yaptığı için babama minnettarım. Bir babanın gerçek bir sevgi eylemi nedeniyle soyadıma duyulan nefret ve güvensizliğin yükünü çektim ve bunu yaptım çünkü bu başka kimseyi ilgilendirmez. Babam vicdanı rahat bir şekilde öldü ve ben de her zaman onun mirasına layık olmaya çalıştım. Konseyin feshedilmesi ve yeni bir konseyin kurulması da bunu sağlıyor."

Kimse konuşmaya cesaret edemiyor, kimse kıpırdamıyor ve bu odadaki hiç kimse North Draven'ın dürüstlüğünü ya da doğruluğunu bir daha sorgulamaya cesaret edemiyor.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Oli

HAYAT HEPİMİZ İÇİN TUHAF, YENİ BİR NORMALE GİRİYOR.

Gabe ve Atlas günlerini evlerin inşasına yardım ederek ve okulun yapılmakta olan yeni eklentileri üzerinde çalışarak geçirmektedir. North ve Nox ise yeni konsey için bir seçim düzenlemekle meşguller. Böyle bir şeyi ayarlamanın lojistiğini ve Üst Katman ailelerinin oylama sürecini yozlaştırmaya çalışmamasını sağlamak için kaynaklarını en iyi şekilde nasıl kullanabileceklerini gözden geçiriyorlar. Bence buna kalkışmaları son derece cesurca olur. Bunu yüksek sesle söylediğimde herkes bana ya aptalmışım ya da safmışım gibi bakıyor.

"İktidardaki adamlar her zaman iktidarda kalmayı seçerler, Bonded. Bunu unutmamalısın," diyor North yemek masasında viskisini yudumlarken, yemek yerken bile sayfalarca bilgi hala önünde yayılıyor.

Ben de ona nazlı nazlı gülümsüyorum. "Buna ihtiyacım yok. Bunun için bir Bağlanmış Grubum var. Etrafta dans edebiliyorum ve her zaman herkes için en iyisini düşünüyorum. Harika değil mi?"

Gryphon benimle alay ediyor ve tabağımdaki ekmeklerden birini alıyor, North'un ona fırlattığı hançerleri görmezden geliyor ama bana bir kaşık patates verene kadar kirpiklerimi kırpıştırıyorum

karşılığında. Onları bu kadar sevmeyi beklemiyordum, ancak şef her zaman herhangi bir günde tam olarak hangi karbonhidrata ihtiyacım olduğunu bulma konusunda delicesine yetenekli olmuştur.

"Sen hiçbir zaman kimse için en iyisini düşünmezsin, Bonded'ın için bile, o yüzden bu saçmalığı burada deneme Oli." Ona doğru bir bezelye tanesi fırlatıyorum ama pek de haksız sayılmaz.

Gryphon günlerini Taktik Eğitim Merkezi'nde geçiriyor ve bir sonraki çatışmamız ortaya çıkmadan önce onları olabildiğince eğitmek için yeni acemilerle birlikte çalışıyor. Tekrar saldırıya uğramamızın haftalar değil, sadece günler meselesi olduğuna dair hiçbirimizin aklında şüphe yok. Direniş hiç ara vermeden her zaman ellerinden gelen her şeyi üzerimize atmaya çalıştı ve ölüm haberleri şimdiden ortalığı sakinleştirdi. Sanki fırtına öncesi sessizliği yaşıyormuşuz gibi hissediyorum.

Günlerimi üç grup arasında gidip gelerek, yardım etmeye çalışarak ama çoğunlukla hepsinin dikkatini dağıtarak geçiriyorum. Çoğu zaman kendimi bir yerlerde sert bir yüzeye bastırılmış halde buluyorum. Bağlarım benim için ne kadar doyumsuzsa, onlar da benim için o kadar doyumsuz. Ayrıca onların varlığından itiraf etmek istediğimden biraz daha fazla keyif alıyor olabilirim ki bu da çok fazla.

Gryphon'la diğerlerinden daha fazla zaman geçiriyorum ama bu bir iltimas değil. Babasını yeni kaybettiğinin çok iyi farkındayım. Arasının açık olduğu annesi hâlâ Tac Eğitim Merkezi'nin altındaki hücrelerde oturuyor. Tam olarak bir mahkum değil ama Sığınak sokaklarında yürüyecek kadar da güvenilir değil.

Dışarıda olmasında bir sakınca görmediğim konusunda hepsini rahatlatmaya çalıştım. Bana zarar vermeye kalkışacağını sanmıyorum ve denese bile yapabileceğinden şüpheliyim ama sözleri Bağlanmışlarımın zihninde hâlâ çok net. Gryphon bu fikri kapatan ilk kişiydi.

Ancak onu Tac Eğitim Merkezi'nde ziyarete gittiğimde beni küçük ofisine kapattı.

Sonunda bunca zamandır içini kemiren şeyi ortaya çıkarır.

Beni önündeki masaya oturtuyor ve bir anlığına başını kucağıma koyuyor, saç bağını çıkardıktan sonra kafa derisini kaşırken parmaklarımın tadını çıkarıyor, çalışırken parmaklarımı içinden geçiriyor. Sadece onun için burada olmaya ve ona elimden gelen her türlü rahatlığı sunmaya niyetliyim. Fiziksel, zihinsel, duygusal; hepsi için buradayım.

"Annemle babam aslında Bond değildi," diye mırıldanıyor kalçama doğru ve parmaklarım kaşımaya geri dönmeden önce bir an duraksıyor.

"Kan testlerini yaptılar mı?"

Başını iki yana sallıyor. "Babam reddetti. Sawyer'a onları çekip yeniden çalıştırmasını söyledim. Bunları sadece benim isteğim üzerine yapıyor çünkü veri tabanı çok büyük. Her şeyi yeniden oynatması yıllarını alacak, ama tanrının söylediği ve benim de peşini bırakamadığım bir şey vardı... Kuzey de. Ben de ondan onları yeniden çalıştırmasını istedim. Annem de bunu yapmamamızı istedi. Bana babam hakkında ne hissettiğini tam olarak bildiğini ve onların Bond olduklarını söylemek için kan testine ihtiyacı olmadığını söyledi. Sanırım yanılıyordu."

Gözlerim masasının üzerinde asılı duran tüm ülkeyi gösteren büyük haritada gezinirken biraz kaşlarımı çatıyorum. Küçük bayraklar Direniş kamplarını işaretliyor. Atlas'ın annesinin ölmeden önce bize gönderdiği haritaya çok benziyor, sadece üzerinde çoktan kapatılmış birçok eski kamp ve Çorak Topraklar var.

Beni buraya ilk getirdiğinde ona bu konuda soru sormuştum. Bana mahcup bir sırıtış göndermişti, yüzünde o kadar yabancı bir ifade vardı ki keşke fotoğrafını çekseydim dedim. "Bu gerçekten bir şeyler yapabildiğimizin kanıtı. buralarda. Bir fark yarattığımızın kanıtı. Daha fazla Direniş kampı ve Çorak Toprak ortaya çıkmaya devam etse de bazılarından kurtuluyoruz. Çok fazla bir şey gibi görünmeyebilir ama içlerinde sıkışıp kalan insanlar için bu çok büyük bir şey. Kendime, kurtarılan her hayatın

veri sayfamızda tek bir sayı olabilir, ama o bir kişi için? Bu onların tüm hayatı. Bu büyük karmaşa içinde küçük şeyleri hatırlamak, her şey biraz fazla geldiğinde geceyi atlatmamı sağlayan şeydir."

Böyle konuşmasından hoşlanmıyorum.

Karnıma küçük bir korku ürpertisi gönderiyor ama ne demek istediğini anlıyorum. Bazen geceleri uyanık yatıyorum, nefes sesleri her yanımı sarıyor ve yine de kollarının güvenliğinde bile uyuyamıyorum.

Neden bahsettiğini çok iyi biliyorum.

"Gerçekten bilmediğini mi düşünüyorsun? Ya da bildiğine kendini ikna ettiğini mi? Bilmediğini hayal bile edemiyorum."

Gryphon tekrar başını sallıyor, alnını uyluğumun yumuşak etine yaslıyor ve ben kaşınırken parmaklarımın sert gerginliği karşısında inliyor.

"Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorsun çünkü aramızda gerçek bir Bağ olduğunu hissettin. Yoksa herkesi nasıl yanlış Bağ Gruplarına sokabilirler ki? Tabii insanların zihinlerini gerçekten manipüle etmiyorlarsa... Ancak bu insanların hiçbiri Bağlanmış Grup'un gerçekten nasıl bir his olduğunu bilmiyor. Birinin kendilerine ait olduğu fikriyle kelebekler uçuşuyor ve bunun yeterli olduğunu düşünüyorlar. Birine bakmanın ve tüm dünyalarının o kişi merkezde olacak şekilde eksen değiştirmesinin nasıl bir şey olduğunu hissetmemişlerdir. Dışarı bakıp kalbinizin kendi bedeninizin dışında yaşadığını ve nefes aldığını görmenin nasıl bir his olduğunu bilmiyorlar. Seni gördüğümde ne hissettiğimi anlamıyorlar."

Boğazım düğümleniyor ve ona sarılana kadar belimden bükülüyorum, beceriksizce kendimi bacaklarımın üzerinden sarkan sırtının üzerine bırakıyorum. Dağınık bir uzuv yığınıyız ama bu mükemmel ve tam da şu anda ihtiyacım olan şey. Onun da buna ihtiyacı var.

"Bu da demek oluyor ki sen bir Bağlı Grubun ürünü değildin. North ve Nox da değildi, Atlas da. Sanırım geriye ben ve Gabe kalıyor."

Ailemin kanını yeniden akıtabileceğim hiç aklıma gelmemişti, ama sanırım bunu yapmanın bir yolu var. Bu bilgiye ihtiyacım var mı? Sahip olmak istiyor muyum? Onlar hakkındaki düşüncelerimi değiştirecek mi? Gryphon'un onun hakkındaki düşüncelerini değiştirdi mi?

Emin değilim ve şu anda Bağlı'ma bir şey sormak istemiyorum, en azından şu anda.

Bunun yerine, dokunuşumdan zevk almasının, burada sessizce birlikte olmamızın keyfini çıkarıyorum. Dürüst olmak gerekirse, şimdilik bu yeterli.

Ailemin Bağlanmamış olması ihtimali bana çok ağır geliyor. Birkaç gün sonra, Gabe'in tamir etmesi için alçıpan parçalarını yerinde tutarken, nihayet onunla bu konuda konuşmanın bir yolunu buluyorum - kelimelerin içimden çıkıp kırık, ıssız veya sadece yanlış gelmemesinin bir yolu.

"Hiç merak ettiniz mi, aileniz Bağlanmış mıydı yoksa onlar da Direniş planının bir parçası mıydı?"

Evde yalnızız.

Atlas az önce ATV'lerden biriyle bizim için daha fazla harç ve çivi kutusu almaya gitti, işe koyulurken bana bir öpücük ve Gabe'e bir omuz tokadı bıraktı. Gabe'in vesayeti altında inşaatın temellerini öğrendiğinden beri gelişiyor. Gabe ilk kez bazı işlerini mükemmel olarak ilan ettiğinde Atlas'ın gururla ışıldadığını gördüm.

Bana öyle geliyor ki daha önce hiçbir şey için gerçekten çalışmak zorunda kalmamış.

Doğu Yakası'nda bir Bassinger olmak tüm hayatını çok kolaylaştırmıştı ve bana Gryphon ve benimle ilk antrenman yapmaya başladığı zamanı hatırlattı. Gryphon, fazla para alan antrenörler sayesinde formunun ve tekniğinin eksik olduğunu ilan etmişti

Ailesinin parası ve prestijinden başka bir şey istemeyen bir adamdı. Atlas'ın kendini nasıl savunacağını gerçekten bilip bilmediği umurlarında bile değildi.

Gryphon'un da formunun mükemmel olduğunu ilk kez ilan ettiğinde neye benzediğini tam olarak hatırlıyorum. Atlas bir şey üzerinde çok çalışmaktan ve onu doğru yapmaktan ciddi gurur duyuyor ve şimdi kesinlikle en iyi arkadaşı olduğunu gördüğüm biriyle inşaat yapmak da farklı değil.

Gabe alçıpanı yerine çakıyor ve sonra bana alaycı bir sırıtış fırlatıyor. "Annemle hiç tanışmaman için elimden geleni yaptım ve bunun değişmesini gerçekten istemiyorum. Annemin en azından babama kesinlikle bağlı olduğunu bilmek için Sawyer'ın kan testlerini yeniden yapmasına gerek yok. Arada bir bağ olmadan onun yaptığı gibi kırılmazsın. O artık burada değil."

Yanlışlıkla Bonded'ımın travmasına bastım, her zaman herkesten saklamak için çok dikkatli olduğu bir travmaya. Yüzümü buruşturduğumda, bana bıyık altından gülerek eğilip dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurdu ve bir sonraki alçıpan parçasını yapıştırmak için harekete geçti.

"Bu konuda endişelenme, Bonded. Bu artık utandığım bir şey değil. Bu daha çok onun pes etmeyi seçmiş olmasından kaynaklanan bir hayal kırıklığı. Gryphon bana bunun onun için bir seçim olmadığını, zihninin kesinlikle bozuk olduğunu söyledi ama başka türlü görmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım bana yine de bir seçim gibi geliyor. Seninle tanışmak biraz yardımcı oldu, çünkü sana bir şey olmasını ne kadar kötü karşılayacağımı biliyorum, ama o hala benim annem, anlıyor musun? Hâlâ reddedilmiş gibi hissediyorum."

Bu şekilde hissetse bile, annesine dünyadaki tüm anlayışla baktı. İçten içe nasıl hissederse hissetsin, ona değer verdi ve bu da Bonded'ımın karakteri hakkında çok şey anlatıyor.

Başımı sallıyorum ve bir sonraki çarşafı kaldırmasına yardım etmek için eğiliyorum, tam olarak istediği gibi, dikkatle ve düşünerek yapıyorum. Biliyorum ki bu, Gabe'in hayatında en iyi olduğu alanlardan biri.

Mükemmeliyetçi, kendisini ve diğer herkesi çok yüksek standartlarda tuttuğu tek alan. Onun işini berbat eden kişi olmak istemem.

"Çocuklarımız olduğunda farklı hissedeceğimizi düşünüyor musun?" O iri gözlerle doğrulurken ben ağırlığımı ayaklarımın üzerinde kaydırarak sessizce soruyorum.

Ne söylediğimin farkına varıyorum ve kendimi açıklamak için çırpınırken yanaklarım kızarıyor. "Yani, eğer öyle bir şey olursa, sanırım. Ben sadece bunun benimle ve ailemle nasıl bir ilişkisi olduğunu anlamaya çalışıyorum, çünkü onların kanını da akıtmayı düşünüyorum, ve, kahretsin, gerçekten ayağımı soktum-"

Gabe sözümü kesti. "İlişkimiz boyunca ilk kez çocuk konusunu açıyorsun Bonded. Bir an için şaşırmaya hakkım var. Onları hiç istemediğini düşünmeye başlamıştım çünkü ne zaman birileri gelecekle ilgili bir şey konuşsa, boşluğa düşüyor ve günlerini nasıl dolduracağını bulmaya çalışıyorsun. Bu da sanki burada başka bir nesil planlamıyormuşsun gibi bir izlenim yaratıyor."

Allığım derinleşiyor ve omuz silkiyorum. "Bu geçerli bir yanıt, Gabe. Gryphon bütün gün insanları eğitmek zorunda kalmazsa günlerimizde ne yapacağız? Nox ve North taktik planlama ve araştırma yapmıyorsa ve biz de çatışmadan kaçan insanları barındırmak zorunda kalmıyorsak... Ne yapacağız?"

Gabe elindeki aletleri dikkatlice yere bırakıyor ve alçıpanı üzerimden alıp ayaklarımızın dibine koyuyor. Sonra elleriyle yüzümü çerçeveleyerek nazikçe bana doğru eğiliyor. İnşaat alanından gelen toz ve molozlarla kaplı tam bir karmaşa gibi göründüğümüzden eminim, ama nefesim boğazımda düğümlenirken ve o gözlerimin içine bakarken ikimiz de umursamıyoruz.

"Sanırım birkaç yıl boyunca hiçbir yükümlülük altına girmeden birbirimizle vakit geçirmekten başka bir şey yapmayacağız. Sonra seyahat edebilir, dünyayı görebilir ve yapmamız gereken her şeyi y a p a b i l i r i z .

O zaman bana milyonlarca çocuktan daha iyi bir şey gelmeyeceğini düşünüyorum."

İçimden bir kahkaha yükseliyor. "Bir milyon çocuğum olabileceğini sanmıyorum, çok teşekkür ederim, Gabriel Ardern!"

Beni öpüyor, tatlı ve saf, sanki o güzel mutlu güneş ışığını içime akıtıyor ve bu beni içten içe ısıtıyor. "Bence her saniyesine bayılacaksın, Bonded. Bence bir çocuğumuz olacak ve tüm Bonded Grubunun o çocuğu ne kadar sevdiğini, hepimizin burada bizimle doğan bir çocuğu ne kadar sevip besleyeceğimizi ve el üstünde tutacağımızı göreceksin ve daha da fazlasını isteyeceksin. Ayrıca North'un çocuk istediğini söylediğin anda seni bir kuleye kilitleyeceğini ve önce Draven ismini vermeni isteyeceğini düşünüyorum. Teknik olarak her ikisi de bir Draven çocuğuna baba olabileceğinden, onun ve Nox'un bu konuda savaştıklarını şimdiden hayal edebiliyorum."

Sanırım bunların herhangi birini düşününce nasıl nefes alacağımı unutuyorum, ama sonra her birinin çocuk sahibi olduğunu düşündüğümde, tam olarak aynı şekilde hissediyorum.

Bu, Bağlanmış Grubumuzun daha önce hiç düşünmediğim bir yönü, gerçekten düşünecek kadar uzun süre barış içinde olacağımızı hiç tahmin etmediğim bir şey. Şu anda olduğu gibi dünyaya kesinlikle bir çocuk getirmeyeceğim. Tanrı-bağları peşimizdeyken ve Direniş bizi hedef almışken, bu adil ve doğru değil, ancak onlardan kurtulmamızın tüm amacı barış içinde yaşamak. Yaşamak, sevmek ve Gabe'in az önce tarif ettiği her şeyi, birbirimizle isteyebileceğimiz her şeyi yapmak.

"Bir Draven bebeği," diye mırıldanıyorum ve Gabe bana sırıtıyor, saf güneş ışığı ve mutluluk.

"İlk kimin gideceği umurumda değil, Bonded. Benimle bir kez daha birlikte olman için seni ikna edebileceğimi biliyorum."

Ona tekrar başımı sallıyorum, alçıpanı kaldırıp yerine yerleştiriyorum, dikkatimin dağılması kalbimi sakinleştirdiği için mutluyum.

Kendimi yepyeni bir zihinsel kriz yaşarken bulmadan önce bir süre sessizce çalışıyoruz. "Ya sadece bir tane istiyorsam? Ya birden fazlasını düşünmek beni korkutuyorsa ve hepsi bu kadarsa?"

Gabe omuz silkiyor. "O zaman bir tane al. Dediğim gibi, sonunda bir Draven olacak, bunu hepimiz biliyoruz. Dürüst olmak gerekirse Bonded, sen de bunu istiyorsan benim için sorun yok. Soyadı ya da saç rengi ne olursa olsun çocuğumuzla futbol oynamaktan çok mutluyum. Dürüst olmak gerekirse, beyazın oldukça sevimli olacağını düşünüyorum."

Tekrar kızarıyorum ve nefesimin altında mırıldanıyorum, "Saçlarım aslında siyahtı, bilirsin, Draven'lerinki kadar siyah, bu yüzden ne olursa olsun siyah olma ihtimali oldukça yüksek."

Gabe tekrar omuz silkerek çekicini eline aldı. "Her halükarda beni rahatsız etmiyor ve zaten başka kimseyi de rahatsız etmediğini biliyorum... belki North hariç. Bir gün onunla bu konuşmayı yaparken iyi eğlenceler."

Umarım o gün çok uzakta değildir.

ATLAS malzeme toplamaktan döndüğünde Gabe'le aramızdaki ruh halinin değiştiğini fark etse de, bu konuda yorum yapmıyor. Bunun yerine, ne zaman üçümüz birlikte sahada olsak gerçekleşen iyi huylu şakalaşmalara ve flörtleşmelere katılıyor.

İkisiyle de bir tür menajerlik ilişkisine girdim. İkisini birlikte gördüğümde de onları tek başlarına gördüğümde olduğu kadar heyecanlandığım bir ilişki. Artık ikisiyle de yalnız kalma gibi bir beklentim yok çünkü beni aralarında paylaşmayı yeterince kolay buluyorlar ve boş binadan yararlanmamızı engelleyen tek şey, buranın küçük çocuklar için bir okul olması ve böyle bir şekilde uygunsuz olmayı reddediyorum.

Atlas beni aksi yönde ikna etmek için çok uğraşıyor.

"Çocuklarının sınıflarından birinde ikiniz tarafından hakarete uğramışken, bir toplantıda bütün bir topluluğun karşısına çıkıp çok dindar ve iyi biriymişim gibi davranamam. Bu çok yanlış!"

Gabe kahkahalarla kükrüyor ama Atlas hiçbir şey olmamış gibi elini önüne doğru sallamakla yetiniyor. "Burası henüz onların sınıfı değil. Boya kalemlerini yerlere atacak değiliz ya. Eğer bu konuda bu kadar titizsen, eminim ikimiz birlikte seni ayakta tutabiliriz. Dizlerini kirletmene bile gerek kalmaz, Bonded."

Gabe bana şehvetle gülümsüyor, kıçımı avucunun içine alıyor, sıkıyor ve beni göğsüne doğru çekiyor, temiz ter ve toz gibi kokuyor. Burnunda küçük bir leke var ve bu bana çok sevimli geliyor. "Eğer istediğin buysa, senin için dizlerimi kirletmekten mutluluk duyarım Bonded."

Sözleri tüm vücudumu ısıtıyor, meme uçlarım tişörtümün altında sertleşiyor ve bedenime onu itmesini söylemeye çalışırken iki elim de tişörtünü yumrukluyor. "Bunu benim için olduğundan daha zor hale getirme. Eğer bu burada olursa kimsenin yüzüne bakamam. Hadi eve gidelim ve bunu güzel, rahat bir yatakta ya da duşta yapalım... koridorda... mutfak tezgahında-"

"Siktir et, ön kapı eşiği," diye araya giriyor Atlas, sırtıma bastırıyor ve boynumdan aşağı öpücükler konduruyor.

İkisinin arasında eriyip bir su birikintisine dönüşüyorum. Buna daha fazla dayanamayacağım.

"Lütfen," diyorum, sesim bir iniltiyle son buluyor ve Gabe sonunda benden uzaklaşacak gücü buluyor, elimi tutuyor ve beni arkasından sürüklüyor, Atlas'ı gergin kot pantolonunun içinde sikinin sert hatları belli olarak odada tek başına bırakıyor.

"Ev ve yatak, hemen şimdi," diyor Gabe gülerek, beni binanın içine doğru çekerek

ATV'ye geri dönüyor, bagaja tırmanırken emniyet kemerini bana doluyor ve sürücü koltuğunu Atlas'a bırakıyor.

Kimin arabayı kullanacağına ve kimin arkada oturacağına sırayla karar veriyorlar. Beni önde, her birinin kucağında oturtmanın iyi bir fikir olmadığını uzun zaman önce öğrenmiştik. Özellikle de şantiyeye vardığımızda Gabe'in amcası ve kuzenlerini etrafta bizi beklerken bulduğumuzda.

Kendimizi neredeyse içine soktuğumuz garip durumların sayısı en hafif tabirle utanç verici.

Eminim Atlas sırf beni güldürmek için bilerek manyak gibi araba kullanıyor. Sokaklarda insanların yanından geçerken hepsine her zamanki mağrur bakışlarını fırlatıyor, Gabe her zamanki gibi tanıdığı herkese seslenip el sallarken bile, Bonded Group'un altın çocuğu.

Kimseye el sallamadan yeterince dostça görünmeye çalışıyorum. Bu insanlara iyi davranmak için ne kadar ileri gidebileceğime dair sınırlarım var ve sonunda evin önüne geldiğimizde mutlu oluyorum. Bu şekilde kibar davranmakta iyi değilim, hiç değilim.

Atlas ATV'yi garaja park ediyor ve kilitli olduğundan emin olmak için dikkatli davranıyor, anahtarları kilit kutusuna koyuyor ve kapıyı arkamızdan kapatıyor. North ve Gryphon'dan bu tür şeyler hakkında aldığımız dersler sayesinde yapması gereken tüm sorumlulukları yerine getiriyor.

Gabe bu konuda çok fazla endişelenmiyor, tüm görevleri gerektiği gibi yapıyor ama Atlas'ın sahip olduğu yoğun konsantrasyon görüntüsüne sahip değil. Sanırım kimseyi etkilemek ya da kendini kanıtlamak gibi bir kaygısı yok. Sadece Gabe olmaktan mutlu, grubun en genç Bond'u ve gençlik yıllarında çoğunlukla diğer üyeler tarafından yetiştirilmiş. Onlara, Bağlanmış Grup'taki diğer üyeler kadar 'ağabey' figürleri olarak güveniyordu. Kanıtlayacak hiçbir şeyi yok ve sahip olduğu özgüven de bunun bir kanıtı.

Atlas'ın da artık kimseye kanıtlayacak bir şeyi olmadığını anlamaya yakın olduğunu düşünüyorum. Ona sunulan her çemberi, ne olursa olsun, güzelce atladı.

ne kadar yüksek ya da yanıyor olup olmadıkları. Başardığı her şeyle inanılmaz derecede gurur duyuyorum.

"Neden gözlerin doldu, tatlım?" diye mırıldanıyor sessizce, biz eve girerken. "Buraya geldiğimizde böyle bir ruh hali içinde olmanı beklemiyordum."

Ona başımı sallıyorum, saçlarını kısa tutma kaygısı kalmadığı için ensesinin dibinde uzamaya başlayan küçük buklelere bir elimi sokuyorum. Dudaklarını kendi dudaklarımla kavrarken onu kendime doğru çekiyorum.

Dudaklarımız buluştuğu anda öpüşmeyi kabul ederek bunu mutlulukla karşılıyor. Dilime karşı duyduğu şehvetin baş döndürücü tadının keyfini çıkarıyorum. Elleri kalçalarıma ulaşana kadar yanlarımda ilerlerken ikimizde de aciliyet yok, beni öne doğru çekerek okulda bu işe ilk başladığımızdan beri ne kadar sert olduğunu hissettiriyor.

Uzun bir çalışma gününün mükemmel sonu... Zihnimin bir kısmı duşa doğru gidiyor, dilimi her ikisinin de her santiminde gezdirmeden önce kendimizi temizlemeyi düşünüyorum. Ayrıca önce doyurulması gereken çılgın bir enerji var, tatmin edilmesi gereken bir enerji.

"Bana bir yatak bul, Bonded," diye mırıldanmak için dudaklarından ayrılıyorum.

Bir eliyle kıçımı kavrayıp bacaklarım beline dolanana kadar beni yukarı kaldırırken dudaklarında yavaş, kolay bir sırıtış beliriyor.

Gabe bir elini omzuna atıp gömleğinden bir tutam alıyor ve onu dikkatsizce yere bırakırken tek bir hareketle çekip çıkarırken nefesinin altında kıkırdıyor. Böyle bir dağınıklık yüzünden ona çok kızacak en az bir adam tanıyorum ama Atlas'ın dudakları hepimizi kaplayan toz tabakasını tamamen göz ardı ederek boynumdan aşağıya doğru öpüşürken dikkatimi dağıtıyor.

Ben de kendimi bunu görmezden gelirken buluyorum, ellerim saçlarına dolanıyor ve dudaklarını kendime doğru çekerken küçük saçlarını çekiştiriyorum. Yavaş ve kolay, ve istediğim her şey bu

Şu anda. Eğlenceli, kaygısız ve herhangi bir zorunluluk olmadan. İçimizde savaşan ya da taleplerde bulunan bağlar yok, doldurmaya çalıştığımız dev bir enerji boşluğu yok. Ben ve iki Bağlımın birbirimizle birlikte olmak istemesinden başka bir şey yok ve bu da başlı başına mükemmel. Gabe yatak odama doğru ilerliyor, kapıyı açıyor ve yatağa doğru ilerliyor, ilerlerken ayakkabılarını çıkarıyor.

Atlas ikimizi de soyarken beni yere bırakmayı, hatta bir anlığına yatağa yatırmayı bile reddediyor. Bunun yerine, bir yandan öpüşürken bir yandan da kendi kıyafetlerimizden sıyrılmaya çalıştığımız için birbirine bağlı, karışık bir uzuvlar yığını haline geliyoruz. Pantolonumu çıkarmaya oldukça yaklaşmıştım ki boğazımın yan tarafında el gibi hissetmediğim bir gıdıklanma oldu. Bir an için Gabe'in artık izlemenin yeterli olmadığına karar verdiğini ve Atlas küfür edip ikimizi de çevirdiğinde katılmak istediğini varsayıyorum.

Orada, ayaklarımızın dibinde Azrail var. Odayı ele geçirdikçe yavaş yavaş büyüyor, büyüyor ve büyüyor.

Tüm bunları izlerken kaşlarım çatıldı. Bu benim küçük gölge köpeğimin karakterine tamamen aykırı, ama sonra köpek yavrusu formu bozuluyor ve sanki kendini bir erkeğe dönüştürmeye çalışıyor.

Kalbim göğsümde güm güm atmaya başladı.

Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve sonra aniden, gölge köpek yavrusunun arasından Nox yürüyor ve Sığınak'ta bir yerden başka bir yere geçiyor.

Atlas nefesinin altında homurdanıyor ve ağzını açıyor, Nox'u parçalamaya hazır, ama yüzündeki ifade bana başka bir şey olduğunu söylüyor, korkunç bir şey ve yaptığı ilk şey bana mümkün olan en hızlı şekilde gelmek, Taşıyıcıların onu buraya getirebileceğinden bile daha hızlı.

"Ne oldu?" Fısıldıyorum. "Ne oldu?"

Atlas'ın beni kavrayışı biraz gevşedi ve çıplaklığımdan tamamen rahatsız olmadan onun önünden aşağı kaydım ve

Nox'un gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor.

"Yeni Sığınak sakinlerinin Taşıyıcı Bölgelerinden biri vuruldu. Kieran'ı aldılar."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

GABE

North'un ofisine vardığımız anda göğsümde acımasız bir umudun başladığını hissediyorum. Şimdiye kadar gördüğüm en fazla sayıda TacTeam ajanı burada, hepsi giyinmiş ve eğitildikleri şekilde düzgün sıralar halinde dururken harekete geçmeye hazır.

Vivian ve Unser kalabalığa sert ve seçici gözlerle bakıyorlar ama onları gördüklerinden memnun olduklarını bilecek kadar uzun süredir tanıyorum. Çok kısa bir süre içinde çok fazla çalışma burada işe yarayabilir.

Nox ofisin kapısını açıyor, Oli'yi önünde sürüklerken onu koruyucu bir şekilde vücuduyla sarıyor. Atlas onu görünce irkilmiyor bile, bu bizim için çok uzun zaman alan bir şey. İkisi sonunda orta yolu buldular, ikisi için de gerçekten önemli olan tek şey Bağlımız.

Başından beri olması gerektiği gibi.

Ofise adım atar atmaz Oli'den bir nefes sesi yükseliyor ve Nox'un etrafından dolanarak kendini Sage'e doğru fırlatıyor.

Birlikte büyüdüğüm ve tüm hayatım boyunca tanıdığım kızı neredeyse tanıyamıyorum.

O zamanki Bilge, Oli'nin ilk tanıştığı ve arkadaş olduğu kişi, kendisinin kırık bir gölgesiydi. Direniş tarafından Tahvillerinden birini kaybetmesi için manipüle edilmiş, topluluğumuz tarafından reddedilmiş ve üzerinde kontrolü olmadığı bir şey yüzünden herkesin kum torbası olmuş bir kızdı. Oli'yle arkadaş olan kız, çünkü benim Bağlarımda herkesin göremediği bir şey gördü, iyi bir kalp. Şimdi buradayız, Bağlanmışlarından biri kaçırıldı ve Bağlanmış Grubunun geri kalanı bu yüzden karmaşa içinde.

Sage'in kendisi hariç herkes.

Oli'yi yakalar ve omuzlarından tutar. "Onu geri getirmeme yardım etmeni istiyorum, Oli. Onu bulmama yardım etmene ihtiyacım var."

Sözlerinin güçlü çıkmasından mutluyum, sanki mücadele dolu, güç ve kuvvetle dolup taşıyor. Şu anda onunla garip bir şekilde gurur duyuyorum.

Bunun onu yıkmasına izin vermeyecek.

"Tabii ki. Onu yakalayacağım, eve, sana getireceğim ve sonra da onu kaçırmaya karışan herkesi bağlayacağım. Senin için hepsinin ruhunu yiyeceğim. Biri bana kibrit getirsin, bir şeyleri yakmaya hazırım! Onun peşinden bu şekilde gittiklerine inanamıyorum."

Dudaklarımda bir sırıtış beliriyor, içimdeki Draconis uyanırken göğsümde bir gurur kabarıyor. Onun konuşma şeklini seviyor. Kan dökme ve intikam vaadini seviyor.

Sage nefesinin altından alay eder. "Kibritlere ihtiyacın yok, Ben de seninle geliyorum."

"Hepimiz öyleyiz," diyor Felix, üzerinde kurşun geçirmez yelek olduğu halde bir adım öne çıkarak.

Bir an kaşlarımı çatıyorum ama gözleri üzerimizde gezinirken omuz silkiyor. "Onu eve götürürken başına bir şey gelmesi riskini almayacağım. Diğer Taşıyıcılarımız onun kadar güçlü değil ve atlama sırasında her şey olabilir.

Buna değmez. Sage zaten dövüşmek için çok fazla enerji harcayacak ve ben onun kendini riske atmasına izin vermeyeceğim. Ben gidiyorum."

Ayaklarının dibindeki Tac kasklarından birini almak için eğilirken sesi çok güçlü ve kendinden emin geliyor. Her zaman bir şeylere balıklama atlardı. Bir Şifacı olmasına rağmen, dışarıda başına gelebilecekler konusunda hiçbir zaman fazla endişelenmemişti. Ortaokul, lise ve ardından üniversite boyunca futbol takımındaydı. Hayattaki yolunun sahalara değil hastanelere çıkacağını bilse de fiziksel olarak hepimiz kadar aktifti.

Yine de bizim lehimize işliyor.

Başka hiçbir Şifacı böyle bir seyahate çıkmak için bu kadar acele etmiyor. "Hepimiz gidiyoruz. Onu geri getirmek için hepimiz orada olacağız."

Wick ayağa kalkıyor, eli yavaşça Sage'in kolundan aşağı kayıyor ve parmakları sanki Sage'in çekilmesini bekliyormuş gibi dikkatlice Sage'in parmaklarının arasından geçiyor.

Yapmıyor.

Şu anda kesinlikle ondan güç alıyor ve etrafıma baktığımda Riley'nin bile kararlı göründüğünü görüyorum.

İçinde bulunduğu durum göz önüne alındığında, bizimle göreve gelmesi konusundaki endişelerimi dile getirmek istemiyorum. Eğer North ve Gryphon onun gitmesine izin verdiyse, ben kimim ki bunu sorgulayayım?

Bunun yerine bir adım öne çıkıp önümüzde duran ve Nakliye bölgesinin haritasını gösteren dev ekrana bakıyorum. Sadece birkaç saat önce oldukça kalabalıktı, bu da burayı daha güvenli bir sıçrama noktası yapıyor. Direniş tarihsel olarak, bölgeyi ele geçirebileceklerinden emin olmadıkça büyük şehirleri vurmak istememiştir.

Sanki bir bomba bütün bir banliyöyü dümdüz etmiş gibi görünüyor.

Koca bir apartman bloğu artık moloz yığınından başka bir şey değil, bellerinin altında daha da anlamsız bir yıkım var.

North'un gözleriyle buluşmak için başımı kaldırıyorum ve o da sanki bir anlaşmaya varmışız gibi bana başını sallıyor, sonra Atlas'a da. Görevimize başlamadan önce her birimizi yavaşça kontrol ediyor.

"Bunu tanrı-bağ hedefimiz yaptı. Yanında Direniş de var ama asıl endişemiz bizi dışarı çekmeye çalışan tanrı-bağlardan biri olması."

"Başarılı oldu," diye tersliyor Oli ve North ona sadece başını sallamakla yetiniyor.

"Önce arkadaşlarımızın peşine düşeceklerini hep biliyorduk. Ne yazık ki güvenliğimizde bir açık buldular ve bunu kullandılar. Böyle bir şey için her zaman şansımız olduğunu biliyorduk ama burada zaman bizim yanımızda değil. İçeri girmeli, onu bulmalı ve öldürebildiğimiz herkesi öldürmeliyiz."

North kelimelerini dikkatle seçiyor.

Normalde, 'insanları dışarı çıkarmak', 'onlarla ilgilenmek' ve konseyin görevleri savaş eylemi gibi hissettirmemek için kullandığı diğer tüm kelimelerle olayları yumuşatmaya çalışır.

Bu sefer buna gerek yok.

Bu kez herkes ne yaptığımız konusunda net.

Bizden birini aldılar ve onu geri alana kadar durmayacağız.

Oli'nin bağının bizi taşımak için hangi Taşıyıcı seçilirse seçilsin yaygara koparmasını BEKLİYORUM. Herkes kendi seçtiği Taşıyıcılara doğru gitmeye başladığı anda Nox onu dirseğinden yakalıyor ve gözleri, kollarının derisi ve boynu yavaşça siyaha dönerken onu kendi etrafında döndürüyor.

North'un tereddüt ettiğini görebiliyorum, endişesi aşikar, ama Nox ona öyle vahşi bir bakış atıyor ki ağzı kapanıyor ve

bunun kardeşiyle savaşabileceği bir şey olmadığını kabul eder.

Bunun yerine, bize tahsis edilen Taşıyıcıyı kapıyor ve "Acele edin, onları orada yenmeliyiz" diye bağırıyor.

Atlas ve ben de kolundan tutarak hızla ona doğru ilerliyoruz. Uzaya doğru ilerliyoruz, etrafımızdaki her şey eriyor, sonra birden bir patlama sesiyle tekrar berraklaşıyor.

Dumanın yavaş yavaş oluşmaya başladığını ve bir insanın katı formuna dönüştüğünü görüyoruz, ancak Nox'un yatak odasında görünmesi kadar burada da dumanın içinden geçişlerini izlemek ilginç. İkisi birden gölgelerin içinde beliriyor. Bir saniye önce hiçbir şey yokken, bir saniye sonra Bağlı'm burada bizimle birlikte. İçimde birikmeye başlayan endişeli enerji, onu tekrar görebildiğim anda azalıyor.

Gryphon Oli'ye doğru yarım adım atıyor, sonra Oli başını hafifçe sallayarak ona gülümseyince kaşları alnına fırlıyor.

"Kendimi hasta hissetmiyorum," diyor memnun bir ses tonuyla, şaşkınlığı ve merakı ses tonundan belli oluyor.

Yerinde bir Kalkan var, bu yüzden şu anda sürpriz bir saldırı ihtimali düşük, ancak North ve Nox, Oli onlardan uzaklaşıp Atlas'ın yörüngesine girdiği anda askeri moda geçiyorlar.

Sage ve Bağlı Grubunun geri kalanı kısa bir süre sonra yanımıza geliyor ve Sage sessizce Oli'ye mırıldanıyor: "Kieran dışında biriyle Nakilden nefret ediyorum. İğrenç hissettiriyor."

Oli başıyla onaylıyor ve elini sessizce en yakın arkadaşının elinin içine sokarak onu biraz olsun rahatlatıyor.

Tüm durum şu anda idare edilebilir durumda, ancak daha da kötüye gitmenin eşiğinde.

Gryphon Sage'e mırıldanıyor, "Bir şey hissedebiliyor musun? Yakınlarda olup olmadığını ya da ondan gelen herhangi bir şeyi hissedebiliyor musun?"

Gözlerini kapatırken biraz kaşlarını çatıyor ama hemen başını sallıyor. "Beni engelliyor. Her ne oluyorsa muhtemelen hoş bir şey değil ama şu anda çok fazla acı çektiğinde olduğu gibi sızacak kadar güçlü değil."

Oli başını sallayarak iç geçiriyor. "Bu mantıklı, ama en azından atlatılabilir. Bunun ne kadar acı verici olduğunu zaten biliyor olmam garip mi? Boş ver. O iyi olacak. Sana söz veriyorum, Sage."

Gryphon, Oli'nin maruz kaldığı işkenceden bahsedince kaşlarını çatıyor ve ben de bu fikirden dolayı içimde oluşan o mide bulandırıcı hissi anlıyorum. Ben Oli'nin maruz kaldığı işkence hakkında daha fazla konuşamadan Gryphon herkesi yönlendirmeye başlıyor.

Ekipler yarı yarıya bölünmüş durumda, yarısı Tac çalışanları, yarısı da eğitmek zorunda kaldığımız yeni gelenlerden oluşuyor. Bu şekilde, el işaretlerini kullanmaya başladığında, her ekibin en az yarısı ne dediğini anlıyor ve diğerlerini yönlendirebiliyor.

Yerleştirilen kalkan güçlü, ancak dışında neler olduğunu net bir şekilde görmemizi sağlayacak kadar güçlü değil. Elimizdeki güvenlik kamerası görüntülerinden durumun kötü olacağını zaten biliyoruz ve Nox, kalkanı indirmeden önce durumu görmesi için gölge yaratıklarından birini gönderiyor.

Bir an için nefesinin altından küfretti ve sonra zihin bağlantısı aracılığıyla şu mesajı gönderdi: Kendinizi hazırlayın. Beklediğimizden çok daha kötü.

Herkesin omuzlarını dikleştirmesini izliyorum. Oli, Sage'in elini bırakmadan hemen önce sıkıyor, duruşunu genişletiyor ve kendini olacaklara hazırlarken omuzlarını geriye atıyor. Bir an için kabaca yutkunuyorum ve sonra Draconis'e uzanıyorum, sadece uyanık olduğundan değil, aynı zamanda ihtiyaç duyabileceğim anda yer değiştirmeye hazır olduğundan emin oluyorum.

Sadece hazır değil, aç.

Bağlımızın kendisini ona kanıtlaması için elinden gelen her şeyi yapmaya, yaşamlar arasında en uzun döngülere sahip olmasına rağmen onu diğerleri kadar sevdiğini bilmesini sağlamaya aç.

Kalkan düştüğü anda, ne olduğunu tam olarak anlayamadan yer değiştiriyorum, tanrı bağı devreye giriyor ve Tac teçhizatımı kağıt mendilden başka bir şey değilmiş gibi parçalıyor.

Atlas küfrediyor ve Oli'yi benden uzaklaştırmak için kollarına alıyor ama bir mermi yanından vınlayarak geçip pullarıma saplandığında bunu yaptığı için minnettarım. Oldukça düşük bir kalibre olmalı çünkü derime tam olarak nüfuz etmiyor ama yine de hissediyorum.

Bağım bir kükreme çıkarıyor. Etrafımızdaki herkesin konuşmalarını duyuyorum ama Draconis bunların hiçbirini umursamıyor. Tek umursadığı Bağ'ım ve biz onun güvende olacağından emin olana kadar Direniş'in her bir ferdini yemek.

Hareket etmeye başladığımızda etrafımızda bir gürültü kopuyor ve onu kendi insanlarımızdan herhangi birine basmaması için uyarmak zorunda kalıyorum. Bağlanmış Grubumuzun dışındaki herhangi birinin olabileceği gibi onların da Bağlanmışlarımızı hayatta tutmaya yatırım yaptıklarını hatırlatıyorum. Bu tür tavizler vermekten pek memnun değil ama kanatlarımızın uçuşa geçmesi için yeterince yer açılana kadar etraflarında dolaşıyor.

Havalandığımızda, gençken ilk kez küçük bir kuşa bindiğimde hissettiğim heyecanın aynısını hissediyorum, aynı adrenalin kana karışıyor. En iyi şekilde bağımlılık yapıyor.

Draconis avımızı bulmak için etrafa bakınıyor. İlginçtir ki buradaki binalar yanmıyor. Girdiğimiz diğer tüm savaşlar kül, ateş ve günlerce ciğerlerimi yakan, tadı boğazıma yapışan dumanla doluydu.

Şehir bloğunun üzerinden ilk geçişimizi yapana kadar bunu göremedim. Tanrı-bağı bir Elemental, ama ateşi kullanmıyor, eğer ona erişimi varsa bile.

Burada kaskatı donmuş koca bir banliyö var. Buza dikkat edin, zihin bağlantısı aracılığıyla herkese gönderiyorum ve Draconis bundan hiç memnun değil.

Ona uzanıyorum ve bana küçük bir anı parçacığı gönderiyor, kelimelerle açıklayamadığı ama görüntülerle gösterebildiği bir şey. Bir tanrı bağı, havada uçan bir noktaya kadar keskinleştirilmiş buz sarkıtları gönderdi. Zaten yaralı olan ve ateşine erişemeyen Draconis'i şişlediler. Sonra yere çakılana kadar havada uzun ve yavaş bir yay çizdi, Bağlımızı öldüren bir tanrının ellerinde yavaş ve acı dolu bir ölüm.

Herkesin acı çekmesinden başka bir şey istemeyen intikamcı bir tanrı, o kadar çok hayatı tek başına yaşamanın deliliği, geriye kaos ve yıkımdan başka bir şey kalmayana kadar onu yiyip bitirdi.

Draconis tanrıyı öldürmek istemiyor.

Onu bulmak, vücudundaki her kemiği kırmak, gücünü devre dışı bırakmak ve ardından ziyafet çekmesi için Ebedi'ye teslim etmek istiyor. Onu bir daha asla var olamayacak şekilde yok etmek istiyor ve o buz sarkıtlarının etkisinin acı hatırası zihnimde tazeyken, ona daha fazla katılamam.

Hadi avlanalım.

Draconis'i en iyi bildiği şekilde avlanmaya bırakıyorum, bunun yerine bilincimi Oli ve Bağlı Grubun geri kalanının nerede olduğunu takip etmek için değiştiriyorum. Bunu sadece onun her zaman güvende olduğuna dair kendimi rahatlatmak için yapıyorum çünkü dürüst olmak gerekirse, tanrı bağının kontrolü ele almasına izin vermek beni biraz işe yaramaz hissettiriyor. Atlas ve Nox'un her zaman onunla kalmasına rağmen izliyorum. Kieran'ı bulmak için birlikte çalışırken Sage ve Bağlı Grubu ile birlikte enkazda ilerlerken onu korumada şaşırtıcı derecede becerikli bir ekip oluşturuyorlar.

Orada bir yerde, tanrı bağı tarafından geri kalanımız için yem olarak tuzağa düşürüldü.

Gryphon ve North, Draconis'in izlediği yolu nereye bakacaklarına dair bir rehber olarak kullanarak onu bulma görevini üstleniyorlar. Nox'un da proaktif bir şekilde onu aramakta ısrarcı olmamasına bir an şaşırıyorum, ta ki buna gerek olmadığını fark edene kadar; Draconis benim için buradaki boşlukları dolduruyor.

Tanrılar her zaman önce Ebedi olanın peşinden gitmiştir.

Moralimizi bozmaktan başka bir şeyden hoşlanmıyorlar. Eğer onunla kalırsa, tanrı-bağı ona gelecektir. Bu şekilde, en değerli Bağlımıza göz kulak olabilir ve tanrı-bağlının planladığı her neyse ön sıradan izleyebilir.

Draconis'in Direniş lejyonlarını yok edişini izliyorum, biz üzerlerine uçup saf ateş püskürtürken hepsi dehşet içinde bize bakıyor.

Şimdiye kadar tüm Direniş'in Draconis'ten haberdar olduğunu zaten biliyordum ama otobüs büyüklüğünde, uçabilen ve ateş püskürten bir kertenkele hakkında bir şeyler duymakla onu iş başında görmenin çok farklı şeyler olduğu açık.

Şimdi Oli'nin bağı gibi hissediyorum, yüzlerindeki dehşet ve korkuyu görmekten vahşi bir memnuniyet duyuyorum. Yaşadıkları korkunun her saniyesini hak ediyorlar ve onlara vereceğim ateşli ölümü de hak ediyorlar.

Yanarken hiçbir şey hissetmiyorum.

Herhangi bir suçluluk ya da üzüntü hissetmiyorum ama aynı zamanda sevinç de hissetmiyorum. Bizim gibi geri dönmeye devam edenlerin çılgınlığı tarafından sürdürülen ve manipüle edilen bu acımasız savaş eylemleri karşısında boşluktan başka bir şey hissetmiyorum.

Direniş'in büyük bir bölümünü köşeye sıkıştırıp yakana kadar nihayet bana karşı bir plan hazırlıyorlar ve havaya mermiler ve zıpkına benzeyen bir tür mermi gönderiyorlar. Belli ki sadece benim için özel olarak üretilmişler, tasarımları geçmiştekilerin bir yankısı.

Draconis ondan uzaklaşmak için yuvarlanan bir spirale giriyor, ateş ettikleri her şeyden kaçıyor ve her zamankinden daha hızlı hareket ediyor. Geçmişte karşılaştıkları yaratıklara karşı hazırlıklıydılar ama buna değil. Havayı kolaylıkla yararken kanımda dolaşan Bağlanmışlığımın gücüne sahip olana değil.

Sonunda bir kurşun karnımın yumuşak alt tarafını sıyırıp geçiyor ama yanığı hissettiğim anda iyileşiyor. Bağlı'mın gönderdiği güç içime işliyor, beni iyileştiriyor ve enkazın arasından onlara doğru ilerleyen Direnişçilerden ruhlar alıyor. Tüm bunlar bana sanki ben de Balta kadar yok edilemezmişim gibi hissettiriyor.

Taktik değiştirip bir kez daha Ebedi'ye doğru ilerlerken yerdekilerin üzerine kurşunlar yağmaya başlıyor ve Sage'in Bağlı Grubu savaşa katılınca gafil avlanıyorum.

Riley sayesinde telekinetik olarak hareket ettirilecek bir alev duvarı ya da başka bir şey bekliyorum. Sage ve Wick, Riley ile birlikte çalışırken askerlerin üzerine devasa ateş toplarının yağmasını, etrafları aydınlanırken her yere yanan enkazlar göndermelerini beklemiyorum. Riley'nin bir otobüsü kaldırmasını ve Wick'in onu ateşe vermesini izliyorum, Alev yeteneğini çağırırken gözleri bembeyaz parlıyor.

Sage kadar güçlü olmayabilir ama Yeteneğini en iyi şekilde nasıl kullanacağını bilecek kadar zeki ve Riley ile birlikte araç üstüne araç fırlatıyorlar. Gaz tanklarının yanışını ve araçların yere çarptıklarında patlayışını izliyorum, cıvatalar ve metal parçaları kalabalığı yırtarcasına ilerlerken şarapnel görevi görüyor. Bir sonraki mermi püskürmesi başladığında Kalkan etraflarındaki yerini alıyor ve Draconis bir kez daha sıvı ateş püskürtmek için yol değiştiriyor, yaralıların çığlıkları havayı doldurmaya başladığında dumanların arasından alevler patlıyor.

Bağlılarıma zarar verenler hızlı ya da temiz bir ölümü hak etmiyorlar. Ona çığlık atarak öleceklerini söyledim ve çığlık atacaklar.

Bağıma tüm kalbimle katılıyorum.

Etrafımızda bir kez daha döndüğümüzde, tam olarak aradığımız şeyi görüyorum ve Draconis'i o da görene kadar yönlendiriyorum. Son geçişimizde orada olmayan, yeni serilmiş bir buz parçası ve tanrının burada hâlâ çalıştığının bir işareti.

Aramızda başka bir şey konuşulmadan, Draconis, Bağlımıza ve onun içindeki tanrıya olan bağlılığını kanıtlamaya hazır bir şekilde aşağı süzülüyor.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Oli

Bazı büyük şehirleri bilecek kadar ülkeyi gezdim, ancak tanrı bağını nereye kadar kovaladığımızı hatırlamıyorum. Belli başlı işaretler ya da turistik noktalar yok, sadece yan taraflarında buz hasarı olan, bazı bölümleri havaya uçmuş ve tabii ki çatışmalar nedeniyle tamamen yıkılmış iki apartman sırası ve sırası var.

Tam moloz yığınlarından birinin önüne inmiştik.

-zaten Direniş savaşçılarının kamp kurup bizi beklemediği tek yer- gerçi bu bile başlı başına bir tuzak olduğunu gösteriyor. Tam olarak ne olduğunu bildiğiniz bir tuzağa düşmek daha mı iyi yoksa daha mı kötüdür emin değilim ama şu anda tek yapabildiğim bu insanlardan daha güçlü olduğumuz umuduna tutunmak, bize atacakları her şeyin üstesinden gelebilecek kadar güçlüyüz.

Tüm bunların sonunda Kieran'ın yedeğinde ve Sage'in Bağlı Grubu'yla birlikte sağ salim eve dönecek kadar güçlüyüm. Kendi güvenliğimi düşünmeden arkadaşlarımın peşinden koşmama neden olan içimdeki pervasız damarın biraz sakinleştiğini şimdi fark ediyorum. Tehlikede olsalar yine de peşlerinden koşmayacağımdan değil, sadece şimdi

Bonded'ımdan da peşime takılmasını isteyebilirim. Havaya ihtiyacım olduğu gibi onların da yanımda olmasına ihtiyacım var.

Silas Davies'in öldüğünü ve artık beni bir masaya bağlayıp parçalara ayırmaya hazır olmadığını bilmek cesaretimi bir kat daha artırıyor. Muhtemelen aptalca ve safça bir davranış ama tanrı bağlarıyla o manyakla yüzleşebileceğimden çok daha kolay yüzleşebileceğimi hissediyorum.

Onlar söz konusu olduğunda travma yaşamıyorum.

Elbette, kendi tanrı-bağım biliyor. Yüz yaşamda yüz ölüm sayesinde hepsi biliyor, ama ben? Hala o lanet olası masayı ve bana karşı defalarca kullanılan silah kutusunu düşündükçe terliyorum ve titriyorum, ta ki bağım ortaya çıkıp oynamak zorunda kalana kadar. Deli bir adamın bir çocuğa karşı kullandığı tüm taktikler, beni kırdığı tüm yollar.

Şimdi biraz daha büyüdüğüm ve hem benim hem de Nox'un gözünden hayatı biraz daha fazla gördüğüm için bunu kabul edebilirim. Ben bir çocuktum, o ise yetişkin bir adamdı, küçük oyunlarını oynuyor ve bana en yaratıcı şekillerde işkence ediyordu. Hastalıklı zihni bir bedeni parçalamak için yüzlerce farklı yol bulurdu, sadece bir Şifacının beni tekrar bir araya getirmesini sağlardı, böylece tekrar başlayabilirdi.

Eğer o acı beni yıkamadıysa, bu tanrı bağının sahip olduğu hediye de yıkamaz.

Artık hepimiz uyandığımıza ve Kahin zihinlerimizi güçlendirdiğine göre, Acı Tanrısı'nın gücüyle bana dokunabileceğinden bile emin değilim. Sadece güç artışı yüzünden daha güçlü değiliz. Ben daha güçlüyüm çünkü Bağlı'm yanımda. Daha güçlüyüm çünkü her bir hamlemin onlar tarafından desteklendiğini, hepsinin bizi buradan canlı ve bütün olarak çıkarmak için benimle birlikte çalışmak üzere burada olduğunu biliyorum. Bunu birlikte atlatacağız ve geleceğimizde karşımıza çıkabilecek başka her şeyi üstlenmeye hazır olacağız.

Yoksa ne anlamı var ki?

Gabe'in Draconis'e geçtiği ve ejderhanın havaya

sıçradığı an, bir an paniğe kapıldım.

Gabe'in bizi güvende tutacağına ve burada her şeyin yoluna gireceğine dair bana güvence veren sesiyle zihnimde hafifleyen kayboluş. Yukarıda ona ne olacağı konusunda her şeyden daha çok endişeleniyorum, sanki aramızdaki mesafe kapatılamaz bir uçurummuş gibi, oysa gerçekten iyi olacağımızı biliyorum. Her şey iyi olmak zorunda.

İyi olacağından emin olmasaydım buraya gelmezdim.

Yalancı. Sırf Gryphon'un kız kardeşi olduğu için seni dehşete düşüren bir Direniş kampına kadar Kyrie'nin peşinden gittin. İçindeki pervasız, kendine zarar verme eğilimi çok güçlü, Nox zihin bağlantıma gönderiyor ve bir an irkiliyorum.

Şu anda aklımı mı okuyorsun? Çünkü bunu sadece bir kişiyle kaldırabilirim. Senin de orada olman çok korkutucu.

Kuzey ve Gryphon yerdeki ekipleri harekete geçirmeye, dışarı çıkmaya ve bir sonraki sokakta bizi bekleyen Direniş taburlarına doğru ilerlemeye başlarken başını bana doğru sallayarak bizi uzaklaştırıyor. Bizi buradaki enkazdan uzaklaştırmaya çalışıyorlar. Sanki hayatı buna bağlıymış gibi kaya yığınlarına bakan Sage'i gözümün önüne getirdiğimde kimsenin bana nedenini söylemesine ihtiyacım yok.

Kieran o enkazın içinde bir yerlerde, şimdilik hayatta ve nefes alıyor.

Her şey yolunda, eminim, ama orada sıkışıp kaldı ve şu anda kanaması falan olup olmadığını bilmemize imkân yok.

Gryphon, ben daha kendi Yeteneğimi kullanamadan bunu doğrulamakta gecikmedi. Nefes alabiliyor ama bilinci yerinde değil ve en azından kolu ve iki bacağı da kırılmış durumda.

Sage'e bakıp baş parmağımla işaret ediyorum, bir saniyeliğine yığını gösteriyorum ve o da hemen oraya doğru atılıyor. Taşları hareket ettirmeye başlarken kayaların üzerinde biraz debeleniyor

sanki hepsini tek başına kaldırıp Bonded'ına ulaşacakmış gibi.

Sevimli ama son derece kullanışsız ve zaman da bizim yanımızda değil.

"Yanımda bu işte uzman sayılabilecek birini getirdim," diyorum ona, etrafta biri varsa konumumuzu ele verecek kadar yüksek sesle, ama etrafımızda yavaş yavaş yaratıklara dönüşen kalın duman akıntıları bunu yapmak için fazlasıyla yeterli.

Atlas beni dikkatlice yığının yanına götürüyor, ona yakın durmamı sağlıyor ve sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi devasa bina parçalarını yığından uzaklaştırmaya başlıyor.

Kelimenin tam anlamıyla bütün bir duvarı kaldırıyor ve sanki bir yastıktan başka bir şey değilmiş gibi uzaklaştırıyor.

Bayılmamak için kendime bu durumun ciddiyetini hatırlatmam gerekiyor. Draconis'in çığlıklarını kilometrelerce ötedeymiş gibi havada duyuyorum, sonra birkaç sokak öteye tükürürken ateşinin sıcaklığını. Bu mesafeden bile güneşten daha sıcak geliyor ve yüzümü ondan korumak için bir elimi kaldırıyorum.

"Sence iyi olacak mı?" Sage Atlas'ı izlerken bana soruyor, ben de başımı sallayarak onun kolunu okşuyorum.

"Tabii ki. Tamamen iyileşene kadar tamamen güvende ve çok huysuz olacak. Ayrıca eminim ki her saniyesinde onunla uğraşmandan ve Gryphon ile North'un onları bu şekilde korkuttuğu için ona çektireceklerinden nefret edecektir. Her şey yoluna girecek."

Her şey kesinlikle yolunda değil.

Mermiler ve zıpkınlar, lanet olası zıpkınlar, gökyüzünde sevgili Bağlanmışlarımdan birine doğru yay çizmeye başladığında, göğsüm sıkışıyor ve gücümü çağırırken gözlerim kayıyor.

Yeteneğimi bir ağ gibi fırlatıyorum, Direniş'ten bulabildiğim kadarını bulup ruhlarını söküyorum. Aldığım tüm bu enerji ve gücü Gabe'e aktarıyorum. Onun bedenine sızdığını hissediyorum,

Onu güçlendiriyor ve halihazırda sahip olabileceği küçük yaraları iyileştiriyor. Onu içine çektiğini hissediyorum ve bir sonraki ateş akışı sonuncusunun iki katı mesafeyi kaplıyor, daha sıcak yanıyor ve düşmanımızı kolaylıkla mahvediyor.

İzlemesi muhteşem.

Ben çalışırken Wick ve Riley kendi aralarında konuşmaya başlıyor. Ben ruhları çıkarırken onların sözlerine dikkat edemiyorum. Doğru insanları bulmak için odaklanmam gerekiyor ama bir bakıyorum Atlas ve Sage Kieran'ı ararken onlar da savaşa katılmış.

Birlikte çalıştıklarını görmek beni şaşırttı.

Riley, Wick nesneleri ateşe verirken onları kaldırmak için Yeteneğini kullanıyor ve sonra nesneler gökyüzünde uçuyor, Direniş'in üzerine iniyor ve sanki hiçbir şey değilmiş gibi onları eziyor.

Sol tarafta bağırışlar ve daha fazla silah sesi duyulduğunda, Sage molozların arasından bize doğru kayıyor, ellerini uzatıyor ve içinden bir alev duvarı fışkırıyor. Yanımızdaki binaya çarpıyor, düzinelerce asker dışarı akarken tüm ön duvar alev alıyor. İster bize saldırmak için pusuya yatmış olsunlar, ister gölge yaratıklardan yüzleşemeyecek kadar korktukları için geri çekilecekleri güvenli bir anı bekliyor olsunlar, artık bir önemi yok. Merdivenlerden inerken, üniformaları alev alırken bağırıyorlar, ruhlarını söküp atıyorum ve güçlerinin damarlarıma dolmasına izin veriyorum.

North ve Gryphon TacTeam'lerini daha da ileri iterek tanrı bağını kendilerine çekmeye çalışıyor. İçgüdülerim bana tüm ekstra gücü Bağlı'ma aktarmamı söylüyor ama yakında burada neyle karşılaşacağımı hatırlamaya çalışıyorum. Bunun yerine, ruhlardan elde ettiğim gücün bir kısmını kendime saklıyorum.

Bunu yapmaktan hoşlanmıyorum.

Bana bencilce geliyor ama bu sefer üç günlük bir uykuyu göze alabileceğimi de sanmıyorum. Bizi bu şekilde açıkta bırakamam.

Atlas molozları kaldırmaya devam ediyor, arada bir omzunun üzerinden bana bakıyor. Sanki çok uzağa adım

attığı anda kaybolacağımdan eminmiş gibi.

Nox bana biraz daha yaklaşıyor, gölgeleri gittikçe daha fazla yayılıyor, düzinelercesi alanı kaplıyor.

Bir başka mermi yağmuru havada uçuşurken Atlas bir an için doğrulur ve ellerini önüne doğru uzatır. Mermilerin hepsi havada durur, mükemmelleştirmek için çok çalıştığı bariyere çarpar ve yuvarlanarak uzaklaşırlar.

Sadece iyi geçinen bir Bağlanmış Grup olmayı başarmakla kalmadık, ailemizi korumak ve bunu tek parça halinde atlatmak için en kötü düşmanlarımızla yüzleşebilen ve birbirimizin arkasını kollayan uyumlu bir birim haline geldik.

Daha önce bunu yapabileceğimizden hiç emin değildim, ama şimdi, bunu yapabileceğimizi düşünüyorum. Sanırım tanrı-bağıyla mücadeleyi başarabilir ve kendimiz için daha iyi bir dünya yaratabiliriz.

Sanırım bunu atlatacağız.

Draconis Direniş'in başka bir bölümüne, bu kez North ve Gryphon'un ekipleri daha da ileri ittiği yerin yukarısına yaklaşırken tepeden yine yüksek sesli bir çığlık geliyor.

Tüm bu olanları, attığım ağ aracılığıyla hissedebiliyorum. Herkesin ne düşündüğünü, nerede olduğunu, ne yaptığını hissedebiliyorum. Etrafımdaki her şeyi hissedebiliyorum, bu yüzden tanrı bağının bir sonraki hamlesini ne zaman yapacağını hissediyorum.

Ağımda garip bir yokluk var, hiçbir açıklaması olmayan, orada olmak için hiçbir nedeni olmayan boş bir çekim. Ama yine de orada. Draconis'in dönüp geri döndüğünü hissettiğim anda onu hissediyorum.

Panik göğsümde alevleniyor ama bağlılığım benimle konuşuyor. Bağlımıza güven. Hepsine. Burada ne yapacaklarını biliyorlar. Her hayatı bizimle birlikte yaşadılar ve birlikte olma şansını bir kenara atmayacaklar. Bunu değil.

Sertçe yutkunuyorum ve Nox'a, simsiyah parlayan gözlerine bakıyorum. Bana döndüğünde, Corvus'un olacaklara hazırlanmak için kontrolü ele aldığını görebiliyorum. Atlas kayaları hareket ettirmeye devam ediyor ama hızı artıyor. Ne yaptığına daha az dikkat ediyor ve

Cleaver'ın da devraldığını fark etmem bir saniye sürdü.

Sage onun siyah gözlerini görene kadar bir an için ona kaşlarını çatıyor, sonra yutkunuyor ve bana geri dönüyor.

"Sorun yok. Sadece tanrı bağı için hazırlanıyor. Önce Kieran'ı bulacak ve biz de sizi buradan çıkaracağız. Söz veriyorum, Sage. Her şey yoluna girecek."

Sözlerimden ne kadar emin olsam da, Gryphon'un onları duymak için burada olmamasına seviniyorum, belki içlerinde kendimle yüzleşmeyi reddettiğim bir yalan vardır diye. Tanrı bağı buraya gelmeden Kieran'ı bulmalıyız.

Onu dışarı çıkarmalıyız.

North ve Gryphon bize doğru ilerliyor, Direniş'in içinde çalışmaya devam ederken Taktik Ekiplerini oldukları yerde bırakıyorlar. Sayılarında bir grup Elemental var ve bu Buz Tanrısı ile savaşmanın en hızlı yolunun ateş olduğunu anladılar. Bize doğru uçarak gönderdiği dev parçaları eritiyorlar, böylece hafif bir su sıçramasından başka bir şeyle vurulmuyoruz.

Tam endişeli bir enerjiyle çığlık atacağımı hissettiğim anda Sage'in nefesi kesiliyor ve Felix'e seslenirken boğazından bir hıçkırık kopuyor. Cleaver kollarında Kieran'ın parçalanmış bedeniyle dönüyor, bacakları yanlış yöne bakıyor ve ağzından akan kan yüzünü kaplıyor. Nefesi düzensiz ve kesik kesik, göğsünden korkunç bir tıkırtı sesi geliyor.

O haldeyken nasıl hala nefes alabildiğini bilmiyorum.

Sage ona doğru hamle yapar ama Felix bir emir verir. "Dur! Eğer onu bu şekilde iyileştirirsen, daha fazla zarar verebilirsin. Sadece orada bekle, Bağlanmış. Önce yapmam gerekeni yapacağım."

Bocalıyor ve durma noktasına geliyor ama bunu yapmanın onu ne kadar üzdüğünü anlayabiliyorum. Wick ve Riley etrafımızı saran Direniş ordularına karşı birlikte çalışırken sabit ve emin duruyorlar. Kendime bir dakika daha veriyorum.

Felix'in Kieran'ı atlayış yapabilecek kadar toparlamasını gözlemlemek için bir dakika daha. Sage ve Felix'in onları Sığınak'a geri götürecek bir Taşıyıcı bulmalarını izliyorum. Wick ve Riley'nin burada kalıp savaşmaya devam etme, bizim ve topluluğumuz için ellerinden geleni yapma kararını vermelerini de izliyorum.

İkisi de Sage'e veda öpücüğü verirken ve ona endişelenmemesini, buradaki her şey sona erdiğinde eve döneceklerini söylerken ikisine olan saygım tavan yapıyor. Bağlı Grubu içinde en sevdiğim olmayabilirler ama artık onlara saygı duyduğumu rahatlıkla söyleyebilirim.

O dakika bittiği anda, gözlerim siyaha dönüyor ve bu tanrı-bağıyla sonsuza dek başa çıkmaya hazır olan bağım devreye giriyor.

Ebedi

DRACONIS SADECE TANRI BAĞINI BULMAKLA KALMADI, aynı zamanda onu yakalayıp doğrudan bana getirmek için çalışıyor. Görmezden gelinemeyecek bir sevgi ve bağlılık eylemi.

Yapmamı istediğinden emin olduğum gibi onu beklemek yerine Corvus'a doğru ilerliyorum. Bizi doğrudan tanrı bağının pusuya yattığı yere Gölge Kaydırması için hazırım. Gücümü kullanmaya ve ruhu tüketmeye, onu içime almaya ve bu tanrıyla bir daha asla yüzleşmeyeceğimizden emin olmaya hazırım.

Düşmanımız son hamlesini yapmaya hazırlanırken etrafımızda buz sütunları beliriyor, bizi buraya hapsediyor ve gücünü kullanarak bizi ortadan kaldırmaya çalışıyor.

Artık böyle şeylerin ötesinde olduğumuzu bilmeyen yok.

Koluna girip onunla birlikte yer değiştirmeye hazır bir şekilde Corvus'a doğru ilerlerken, toprağın ayaklarımın altında doğal olmayan bir şekilde hareket etmeye başladığını hissediyorum. Kulakları yırtan bir gümbürtü ile etrafımızda mağara gibi bir delik açılıyor. Tökezliyorum, ayaklarım gevşek kayaların üzerinde kayıyor ve Cleaver beni vücuduyla örtmek için bana doğru hamle yapıyor, toprak bir obruğa yol açıyor, ikimiz de devlerin ayakları altındaki karıncalarmışız gibi içine yuvarlanıyoruz.

Korkunç bir şekilde yere düşüp vücudumu milyonlarca farklı parçaya ayırmak yerine, Cleaver ikimizi de yuvarlayarak onun üstüne çıkmamı sağladığında hiçbir şey hissetmiyorum. Deliğin dibine çarptığımızda kollarının beni sıkıca sarması dışında hiçbir tepki vermeden düşüşün yükünü üstleniyor.

Öfkemi ateşliyor.

Ağımı daha da ileriye fırlatıyorum ve etrafımda kurduğumuz küçük topluluğa ait olmayan herkesin ruhunu çekip çıkarıyorum. Yıkım bölgesindeki her canlı varlık göz açıp kapayıncaya kadar yok oluyor, bir değil, ikisi birlikte çalışan iki tanrı-bağıyla yüzleşmeye hazırlanırken tüm güçleri içimde çalkalanıyor.

"Bir Elemental," diyor Cleaver ayağa kalktığımızda, en az on fit derinliğinde bir çukurda sıkışıp kalmıştık.

"İki Elemental," diye cevap veriyorum ve Kâhin zihinlerimize konuşuyor.

Draconis Buz'la ilgileniyor. Diğerini sana getireceğiz, Eternal.

Bunu yapacaklarından hiç şüphem yok, ancak burada canlı canlı gömülmeyi de özellikle istemiyorum. Ne yazık ki daha önce de karşılaştığım bir ölüm bu ve tekrar yaşamaya pek de istekli değilim. Draconis de konuya dahil olurken tepemde bir çığlık duyuyorum; düşmanımızı yok ederken alevli nefesinin kükremesi diğer tüm sesleri bastırıyor.

Etrafımızdaki toprakta dayanak noktaları bulup çukurdan kolaylıkla çıkarken, Cleaver beni sırtına çekti.

bir merdivenden çıkıyormuş gibi. Tepeye ulaştığımızda Corvus bizi bekliyor, kolları beni dışarı çıkarmaya hazır. Sırada ne varsa ona hazırlanırken etrafımızdaki gölgeler kalınlaşıyor.

Yer tekrar sallanmaya başlar.

Gücümü Draconis ve Crux'a akıtıyorum, iki tanrının ruhunu tüketeceğimi bildiğim için birazını kendime ayırıyorum. Son ziyafetin diğer tarafından daha güçlü çıkmış olsam da -ne kadar iğrenç olsa da- bu sefer yeterli olmayabilir.

Onlardan birini döngüye geri göndermek zorunda kalabiliriz. Corvus dönüp bana bakıyor, yüzünde bir kaş çatma var.

"Böyle bir şey olmayacak. Sana bakılması için ne gerekiyorsa verebiliriz. Hayatımın geri kalanını bu şeylerden birinin geri gelip bizi bulması için omzumun üzerinden bakarak geçirmeyi reddediyorum."

Sanki bana olan aşkını ilan etmiş gibi ona gülümsüyorum ve o da kendine has bir şekilde gülümsüyor ve ellerimi uzatıp ellerini sıkıyorum.

Draconis bir çığlık sesi daha çıkarıyor ve bir an için saldırıya uğradığından ya da zarar gördüğünden endişeleniyorum ama sonra tekrar daireler çizdiğini görüyorum. Ağzından uzun bir ateş püskürüyor ve avladığı tanrı-bağdan başka hedef alabileceği ölü ya da diri hiçbir şey kalmayana kadar etrafındaki her şeyi yok ediyor.

Bir kez daha Corvus'un yanına gidiyorum. "Ona katılmalıyız."

Başını iki yana sallar. "Hazır olduğunda diğerlerine katılacak. Şu anda yemeğiyle oynayarak eğleniyor."

Cleaver ve ben onun koluna girdiğimizde dudaklarımda bir gülümseme beliriyor, o bir anda havada yer değiştirirken gölgeler bizi tamamen içine alıyor. Bu, Taşıyıcıların yaptığından tamamen farklı bir şey. Mide bulandırıcı bir hareket yok, yaptığımız şeyin doğal olmadığı hissi yok ve midem korkunç bir şekilde çalkalanmıyor.

Bunun yerine, kısa bir an için onun gölgeleri tarafından sarılıyorum, orada güvende ve seviliyorum, sadece onlar ayrılıp tamamen başka bir yerde olmak için. Kendimi bir kez daha Crux ve Kahin ile omuz omuza Elemental ile yüzleşirken buluyorum. Bağlı'm onu yakaladı ve gölgelere sardı.

Bu genç.

Taşıyıcının hâlâ hayatta olduğundan, henüz ölmediğinden emin olduğum kadar genç, çünkü tanrının döngüden kurtulmak için hâlâ uykuya ihtiyacı var. Bağlılarımın bedenlerinden bile daha genç olabilir ama gözleri yine de siyah. Bedenim benimle konuşmak istediğinde göğsümde bir çekişme oluyor.

Onu tanıyorum, diyor kız. Onun kim olduğunu çok iyi biliyorum. Daha önce de bize çok yakın olmuştu.

Yine de önemli değil. Bu, kızın daha sonra gemilerle tartışacağı bir şey. Daha önce ortaya çıkmış olmasının bizim için ne önemi var? Önemli olan tek şey artık ölü olması.

Sadece henüz bilmiyor.

"Birlikte olmayı hak etmiyorsunuz," demeye başlıyor ama artık bunları dinlemeye niyetim yok.

Neden onların kırık zihinlerinin yarattığı delilik tiradını dinlemek için kendimi alçaltayım ki? Önemli olan tek şeye, Bağlılıklarına sadık kalmak yerine, her şeyi bir kenara attılar, çünkü zayıf ve zavallılar.

Onlar benim için hiçbir şey.

Yeteneğim benden çıkıp tanrı-bağlının varlığına akarken kendimi sabitlemek için bir elimi uzatıyorum ve ruhunu sıkıca sarıyorum. Onları kapana kıstırdığım anda, gücümü kendime geri çekiyorum ve ruhu da beraberinde götürüyorum. Bir öncekinden daha kolay oldu, bu tanrı sadece kısa bir süredir uyanıktı. Yine de, onunla boğuşurken sahip olduğum ekstra güç rezervi için minnettarım, sonunda gevşeyene kadar çekiyorum, çekiyorum ve çekiyorum.

Ben ruhu içime alırken bedenim yere düşüyor, daha yere çarpmadan ölüp gidiyor.

Onu tüketmeden önce derin bir nefes alıyorum, içimde olduğu düşüncesiyle vücudumda tiksinti dalgalanıyor, ama bana verdiği güç tekmesi beni ayağa kaldırıyor. Sanki yıldırım çarpmış gibi oluyorum, enerji voltları uzuvlarımdan aşağı yukarı akarken, dokunduğu her şeyi yakarken, gücü bana itaat etmeye, benim için diz çökmeye, benim bir parçam olmaya zorlarken, derimin içine hapsolmuş muazzam bir patlama.

Biri daha gitti.

Bir diğeri sonunda özgürlüğüne kavuştu, artık bisiklet sürmüyor, ama bu dünyadan sonsuza dek gitti. Bir daha bizi öldürmesi konusunda asla endişelenmememiz gereken bir tanrı daha.

Gölgeler gemiden uzaklaşıyor. Bir çığlık havayı bir kez daha yarmadan önce genç bir kızın cesedine bakarken sessiz bir an yaşıyoruz. Draconis tepemizde uçuyor ve bir ceset gökyüzünden düşüp ayaklarımızın dibine gümbürtüyle inerken karıncalar gibi dağılmak zorunda kalıyoruz. Bir yığın kan ve kemik deriyi dürtüyor ve hırıltılı, tıkırtılı bir nefes bir şekilde hala kanlı karmaşadan çıkıyor. Bu en korkunç hediye.

En sevdiğim tür.

Draconis yakınıma iniyor, dişlerinden kan damlıyor ve mutlu bir şekilde homurdanıyor, bana tüketmem için bir tanrı bağı getirdiği için memnun ama bu yanlışları düzeltmek için daha fazlasını yapamadığı için tamamen hayal kırıklığına uğramış. Avucumun derisinin altında kıvılcımlar oynaşmaya devam ederken bir elimi Bağlı'ma uzatıp bir an için boynunun pullarına bastırıyorum.

Bu ruhu dışarı çıkarmak çok daha zor.

Taşıyıcı daha yaşlı, çoktan ölmüş ve tanrı bağı yıllarca saklanıp geliştikten sonra çok güçlü. Biraz zaman alıyor ama Kahin zihnimi dolduruyor, zihnimi diğerlerine açarken bana daha fazla güç gönderiyor ve bu yüke yardım etmelerine izin veriyor.

Onlardan çok fazla şey almamaya, bizi çok fazla zayıflama riskine maruz bırakmamaya dikkat ediyorum ama sundukları şeyi alıyorum. Bunu tanrı bağını çekmek için kullanıyorum.

ruhu sert bir çekişle dışarı atıyor, bedenin nefes almayı bırakmadan önce şiddetle seğirmesini izliyorum. Bu kez ruhu tükettiğimde, üzerime hücum eden güç dalgaları yüzünden kendimden geçiyorum, yaşam gücünün bedenime dolduğunu hissettiğimde etrafımdaki her şey kararıyor.

Karanlık beni sararken Crux beni yakalıyor.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Oli

YANLIŞ UYANDIM.

Kendime gelmeden önce bile tam olarak ne olduğunu biliyorum, yavaş yavaş bana tanıdık gelmeye başlayan beden dışı his. Bu, artık kendi bedenimde olmadığımı ama yine de güvende olduğumu, Bağlanmışlarımdan birinin içinde mutlu bir şekilde yuvalandığımı bilmenin hissi. Rahatım, seviliyorum ve evimdeyim.

Bu kadar sevmekten nefret ediyorum.

Bu en azından bir mahremiyet ihlali, en kötü ihtimalle de bir ihlal. Bunu yapmaya nasıl devam ettiğim ya da yapmayı nasıl bırakacağım konusunda hiçbir fikrim olmamasına rağmen kendimi suçlu hissediyorum. Kendi kendime 'Hey, bu şekerleme zihin atlamak için harika bir zaman olurdu' diye düşünmedim, Tanrı aşkına!

Tek iyi yanı, kimin aklında olduğumu hemen anlıyorum. Gabe geçen sefer burada olmamdan son derece memnundu; o zamandan beri çok şeyin değiştiğinden şüpheliyim. En azından burada, özellikle Nox'un görmekten ve onunla birlikte yaşamaktan nefret edeceği kabuslara takılmayacağımı biliyorum.

Tanıdık gümbürtü sesini duyuyorum ve bunun Draconis'in uyurken çıkardığı ses olduğunu hemen anlıyorum.

güvenli bir yerde.

Bir kez daha oturuyorum, tam olarak neyin üzerinde oturduğumu ya da Bonded'ımın ortaya çıkmasını beklerken etrafımdaki herhangi bir şeyin ne olduğunu gerçekten anlamıyorum.

Çok uzun sürmez.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor yanıma otururken, ben de ona gülümsüyorum.

"Elbette. Neden burada olduğumu bilmiyorum ama burada olduğum için mutluyum."

"Belli ki içimden bir ses seni çağırıyor. Özür dilerim, Bonded." İç geçiriyor ve başını dizlerime sürterek üzerime yığılıyor.

İkimiz de tanrı-bağlarımızın yetenekleriyle gelen enerji boşalmasından geçiyoruz, o hala Draconis'e ve yeme düzenine alışmaya çalışırken ben bir değil iki tanrı-bağı ruhu tüketmenin sonuçlarını yaşıyorum.

Hala bunu düşünmek istemiyorum.

Bu fikir bile beni hala dehşete düşürüyor, sanki alerjim varmış gibi midem bulanıyor. Kulağa ne kadar aptalca gelse de, sanki bir şekilde lekelenmişim gibi hissediyorum. Yine de bana nasıl hissettirdiği önemli değil, önemli olan tek şey tanrı bağlarının artık geri gelemeyeceği.

Asla geri gelemezler.

Yani bana ne yaparsa yapsın, buna değer.

"Bence uyanmamalıyız," diyor Gabe nefesinin altından ve beni bir kahkaha ile irkiltiyor.

"Bağlanmış Grup'un geri kalanının bu fikre katılacağından emin değilim, Bağlanmış," diyorum sert bir sesle, yüzümde hâlâ şaka yollu bir sırıtma beliriyor, ama o biraz yüzünü buruşturuyor.

"Bundan pek emin değilim. En azından şu anda."

Yüzümdeki gülümseme yavaşça kayboluyor ve etrafıma bakıyorum ama hala bulunduğumuz alanla ilgili hiçbir şey göremiyorum. "Ne demek istiyorsun? Ne oldu?"

Dudağını yalıyor ve sonra yüzünü gülümsemeye zorluyor ama bu gülümseme gözlerine ulaşmıyor. "Şu anda bunun bir önemi yok, Bonded. Uyandığımızda bununla başa çıkabiliriz. Bağlı Grubumuz güvende; bu konuda endişelenmeyin."

Bağlanmış Grup.

Sadece bunu söylüyor ve başka bir şey söylemiyor. Olabilecek milyonlarca başka şey var, hepsi de kusacakmışım gibi hissedene kadar beynimi dolduran paniğe yol açıyor.

"Kieran'ı enkazdan çıkardıklarını gördüm. Felix'in onu Taşıyıcı'nın onları eve götürmesine yetecek kadar iyileştirdiğini gördüm ve o iyiydi," diyorum.

Gabe ellerini yüzümde gezdiriyor ve başımı kendine doğru çekerek mırıldanıyor: "Kieran yaşıyor. Sage, Felix, Wick ve Riley de hayatta. Geri dönmeyi başardılar. Hiçbir şey söylememeliydim, Bonded. Şimdi dinlen."

Kalp atışlarım biraz yavaşlıyor ama dikkatimi onun söylemediği şeylerden uzaklaştıracak kadar değil. Yine bir oflama sesi duyuyorum ve beni ayağa kaldırıyor. "Gel benimle Draconis'i gör. İzin ver de seni bağlarımla biraz oyalayayım. Sen buradayken karnını okşamak isteyeceğini biliyorsun."

Dikkatimin dağılmasını istemiyorum. Neler olup bittiğini bilmek istiyorum ama yine de onu takip ediyorum, Bağlı'mın kafası bu kadar karışıkken cahil kalabildiğim için kendimi bencil hissediyorum.

"Zaten uyuyoruz, Oli. Yapabileceğin bir şey yok. Sadece gel ve bağıma merhaba de ve geri dönüp birlikte yüzleşmeden önceki son birkaç dakikanın tadını çıkar."

Derin bir nefes alıyorum ve onun zihninde dönüyorum, orada bekleyen canavarı bulana kadar onu derin, karanlık girintilere kadar takip ediyorum. Sanki küçük bir yerdeymiş gibi çömelmiş durumda ama bu bana pek mantıklı gelmiyor.

Burada bir şey yok.

Beni gördüğü anda gözleri bana yapışıyor, açlıkla beni içine çekiyor. Eğer ondan bu kadar emin olmasaydım, yenmek üzere olduğumu düşünürdüm. Her şeyi tüketen

Draconis'in Bağlı'sına duyduğu ihtiyaç kesinlikle hafife alınacak bir şey değil. Beni bu halimle ve diğer her halimle arzuluyor.

"Sizce Draconis sadece ejderhaya mı dönüşebilir? Yoksa sadece en sevdiği form olduğunu mu düşünüyorsun?" Canavarın üzerine eğilip pullarını okşarken ve tuhaf kadifemsi hissinin tadını çıkarırken soruyorum.

Mutlu bir şekilde gurulduyor, ağırlığımla rahatladıkça başını yavaşça bir o yana bir bu yana hareket ettiriyor. Hareket edip daha iyi bir açı bulmak istiyorum ama denediğim anda tekrar gürlüyor, onunla herhangi bir şekilde teması kaybetmekten mutsuz.

Gabe ikimizi de izliyor, bir parçası olmak zorunda kalmadan etkileşimin tadını çıkarıyor. "Bu sadece onun en sevdiği form, ona en doğal gelen form ve sanırım en çok zarar veren de bu. Dizginleri ele alırsam hala istediğim herhangi bir şeye geçebilirim, ama bağım her zaman bunu seçiyor."

Yavaşça başımı sallıyorum, Draconis'in kulağının arkasını kaşımak için uzanıyorum ve yine guruldayan mutluluk karnımda titreşiyor. Derin bir nefes alıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, bedenimin uyanmadan hemen önce hep yaptığı gibi ağırlaştığını hissederken kendimi o ana bırakıyorum.

"Seni seviyorum Bonded," diyor Gabe aniden, beni izlerken gözleri gergin ve endişeli.

"Ben de seni seviyorum" diyecek kadar gözlerimi aralıyorum. Her ne olduysa... bu değişmeyecek."

Bana bu kez içtenlikle gülümsüyor. "Bunun için endişelenmiyorum. Seni kırmalarından endişeleniyorum. Önemli bir şeyini kaybetmenden endişeleniyorum."

Hayatım bana bir şey öğrettiyse, o da bana bağlı olanlardan biri olmadığı sürece hayatta kalacağımdır. Çok acıtabilir ama çoğu şey acıtıyor.

Hayatta kalacağım.

Gabe bana tekrar bakıyor ve iç geçiriyor, başını çevirip yukarı bakıyor. Uykuya dalarken aklımdaki son görüntü bu oluyor, onun zihninin güvenliğinden ayrılıp bir kez daha geri dönüyorum

beni tam olarak neyden korumaya çalıştığını keşfetmek için uyandım, bir an için bile olsa.

Sığınak'taki kendi yatağımda uyandım, Gabe'in çıplak göğsüne yaslanmıştım, uyurken nefes alış verişi yavaş ve düzgündü.

Bir an için ona bakıyorum ve gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmiş olmalı çünkü sessiz bir iniltiyle kendi gözleri de açılıyor. Bana her gün birlikte uyandığımızda baktığı gibi bakıyor, beni sadece bulmadığına dair aynı yumuşak merakla... bana sahip. Burada birlikteyiz ve birbirimizle birlikte olmanın verdiği basit haz ikimiz için de her şey, tüm dünyada önemli olan tek şey.

Sonra her ne olduysa zihnine geri süzülüyor ve o gölgeler gözlerini karartırken yavaşça içine kapandığını görüyorum. Yavaşça, neşe ve merak kayboluyor ve yerini tam da orada görmek istemediğim duygular alıyor.

Keder.

"Ne oldu, Gabe? Anlat bana." Sesim bir törpü gibi çıkıyor.

Yutkunuyor, ağzını açıyor ve sonra tekrar kapatıyor, bir kez daha yutkunuyor. Kalbim göğsümde deli gibi atmaya başlıyor ve beni vücuduna yaslamak için bir kolunu dikkatlice belime doluyor, sanki zihnimi de aynı şekilde bir arada tutabilecekmiş gibi bizi birbirimize uyduruyor.

"Geride bıraktığımız tanrı, hücrelerdeki mi? Biz yokken dışarı çıkmış."

Kalbim çılgınca çarpıyor ve kendi göğsünde hissettiğinden emin olsam da Gabe yara bandını bir hamlede sökmeye devam ediyor.

"Bunu yapmak için Yeteneğini kullandı ve herkesin aşağıda beslenmesini bekledi. Oraya inen ajanı öldürdü. Xander'ın kendini vurmasını sağladı, böylece kayıtlarda intihar gibi görünecekti ama biz daha iyi biliyoruz. Ajan geri dönmeyince Vivian onu aramaya gitti. Kameraları kontrol etti ama Xander'ın sadece ayaklarını görebildi. Tek başına giderken ne düşündüğünü bilmiyoruz."

Kalbim boğazıma sıçradı.

Gabe tekrar yutkunuyor, sesi tamamen yanlış çıkıyor. "Tanrı-bağ Vivian'ı öldürdü. Bodruma girdiği anda onu ele geçirdi ve öldürdü, sonra da kendi kendini öldürdü."

Gözlerim yaşlarla doluyor, zihnim kararıyor, beyaz gürültünün alçak vızıltısı beni ele geçiriyor. Gabe konuşmaya devam ediyor, tüm yürek parçalayıcı, yıkıcı detayları bana aktarıyor.

"Sawyer cesetleri tüm bölgeleri güvenlik taramasından geçirirken buldu. Güvenlik kameralarını tekrar kontrol ettiğinde, tanrı bağının kendi kendine başka bir dilde mırıldandığını gördü. Geri döndüğümüzde Nox bunu tercüme etti.

-Latince'nin eski bir lehçesiydi, daha önce Dünya'da geçirdiği zamanın bir kalıntısıydı. Tanrı-bağlarını tükettiğimizi anladı. Onların ruhlarını yani."

"Biz" diyor ama ikimiz de beni kastettiğini biliyoruz.

Yine de bunu ona söyleyecek kelimeleri bulamıyorum. Karmakarışık beynimde hiçbir şey bulamıyorum.

"Bond'u çoktan öldürülmüş ve döngüye geri gönderilmişti. Geri dönüp onsuz kaybolmasını istemedi ve bu yüzden kendini de öldürerek döngüye geri döndü. Giderken Vivian ve Xander'ı da yanında götürdü."

Her zamanki gibi, tanrılar kendilerinden ve kendi gündemlerinden başka kimseyi umursamıyorlar.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başlıyor ve Gabe nefesinin altından küfrederek gözyaşlarımı silerken mırıldanıyor: "Unser onların peşinden oraya giden kişiydi,

Sawyer alarmı çalamadan önce. Adella'nın tepkisi yüzünden Vivian'ın öldüğünü zaten biliyordu. Kalp krizi falan geçirdiğini düşündü ama oraya inip her şeyi gördüğünde... patladı. O bir Tetikçi, biliyorsunuz, bu yüzden eğitim merkezinin yarısını yok etti. Atlas ve North'un Aurelia'yı kontrol altına almak için yaptıkları tüm çalışmalar sayesinde hücreler ayakta kaldı. Patlamada başka ajan kaybetmedik, Tanrı'ya şükür, ama her şey darmadağın oldu. Buraya ışınlandım ve olanları gördüğümde, yardım etmek için yapabileceğim başka bir şey olmadığından emin olmak için yeterince uzun süre uyanık kaldım. Bağlı Grubun geri kalanı şu anda aşağıda, olayı çözmeye çalışıyor."

"Neyi çözmeye? Böyle bir şeyi nasıl 'çözebilirsin'?" Ben mırıldanıyorum ve Gabe yüzünde mutsuz bir ifadeyle omuz silkiyor.

"Biliyorum. Bunun bir yolu olmadığını biliyorum. Hiçbirimizin söyleyebileceği ya da yapabileceği bir şey olmadığını biliyorum. Bundan sonra ne yapacağımızı düşünüyoruz. Adella'yı, Vivian'ın çocuklarını ve Unser'i en iyi şekilde nasıl destekleyeceğimiz. Eğitim merkezi olmadan da eğitimlere nasıl devam edebiliriz, çünkü burada kim ölürse ölsün, devam etmek zorundayız."

"Bu adil değil... O bundan daha fazlasını hak ediyor."

Gabe başını sallar. "Biliyorum. Hepimiz biliyoruz ama başka ne yapabiliriz ki? Bu bizim için sadece bir iş değil, biliyorsunuz, bu hayat. Hiçbirimiz bundan hoşlanmıyoruz. Hiçbirimiz bunu yaşamak istemiyoruz ama buradayız." Tekrar uzun bir nefes veriyor ve avuçlarını gözlerine bastırıyor. "Herkes kendini suçluyor. Kuzey ve Gryphon, tanrı-bağlarının onu en başta öldürmesine izin vermedikleri için kendilerini suçluyor. Nox, odaya yapılan güncellemelere rağmen gücünü hâlâ kullanabildiğini bilmediğimiz için öfkeli. Hepimiz bu konuda biraz daha sönük hissediyoruz."

Onun tarif ettiğinden tamamen farklı hissediyorum. Sönme ya da keder bile değil. Neredeyse beden dışı bir şey.

çok fazla kaybın getirdiği hissizlik, benim için çok önemli olan birini kaybetmekle doruğa ulaştı.

Vivian hakkında ne kadar çok şey bilmediğimi şimdi fark ediyorum. Yaşlı adamla yıllarını geçirmiş olan Bağlı Grubumun onun hakkında daha çok şey bildiğine eminim. Ben onunla sadece birkaç ay geçirdim ve bu süre içinde Bağlı Grubuma nasıl güveneceğimi, kendimi nasıl savunacağımı ve omurgamı nasıl geliştireceğimi öğrendim.

Kimse bana inanmazken o bana inandı.

Bende bir şey gördü ve beni kollayacak ve etrafındaki insanların bana bok atmasını engelleyecek kadar hoşuna gitti. Beni herkesten daha fazla zorladı, beni şu anda olduğum kişi haline getirdi, ancak bunu asla söylemeyeceğinden eminim.

"Kaç çocuğu vardı?"

Şimdi sormak için çok önemsiz bir soru gibi görünüyor, bunun yerine yıllar önce sormam gereken bir şey.

"Bağlı Gruplarının üç çocuğu var. Babalık konusunu hiç önemsememişler ama ikisi biyolojik olarak onunmuş. İki kız ve bir erkek. Hepsi bizden sadece biraz daha küçük. Adella her ikisini de çocuk sahibi olmadan önce aktif görevden ayrılıp kalıcı bir pozisyona geçene kadar yıllarca bekletti. Çocukları tamamen kendi başına büyütmek istemedi."

Boğazımdan bir hıçkırık kopuyor. "Sanırım şimdi gidecek, değil mi?

Gabe başını sallar. "Unser onda; bu da bir şeydir. Güvenin bana, biliyorum."

Bir an ona bakıyorum ve tüm bunları benimle birlikte düşünürken gözlerinin parladığını görüyorum. Onun da saygı duyduğu birinin kaybı.

Sertçe yutkunarak başımı sallıyorum. "Peki Vivian konusunda ne yapacağız? Yardım etmek için şu anda ne yapabilirim? Burada öylece oturamam."

"Sanırım Adella onu buraya gömmek istiyor. Buradan ayrılmaya niyeti yok ve buranın onun için ne kadar önemli olduğunu biliyor. Bir sonraki hamlemize gelince, eminim North'un elinde bir şeyler vardır. Hepimiz bunun Acı Tanrısı'na dayandığını biliyoruz. Dört kişiden üçü gitti. Geriye sadece bir tane kaldı."

Başımı tekrar sallıyorum ve sonra alnımı bir saniyeliğine onunkine bastırarak nefesimin altında mırıldanıyorum: "Gene umarım benim hayatım boyunca bir daha uyanmaz. Bunu asla unutmayacağım. Son günüme kadar onu ve diğer Bağlı Grup üyelerini avlayacağım. Yemin ederim, tek bir şikâyet sözcüğü duymadan ruhunu yiyeceğim."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ATLAS

Eve vardığımızda Tac Eğitim Merkezi'nin yan tarafındaki delikten hâlâ uzun siyah dumanlar çıkıyordu.

Gabe sadece burada neler olduğunu ve Oli'nin eve döndüğünde güvenle uyuyup uyumayacağını öğrenecek kadar uzun süre bilincini açık tutuyor, sonra da Bonded'ımızı eve götürüp uyandığında onunla yapacağı konuşmaya hazırlanıyor.

Onu kıskanmıyorum.

Bağlı'mla zor konuşmalar yapmaktan korkmuyorum. İş o noktaya gelseydi, bunu yapabilirdim ama ailemin kaybından dolayı içimde hala bir şeyler var. Onlar işledikleri onca günahtan sonra yaşamayı hak etmeyen insanlardı ama iyi bir adamı, Oli'nin bu kadar sevdiği birini kaybetmek benim için özellikle kafa karıştırıcı.

Bir an için endişeleniyorum çünkü Gabe'in bu haberi ona nasıl vereceği konusunda hiçbir fikrim yok. Aramızdaki en ciddi kişi o değil ama Gryphon omzuma vurup omuz silkiyor. "Bu işte şaşırtıcı derecede iyi. Bunu unutuyorsun.

O da hepimiz kadar kaybetti. Sadece bunu saklamakta daha başarılı."

North, serpintiyle başa çıkmak için geri gelmeden önce ikisini de eve götürüyor. Diğerleriyle birlikte kurtarma görevine doğru ilerliyorum, kemiklerimin vücudumda ne kadar ağrıdığını görmezden geliyorum, eminim onlar da öyledir.

Daha önce gücümü kullanırken hiç bu kadar tükenmiş hissetmemiştim.

Genellikle Yok Edilemez olmak aynı zamanda hiç acı hissetmediğim anlamına gelir ama bu durumda bile Bağlı'm beni değiştirdi. Bunu ve onun etrafımda olmasının getireceği her türlü acıyı tek kelime etmeden kabul etmeye hazırım. Bunu ona asla söylemeyeceğim çünkü Oli'yi tanıyorum ve bu konuda kesinlikle suçlu hissedecektir.

Felix'i Tac Eğitim Merkezi'nin hala ayakta kalan küçük bir bölümünde, Unser'in patlamasından kurtulanlara yardım etmek için elinden geleni yaparken buluyoruz. Tanrıya şükür kimse ölmemiş. Günün tek kayıpları Vivian, Xander adında bir ajan ve o boktan god-bond.

Çok daha kötüsünü hak ediyordu.

Unser, Tetikleme'den sonra oldukça kötü bir durumdadır ve yüzünü buruşturan North, Adella'yı onu iyileştirmeye yardım etmesi için çağırmak zorunda kalır. Adella eve geri dönmüş, çocuklarına haberi vermiş ve North ve Gryphon'dan Bağlanmış'ını görmeye gelmek için izin almayı beklemektedir.

Onunla sadece birkaç kez karşılaştım ama TacTeam'in önde gelen iki ajanının bağlı olmasını bekleyeceğiniz türden saçma sapan bir kadın değil. Geldiğinde, yüzünde bugün başına gelen her şeyi atlatmak için çok cesur bir görünüm sergilediğini söyleyen sert bir ifade vardı.

Üçünün gerçekten de Bağlanmış Grup olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yok. Ellerini Unser'in göğsüne bastırırken titriyor, gücü yavaşça içinden Unser'e doğru akıyor.

Bir iniltiyle gözleri nihayet açılır. Bir an için kafası karışmış gibi görünse de gerçekler tekrar yüzüne çarpıyor

ve

Rüya görmediğini, en iyi arkadaşının ve Bağlı Grubunun bir üyesinin kendi kasabamızın güvenliğinde, kendi binamızda soğukkanlılıkla öldürüldüğünü fark etti.

Bir an için Bağlı'sının gözlerinin içine bakıyor, ortak acıları bakışlarına yansıyor ve sonunda elini uzatıp yanağını okşuyor. Hepimizin çok özel ve acı dolu bir ana izinsiz girdiğimizi bilerek bakışlarımı kaçırıyorum.

"Onunla kalmalıydım," diye mırıldanıyor ve kadın başını sallıyor.

"Burada suçlama oyunu oynamıyoruz. Kimse oynamıyor, çünkü suçlamaya başlarsak onlar kazanır. Hayatının her saniyesinin boşa gitmesine izin vermeyeceğim. Bunun için çok mücadele ettik ve o daha iyisini hak ediyor." Sesi kırıldı.

Çok az tanıdığım bir adam için herkesin içinde gözyaşlarına boğulmak gibi utanç verici bir şey yapmamak için boğazımı temizlemem ve ikisinden de uzaklaşmam gerekiyor. Acılarının bu kadar net bir şekilde yansıdığını görmek en hafif tabirle yürek parçalayıcı ve içimde hala fokurdayan garip suçluluk duygusu tekrar başını kaldırıyor.

Vivian daha iyisini hak ediyordu.

Gryphon öne çıkarak Unser'in kalkmasına yardım ediyor, kolunu omuzlarına atarak molozların arasından çıkmasına yardım ediyor. Felix bir süre onun dengesiz yürüyüşünü izledikten sonra tekrar ayağa kalkıyor ve North ile benim beklediğimiz yere doğru adım atarken nefesinin altından sessizce mırıldanıyor, "Buradaki herkesin durumu iyi, hepsini kontrol ettim. Kieran'a geri dönmem gerek."

Kuzey kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor. "Yine de iyi olacak, değil mi?"

Felix kafasının arkasını kaşıyarak iç geçiriyor. "Çok fazla kırık vardı. Sage ve ben onu iyileştirmek için birlikte çalışıyoruz ama en azından birkaç gün sürecek. O zamana kadar onsuz çalışmanız gerekecek."

North başını salladı ve elini salladı. "O yaşıyor, önemli olan da bu. İhtiyacı olduğu sürece onu koruyabiliriz. Rockelle şimdilik ikinci pozisyona geçebilir ve

Black dönene kadar başka görev almamaya çalışacağız. Gidin. Bağlılarınızın ve diğerlerinin yanına dönün, biz de bu pisliği temizleyelim."

Başını sallayıp uzaklaşıyor ama o uzaklaşırken Wick de North'un yanına geliyor ve ona saygıyla başını sallıyor. "Evde yapabileceğim başka bir şey yok. Felix ve Sage iyileşme süreciyle ilgileniyorlar. Ben burada ne yapabilirim?"

Sage's Bonded hakkındaki görüşlerim son birkaç gün içinde çok değişti.

Oli'yi çoktan ikna ettiğini ve Gryphon'un titiz inceleme sürecinden geçmemiş olsaydı Sığınak'a giremeyeceğini biliyorum, ancak kötü olmaması onun bir pislik olmadığı anlamına gelmez.

Benim yaptığım gibi onun da adım attığını görmek beni rahatlattı.

Sadece Bağlı Grubunda değil, topluluğun kendisinde de bir yer buluyor. Bu kolay bir şey değil, özellikle de omzunuzda bir çip varsa. Wick kesinlikle bunlardan birine sahipti, ama bir seçim yaptı ve seçimi Sage.

Ne olursa olsun.

Buna itiraz edemem, kimse de edemez. Bağlınızı her şeyden önce seçmek yapılacak en doğru şeydir ve bu onu burada deneyebileceği her şeyden daha hızlı bir şekilde arkadaş yapacaktır.

Aynı saygı North'un gözlerine de yansıyor. "Mahkûmları hücrelerden nakletmek ve onları belediye ofislerinin altındaki eski hücrelere bir kalkanla kilitlemek zorundayız. İdeal değil ama onarımları yapana kadar yapabileceğimiz tek şey bu. Geri kalanımıza bu konuda yardımcı olabilirsiniz."

Wick başka bir şey söylemeden başını sallıyor ve hem mecazi hem de gerçek anlamda kollarını sıvıyor. Omuzlarımızdaki korkunç ölüm yüküne rağmen, Bonded'imin kalbini kıracağını bildiğim bir adım atmış gibi hissediyorum.

Büyük bir adamın kaybından sonra bir araya gelmek.

Gryphon'un zihinleri kapatma yeteneğine sahip olduğunuzda mahkûmları taşımak kolay bir iş. Kız kardeşimi görmek en sevdiğim şey değil ama hepsini taşımadan önce North'un eski ofisindeki hücrelerin onu almasını sağlamaya yardım ediyorum.

Hala çok zayıf görünüyor, ama şimdi onda beklemediğim bir hafiflik var ve ona neler olduğunu anlamam bir saniye sürüyor.

Rahatladı.

Ailem öldü. Peter ve lanetli Bağlanmış Grubu'nun geri kalanı öldü. Artık sadece o ve Jericho kaldı. Eğer North'u ve konseyin geri kalanını ya da gelecekte bu kararları kim verecekse onu ve Jericho'yu bırakmaya ikna edebilirlerse, bir daha asla ailemiz tarafından avlanmaktan endişe etmelerine gerek kalmayacak.

Artık özgürler.

Sözde düşmanları tarafından tuzağa düşürüldüler ama yine de özgürler. Bu durum ailemle ilgili kafa karıştırıcı üzüntümü bir kat daha arttırıyor. Sanırım tanrı bağlarıyla ilgili her şey sona erdiğinde, onlarla ne yapılacağına dair bir plan yapılmasına yardımcı olmam gerekecek. Şu anda hepimiz sadece bekliyoruz. Onlara ihtiyacımız olursa diye bekliyoruz, onlar için bir kullanım olup olmadığını görmek için bekliyoruz, bu kadar çok kişinin ölümünde oynadıkları roller için kaderlerinin ne olduğuna karar vermek için bekliyoruz.

"İstersen eve geri dönüp Gabe ve Oli'ye göz kulak olabilirsin," diyor Gryphon gözleri beyazlaşırken.

Aurelia ve Jericho'nun zihinlerini ele geçirip bedenlerini kukladan başka bir şey değilmişler gibi yönlendirirken yüzleri kararır.

Bir an etrafıma bakındım ve sonra başımı salladım. "Ben burada daha çok işe yararım. Moloz ve enkazı temizlemeye, burayı yeniden inşa etmek için yeterince güvenli bir konuma getirmeye yardım edeceğim. İkimiz de biliyoruz ki Gabe buraya gelir gelmez

Uyanık, neyin onarılabileceğini ve neyin yıkılması gerektiğini görmeye hazır."

Gryphon bir an için bana bakıyor, kaşları parlayan gözlerinin üzerine düşüyor. "Oli'ye dönmek için sabırsızlanacağını düşünmüştüm."

Derin bir nefes alıyorum ve sonra omuz silkiyorum. "O emin ellerde. Zaten yeterince şey yaşıyorken, uyurken ona göz kulak olmanın bir anlamı yok. Nox araştırmasıyla birlikte oraya geri dönüyor, değil mi? Tek yaptığı dinlenmekken ü ç ü m ü z ü n yanında oturmasına ihtiyacı yok."

Bu onu daha da şaşırtmış gibi görünüyor ama sözlerimi kabul ediyor, başını sallıyor ve mahkûmları nakletmeye devam ediyor. Annesi ellerini cama dayamış, benimkinin de mükemmelleştirdiği bir tür anne özlemiyle ona bakıyor. Gryphon, sanki onun için bir yabancıdan başka bir şey değilmiş gibi bakışlarını başka yöne çeviriyor. Onu da binadan dışarı çıkarmadan önce kız kardeşimin zihnini kapattığı gibi onunkini de kolayca kapatıyor. Taşıyıcılar zaten orada onları bekliyor, dördünü birden taşıyorlar.

Gryphon'un gücünün, yakınlık olmasa bile onları kesebilecek kadar arttığını zaten biliyorum, ancak muhtemelen bunu yaparak herkesi korkutmak istemiyor, gerçekten gerekli olmadıkça, bu yüzden onlarla birlikte gidiyor.

Gabe'in amcasının enkazı temizlemesine yardım ederek, talimatlarını dinleyerek ve on adamın yaptığı işi yarı zamanda yaparak işe koyuluyorum. Bir noktada, bana doğrudan yardım etme girişimleriyle sadece beni engellediklerini fark ettiler, bu yüzden işçi grubunun hepsi geri çekildi ve duvarların ve tavanın tüm bölümlerini kendim hareket ettirmemi izlediler.

Böyle bir şekilde işe yaradığımı hissetmek güzel. Zihnimdeki fırtına şiddetlenmeye devam ediyor, ancak molozları temizlemekten başka her şeyi unutana kadar kendimi el emeğine kaptırıyorum.

En azından bunu yapabilirim.

Vivian'ın ölümünden sonraki günlerde Sığınak'taki değişim çok belirgindi. Muhtemelen sakinleri tarafından fark edilmiyordur ama ben ve Bağlı Grup'un geri kalanı için sanki tamamen farklı bir yere, alternatif bir gerçekliğe nakledilmiş gibiyiz.

Topluluk üyelerinin şüpheli bakışları ve fısıltıları çoktan yok oldu. Korku dolu bakışlar ve sanki kurnazlık yaptıklarını düşünüyorlarmış gibi, biz geldiğimizde tek kelime etmeden yolun karşısına geçmeleri yok oldu.

Sessizce yapılmış olsa bile, bir zamanlar çok keskin bir şekilde hissedilen bölünme geride kaldı.

Birkaç gün sonra North'a bu konuyu soruyorum ve cevap vermesi biraz zaman alıyor. "Vivian Bentley toplumumuzun çok saygı duyulan bir üyesiydi, sadece konsey ya da TacTeams tarafından değil, Alt Katman aileleri tarafından da. Hayır kurumlarına çok para verirdi. Gıda kampanyalarına yardım etti ve o ve onun Bağlı Grubu burada bulunan pek çok ailenin güvenliğini sağlamaktan sorumluydu. Yetmişli yıllardaki ayaklanmalar sırasında genç bir Tac ajanıydı ve o zamanlar adından söz ettiriyordu. Burada onun ölümünün yasını tutmayan, sorumluların adalete teslim edildiğini görmeye hazır olmayan tek bir kişi bile yok. Draven'da Tac Training'i yönetmesi için seçilmesinin iyi bir nedeni vardı ve bunun kayırmacılıkla hiçbir ilgisi yoktu. O iyi bir adamdı ve ölümünü hak etmeyen biriydi."

North bunu söylerken gözlerini benden kaçırıyor ve Tac Eğitim Merkezi'nin yeniden inşası için hazırlanmış olan evrak işlerine bakıyor.

Gabe uyanıp aşağı indiği andan itibaren amcası ve North ile birlikte planlar üzerinde çalışmaya başladı. İnsanları Sığınak'ta tutmanın ciddi doğası nedeniyle yeniden inşa her şeyden önce geliyor

Güvenli. Bir eğitim merkezi olmadan, saflarımıza daha fazla ajan katılamaz ve daha fazla ajan olmadan, görev güçlerimizi hızla kaybederiz. Buradan daha önemli olan tek şey yemekhane, o da şefin yemek pişirmek için düzgün bir yere ihtiyacı olduğu için.

Gabe'in beni buraya gönderdiği North'un planlarını alıyorum ve kendisine çok şey öğreten ve hayatında çok önemli bir figür olan adam için duyduğu üzüntüye küçük bir saygı gösterisi olarak omzuna vuruyorum. Başını sallayarak bana teşekkür etti ve diğer kâğıtlara dönüp başka bir şey söylemeden çıkış yolunu bulmam için beni yalnız bıraktı.

Sadece birkaç ay önce olsa bu beni çok kızdırırdı ama şimdi tam olarak ne olduğunu anlıyorum. Şimdi gereksiz yere konuşmanın, dünya hakkında bu kadar kötü hissederken bana güzel sözler söylemenin zamanı değil. Şu an, ne pahasına olursa olsun, bir şeyler yapmanın, bunun üstesinden gelmenin ya da işleri daha iyi hale getirmenin zamanı.

Alt kattaki ATV'lerden birine biniyorum ve yavaşça Tac Eğitim Merkezi'nin kalıntılarına doğru ilerliyorum. Büyük bir çiçek anıtı yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlamıştı bile. Kimsenin bir şey bıraktığını fark etmemiştim ama yine de hepsi arka bahçelerden ya da sessiz yürüyüşlerden toplanmış yüzlerce buket ve çelenk var. Hepsinin üzerinde kartlar, taziye dilekleri ve sert gri betona karşı küçük renk patlamaları var.

Onlar, çok şey ifade eden bir adam için bir sempati ve keder sunumu.

Bonded'ımı molozların arasında, yumruklarını kalçalarına dayamış, geride kalan dağınıklığa bakarken buluyorum. Gözleri kıpkırmızı ve yanakları gözyaşlarını ne kadar sık sildiği için ovalanıp temizlenmiş. Kalbimi kırıyor ve onu bu şekilde incitmeye cüret ettiği için birinin suratına yumruğumu indirip kırmak istiyorum. Ama bunu yapan adam çoktan öldü, geri dönebilmek için kendi canına kıydı.

bir gün tekrar. Bunun için değil, sadece yanında götürdüğü hayatlar için kızgınım.

Dua etsin de bu hayatımızda olmasın.

Topluluğun diğer üyelerinin etrafımızda çalıştığını ve hepsinin sanki onları kendine çekiyormuş gibi Bağlanmış'ıma yöneldiğini izliyorum. Ancak ona asla yaklaşmıyorlar. Sanki önlerinde bir engel varmış gibi onun etrafında küçük bir çember oluşturuyorlar.

Daha önce hiç fark etmemiştim.

Zamanımın çoğunu insanlara ters ters bakarak ve onları ondan olabildiğince uzak tutmaya çalışarak geçirdim, hem onun güvenliği için hem de ona imrendiğim için. Onun tüm zamanını ve ilgisini istiyorum. Onu görmeye o kadar imreniyorum ki, başkalarının onun yanında bulunmasına kızıyorum. Şimdi, tüm toplumun Vivian'ın yasını tuttuğu ve kendini yeniden bir araya getirmeye çalıştığı bu anda, bunun ne olduğunu görüyorum.

Elbette ondan korkuyorlar ama bu korkunun bir kısmı kesinlikle saygıyla karışık.

Hepsi onun neler yapabileceğini biliyor ve bundan korkmaları çok doğal, ama aynı zamanda güvenliklerinin onun yeteneğine bağlı olduğunu da anlıyorlar.

Bir bakıma, hep öyleydi.

Dravenler yıllardır yorulmadan çalışıyorlar. Bu kasabaya milyarlarca dolar akıttılar, hepsi güvenli bir toplum ve barış için, Direnişle başa çıkmanın bir yolunu bulmak için çalışıyor, ama sonuçta gölgeler ancak bu kadarını yapabilir. Her şeyi tüketemezler. İnsanları yüzlerce ve yüzlerce mil öteden oldukları yerde durduramazlar.

Oleander'ın yapabildiğini yapamazlar.

İnşaatçılardan biriyle göz göze geliyorum ve bir an irkiliyor, sonra başını saygıyla bana doğru eğiyor ve üzerinde çalışılması gereken alanları işaret etmeye başlarken bana doğru adım atıyor. Yeterince saygılı ama aynı zamanda benden çok daha fazla şey biliyor. Onu dinlediğimde

dikkatle izliyor ve söylenen şekilde hareket etmeye başlayınca sadece rahatladığını değil, onayladığını da hissedebiliyorum.

Bir an için kendimi Gabe'in bedeninde uyanmış gibi hissediyorum, çünkü hepsi ona böyle davranıyor. Birdenbire her şey mantıklı gelmeye başladı. Arkasından ne fısıldarlarsa fısıldasınlar, o her zaman toplumdaki herkesle birlikte çalışıyor. Her şeyi görmezden geliyor, yüksek yolu seçiyor ve sadece işlerine devam ediyor.

Aynı şekilde davranmak ya da onun yaptığı gibi ilişkiler kurmak hiç aklıma gelmemişti ama diğer inşaatçılar ve TacTeam personeli bana yaklaşmaya ve benimle çeşitli konularda sessizce konuşmaya başladıkça kendimi buna meylederken buluyorum.

North zamanının çoğunu Sığınak'ı herkes için güvenli bir yer haline getirmek için harcadı, kaynaklarının, parasının ve zamanının çoğunu buraya harcadı. Oli'nin ayrılmaya niyeti olmadığını biliyorum, tanrı bağlarını hallettikten sonra bile.

Burası artık onun evi.

Burada bu insanlarla yaşamaya devam edeceksek, her ne kadar cazip gelse de kendimi sonsuza kadar onunla birlikte malikaneye kapatamam. Gabe'in dostluk seviyesine ulaşamayabilirim ama bu insanlarla bir tür ilişki ve iyi niyet geliştirmeye çalışabilirim.

Büyümek böyle bir şey olabilir.

Her ne kadar kabul etmek istemesem de, yetişme yıllarımın çoğu Direniş propagandası ve ailemin benden beklentileriyle zihnimin çarpıtılmasıyla geçti. Daha sonraki gençlik yıllarım ise Bağlı'm ve benim için bir kaçış planlamakla geçti. Sanırım şimdi yeni bir normal bulma ve keşfetme zamanı.

Önce tanrı-bağı bulup onu öldürmeliyiz.

Bu bildiğimiz sonuncusu ve sanırım günlerimizin geri kalanını daha fazlasının uyanmasını bekleyerek, bir hayat kurarken herhangi bir işaret için dikkatle izleyerek geçireceğiz.

ve onu dolu dolu yaşayacağız. Bonded'ımız ve diğer herkes için kendimizin en iyi versiyonu olmayı öğreneceğiz.

Gözlerim tekrar Oli'ye kayıyor. Onun hem iç hem de dış güzelliğinin çekiciliği beni öylesine cezbediyor ki, kendimi bir kez daha başkalarının onun yanında olmasına sinirlenirken buluyorum.

Ama sonra ne yaptığını anladım.

O yerdeki çiçeklerle, Vivian için başlatılan küçük anma töreniyle uğraşırken ben de kendimi bir kez daha sakinleştiriyorum. Bir sonraki hamlemiz üzerinde çalışıyoruz ve neredeyse her şeyi planladık. Bir sonraki hamleyi beklemek, elimizden geleni yapmak ve çevremizdeki herkese yardım etmek için sadece birkaç gün daha.

Tüm bu ölüm ve yıkımdan bizimle birlikte kurtulacak bir şeyler inşa edebilmek umuduyla elimizden geleni yaptığımız birkaç gün.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Oli

Tac Eğitim Merkezini yerle bir eden patlamanın ardından Mabette meydana gelen fiziki değişiklikler, toplumdaki kayıpların en bariz hatırlatıcısıdır.

North'un ofislerine giderken, artık bizim geçici eğitim alanımıza dönüşmüş olan şehir merkezinden geçmeden yürüyemiyorum. Buraya ilk taşındığımızda, North'un kontrol ettiği alanlarda estetik mükemmelliğe olan yoğun ihtiyacıyla hafifçe dalga geçmekten kendimi alamamıştım ve şehir merkezi de farklı değil.

Mükemmel taş döşeli yolları ve peyzajlı bir alanın ortasındaki büyük çeşmesiyle, topluluk üyelerinin oturup öğle yemeği yemeleri veya arkadaşlarıyla buluşmaları için mükemmel bir yer. Bu, her zaman yapmayı umduğum ancak sürekli üzerimde olan gözler sayesinde hiçbir zaman yeterince rahat hissetmediğim bir şeydi. Burası pastoral bir yer, tüm kasabanın merkez noktası ve hem yemekhaneye hem de North'un ofislerine bakıyor ve Tac Eğitim Merkezi'ne giden küçük bir yolu var. Her zaman Sığınak'ın kalbi gibi hissettirmiştir. Kieran'ın bizi naklettiği ilk gün, kasabayı ilk kez burada görmüştüm. Burası

güzel bir giriş. Şimdi her yer antrenman minderleri ve vücutlarla kaplı, insanlar duruşlarını ayarlamak ve antrenman ringinde sıralarını beklemek için alanlara akın ediyor.

Ayağa kalkıp sıra sıra dizilmiş Tac personeline eleştirel bir gözle bakıyorum. Bu kadar çok ceset varken, bazı anlaşmazlıklar ya da düzensizlikler olacağını düşünürsünüz ama Vivian'ın ölümünden bu yana tüm Sığınak'ın nasıl bir araya geldiğinin bir kanıtı olarak, bunların hiçbiri yok.

Her şeyden daha şaşırtıcı olanı, çok sayıda yeni işe alım oldu. Üst Seviye ailelerden düzinelerce insan nihayet hizmetlerini sunmak için öne çıktı ve beceri setimize büyük bir Armağan cephaneliği ekledi ve Kuzey, Gryphon ve hatta Nox'un ailelerin bariz fikir değişikliğine duydukları saygıyı görebiliyorum.

Henüz Gryphon'a oyunda bir art niyet olup olmadığını soracak kadar cesur olamadım.

Eminim bir tane vardır, ama ben bunun yerine, bunun tanrı bağıyla ilgili bundan sonra olacaklar için ne anlama geldiğine odaklanıyorum. Acı'yı kullanan ve yeniden doğuş yılları yüzünden delirdiği söylenen tanrı-bağı. Kuzey'i hedef alırken Nox'u öldüren, onun yerine mutlu bir şekilde kardeşini öldüren kişi.

Elimize geçirebileceğimiz tüm güce ihtiyacımız olacağını hissediyorum.

Gryphon'u acemileri incelerken izliyorum. Ağzını açmadan önce onların gelişimi hakkında ne hissettiğini tahmin etmek en sevdiğim şeylerden biri. Diğerlerinin beni okuyabildiği kadar ben de onu okuyabiliyor muyum görmek isterim. Bağlılarımı kendimi tanıdığım kadar çabuk tanımaya başlamam beni şaşırtıyor.

Bugünlerde tepkiler beni neredeyse hiç şaşırtmıyor. Bir şeye hazırlıksız yakalandığımda bile, hem bireysel hem de bir bütün olarak ilişkilerimizde artık çok güvendeyim. Hepsiyle tam olarak nerede durduğumu biliyorum ve hepimizin uyumlu bir birim olarak birlikte çalışması kadar inanılmaz bir şey yok.

Gryphon'un burada olup olmadığımı fark edemeyecek kadar meşgul olduğundan emin olana kadar bekleyip North'un ofisine geri dönüyorum ve başımı hızlıca, samimi bir şekilde sallayarak onu geride bırakıyorum. Gidişimi izlerken gözlerindeki karanlık bakışı görüyorum. PDA konusunda North'tan çok daha mutlu olduğunu biliyorum ama yine de TacTeam'in önünde böyle şeylerle uğraşmak tamamen uygunsuz geliyor. Özellikle de Vivian'ın anıtının çiçeklerinin hala durduğu yerden sadece birkaç metre ötede, topluluk onun yasını tutmaya devam ederken her gün biraz daha büyüyor. Onlara uzun süre bakarsam tıkanıyorum ve binaya girerken başımı eğiyorum.

İçeride birkaç ajan var, birkaçı soyunma odasında üzerini değiştiriyor ama ben tek kelime etmeden asansöre doğru ilerlerken her biri bana gülümsüyor ve saygıyla başını sallıyor.

İnsanları bu şekilde bir araya getirmek için Vivian'ın ölümünün gerektiğini bilmek beni biraz içten içe öldürüyor. North'un ofisinin kapısı açıldığında, onu bir masanın arkasında oturmuş, konsey oylaması için planlar üzerinde çalışırken buluyorum. Yanında kafam büyüklüğünde bir kahve fincanı var, yarısı çoktan boşalmış ve nefesinin altındaki kısır mırıldanmalar bana her şeyin ne kadar iyi gittiğini gösteriyor.

"Oylamada hile yapmanın nasıl bu kadar çok yolu olduğunu anlamıyorum. Bu dünyada yolsuzluk almış başını gidiyor."

Gülümsüyorum ve ona başımı sallıyorum. "İnsanların iyi olabileceğini düşündüğüm için bana hep saf olduğumu söylerdin. Kafan karışmış gibi görünüyor."

Kalemini tekrar masaya bırakıp arkasına yaslanıyor, ellerini başının üzerine kaldırıp geriniyor ve ben de bir an için bu manzaranın tadını çıkarıyorum. Takım elbisesinin içindeyken bile uzun hatları hoş bir görüntü oluşturuyor.

Sesi bana baştan çıkarıcı geliyor. "Erkeklerin her zaman yozlaşmış olacağının farkındayım. Sadece bunun benim sorunum haline gelmesi beni sinirlendiriyor."

Nefesimi üflüyorum ve pencereye doğru ilerleyerek, antrenman minderlerinde kendilerini sınayan Tac personeline bakıyorum. Üst Düzey ailelerden birinin oğlunun Telekinetik gücünü kullanarak birini kendinden uzağa fırlatmasını izliyor ve bunu yapabilme yeteneğine hayret ediyorum.

Bağım göğsümde sessiz, uyumaktan ve olacaklar için enerji toplamaktan mutlu ve ben de onu kendi haline bırakıyorum. Bu tür şeyleri her zaman en iyi o bilir, bunu bana nasıl ileteceğini bilmediği zamanlarda bile.

North'un eski asistanı Penelope bunun mükemmel bir örneği.

Nedenini bilmeden önce bile ona duyduğu nefret ve mutlak tiksinti, asla göz ardı etmememiz gereken bir şeydi.

Daha birkaç gün önce Elemental'le yüzleşirken olduğu gibi, şimdi de onun yakın çevresinde bu kadar uzun süre acemi bir tanrı-bağımız olduğunu düşünmek bedenimi ürpertiyor. Tüm dövüşü bağımın gözlerinden izlemiştim. Penelope'yi orada kollarını iki yana açmış, gözleri parlarken, siyah boşluklar içinde görmek, tüm bunlar beni yeniden öfkelendirmişti.

North'un yüzüne vurmama konusunda çok iyiydim ama muhtemelen bunun tek nedeni Vivian'ın ölümü.

"Herkesin davranış biçimine bakılırsa, yolsuzluk konusunda gerçekten bu kadar endişeli misiniz?"

Sesimdeki kızgınlığı duyabiliyor, bu yüzden arkamdan yaklaşıp bir kolunu belime doluyor ve benimle tartışmayı izlerken beni vücuduna yaklaştırıyor. "Sadece Vivian değildi, Bonded. Konsey de dağılıyordu. Anlıyor musun? Oradaki pek çok kadın ve erkek aile mirasları nedeniyle TacTeams'e katılamayacaklarını düşünüyordu. Eğer bir göreve gider ve ölürlerse, konseydeki yerlerini kim alacaktı? Ailelerine ne olacaktı? Hepsinin üzerinde büyük bir sorumluluk var, bunu çok iyi anlıyorum. Konseyin feshedilmesi ve

Bunu halk oylamasına dönüştürmek bazı çocuklar için pek çok şeyi değiştirdi."

Bir an kaşlarımı çatarak pencereden dışarı baktım ama Kuzey'le tartışmanın bir anlamı olmadığını biliyordum. Zaten bana yalan söylemezdi. Hiçbir amaca hizmet etmez.

İçimden homurdanıyorum, "Yani şimdi ailelerinin ne düşüneceğini düşünmek zorunda kalmadan görevlere gidip ölmekte özgürler mi? Bu da kulağa oldukça çılgınca geliyor."

Kıkırdıyor ve eğilip omzuma bir öpücük konduruyor. "Hiçbirinin bir görevde ölebileceklerine inandıklarını sanmıyorum, Bonded. Özellikle de daha önce orada bulunmamışlarsa. Birliğe ilk katıldıklarında içlerinde bir umursamazlık oluyor ve bunu üzerlerinden atmak için birkaç göreve çıkmaları gerekiyor. Bazılarının bunu bir kampanya platformu olarak kullandığından hiç şüphem yok. Birkaç göreve çıkmayı planlıyorlar ve ardından deneyimlerini bir parti platformu olarak kullanarak bir sonraki konsey koltuğu için aday olacaklar. Birçoğunun art niyetli olduğundan hiç şüphem yok, ancak Gryphon'un bulduğu ve samimi olan bir avuç insan var. Ayrıca, onları bu noktaya getiren şey ne olursa olsun, hepsinin getirdiği güçlü yönler faydalıdır. Açıkçası, şu anda seçici olmayı göze alamayız."

İç çekiyorum ve kollarında geriye yaslanıyorum, başımı göğsüne yaslıyorum ve onunla sessiz bir anın tadını çıkarıyorum.

Sonuncularımızdan biri.

Sawyer ve Nox'un çalışmaları sayesinde planımızın bir sonraki kısmı bir araya geldiğinde ŞAŞIRDIM ama tamamen şok olmadım.

Hem Sawyer hem de Sage bana birlikte yaptıkları çalışmalar hakkında yorumlarda bulundular.

Sawyer bu konuda çok soğukkanlı ve sakindi. Sadece dijital kayıtlar söz konusu olduğunda Bassinger'ların organizasyon eksikliği konusunda gerçekten sinirlenmişti.

"Tüm kağıt işlerini ne kadar mükemmel bir şekilde arşivledikleri düşünüldüğünde, dosyaları etiketlemek ya da herhangi bir indeksleme matrisi oluşturmak gerçekten umurlarında değil. Dürüst olmak gerekirse, evinize gelip Atlas'ın kendini beğenmiş, zengin çocuk suratına bir yumruk atasım var, umarım sik kafalı ataları bunu hisseder. Ama ruhumu da olduğu yerde seviyorum, o yüzden muhtemelen bu iyi bir fikir değil." Kieran'ı kontrol etmek ve Sage ile öğle yemeği yemek için evlerine gittiğimde Sawyer bana ters ters bakmıştı.

Ne yazık ki, Felix'in tüm dikkatine ve Bonded'ının iyileştirme yeteneklerine rağmen, Kieran iyileşme yolunda yavaş ilerliyor. Vücudundaki tüm kemikler paramparça olmuştu ve bu öyle hemen düzelecek bir şey değil. Sage'i soktuğu stres beni yeniden kana susamış hissettiriyor.

Bunun tek iyi yanı, Wick'in Bağlı Grubu ve topluluk için büyük bir adım atarak Tac Eğitim seanslarında Gryphon'un yerini şikayet etmeden veya övgüye ihtiyaç duymadan güzel bir şekilde doldurmasıdır. Draven'da eğitim görürken neden Tac Ekipleri için bu kadar büyük bir aday olduğunu anlayabiliyorum. Kendi başına bir lider olduğu konusunda hiç şüphe yok. Kieran'ın sakatlığı nedeniyle evlerinin üzerinde dolaşan bulutlara rağmen, Sage'in Bağlı Grubunun ne kadar birlik ve beraberlik içinde olduğunu görebiliyorum.

Kieran için endişelensem de bu benim için büyük bir rahatlama. Vivian'ın ölümü, bir daha asla açılmamak üzere zihnimin arka tarafındaki işaretlenmemiş kutularda bırakmayı umduğum eski travmaları gündeme getirdi ama yine de buradayız.

Nox ve Sawyer görevlerde bir araya gelebilecek en bariz ikili değiller, ancak ikisinin yaptığı tüm çalışmalar k a r ş ı l ı ğ ı n ı verdi. Geçerken

Bassingers'ın hem dijital hem de Nox'un kategorize edip güvenli bir şekilde eve götürmeyi başardığı basılı dosyaları, her ikisi için de tam zamanlı bir iş oldu.

Bu ve Corvus'un Nox'a aktardığı anılar arasında, bir plan onun için çok açık hale gelir. Sorun şu ki, bu plandan öyle bir şiddetle nefret ediyor ki, haftalarca başka bir şey, herhangi bir şey aramak zorunda kalıyor.

Başka bir şey çıkmıyor.

Bunun tek seçeneğimiz olduğunu kabul ettiğinde, bu konuyu North ve benimle konuşmak zorunda kalıyor. Bunu Bağlanmış Grubumuzun geri kalanından önce yapıyor ve bu bile başlı başına zihnimde uyarı zillerinin çalmasına neden oluyor.

"Hiçbir koşul altında Bağlanmışlarım yem olarak kullanılmayacak. Yeni bir plan bulun," diyor North en vahşi ve sert ses tonuyla, bırakın kardeşini, bizim Bağlanmış Grubumuzdan bile hiç duymadığım bir ses tonuyla, ama Nox buna tepki vermiyor, sadece kollarını kavuşturuyor ve meydan okurcasına çenesini kaldırıyor.

Bu çok iyi bildiğim bir dövüş duruşu ve zihinsel olarak bu konuşmanın sonuçlarına hazırlanmaya başlıyorum. Korkunç olacağını zaten biliyorum.

"Sanki onu uyuşturup bir yere asacakmışım gibi konuşuyorsun, top mermisinden başka bir şey değil. Bahsettiğim şey bu değil. Bassinger'ların topladığı bilgiler Corvus'un söylediklerileyle örtüşüyor. Acı Tanrısı gücünü bizi ayırmak için bir tuzak olarak kullanıyor; bunu hep yapıyor. Yapacağı şey de tam olarak bu, North. Bizi tuzağa düşürdükten sonra aramızı açacak. Oleander'ı yalnız yakaladığı anda onu öldürecek."

Kuzey ona başını sallar. "Yapamaz. Artık ondan daha güçlüyüz. Ayrıca biz altı kişiyiz, o ise bir kişi. Bizi alt etme şansı yok."

Sesi ukalaca değil, sadece kendinden emin bir şekilde çıkıyor ve tanrı-bağışçıların bize defalarca söylediği gerçekleri dile getiriyor

ama yine de içimde aynı huzursuzluğu hissediyorum.

Bağımız sayesinde Acı tanrı-bağından daha güçlü olacağız, ama hayatta kalabilecek miyiz? Şu anda yüzlerce yaşamda sıfır başarı oranımız var, bu yüzden kendimi bu konuda çok iyimser hissetmiyorum, bu yaşamın bir öncekinden farkını bilsem bile. Daha önce hiç olmadığım kadar güçlü hissediyorum ama bunun yeterli olup olmadığını kim bilebilir?

Yeterli olup olmayacağını kim bilebilir?

Nox gözlerini Kuzey'den ayırmıyor ve bu tartışmayı kazanmak için ne yapması gerekiyorsa yaparken kardeşinin içine bakıyor. "Acı Tanrısı bunu bize karşı kullanacak. Kendimize olan güvenimizi bize karşı kullanacak. Bunu ikimiz de biliyoruz, çünkü yapacağımız şey tam olarak bu. Her ne kadar hepimiz farklı düşünmek istesek de, bu akıllıca. Bu kadar uzun süre hayatta kalabilecek ve Üstün Yetenekliler topluluğu içinde saklanmak ve bize karşı kaynak oluşturmak için bütün bir hareket başlatacak kadar akıllı. Topluluğumuzun en güçlülerini tekrar tekrar manipüle etti. Eğer egolarımızı bu konuşmaya dahil edersek, o yine kazanacaktır."

Kuzey başını sallıyor, sonra gözleri benimkilere takılıyor ve tekrar sallıyor. "Risk çok büyük. Başka bir plan bul. Beni gönder... ya da seni. Geri kalanlarımızdan herhangi birini gönder, umurumda değil. Oleander'ı değil."

Bunu düşününce bağlarım göğsümün içinde karıncalanıyor ama buradaki ikiyüzlülüğü anlıyorum. Nox yem olarak kullanılmamı önerdiği an, kendimi North'un kanını donduran tehlikenin içine atmaktan mutluluk duydum, bunun kanıtı yüzünde çok açık.

"Bizden birinin peşinden gelmeyecek, bunu sen de biliyorsun. Her zaman önce Ebedi olanı alır. Bizi yenebilmesinin tek yolu önce Ebedi'yi almaktır. Yüzlerce yaşam boyunca hep onun peşinden gider. Sence neden yeteneğini duyar duymaz ailesini avladı? Sizce neden onu parçalara ayırmak istedi? Sadece Silas Davies değildi, biliyorsun. O sadece onu kaybeden aptaldı.

Tanrı'nın gözleri. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, kardeşim, her şey Zakkum'a bağlı. Şimdi bile bunu inkar edemeyiz... ne kadar çok istersek isteyelim."

North başını bir kez daha sallıyor, ellerini masaya bastırarak evrakları karıştırıyor, sanki oradaki kelimelerden aniden bir 'B Planı' çıkabilirmiş gibi, ama ona bakan tek şey siyah mürekkep.

Nox ile bu konularda tartışamayız ve bunu ikimiz de biliyoruz. Araştırmacı olan o. Kendini kitaplara ve verilere kaptırmaktan, her açıdan kontrol ettiğinden emin olduktan sonra bizim için bir yol inşa etmekten her zaman daha mutlu olmuştur. Eğer beni yem olarak kullanmanın tek yol olduğunu söylüyorsa, aslında başka bir şey duymama gerek yok.

Ona güveniyorum.

Ayrıca ona güveniyorum, sadece benim Bonded'ım olduğu için değil, onun kalbini gördüğüm için. Hayatının her anını, bu noktaya kadar her saniyesini gördüm. Başka bir yol olsaydı bunu North'a önermeyeceğinden ve kazanabileceğimizi düşünmeseydi kesinlikle önermeyeceğinden hiç şüphem yok. Hala o küçük arşiv kütüphanesinde bir boşluk arıyor olurdu.

Eğer buna ihtiyacımız olduğuna inanmıyorsa, bu benim için yeterli.

"Yapabilirim, Kuzey," diyorum kendimden emin bir şekilde. Başını tekrar sallıyor, ikimizden de uzaklaşıyor ama sesimi daha da güçlü çıkarıyorum.

Masadan kalkıp North'a doğru dönüyorum ve onu göz göze gelmeye zorluyorum. "Bunu yapmak istiyorum ve sizin onayınız olsun ya da olmasın yapacağım. Bağım ve ben bu döngüden, ölümden ve ne yaparsak yapalım bizi takip etmesinden bıktık. Bağım yorgun. Hepimizin güvende ve bir arada olmasını istiyor. Bir gün burada olacağına söz verip durduğumuz geleceği istiyor. Söz vermek yerine, bunun için çalışmamızı istiyor ve ben de buna katılıyorum. Nox'un işe yarayacağına inandığı bir planı varsa, bu benim için yeterli."

Kuzey bana dönüyor ve gözlerindeki keskin korkuyu, bu noktaya gelmiş olmamızın dehşetini ve şimdiye kadar ne kadar cesur ya da ne kadar kontrollü olursa olsun, her şeyin yavaş yavaş elinden kayıp gittiğini görüyorum. Artık sona yaklaştığımıza göre, her şeyi görüyorum. İçime sindiriyorum ve bu sadece inancımı güçlendiriyor. Önce onu sonra da Nox'u başımla selamlıyorum.

"Hadi şu işi bitirelim."

North bir süre daha bana bakıyor ve sonra tekrar Nox'a bakıyor, kontrol altına almadan önce bir an için dudağını bir hırıltı kıvırıyor. "Peki. Bana planı anlat, her şeyi. İçinde delik olmadığından emin olana kadar bu odadan çıkmayacağız. Eğer dışarıda Bağlı'ma bir şey olursa, hepimiz cehenneme girene kadar gölgelerin her şeyi tüketmesine izin veririm. En azından bunu hak ederiz."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Oli

Şehir etrafımda karanlık.

Korna çalarak ve bağırarak yanımdan geçen arabalar, böyle araçların etrafında bulunmayalı aylar olduğu için beni çabucak şaşırtıyor. Sığınak'ta sadece ATV'ler var ve başka yerlere taşındığımızda da çoğunlukla Çorak Topraklar'a ya da tanrıların etkilediği yerlere gidiyoruz, gerçek dünyaya hiç benzemiyor.

Daha önce gittiğim her şehir gibi kokuyor, kolumu elime geçirip burnuma bastırırken duman ve sıcak çöp ciğerlerime doluyor. Böyle bir yerde bulunmayalı yıllar oldu ama kokuyu asla unutamıyorsunuz.

Üstümdeki bir ışık yanıp sönüyor, yanıp sönüyor, yanıp sönüyor ve o kadar çok ışık kirliliği var ki yıldızları göremiyorum. Şu anda milyonlarca yıldızın parladığını bile bilemezsiniz.

Anında evimi özlediğimi hissediyorum ama yapacak işlerim var. Yüzüme bir şekilde belirsizlik ya da endişe dolu kırılgan bir ifade yerleştirebilirim ama bu tuzağa o kadar da düşmeyeceğim. İşareti duyduğumda, bir Transporter'ın patlaması

Bir senatörün bedenini giyen Acı Tanrısı'na ulaştığımda, onlara kendi mavi gözlerimle korkusuzca bakıyorum.

Onlara şu anda Ebedi ile uğraşma zevkini tattırmak istemiyorum.

"Beni bu şekilde alt edebileceğini gerçekten düşünüyor musun?" diye soruyor, bana doğru adım atarken dilini şaklatıyor.

Ses beni rahatsız ediyor.

Aylarca North'un ofisinde oturdum ve bu tanrının onunla oynadığı oyunları dinledim, Üstün Yeteneklilerden korkan bir insan gibi davrandı ve başa çıkmamız için giderek daha fazla engel koydu. Ağını örerken North'un tüm zamanını çalmış, dikkatimizi dağıtarak hepimizi gerçekte neler olup bittiğinden uzaklaştırmıştı.

Acı Tanrısı zeki ama bizden daha zeki olmasına izin vermeyi reddediyorum.

Başımı tüm tanrıların yaptığı gibi, neredeyse alaycı bir şekilde eğiyorum ve Acı Tanrısı yine gülümsüyor, duygudan çok dişleri var.

"Kibir her zaman senin güçlü yönün olmuştur," diyor, sesli harfleri çiğniyormuş gibi çıkararak. Konuşma devam ettikçe sesi giderek daha şeytani bir hal alıyor.

Ellili yaşlarının sonlarında yaşlı bir adam olan Taşıyıcı ikimizi temkinli ama berrak gözlerle izliyor. Gryphon'un bana bu adamın tam olarak ne düşündüğünü, ona ne vaat edildiğini ya da gerçekte hayal edebileceğinden çok daha büyük bir oyunda bir piyondan başka bir şey olmadığı halde hangi doğru görevde olduğunu düşündüğünü söylemesi için neler vermezdim.

Acı Tanrısı bir an için sesini alçaltıyor ve anlamadığı gerçek bir endişeyi taklit ediyor. Taşıyıcısının yaşlı bir kadın, sade görünümlü ve mütevazı olması yardımcı oluyor, ama ben daha iyisini biliyorum. "Benimle gelmelisin, küçük insan. İstersen o tanrıyı senden çıkarmaya çalışabilirim. Bir parazit gibi, biliyorsun. Hepimiz öyleyiz. Seni ele geçirmeden önce onu senden çıkarmama izin vermelisin.

Gemi. Bunu yaptıklarını biliyorsun, değil mi? Hepimiz bir noktada gemileri alıyoruz."

Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum. Sonunda bana yavaşça başını sallıyor. "O zaman konuşarak vakit kaybetmeyelim. Eğer son oyunumuzu oynayacaksak, o zaman oynayalım."

Taşıyıcı kolunu kıza uzatıyor ve kız kolunu tuttuğunda birlikte kayboluyorlar, bir elini omzuma sıkıştırıp beni de yanlarına almadan önce hemen yanımda yeniden beliriyorlar.

Derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum. Her şey yoluna girecek.

Nox'un hazırladığı planı uyguluyoruz ve ben tehlikede değilim. Bunu kafamın içinde tekrar tekrar söylüyorum, hatta Taşıma işlemi Kieran'la seyahat ettiğimden üç kat daha uzun sürüyor gibi görünüyor. Bu onun gücünden mi yoksa sadece gergin durumdan dolayı zaman algımın bozulmuş olmasından mı kaynaklanıyor, bilmiyorum. Önemli olan tek şey, nihayet ortaya çıktığımızda ve çevremizi gördüğümde, yumruğumu Acı Tanrısı'nın suratına indirmek istemem.

Ona bu zevki tattırmayı reddediyorum.

Bunun yerine, planımızın adımlarını mükemmel bir şekilde takip ederek tam olarak nerede olduğumu bildiklerinden emin olmak için zihnimi Bağlanmışlarıma açıyorum. Kendimi tüm duygulardan, bulunduğum yerle ilgili hissettiğim her şeyden, beni rahatsız eden her şeyden arındırıyorum. Boğazıma bir şeyler kaçıyor, buraya gelirken yaşadığım yol tutması hâlâ canıma okuyor ama duygusal olarak kendime hiçbir şey vermiyorum. Umutsuzca akmak isteyen yaşlar gözlerimin arkasına batıyor ama bu şekilde kazanmasına izin vermeyeceğim.

Köprü o kadar yüksek bile değil.

Köprünün kenarından bakarken, "Ailenin senin küçük Üstün Yetenekli öfke nöbetin yüzünden değil de doğal sebeplerden öldüğüne nasıl ikna oldular bilmiyorum," diyor.

Gözlerimi kırpmayı reddediyorum, çünkü gözlerimi bir milisaniyeliğine kapatmanın bile bir kriz geçirmeme neden

olacağından çok korkuyorum.

Annemle babamın öldüğü geceye geri döndüm, araba cipimizin yan tarafına çarpmış ve bizi köprüden aşağı atmıştı. Gücüm bedenimden koparak etrafımızdaki her şeyi yok etmiş, herkesi öldürmüştü. Herkes, sadece arabada bizi avlayan düşmanlarımız değil, ailem ve yolun sadece birkaç mil yukarısındaki küçük mandırayı işleten aile.

Kaderin korkunç bir cilvesi gibi, buradaki araba kazasıyla aynı zamanda meydana gelen gizemli bir kazadan, bir gaz sızıntısından sorumlu tutuldu.

Yırtıp attığım ilk ruhlar, omuzlarıma en ağır yükü bindirenler.

"Tanrıyı senden çıkarmamı istemediğine emin misin? Sende kalmasını istediğine emin misin? Aileni öldüren tarafı seçmek son derece dar görüşlü görünüyor."

Bağım göğsümde geri tepiyor, sanki yavaşça kendini savaş pozisyonuna çekiyormuş gibi orada yuvarlanıyor. Gerektiğinde ışık hızından daha hızlı bir şekilde saldırabileceğini bildiğim halde, hareketlerinde aldatıcı bir şekilde yavaş ve durgun. Ağrı Tanrısı'nın ağzından çıkan her kelimeye nasıl tepki verdiğini, onları kendi için nasıl tattığını, çiğnediğini, eksik bulduğunu ve tükürdüğünü hissediyorum.

Acı'nın yaptığı her şeyin tam olarak ne olduğunu, beni tuzağa düşürmeye çalışan bir yalan olduğunu görme şekli. Acaba daha önce işe yaradı mı? Acaba bu da kurduğu tuzağın bir parçası mı? Acaba tüm bunların arkasında uzun bir geçmiş olduğu için mi kendini beğenmiş hissediyor?

Bu kadının yüzünü takındığında tüm bunların bana ne kadar saçma göründüğünü bir bilse.

Kabuslar bana Silas Davies gibi görünüyor.

İçindeki kötülüğe, ağzının zalim duruşuna ve gözlerinin beni parçalara ayırışına kör olanlar için yakışıklı, gençliğinin baharında bir adam gibi görünüyorlar. Tehlikeli, ölümcül, zalim ve kötü olmak için içinde yaşayan bir tanrı bağına ihtiyacı yoktu.

Adamın hepsi buydu.

"Tanrı bağını tam olarak nasıl çıkaracaksın?" Sanki bunu ikimiz arasında bir sır olarak tutmaya çalışıyormuşum gibi alçak bir sesle soruyorum.

Kimseyi kandırdığımdan şüpheliyim ama sanırım şu anda oynadığımız kedi-fare oyunu bu. Acı Tanrısı başını eğip beni yavaşça süzdükten sonra bir elini uzatıp şakağımın üzerinde gezdiriyor.

"Ebedi'nin size muhtemelen benden daha güçlü olduğunu söylediğini biliyorum çünkü tüm Bağlıları da burada, ama bu bir yalan. Güç paylaşılan bir şey değildir. Alabileceğiniz bir şeydir. Sizin ve Bağlı Grubunuzun içinde yaşayan bu tanrılar, umutsuzca inanmak istedikleri gerçeğin çarpıtılmış bir versiyonu olan bir peri masalında yaşıyorlar, ama bu olamaz. Birinden almadığınız sürece güce sahip olamazsınız."

Soğuk bir rüzgâr nehir kıyısındaki ağaçların yapraklarını hışırdatıyor. Tanrı konuşmaya devam ederken, dünyanın nasıl olması gerektiğine dair fikirlerini saçmalarken, etrafımızdaki gece havası on derece düşüyor gibi görünüyor. Bunların hepsi benim itaatimi kazanmak için bir oyundan başka bir şey değil.

Yine, daha önce işe yarayıp yaramadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. "Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Senin tanrı bağın
yaşam gücünü etrafındakilerden alır. Gücünü bu şekilde elde ederken sözlerimdeki gerçeği inkâr edemezsiniz. Bana boyun eğsen de eğmesen de onu senden çıkaracağım. Öyle ya da böyle, onu çıkaracağım."

Sanki dokunuşundan korkuyormuşum gibi, sanki tenime değdiği anda parmaklarından acı damlayacakmış gibi başımı sallıyorum ve ondan uzaklaşıyorum. Hediyesiyle beni nasıl zorladığını, dürttüğünü ve o karanlık gücü bana karşı kullanmak için bariyerlerimde bir delik bulmaya çalıştığını hissedebiliyorum. Buraya tüm bunlara hazırlıklı olarak geldim. Buraya sadece kendi zihinsel güvencelerimle değil, Bağlılarımınkilerle de geldim.

Buraya yalnız gelmedim, Acı Tanrısı öyle olduğunu düşünse bile.

"Onlara olan bağlılığın iğrenç, biliyorsun. Binlerce yaşam ve bir kez bile seni korumadılar. Binlerce hayat ve sen hep öldün. Sen hepsinin toplamından daha güçlüsün. Eğer onları feda edersen, benim gibi olabilirsin."

Küstahlığını sindirirken ona bakıyorum. "Bu bedende doğmak senin için çok sinir bozucu olmalı. Eminim onun sayesinde payına düşenden çok daha fazla engelle karşılaşmışsındır."

Bana omuz silkiyor ve kayıtsızca başını eğiyor. "Düşük seviyeli bir ailede doğan bir Üstün Yetenekli. Kendimi insanların arasında saklamak için bedenimi ve içine doğduğu aileyi öldürmek kolaydı. Bedenin içine doğduğunuz andan itibaren kim olduğunuzu tam olarak hatırladığınızda böyle şeyler yapmak çok daha kolay. Bunun neye benzeyeceğini planlamak için çok uzun yıllarım oldu, senin döngüne hazırlanmak için ömürlerim oldu. Bağlı Grubunuzu öldürmek istemiyorum. Tamamen başka bir şey istiyorum."

Korkmuş gibi büyük bir yutkunma gösterisi yapıyorum, Ağrı tanrısını doğruyu söylediğime ikna etmek için gözlerim köprünün altından akan nehre geri dönüyor ve o da bir kez daha yanıma geliyor.

"Birinden almadan hiçbir güç yoktur. Binlerce yaşam ve binlerce tanrı öldürdüm ama sonunda kilidini açtım. Sonunda bu gücü kendime nasıl alacağımı öğrendim. Bağlı Grubunuzdan almak, istediğim dünyayı inşa etmek için ihtiyacım olan her şeyi bana verecek."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor, çünkü görmek istediği dünyanın acı, kan ve çılgınlık dolu bir dünya olduğunu zaten biliyorum. Direniş'in onun adına savaştığı için uğruna savaştığı aynı dünya.

"İçindeki tanrıyla savaşmak istemiyorum. Onun gücünü almak ve ona dönüşmek istiyorum. Onu tüketmek istiyorum."

Acı Tanrısı ile aramızdaki ilişkinin uzun süre bu kadar medeni kalmayacağını biliyorum. Tanrı-bağı konuşmaya devam ettirmeye çalıştıkça, beni tuzağına daha çok düşürüyor. Ve beni köprünün kenarına daha da yaklaştırdıkça, gözlerimi altımızdan akan suya daha çok çekiyor.

Daha çok beni istediği yere götürüyor.

Yapabileceğini iddia ettiği şeyi nasıl yapmaya niyetlendiğini bilmiyorum ve Acı Tanrısı inançsızlığımı kolaylıkla okuyor, avıyla oynayan gerçek bir yırtıcı gibi dişlerini bana gösterirken dudaklarının üzerinde zalim bir gülümseme kıvrılıyor.

"Silas Davies bunu çözdü, biliyorsun," diye devam ediyor ve ben onun adından bahsedildiğinde bilinçsizce ürperiyorum.

"Bunu senin sayende anladı elbette, ne de olsa insanları tüketmek senin yeteneğin. Hepinizin, sizinle bu kadar uzun süre oynamasına, küçük oyunlarını oynamasına izin vermemin yanlış bir adım olduğunu düşündüğünüzü biliyorum. Asla seni ya da içinde yaşayan şeyi öldürmekle ilgili değildi. Seni dizginlemekle ilgiliydi. Elbette kitlesel yıkım istediğimi, mümkün olduğunca çok sayıda Üstün Yetenekliyi ve insanı öldürmeni istediğimi düşünüyordu. O delirmiş bir varlıktı, benim kalbime göre biriydi, ama Üstün Yeteneklilerle asla dost olamayız. Kurt koyunla dost olamaz ama sanırım en yaratıcı olanlarını kendi yararımıza kullanabiliriz."

Yaratıcı.

Sanırım bu Silas Davies için kullanabileceğiniz bir kelime. Onunla zaman geçirmenin beni bu konuşmayı yapmak için oldukça iyi eğittiğini de kabul etmeliyim. Şu anda Acı Tanrısı'nın ağzından çılgınlıktan başka bir şey çıkmıyor, nihilist bir diktatörün manyakça deliliğinden başka bir şey yok.

Direniş'in tam da bu noktada, yanlış tanrıya tapan bir grup Üstün Yetenekli tarafından başlatıldığına hiç şüphem yok. Onlara güç vaat eden ve hepsini belirli özgürlükleri hak ettiklerine ikna eden bir tanrı, aslında tek istediği kendi tasarladığı bir savaş için top yemiydi.

"Bütün geceyi böyle şeyler konuşarak geçiremeyiz, küçük kız. Planlarımda bir kusur bulamayacaksın ve ben de seni benim tarafıma geçmeye ikna edemeyeceğim, değil mi?"

Rüzgâr köprünün uzak tarafındaki ağaçlarda tekrar hışırdıyor, bu sefer daha yüksek sesle ve gecenin içinde yankılanan uğursuz bir ses.

Başımı salladım. "Sanırım ikimiz de sana bağımı vermeyeceğimi biliyoruz. Bence sen de denesen bile benden alamayacağını biliyorsun. Konuştuğumuz on dakika boyunca kafamın içine girmeyi başaramadın, bu yüzden başarabileceğinden de şüpheliyim. Tüm ikna çabaların boşunaydı. Ben gerçek güçle devam edeceğim. Ebedi bunu kazanacak."

İğrenme ve delilik kadının yüz hatlarına işledikçe senatörün yüzünün buruşmasını, dönüp durmasını izliyorum. Neredeyse tanrının gemiyi uzun zaman önce öldürdüğüne, bunca zamandır içinde onunla birlikte hapsolmuş zavallı bir Üstün Yetenekli olmadığına sevineceğim. Ölümden daha kötü bir kader olduğuna eminim.

"Ebedi kesinlikle bunu düşünmek isterdi, değil mi?" diye tükürüyor, sesi değişiyor, kararıyor, derinleşiyor ve gözleri siyaha dönüyor.

Bağım misilleme olarak göğsümde tekrar geriliyor, burada başlatılan kötülüğü bitirmek için kendini hazırlıyor ve hazırlıyor. İkimiz de Bağlımızla birlikte sahip olmak istediğimiz, hepimizin hak ettiği hayatı geri almaya hazırız.

Acı tanrısı bir elini kaldırarak gücünü bana odaklıyor, ancak bu sefer tanrı-bağlının bedeninden dışarı atılırken tüm patlamasını hissediyorum. Sanki fiziksel bir dalgaymış gibi benimkine çarpıyor, üzerime çöküyor ve beni hislerle dolduruyor. Hissediyorum

ama Acı Tanrısı'nın istediği şekilde değil, çünkü bağlarım onu zihnimden uzaklaştırıyor, Silas Davies'in acısını aldığı gibi onu da benden alıyor. Beni daha önce koruduğu gibi şimdi de koruyor, bedenim kapanmaya başlarken bile hepsini alıyor.

Her zaman olduğu gibi şimdi de beni koruyor.

Görüşüm bulanıklaşmaya başladığında, gözlerim yavaşça kapanmaya başlıyor. Bir an için paniklediğimi hissediyorum.

Ya işe yaramazsa?

Ya planladığımız her şey bir hiç uğruna olduysa? Ya burada ölürsek ve Bağlı'mla son anım Sığınak'ta, Nox'un bu plana güvenen tek kişi olduğu yerde geçerse. Diğerleri bunun için ikimize de kızgınken, bunu zorlayan tek kişi oydu. Ya tüm bunlar boşunaysa ve tekrar döngüye girmeye zorlanacaksak?

Görüşüm kararır ve beni karanlığa iterken, zihnimde bu sözler yankılanıyor, Ebedi devralırken düşündüğüm son şey... Ya başarısız olursak?

Ya başarısız olursam?

BÖLÜM YIRMI YEDI

Nox

Kuzey'i, Oleander'ın yanında gölge yaratıklarımızdan başka bir şey olmadan Acı Tanrısı'nın tuzağına düşmesine izin vermeye ikna etmek, önümdeki engellerin sadece ilki.

Bağlı Grup'un geri kalanını ikna etmek neredeyse imkânsız. Oleander isteseler de istemeseler de gideceğini söyledikten sonra bile, Gryphon neredeyse kafamı koparacaktı ve Atlas ancak North'un müdahalesiyle durdurulabildi.

Bu süreç boyunca her birinden göreceğim acımasız ve nefret dolu bakışları kabullenmem gerekiyor.

Gerçi fark etmez.

Plan başarılı olduğu sürece bunların hiçbir önemi yok.

Kardeşim ilk kez Oleander'ın gölge yaratığını yanına alması konusunda ısrar ediyor. August'u bir kuruş kadar küçüldükten sonra diğer kulağının arkasına sıkıştırıyor, dünya ve içindeki üçümüz dışındaki herkes için görünmez oluyor.

North onunla olan bağına ya da yaratıklara hiç bu kadar güvenmemişti.

Onunla vakit geçirmelerine asla izin vermedi, özellikle de bu kadar uzakta. Kendisinin bu yönüne asla güvenmedi, hele de Bağlısı kadar sevdiği birine hiç. İçindeki korkular sadece değişmekle kalmadı, tamamen buharlaştı.

Gözlerimiz onun üzerindeyken en güvende olduğu konusunda ikimizin de şüphesi yok ve eğer gözlerimiz orada olamıyorsa, o zaman gölge yaratıklarımız bir sonraki en iyi şey. Ne olursa olsun Azrael'e güvenirim ama August'un da onlarla birlikte olmasının güven verici bir yanı var.

Kuzey'in en acımasız yaratığının neler yapabileceğini gördüm. of.

Çorak Topraklar'ın kenarında dururken
içine çekilmek üzereyiz, gözlerim boşalmış ve Bağlanmış Grup'un sert bakışları üzerimde, Acı Tanrısı'nın Oleander'ı köprüye taşıdığı anı izliyorum.

Neredeyse kendi planımı sorgulayacaktım.

Oleander'ın ailesinin öldüğü yerde planımızı gerçekleştirecek kadar güçlü olduğuna inanmadığım için değil, o araba yolculuğunun anısı tıpkı onun içinde olduğu gibi benim de içimde yaşadığı ve içimden vahşi, şiddetli bir tepki fışkırdığı için.

Kuzey bir an için yan gözle bakıyor, gölge yaratığının içinden izlerken kendi gözleri de kararıyor, ama diğerleri neler olduğunu sorgulamaya başladığında cevap veren o oluyor.

"Tanrı-bağı onu ayağa kaldırmaya çalışıyor. Ebedi'ye ulaşmak için Oli'de bir zayıflık bulmaya çalışıyor-"

"Ve bu işe yaramayacak," diye sözünü kestim. Ses tonumdaki saf gerçeği okusa bile, Gryphon kesinlikle bana inanmıyor.

"Bu şeylerden biri bize parmaklarını şaklattığı anda dağılacaksak bizimki gibi bir Bağlanmış Grubun ne anlamı var? Bu çok aptalca," diye mırıldanarak silahlarını tekrar kontrol ediyor.

Bu, genellikle bir göreve gittiğimizde kendini sakinleştirmek için yaptığı bir tik ve yine de burada, duygularını kontrol etmeye çalışırken ortaya çıkıyor. Genelde onun için bu kadar zor olmaz ama sanırım ilk kez böyle bir şey yapmak zorunda kalıyoruz. Kyrie'yi Direniş kampına kadar kovalayıp kendini parçalara ayırdığından beri Oleander'dan ayrılmamıştık. O zaman çektiği acının yankıları hala zihnimde yankılanıyor ve hatırlattığı için bağlılığım göğsümde kaynıyor.

Bu sefer işin o noktaya gelmesine izin vermeyeceğiz.

"Bana bunun neden işe yarayacağını düşündüğünü tekrar söyle." North nefesinin altında mırıldanıyor ve ben de uzun, sakinleştirici bir nefes alıyorum.

Beni sorgulamıyor. Sakin kalmaya çalışıyor. Kendime bunu söylemeye devam edersem, belki onlara karşı kendimi kaybetmem.

Bunu yapmamak neredeyse imkansız.

"Oli'yi kamplarda test etmiyorlardı çünkü onu bir bomba olarak kullanmak istiyorlardı. Sonsuz Silah programı bir sis perdesiydi, alt kademedekileri kendileri için çalışmaya ikna etmenin bir yoluydu."

Kayıtlar, tanrı-bağlarının deneyler sırasında gerçekte ne yaptıkları konusunda çok açık. Kalıplar orada ve benim ve Benson'ın arşivlerde çok özel bir deney türü aradığımızı anlamamız uzun sürmedi. Sadece ruhları bedenlerden nasıl ayıracaklarına değil, aynı zamanda bazı Hediyeler için bazı soyları nasıl karıştıracaklarına da b a k ı y o r l a r d ı .

Acı tanrısı, hangi kaba taşınırsa taşınsın, bu güce erişeceğini biliyordu, aynı şekilde Gölgeler tanrı bağlarının bir göstergesi olsa da, yapabileceğimiz tek şey bu d e ğ i l . Draven soyu bana tanrı bağlarını verdi, ama annemin Delilik armağanı bana adımı duyan herkesi dehşete düşüren Dehşet'i verdi. North'un annesi Ölüm Dokunuşu'nu ona geçirmişti.

Tanrılar artık bu şeylere erişebiliyor, giderek büyüyen bir silah cephaneliğine sahipler ve eğer Acı Tanrısı başka bir Üst Kademe Üstün Yeteneklinin bedenini ele geçirebilirse, içindeki ruhu öldürebilir ve bedenin kontrolünü ele geçirebilir. Yavaş yavaş istediği güçleri toplamaya başlayabilir ve Oleander ile başlayıp Bağlı Grubumuza doğru ilerleyebilir. Gölge yaratıkların emrinde olduğu bir ejderhaya dönüşme, herhangi birinin beynine girebilme Nöro yeteneği ve bedenleri parçalara ayırarak korkunç, kanlı ölümler gerçekleştirme yeteneği, hepsi tek bir çılgın tanrı bağında toplanmıştı.

Daha kötü bir şey düşünemiyorum.

Eğer bunun olmasına izin verirsek, insan ırkına elveda diyebiliriz, çünkü Acı Tanrısı geriye hiçbir şey kalmayana kadar tekrar tekrar tüketecek, öldürecek ve sakat bırakacaktır. Bu, tanrı-bağlarımıza özlemini duydukları hayatı vermeyi ya da kendi Bağlanmış Grubumuzla huzur içinde bir hayat yaşamayı istemenin ötesine geçiyor. Bunları ne kadar bencilce istesem de, bu dünyanın, açıkçası tüm kötülüklerin kaynağı tarafından ele geçirilip geçirilmeyeceğiyle ilgili.

"Asıl istedikleri şey damar değiştirebilmek. Sonsuza kadar yaşamak istiyorlar ve hiçbiri kimin içinde yaşadıklarını umursamıyor. Yaşamlar, uyumak ya da bunların hiçbiri umurlarında değil. Tek önemsedikleri şey güç-"

"Ama hiçbirinin bir kap içindeki ruhları manipüle etme Yeteneği yok," diye bitiriyor Atlas, elini çenesinde gezdirirken yüzünde bir kaş çatma ifadesi var.

Tüm görev boyunca şaşırtıcı bir şekilde sessiz kaldı, içine kapandı ve Oleander'ın bana güvendiğini ve bunu yapmak istediğini söylediğinde onun sözüne inandı. Benimle konuşmadı ya da bana bakmadı. Beni hiçbir şekilde sorgulamadı ve bir kavga da başlatmadı ki bu kesinlikle bir değişiklik.

Ona bir şey olursa, beni öldürecek ilk kişinin o olacağından hiç şüphem yok.

Acı Tanrısı aramaya gelse de fark etmez, eğer onunla bir ilgisi varsa ben çoktan bir ceset olmuş olacağım. Bu gerçekten de Cleaver'ın gölge yaratıklarla başa çıkıp çıkamayacağının bir testi olacak, ancak sanırım Oleander ve ben yanılırsak ve ona bir şey olursa, karşılık vermeyeceğim.

Kardeşim adına duyduğum suçluluk duygusunun bile ona gerçekten bir şey olması durumunda beni burada tutmaya yeteceğini sanmıyorum. Beni bulduktan ve annemi bana yaptıkları için öldürdükten sonraki en karanlık günlerimde bile hep onun için burada kalma zorunluluğu hissettim.

"Bu çok aptalca," diyor Gryphon tekrar, Yeteneğinin devreye girmesine izin verirken gözleri beyazlaşıyor.

Sanki kendini sakinleştirmek için yeni teknikler geliştiriyormuş gibi etrafı tarıyor ve ben bu konuda ne ona ne de diğerlerine bir şey söylememeyi tercih ediyorum. Gözlerimi Oleander'dan ayırmıyorum ve Acı Tanrısı sonunda saldırdığında, bağının hepsini almaya zorlandığını bilene kadar ona elinden gelen her şeyi ittiğinde, omuzlarımı dikleştiriyorum ve kendimi hazırlıyorum.

Kardeşime bir bakış attım. "Geliyorlar."

North başını sallıyor, benimle aynı sahneyi izlerken yüzünde bir çatıklık var; Acı Tanrısı ve Taşıyıcı onu bir kez daha önümüzde Çorak Topraklara taşırken Oleander'ın bedeni yere yığılıyor.

"Bunun bitmesini istiyorum," diyor ve ben yavaşça başımı sallıyorum, gölgeler bedenimden uzaklaşıp yayılmaya başlarken bir elimi kaldırıyorum.

Arkamızda düzgün sıralar halinde dizilmiş olan TacTeam personeli, gölgeler bölgeyi ele geçirirken sakinliğini koruyor. Asıl personel her şeyi daha önce görmüştü ve yeni gelenler de bu gecenin nasıl geçeceği konusunda uyarılmıştı. Daha önce hiç olmayan bir güven havası, zor kazanılmış bir hazırlık var.

Bu gece.

Bu gece her şey bitecek, onların ya da bizim ölümümüz.

Acı Tanrısı'nın Çorak Topraklar'da belirdiği ve Oleander'ın bilinçsiz bedenini bizi dışarıda tutmak için özel olarak inşa ettikleri geçilmez alana taşıdığı anı hissediyoruz.

Çorak Topraklar'ın duvarları güçlü, karşılaştığımız en güçlü Kalkanlar; tam da bu yüzden buraya geleceklerini biliyordum. Yüzlerce Üstün Yetenekli, tüm bölgeyi geçilmez kılmak için birlikte çalışmak üzere buraya getirildi.

Gözcülerimiz burayla karşılaştığında, Direniş için oyunun sonu olacağını hemen anladık. Oraya sızmaya çalışmak için çok zaman harcadık ama tekrar tekrar başarısız olduk.

Ama bu da planımızın bir parçasıydı.

Tanrı bağı, Bağlanmışlarımızdan aldığımız gücün, yeteneklerimizdeki eşi benzeri görülmemiş büyümenin ya da Draven ailesinin yüzlerce nesil boyunca tanrıların güçlerini aldığının farkında değil. Onların Bağlanmış Gruplar üzerindeki manipülasyonları bizi zayıflatacak şekilde etkilemek yerine, bizi daha da güçlendirdi. Elimizdeki silah cephaneliğini daha da zorlu hale getirdi.

Bize bir giriş yolu verdi.

"Artık gitmemiz gerekiyor," diyor North nefesinin altından ve ben de başımı sallıyorum, hepsinin benim kadar hazır olduğundan emin olmak için bir anlığına her birine bakıyorum.

Gryphon arkamızdaki Tac birimine son bir komut veriyor ve sonra her biri kolumu tutuyor. Kalkan, Çorak Topraklar'da hoş karşılanmayan Taşıyıcılara karşı koruma sağlayabilir ama zaten orada olan bir şeye karşı koruma sağlayamaz.

Taşıyıcı bizi içeri aldı.

Kalkan duvarının dışında duruyorduk, hareket edemiyor ya da daha fazla ilerleyemiyorduk. Saklanmaya çalışmıyorduk ve onlar da bizimle çatışmaya girmeye teşebbüs etmediler. Korumalarında o kadar güvendeydiler ki bize karşı harekete geçmeyi bile denemediler. Bizi tamamen görmezden geldiler.

Bir an Kalkan duvarına bakıyoruz ve bir an sonra gölgelerin arasından geçiyoruz. Bu beceriyi geliştirmek, keskinleştirmek, mükemmelleştirmek ve artık gölgenin büyümesinin yavaş bir süreç olmadığından emin olmak için çok zaman harcadım.

Kendilerine doğru gelen ölüme hazırlanmaları için onlara yeterli zaman vermeyeceğimizden emin oldum. Ortaya çıktığımız anda alarm çalacak ama onlar için çok geç olacak.

Ölümden başka bir şey için burada değiliz.

Acı Tanrısı daha Gölge Değişimi'nin gerçekleştiğini anlamadan CRUX, North'un bedenini ele geçirir.

Bizi dışarıda tutma becerisine o kadar güveniyor ki, bizi Bağlanmışlarımızdan Koruma planında bir açık bulacağımızı asla hayal etmedi. İşe yarayacaktı; daha önce yüzlerce kez işe yaradı.

Direniş'in yürüttüğü üreme deneyleri ve annemin kanının karışması sayesinde, tesadüfi Yeteneğim Corvus'un daha önce hiç sahip olmadığı bir şeydi.

Gölge Değişimi.

Azrael'in Oleander'ın peşine takılması, bizi ayırmak için yapabilecekleri hiçbir şey olmadığı anlamına geliyordu, buraya gelmemi engellemek için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Ruhlarımızı birleştirip kopmaz bir bağ kurduğumuzda, bir daha asla aramıza hiçbir şeyin girmesine izin vermeyeceğimi biliyordum ve tüm bunlar Acı Tanrısı sayesinde olmuştu.

Korkunç bir şekilde öleceğinden emin olacağım ve bundan pişmanlık duyacağım.

Gücünün çoğunu Oleander'ı bayıltmak için kullandı, istemesi gerekenden daha fazla güç kullandı ve onu saldırıya karşı savunmasız bıraktı.

Draconis kontrolü ele geçirirken, Gabe'in vücudu çatırdayıp kırılırken vahşi bir kükreme havayı yırtıyor. Crux Oleander'a doğru ilerliyor, onun baygın halde yattığını gördüğünde etrafımızda olup biten diğer her şeye kör oluyor, ona olan bağlılığı da kardeşiminki kadar kör. Kahin Gryphon'un kontrolünü ele geçiriyor ve onunla birlikte hareket ediyor, ona güç akıtırken bir elini boğazına götürüyor.

Corvus kontrolü ele geçirmeye çalışırken zihnimi zorluyor ama ben geri itiyorum, gölge akımlarının bedenimden uzaklaşmasına izin veriyorum ve onları Taşıyıcılarını bütünüyle yutmaya itiyorum. Acı Tanrısı buradan çıkma şansı bulmadan önce olası tehditleri ortadan kaldırmaya hevesliyim.

Gölgelerim başlarını ona doğru çevirirken, ağzının küçümseyici bir şekilde bükülüşünü izliyorum, oradaki nefret mide bulandırıcı bir şey. Basit, Üstün Yetenekli olmayan bir kadın olarak görünmeyi nasıl başardığı beni aşıyor, çünkü o derinliksiz boş gözlerde görebildiğim tek şey, o kadar kolay gizlenemeyen bir tür ölümcül delilik. Farkına vardığımda dudaklarımda bir gülümseme beliriyor, gücü zihnime hiç girmeden üzerime akarken vücudunu dolduran gerilim. Çaresiz ve elindeki kozu çok erken kullandığını artık biliyor.

Onu basitçe öldürmek istemediğimizi biliyor.

Böyle aptalca, düşüncesizce bir şey yapmak onu döngüye geri gönderir; ve ben hayatımın geri kalanını bu kötülüğün geri dönmesini bekleyerek geçirmeyeceğim. Eğer tekrar döngüye girersek, bu tekrar tekrar başımıza gelmeye devam ederse, bunun Oleander'ın peşinden tekrar gelmesi riskini almayacağım. Ne onun bu versiyonunu ne de gelecek olanları. Bir daha asla.

Bizden uzaklaşmaya çalışmasını izliyorum, sanki herhangi birimize ulaşma şansı varmış gibi gücünü fırlatıyor, ama yapamıyor. Gryphon'un Oli'yi bayıltmak için Yeteneğini kullandığı tek seferde, bize sanki Oli'den gücü çekmiş gibi olduğunu söylemişti.

Eminim ki Acı Tanrısı şu anda zehir kızımın gücünün her saniyesinden, mükemmelliğinin her santiminden nefret ediyordur.

Draconis tekrar kükrüyor ve bu sefer bizi geride bırakarak havalanıyor, çünkü dışarıda hiçbirimizin göremediği bir şey hissediyor. Birkaç dakika sonra bir ateş patlamasıyla gökyüzünü aydınlatıyor ve tehdidi Oleander'a yaklaşamadan yok ediyor. Gölge yaratıklarımı daha da ileri iterek Direniş'i yok etmeye başlamaları için serbest bırakıyorum.

Atlas'ın ejderhanın gövdesinin gökyüzündeki çizgisini takip edişini izliyorum, Oleander'a doğru ilerlemekle bir sonraki adımın ne olacağını görmek arasında gidip geliyorum. Cleaver henüz kontrolü ele almadı, seçimleri yapan hâlâ içerideki adam ve Oli'ye doğru bakarken nefesinin altından küfrediyor.

Acı Tanrısı'nın elinde bir silah bulmak için arkama baktım.

Atlas başını sallayarak gücünü etrafındaki bariyere itiyor ama bu bizi kurşundan korumak kadar basit değil.

Bizi hedef almıyor.

Gölgelerimden biri zıplayarak onu elinden yakalıyor, bir diğeri de kendini öldürmesini engellemek için vücudunu sarıyor. Gölgelere karşı faydasızca savaşarak kıvranırken küfretmeye ve bağırmaya başlıyor ve ben onu tekrar görmekten zevk alıyorum. Kolunu kırmadan önce karanlık dallardan birinin ağzını sarmasına izin veriyorum ve tek bir hareketle kemiğini kırıyorum.

Bu ses kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Draconis tekrar kükrüyor ve Atlas nefesinin altında küfrediyor.

"Orada neler oluyor?" diye mırıldanarak çadırın açıklığına doğru yürüyor, hafifçe kaldırıyor ve sonra geri sarsılıyor.

"Baş etmemiz gereken Acı Tanrısı'ndan çok daha fazlası var," diyor sessizce ve Kahin Oli'yi iyileştirmeyi bitirip Atlas'ın arkasında durarak bir saniyeliğine dışarı bakıyor.

"Bana onu geri getirdiğini söyle Crux. Burada daha fazla kalamayız," diyor Atlas, dili tanrı-bağlının ismine sadece biraz takılıyor.

Cevap yok ama Crux düzgünce duruyor, Oli kollarında çok küçük ve kırılgan görünüyor. Corvus zihnimin sınırlarını zorluyor, dışarı çıkmayı talep ediyor ama ben çaresizce kontrolü elimde tutuyorum. Önce onun uyandığını görmeliyim. Bunun bir hata olmadığını bilmem gerek.

Gözleri kapalı ama göğsü düzenli bir şekilde hareket ediyor, nefes alış verişi düzgün, sanki iyi bir gece uykusunun tadını çıkarıyor gibi.

Gözlerim tekrar Acı Tanrısı'na kayıyor, bana bakarken bakışlarından nefret ve tiksinti damlıyor.

Bu tanrı bağının ne düşündüğü umurumda değil.

Kahin, Crux'un Oli'yi göğsüne yasladığı yere doğru ilerliyor ve tenleri parlarken onu nazikçe sallıyor. Onun kendi gücünden beslenmesine izin veriyor, içsel kuyusunu doldurmak ve onu canlandırmak için dokunma yoluyla ona sızıyor.

İhtiyacı olduğu anda devralmaya hazırım.

Crux olanlardan açıkça mutsuz, kendi güç kuyusuna girerken ellerinin derisi siyaha dönüyor. Kontrolünü kaybetmenin ve kendi Yetenekli öfkesiyle tüm Çorak Toprakları alaşağı etmenin eşiğinde.

Direnişçiler neyi serbest bıraktıklarının farkında değiller.

Acı Tanrısı'na bakıyor, derisinin altındaki deliliğin kıvranışını izliyorum. "Beni geri getirdiğinde senin için her şeyin bittiğini anlamalıydın."

Bana hırlıyor, bu akıl oyunlarını oynayamayacak kadar kuduz ama yine de denemeye devam ediyor. "Sanki seni daha önce geri getirmemiş gibi konuşuyorsun. Her zaman aynısın, her zaman kızışmış zavallı küçük bir sürtük gibi diğerlerinin ardından mızmızlanıyorsun. Çok daha fazlası olabilirdin."

Omuz silkiyorum, Oleander'ın bilinçsiz hali yüzünden içimde korku birikirken bile sakinliğin resmini çiziyorum. "Ona sahip değilsem neden daha fazlası olmak isteyeyim ki?"

Aramızdaki yere tükürüyor. "İğrenç."

"Yine de, bugün birimiz ölecek ve diğerimiz buradan tamamen güvende ve eksiksiz bir Bağlanmış Grup ile çıkacak. Hepimizin önünde uzun bir hayat var. Bana ne kadar zayıf olduğumuzu bir daha söyle," diyorum alaycı bir tonla ve Bassinger omzunun üzerinden bana bir sırıtış fırlatıyor, sonra sırıtışı yüzünden tekrar kayıyor, sanki kiminle şaka yaptığını yeni fark etmiş gibi.

Bu özellikle umurumda değil. Ayrıntıları ve onları burada kullanarak bu tanrı bağının acısını gerçekten nasıl uzatabileceğimi önemsiyorum.

Çığlık atmasını istiyorum.

"Bonded'ını kaç kere öldürdün?" Önümüzdeki masadan bir bıçak kaldırarak söylüyorum.

Oleander'ın işkenceye maruz kaldığı masaya biraz fazla benziyor, onun anılarının yankıları şimdi zihnimde her zaman olduğu kadar net. Gözlerimi kapattığım anda onun çığlıkları, kan ve dehşet beni orada bekliyor.

Beni öldürdüğü için, Bağlı'mla paylaştığım ruh bağını ateşleyen kişi olduğu için bu tanrıdan nefret edebilirim ama bir parçam ölümüm için her zaman minnettar olacak.

O olmasaydı Zakkum'u zihnimin karanlıklarında bulamazdım.

Hayır, bu tanrı bağından inşa ettiği şey için nefret ediyorum. Sadece geri kalanımızı öldürmek için başlattığı hareketten dolayı nefret ediyorum. Direniş pek çok kişiye zarar verdi ama nihayetinde Oleander'a yaptıkları yüzünden bu tanrı bağının ölümünden zevk alacağım. Silas Davies için, ailesinin ölümü için, hala zihninin bir köşesinde gizlenen kabusları için ve yıllar süren yalnızlığı ve çektiği acılar için.

Bunun için, bu tanrı bağının bir daha asla geri gelemeyecek şekilde yok olduğunu göreceğim.

Arkamdan bir nefes sesi geliyor ve tüm vücudum dönerken ilk kez gözlerimi tanrı bağından tamamen ayırıyorum

Oleander'a karşı. Her zaman öyleydi, umutsuzca karşı koyduğum zamanlarda bile.

O uyanık, o benim ve aç.

Gözleri daha açılmadan tanrı-bağlının ruhunu yutuyor, onu küçük, kırılgan bir varlıktan başka bir şey değilmiş gibi parçalıyor ve dünyamızı bu intikamcı tanrıdan bir kez daha kurtarıyor. Ama bu sefer, iyilik için.

Acı Tanrısı artık yok.

YIRMI SEKIZINCI BÖLÜM

Oli

HER ŞEY YANIYOR.

Burnumdaki duman ve kül boğazıma kadar yanıyor ve derim sanki kemiklerimden ayrılıp eriyormuş gibi sıcak ve gergin. Göğsüm sanki sıcak kömür yutmuşum gibi hissediyor ve her şey yanıyor.

Her şey yanıyor.

"Aç gözlerini, Bağlanmış. Burada bizi gerçekten korkutmaya başlıyorsun," diye mırıldanıyor Gryphon ve eller boğazıma dayanıyor.

Gözlerimi açmak istiyorum ama sanki derim gerçekten eriyormuş ve yüzümden ayrılmış gibi kapalı hissediyorum. Ya denesem bile gözlerimi açamayacağım şekilde kayıp gittiyse?

"Bu kadar dramatik olma. Şu anda yüzünü görebiliyorum ve her zamanki gibi çok güzel. Sadece gözlerini aç, Bonded. Emin olmak için onları görmem gerek."

Nox, "Eğer onu duyabiliyorsan, o zaman kesinlikle iyi," diyor ve North ona karşılık verse de saçlarımı yavaşça okşayan eller nazik ve yumuşak kalıyor.

"Hiçbir şeyi ciddiye almayacak mısın? Nasıl olur da dehşete düşmezsin?"

Ayak sesleri duyuyorum ve sonra üzerimde başka eller var, bunlar Nox nabzımı ölçüyormuş gibi bileğimde. Belli ki hayatta olduğumu zaten biliyorlar.

"Bağlılığın iki farklı şey gibi görünmesi, farklı oldukları anlamına gelmez. Onun gücüne imreniyorsun ve asla kullanmak zorunda kalmaması için onu korumayı çok istiyorsun. Onun tanrı-bağlarını canlı canlı yemesini izlemekten zevk alıyorum."

Gryphon ikisiyle de alay ediyor ve daha önce savaş alanında yaptığımız gibi alnımızı birbirine bastırmak için öne doğru eğiliyor. Nefesi tenimin üzerinde dolaşıyor ve vücudumda ne kadar acı olsa da bu hissi hissedebiliyor ve bundan zevk alabiliyorum.

O kadar da kötü olmamalı.

"Aç gözlerini, Bağlanmış," diye mırıldanıyor tekrar ve bu sefer, sonunda gözlerim açılacak gücü buluyor.

Her şey acıtıyor.

Yüksek sesle söyleyemiyorum; ağzım çalışmıyor. Boğazım konuşmayı bile düşünemeyecek kadar kuru ama Gryphon başını sallıyor ve bunu yaparken burunlarımızı birbirine sürtüyor.

"Biliyorum. Draconis ve Cleaver oradaki herkesi parçalara ayırmayı bitirir bitirmez seni eve götüreceğim Bonded."

Gözlerim biraz daha açılıyor, şu anki halimle irkilmeye en fazla bu kadar yaklaşabiliyorum ve Gryphon'un yüzünde tembel bir sırıtma beliriyor. "Tanrı-bağı ile uğraştın ve onun hepimizi öldürme ve Hediyelerimizi tüketme planı tamamen boka sardı. Büyük Direniş kamplarının sonuncusu da buradaydı, onu desteklemeye ve kana bulanmış yeni bir devrim başlatmaya hazır askerlerle doluydu. Hiçbirinin Draconis ve Cleaver'la yüzleşmeye gerçekten hazır olduğunu sanmıyorum. İkisi de ortalığı karıştırıyor."

Tekrar gözlerimi kırpıştırıyorum ve ağzımın kuruluğuyla irkilerek yutkunuyorum ama Gryphon sorularımın ve endişelerimin her birini kelimelerinden okuyarak tekrar başını sallamakla yetiniyor. "Bu

Oraya ilk Draconis gitti ve sonunda Cleaver da onu takip etti. Gölgeler de bize yardım ediyor ama sizi eve götürmeye hazırlanıyoruz. Yapmanız gerekeni yaptınız."

Yaptığımı hatırlamıyorum.

Ruhu söküp çıkarma kısmı değil, ve kesinlikle tüketme kısmı da değil, ki sanırım bundan ne kadar nefret ettiğimi göz önünde bulundurursak, kılık değiştirmiş bir nimet. Sanki tüm vücudumun derisi yüzülmüş gibi hissediyorum, bu yüzden ruhu tükettiğime hiç şüphe yok. Bayılmak hiç böyle hissettirmemişti.

Sanki içimde iyi olan hiçbir şey kalmamış gibi hissediyorum.

Bir çığlık sesi geliyor ve North nefesinin altında küfrediyor, elleri kalkıp çadırın kanatlarını tekrar kontrol etmeden önce son bir kez saçlarımı okşarken yumuşak.

Nox benimle kalıyor, ama gözleri parlıyor, bu yüzden dışarıda neler olup bittiğini takip ederken gölgelerini kontrol ettiğini biliyorum.

Gryphon doğrulmama yardım ediyor, parmaklarıyla boynumu okşayarak beni tekrar kontrol ediyor. "Personelimizin geri kalanını içeri almak için Kalkanları kendimiz çıkarmak zorunda kaldık ama Gabe'in onları yediğinden eminim. Hızlı, etkili-"

Nox burnunu kırıştırarak, "İğrenç," diye araya giriyor. "Tüm bunlardan sonra onu eve götürdüğümüzde berbat bir halde olacak."

Omuz silkmek istiyorum, çünkü ben de darmadağın olacağım. Bu an için ne kadar güç biriktirmiş olursam olayım, yine de beni saf dışı bırakmaya çok yaklaşmıştı sanırım. Benimle güçlerini paylaştıklarını hissedebiliyorum ama yine de... yeterli değil.

Gryphon kaşlarını çatarak bana bakıyor, bir elini alnıma bastırıyor ve gözleri tekrar siyaha dönüyor. "Böyle şeyler söyleme. Ölümün kıyısında bile değildin. Olsaydın, şimdiye kadar birimiz seni geri çekmek için peşine düşmüş olurdu. Felix'e ihtiyacın var mı? Eğer gerekli olduğunu düşünüyorsanız gidip onu Kieran'ın yanından alayım, yoksa onun yerine Kahin'in geri dönmesine izin vereyim mi?"

Kahin'i çok seviyorum ama şu anda, kendimi bu kadar açıkta ve acı içinde hissederken, sadece Bağlanmışlarımın rahatlığını istiyorum. Hepsi benimle birlikte dev bir yatakta, gücü paylaşırken çıplak bedenler benimkilere sürtünsün. Yumuşak okşayan eller, sessiz mırıltılar ve kimsenin gidip milyonlarca önemli şey yapmak için ayrılmamasını istiyorum çünkü hiçbir şey kısa bir süre için bundan daha önemli değil.

Gryphon'un gözleri tekrar parlıyor ve hafifçe başını sallıyor. "O ejderhayı buraya getirebildiğim an eve gidip tam olarak bunu yapacağız."

Gözleri yavaşça ikimizin arasında gezinen Nox bir an durup bariz olana işaret ediyor. "Tac ajanlarını biz olmadan katledilmeleri için burada bırakamayız. Draconis ve Cleaver orada iyi iş çıkarıyor ama biz henüz ayrılmaya hazır değiliz. Oraya gidip yardım etmeye istekli olsaydık daha hızlı ilerleyebilirdik ama... önce senin uyanman gerekiyordu."

Gryphon yine nefesinin altından küfrediyor ve kapıyı işaret ederken benden uzaklaşıyor. "O zaman gölgelerini biraz daha hızlı çalıştırsan iyi olur, çünkü onun eve gidip tüm bu olanlardan sonra iyileşmesi gerekiyor. Direniş saçmalığı yüzünden Bonded'ımı istediği ve ihtiyaç duyduğu şeyden mahrum etmekten bıktım. Hayatımın o kısmı artık sona erdi."

Nox gözlerini devirdi ve tersledi, "Bir sonraki tanrı bağı uyanana ve onu avlamamız gerekene kadar. Bu sadece şimdilik bitti, ama hiçbiri kalmayana kadar tekrar avlanacağız."

Kulağa biraz rüya gibi geliyor. Artık Direniş yok, tanrılar yok, hayatımızı engelleyen hiçbir şey yok. Kulağa gerçek bir cennet gibi geliyor, bu yüzden beynim bunun uzak bir ihtimal olduğunu bile anlamakta zorlanıyor.

Onlar tartışırken gözlerimi Kuzey'den ayırmıyorum, o çadırın kapağının dışındaki alanı izliyor, vücudu gergin ve gözleri etrafımızdaki gölgeleri yönlendirirken boş. İçimdeki boşluğu mantığa büründürmeye çalışırken ellerim biraz titriyor ama

zayıflıkla doluyum. Bunu yapan sadece tanrının ruhunu parçalamak değil, planımız için beni bayıltmak üzere zihnime girmesine izin vermek de bunun bedelini ödetti.

Sığınak'ta uzun bir iyileşme süreciyle karşı karşıyayım ve daha bu süreç başlamadan kendimi hüsrana uğramış buluyorum. Yatakta yatmak zorunda kalmak istemiyorum. Başka hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum ve kesinlikle Bağlı'mı endişelendireceklerini bildiğim şekilde endişelendirmek istemiyorum.

Güç ağımı attım.

Hepsi bunu hissediyor ve tartışmaları duruyor, hepsinin gözleri bana kayıyor. Cleaver ve Draconis'i çalıştıkları yerde hissediyorum. Hâlâ hayatta olan ve savaşan tüm Direnişçilerin yanı sıra sayıca çok az olan kendi Taktik Ekibi personelimizi de hissediyorum. Bağlanmışlarımdan hiçbiri Cleaver ve Draconis'in o Direniş homurtularından bin kat daha güçlü olduğu gerçeğinden emin olarak henüz bana bunu belirtmemişti, ama Nox yanılmıyordu.

Sadece ikisi kavga ederse saatlerce burada kalırız.

Diğerlerinin katılmasının mümkün olmadığını zaten biliyorum. Hiçbiri tanrı-bağlarının kontrolü ele almasına ve yapılması gerekeni yapmasına izin vermeyecek, kendimi bu kadar zayıf hissederken değil.

Başımı Kuzey'e çevirip gözleriyle buluşuyorum ve kendimi ona daha önce de sorduğum, beni en çok rahatsız eden aynı ahlaki soruyu sorarken buluyorum.

"Onları kurtarmanın bir yolu yok, değil mi?"

Açıklama istememe gerek kalmadan bana bakıyor ve yavaşça başını sallıyor. "Bunu uzun zamandır yapıyorum, Bonded. Direniş propagandasını bir kez aldılar mı, zehirleniyorlar. Rehabilite etmek için kaynaklarımızı seferber ettik ama şu ana kadar sadece üç ayrı vakada insanların

ve işin aslı... hiçbiri ilk etapta Direniş'i seçmedi."

Kaşlarım alnıma sürünüyor ve yüzüne orantısız bir gülümseme yayılıyor. "Atlas, Aurelia ve Jericho. Üçü de Direniş'in içinde doğdu; üçü de başka seçenek görmedi. Kendilerine seçenek sunulduğu anda da çekip gittiler. Bu insanlar burada olmayı seçtiler. Bu insanlar kurtarılamaz."

Başımı hafifçe sallıyorum ve sonra son kez gerekeceğini umduğum bir şekilde, yüzlerce Direniş askerinin ruhunu aynı anda çekip çıkarıyorum, güçlerini içime çekiyorum ve enerji rezervlerimi tekrar dolduruyorum.

Onu içime alıyorum ve beni yenilemesine izin veriyorum. Işık ve enerji uzuvlarımda vızıldıyor, ciğerlerimi bir nefes gibi dolduruyor, kalbim hızla atarken kanım vücudumda dolaşıyor.

Beni o kadar hızlı dolduruyor ki, gücü Bağlılarıma da aktarmaya başlıyorum ama her biri beni durduruyor.

"Ona ihtiyacımız yok, Bağlanmış. Kendin için al," diye mırıldanıyor Gryphon bana sessizce ve güç içime yerleşirken gözlerimin kapanmasına izin veriyorum.

Havaya çarpan kanatların çıkardığı bir vınlama sesi ve ardından bir bedenin yere düşmesiyle bir gümbürtü duyulur. Çadırın kapısı açılır ve North, Draconis'in kafası içeri doğru itilirken geriye doğru itilir ve büyüklüğü ile boşluğu doldurur.

Gülümsüyorum ve kadifemsi yumuşak burnunu okşamak için elimi uzatıyorum, derim savaşlarından akan kanla kaplanıyor ve Nox boğazının arkasından tiksinti dolu bir ses çıkarıyor.

Onu görmezden geliyorum ve bunun yerine sevgili Bağlıma mırıldanıyorum, "Teşekkür ederim. Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum. İstersen Gabe'in geri gelmesine izin verebilirsin. Biraz daha küçük olursa onu eve götürmek daha kolay olabilir."

Bu fikirden mutsuz olmuş gibi homurdanır ve nefesinin altından homurdanır, ancak başını basit bir şekilde sallayarak

yavaşça geri çekiliyor. Sonra Gabe'in geri çekilirken çıkardığı çıtırtı ve çatırtı seslerini duyuyoruz.

Etrafımızdan ayak sesleri geliyor ve North bir süre daha göz göze geliyoruz, Tac personelini yönlendirmek için geri çekilmeden önce başını sallıyor ve geride kalan yüzlerce cesedi inceliyor.

Gabe çıplak ve terli bir şekilde çadıra girer,

ve kana bulanmış. Midesi tanrı bağının ziyafetini protesto ederken derisi kül yeşili bir renge dönüşmüştür.

Gryphon ona şöyle bir bakar, ceketini silkerek teslim eder ve "Burada kusmamaya çalış. Eğer kusacaksan, dışarı çık."

Gabe ceketini omuz silkerek giyiyor ve dizlerine kadar örttüğünü kontrol ettikten sonra bir eliyle ağzını kapatıp arkasından mırıldanıyor: "Tac personelinin yarısı kadın ve dışarıda çıplak kalırsam Oli'nin çıldıracağını düşündüm. Kendimi tutmaya çalışacağım."

Hemen arkasından yaygara koparmak istiyorum ama o bana başını sallıyor. "Gittikçe kolaylaşıyor. Benim için endişelenme, Bonded. Hadi seni sağ salim eve götürelim."

Dışarıdan gelen bot sesleri sanki biri koşuyormuş gibi çıtırdıyor ve sonra çadırın kapağı tekrar açılarak Atlas'ı ortaya çıkarıyor. Beni görene kadar korkudan bayılmak üzereymiş gibi görünüyor, bana doğru tökezlerken yüz hatlarını rahatlama kaplıyor.

"O zaman uyanman çok uzun sürdü, Bonded.
Bunu bir daha yapmayalım."

Hepsine başımı sallıyorum, Atlas'ın ayağa kalkmama yardım edebilmesi için kollarımı kaldırıyorum ve sonra birini ona, diğerini Gabe'e dolayarak ikisini de kendime yakın tutuyorum. Bağlarım göğsümde çekişiyor, tüm bunlar hakkında ne hissettiğini söylüyor ve duymak için gözlerimin kapanmasına izin veriyorum.

İyi iş çıkardılar. Dinlenmemiz için bizi eve götür kızım, diye fısıldıyor bağlılığım bana. Cesurca savaştın. Hepsi öyle yaptı. Dinlenin ki

yeni bir dünyada uyanabilir, bu kez kimsenin elimizden alamayacağı, sadece bizim için inşa edilmiş bir dünya.

Belden yukarısı çıplak, Kuzey'in çıplak göğsünde yatarken uyandım ve bir deja vu anı yaşadım, kalbimin durduğu ve belki de son birkaç ayın bir rüya olduğunu düşündüğüm bir an.

En son bu şekilde uyandığımda, kolları beni sarmış ve bacaklarım uykuda bile beline dolanmıştı, kendimi Draven malikânesindeki ofisinde bulmuştum ve konsey üyeleri de bizimle aynı odadaydı. North, ben bu şekilde incinmişken onu sorgulamaya cüret ettikleri için hırlıyordu. İhtiyacım olan gücü doğrudan ondan alıyordum, iyileştirici enerji onun teninden benimkine sızıyordu.

Benim için yorucu ve korkutucu bir andı. Oraya nasıl geldiğimi ya da bağlılığımı devraldığım zamanla uyandığım zaman arasında North'un beni bu şekilde tutmasına neden olacak ne olmuş olabileceğini hatırlamıyordum. Ellerinin kalçalarımı koruyucu bir şekilde nasıl sardığını hatırlıyorum, her santimi sanki beni koruyormuş gibi bana doğru kıvrılmıştı.

Çaresizce istedim.

Bunun beni biraz daha kırmak, istediğim bir şeyi tekrar koparmak için başımın üzerinde sallamak için zalim bir numara olduğundan o kadar emindim ki. Şimdi de aynı yankıyı hissediyorum. Acı Tanrısı'nın ölümünü ve Direniş kampının yok edilişini hatırlıyorum. Eğer o anlar sadece bir rüyaysa... Sanırım hemen yarılacağım.

North kulağıma sessizce, "Uyanıksın, Bonded," diye mırıldanıyor ve ben başımı sallıyorum ama gözlerimi kapalı tutuyorum, burnumu boynuna bastırmak için ona daha da yaslanıyorum.

Teni tenimi yakıyor ve elleri beni daha da yaklaştırıyor, ta ki ben bu baskı altında nefes almakta zorlanana kadar, ama o kadar mükemmel ki burada boğulmaktan mutluluk duyarım.

"Bu biraz dramatik oldu. Sakin ol Kuzey," diyor Gryphon ve ben de sonunda bir gözümü açıp odanın içinde onlara bakıyorum.

Evdeyiz, Sığınak'tayız, mükemmel evimizin mutfağındayız, nedense sadece benim Bağlı Grubum var. Tac üniformalarını üzerlerinden sıyırırken hepsini soyunmuş halde buluyorum. Sanki açlıktan ölmek üzerelermiş gibi önümüzde duran yiyecekleri içlerine çekiyorlar. Bunu yapmayan tek kişi Gabe, o da üzerine kusmamaya çalışıyormuş gibi görünüyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum ama Gryphon bana omuz silkiyor. "Yatağa gitmiyor. Ona bir galon antiasit verdik ama sen yatana kadar yatmayacağını söyledi, bu yüzden Kuzey senden vazgeçmeye hazır olana kadar beklemek zorunda kalacak."

North araya giriyor, "Ki bu asla olmaz. Güç aktarımı hala devam ediyor, bu yüzden ya pes edip yatabilir ya da bekleyebilir."

Çatık kaşlarım yüzümde kalıyor ama burnumu North'un boynuna bastırmak için öne doğru eğiliyor, sadece gücünü değil sakinliğini, yatıştırıcı enerjisini ve tamamen sakin ve kendinden emin oluşunu içime çekerken nefesimin altında mutlu bir şekilde iç çekiyorum.

Telefon çalıyor ve ben yüzümü buruşturup kendimi biraz daha yaklaştırınca North tersliyor, "Kapat şunu. Onlara Oleander kendini daha iyi hissedene kadar bekleyebileceklerini söyledik zaten."

Ayak sesleri yaklaşır ve ardından Nox şöyle der: "Onu bana ver. Cevap vereceğim."

Neredeyse hattın diğer ucundaki kişi için üzüleceğim, ama bitkinim. Çorak Topraklar'dan farklı bir yorgunluk bu. Bir şekerleme bunu düzeltecekmiş gibi hissediyorum, sadece normal bir şekerleme.

"Aç mısın bağlı? Eğer miden pek kaldırmıyorsa sade yiyeceklerim var, ya da somon var.

"Eğer rahat bir yemek istiyorsanız risotto."

Açım ama kesinlikle bunun için değil, bu yüzden cevap vermek yerine kollarında biraz kıpırdanıyorum, kendimi ona bastırıyorum ve omurgamı uzatıyorum, elleri tam da umduğum gibi sırtımı izlediğinde neredeyse mırıldanıyorum.

"Güçlenmenin en iyi yolunu biliyorsun, değil mi?" Ona nefesimin altında sessizce mırıldanıyorum ve cevap olarak kıkırdaması tüylerimi diken diken ediyor.

"Bağlıma asla hayır demem. Şimdi de asla hayır demek zorunda kalmayacağım," diyor North alçak sesle, ayağa kalkarken elleri kıçımı kavrıyor ve beni de kolayca yanına alıyor. "Bağlılığım ne isterse."

Beni koridorda yürütürken, arkamızdan gelen sesler korosunun gürültüsü, Bağlanmış Grubumuzun geri kalanı yemeğini bitirip bizi yatağa kadar takip etmeye hazırlanıyor. Hiçbirinde acele yok, aciliyet yok ve sonunda bu anın gerçek olduğunu anlıyorum.

Başardık.

Tanrı-bağları gitti, Direniş şimdilik halledildi ve peşimize düşecek kimse kalmadı. Elbette, muhtemelen başa çıkmamız gereken bazı kişiler kaldı ve Bağlanmış Grubumuz her zaman olumsuz dikkat çekecek, ancak imkansızı başardık; ve şimdi özgürüz.

Yüzümü North'un omzuna yaslayıp içgüdüsel olarak kendimi ona sürtüyorum, o da yatak odamın kapısını açıp arkasından iterek kapatıyor. Eminim kapıda kilit olsaydı, şu anda bizi içeri hapsediyor olurdu ve onun sahiplenici doğasına gülmek istiyorum ama bunun yerine dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

Elleriyle giysilerimi sıyırırken, nefesinin altında takdirle mırıldanıyor ve bunu derinleştiriyor. Tenimdeki, çoğu benim sakarlığımdan kaynaklanan küçük şişliklerin ve çürüklerin haritasını çıkarıyor ve dudakları hepsine dokunduğunda ürperiyorum.

Dikkatim bu kadar kolay dağılmamalı. Daha fazla soru sormalı, Sığınak'ta neler olup bittiğini daha fazla dinlemeliyim. Kieran ve Sage hakkında sorular sormalıyım; Felix onu iyileştirdi mi? Adella ve Unser nasıl-

"O beyni kendin kapatamazsan seni dizime yatırır ve çığlık attırırım, Bonded. Herkes iyi. Her şey yolunda. Şu anda endişelenmemiz gereken tek şey, seni paylaşmak zorunda kalmadan önce bu gece kaç kez boşalmanı sağlayabileceğim, bu yüzden bana odaklan."

Bu talebini iki parmağını doğrudan amıma sokarak noktalıyor, bu yüzden ona tüm dikkatimi vermek dışında hiçbir seçeneğim yok.

Umarım bana olan saplantısı hiç bitmez.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Oli

Bağlılarımın geri kalanından önce, güneş daha gökyüzünde yükselmeden uyanıyorum. Odamdaki yüksek pencerelerde karartma perdeleri var, ama havanın sabahın erken saatlerinde bir hissi var - uyandığınızda ve tüm dünyanın hala uyuduğunu bildiğinizde, gün içinde başka kimse olmadan kendi küçük anınızı yaşıyorsunuz.

Bir an için çıplak ve vücudumda rastgele ağrılar ve sızılarla orada uzanıyorum ama o boşluk artık içimde değil. Bağlarım, tanrı-bağının ruhunu tüketmenin içimde kırdığı şeyi onardı ve şimdi burada sadece ben varım.

Ben ve bağım, tabii ki.

Uyanık olduğumdan ve ona bu kadar sert baktığımdan tamamen habersiz, uykusunda derin derin nefes alan North'un göğsünü izliyorum ve yavaşça etrafımdaki her bir Bonded'ıma bakıyorum.

Gryphon diğer tarafımda, kolunu gözlerine siper etmiş, dün gecenin büyük bir bölümünü bana tapınarak geçirmiş olmasına rağmen dinlenmekte olan bir tanrı gibi görünüyor. Sırtımın alt kısmındaki sıkışmanın

Beni ikiye böldü ve eminim ki beynimi sikmek isteyeceği bir düzine yolla daha uyanacak.

Gabe onun uzak tarafında, uykusunda bile karnını tutmaya devam ediyor. Onu gördüğümde, yüzüne hala kazınmış olan rahatsızlık çizgilerini gördüğümde kalbim göğsümde sızlıyor. Tüm gücümü onunla paylaşsam bile bu tür bir karın ağrısına ç a r e olamaz ve içimden bir ses, eğer geleceğimizde buna benzer daha fazla savaş olacaksa, sevgili Şekil Değiştiren'im için antiasit stoku yapmamız gerekeceğini söylüyor.

Acı Tanrısı hakkında yine kötü hissediyorum.

Atlas Kuzey'in diğer ucunda, yüzüstü mışıl mışıl uyuyor, başını yastıklarımdan birine gömmüş, benim kokumla sarmalanıyor, tıpkı benim onların kokusuyla sarmalanmayı sevdiğim gibi. Dün gece benden çok şey istedi. Cleaver onu terk ettiği anda, sadece benim varlığımla hafifleyebilecek panik bir enerji onu doldurdu. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca yine benim gölgem olacak. Bunu şimdiden biliyorum.

Nox kendi odasında uyudu.

Sınırları onun için hala önemli ve her gece hepsinin burada benimle olmasını tercih etsem de, kendi alanına ihtiyaç duymasına kesinlikle saygı duyabilirim. Savunmasız olmayı ve tüm bu insanlarla bir odada uyumayı çok zor bulduğunu biliyorum. Bunu kabul etmekle kalmayıp, onun bu alana sahip olması için mücadele edeceğim.

Bu gece onun yatağına girmenin bir yolunu bulmam gerekebilir.

Hiçbirini uyandırmamak için yataktan dikkatlice aşağıya doğru kayarak çıkıyorum. Gryphon'un koşu şortunu ve Atlas'ın kapüşonlu tişörtlerinden birini bulup üzerime geçirdikten sonra sessizce koridordan geçip bir bardak su içmek için mutfağa g i d i y o r u m .

Bu sabah yapmak istediğim bir şey var, büyük ve önemli ama aynı zamanda biraz fazla... ifşa edici bir şey. Bunu tek başıma yapmak için bir dakika ayırmak tam da ihtiyacım olan şey, tıpkı gerçek, son savaş gibi. Ayrıca aptal da değilim, bu yüzden Azrail'i kulağımın arkasından indiriyorum ve sonra August'u

Diğeri. North'un sonunda gölge yaratığına onu bana verecek kadar güvenmesine hâlâ biraz hayret ediyorum.

İhtiyacım olan kutuyu almak için dolabıma geri dönmeden önce ikisine de sessizce sevgiyle mırıldanarak sevgi gösterisinde bulunuyor ve kulaklarının arkasını kaşıyorum. Sonra da tek kelime etmeden evden çıkıyorum.

Şafaktan önce tek başıma dolaşırken Kuzey'in yüzündeki dehşet ifadesini hayal edebiliyorum ama aynı zamanda tamamen güvende olduğumu da biliyorum. Tanrı bağlarının hepsi halledildi, düşmanlarımın ruhlarını parçalayan bir bağa sahibim ve her hareketimi takip eden iki gölge yaratığım var. Bu noktada başka biri aşırıya kaçmak olur.

Tanrı-boncuklarla savaştan önceki haftalarda Atlas'la birlikte birkaç sessiz yürüyüşe çıkmıştım. Onunla tam olarak ne aradığımı hiç konuşmadım ve o da hiç sormadı, muhtemelen herkesten uzakta sessizliğin ve boşluğun tadını çıkardığımı varsayıyordu. Bu yeterince doğru, ama aynı zamanda bir dinlenme yeri de arıyordum.

Gryphon bana ailemin küllerini geri verdiğinde, aslında onları hemen dağıtmak niyetindeydim, ancak bir yanım Sığınak'ı geride bırakmak zorunda kalırsak ne olacağını düşünmeye dayanamadı. Tanrı-bağlarının onu elimizden alma ihtimali vardı ve ben zaten ailemi daha önce bir kez geride bırakmak zorunda kalmıştım.

Bunu tekrar yapmak zorunda kalmak istemedim.

Buranın benim evim, her zaman geri döneceğim yer olduğunu biliyorum. Burası hem topluluğumuz hem de benim için inşa edilmiş bir yer; Kuzey'in ve diğer Bağlı Grubumun sevgi ve bağlılığının bir göstergesi. Yokuşun tepesinde evimize ve kasabanın bulunduğu vadiye bakan küçük çıkıntıya ulaşıyorum ve orada ilk tomurcuklanan kır çiçeklerini buluyorum, güneş yükselmeye başladığında ve ışık onlara en güzel turuncu patlamayla vurduğunda sadece küçük bir renk serpintisi.

Kayanın üzerine oturdum ve kutuyu açtım, küçük kül kaplarının her birini çıkardım.

Annemle babamın çoktan gitmiş olduğunu bildiğimden, her birini yanımdaki taşın üzerine koymadan önce öpüyorum.

August yanımda oturuyor, sırtıma bastırıyor ama Azrael kapların her birini kokluyor, boş gözleri neler olup bittiğini biliyormuş gibi bana bakıyor ve yanağımı yalamak için öne eğildiğinde ağladığımı fark ediyorum.

Ailemin ölümünden sorumlu olan kişi öldü.

Kalıcı olan bir nevi gitti, biliyorum ki bağlarım bir daha asla bununla uğraşmak zorunda kalmayacak. Sanırım bu gözyaşları mutluluk gözyaşlarıymış gibi davranabilirim, ama aslında bunlar, hiçbir suçluluk hissetmeden ailem için ağlamama izin verdiğim ilk gözyaşları.

Artık yoklar ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Küllerini buraya serpip sonsuza kadar bir arada olmalarını sağlamaktan başka.

Kapları açıp kır çiçeklerinin üzerine dökmek garip geliyor ama ben de tam olarak bunu yapıyorum. Rüzgarın biraz hızlanmasını ve küllerin önümde havada dans etmesini izliyorum.

Gölge yavrularımla her şeyi gözlemledim ve sonunda içimi döktüm. Ailem için dökmek istediğim tüm gözyaşlarını dökmeme izin verdim. Ağlıyorum çünkü anneme ya da babalarıma bir daha asla sarılamayacağım. Ağlıyorum çünkü beni seviyorlardı ve kızlarının içinde neler yaşadığını, devam ettirdiğim miras hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Ağlıyorum çünkü Bonded'ımla asla tanışamayacaklar.

Annem onlara bayılırdı. Babalarımın ne düşüneceğinden pek emin değilim. En azından başlangıçta, ama eminim ki Bonded'ım onları yavaş yavaş kazanacaktı. Benimle gurur duyarlardı. Sanırım en zor kısmı bu, bu noktaya gelmek için çok çalıştığımı ve yine de onları geri getiremediğimi hissettiğim kısım.

Bazı şeyler düzeltilemez.

Bazı şeyler kalıcıdır çünkü bazen ne kadar harika görünürse görünsün hayat bir peri masalı değildir. Ben

Hâlâ Bonded'ımla tartışacağım. Hâlâ üzgün ve kaybolmuş hissedeceğim. Hâlâ yas tutmak için zamana ve alana ihtiyacım olacak ama bu, yaptıklarımızla inanılmaz derecede gurur duymadığım anlamına gelmiyor.

Ayak sesleri arkamda gıcırdıyor ama gölge yaratıklardan hiçbiri tepki vermiyor. Bağlılarımdan birinin beni buraya kadar takip ettiğini anlamak için göğsümdeki bağın tanıdık çekiştirmesine ihtiyacım yok. Hangisi olduğuna dair bir tahminde bulunuyorum ve Nox yavaşça yanıma oturup Azrael'e parmaklarını şıklatarak yer değiştirmesini sağladığında haklı çıkıyorum.

Bana tek kelime etmiyor.

Önümüzdeki kutuda duran açık kaplar ya da çiçeklerin bazılarını hala kaplayan beyaz toz hakkında yorum yapmıyor. Önümüzde doğan güneşin güzelliğinden ya da yanaklarımın gözyaşlarıyla lekelendiğinden bahsetmiyor. Sadece oturuyor ve benimle birlikte o anın içinde kalarak tek kelime etmeden bana destek oluyor.

Uzanıp elini tutuyorum, parmaklarımızı birbirine geçirip nazikçe sıkıyorum, eve dönmek ve herkesin olmamı istediği, sahip olmayı hak ettikleri Bonded olmak için enerji toplayana kadar orada oturuyorum. Keder kalbimde o kadar ağır olmadığında bana en doğal gelen Bağlılık.

Geleceğimizin neye benzeyeceğini şimdi, ilk ve son kez çözmesi gereken kişi.

Nihayet eve döndüğümüzde, sanki hayatlarımız tamamen değişmemiş gibi mutfakta durup birlikte kahvaltı yapmak gerçeküstü geliyor. Omlet yapmak için malzemeleri almak üzere buzdolabına doğru ilerliyorum, daha önce milyonlarca kez yaptığım ve çok da berbat etmemem gereken basit bir şey, ama Nox sert bir elini

Kahvaltı hazırlığını üstlenirken beni masaya doğru yönlendirmek için sırtımı döndüm.

Bir tabak yemeği bana doğru kaydırdığında, Bağlanmış Grubumuzun geri kalanı da bize katılmış, hâlâ yarı giyinik ve yorgun görünüyorlardı. Nox'un herkes için hazırladığı devasa yemek yığınından kendilerine servis yaparken yarı uykulu oldukları çok açık.

Gabe yumurtaların kokusunu duyduğunda hâlâ yeşil görünüyor, bu yüzden yemek yerine burnunu boynuma gömüyor ve sanki o bu kadar boktan hissederken geri kalanımız yemek yiyerek iğrenç bir şey yapıyormuşuz gibi nefesinin altından sessizce ofluyor. Yumurtayı yerken onu orada bırakıyorum.

Kuzey ve Gryphon kendi aralarında sessizce iş tartışırken Atlas diğer yanımda bana büyük bir fincan kahve dolduruyor ve benim için her türlü eğlenceli aromayı ekliyor. Her ikisinin de ellerinde telefonları, TacTeams ve diğer personelle görüşüyorlar, ben burada tüm dünyam ekseninden kaymış gibi otururken sorunsuz bir şekilde her zamanki gibi işlerine geri dönüyorlar.

Sanki bu sabah da evde birlikte olduğumuz diğer sabahlar gibiymiş gibi davranıyorlar, sanki hiçbir şey değişmemiş gibi, oysa gerçekte değiştiğini biliyoruz.

"Bugün ne yapacağız, Bonded?" Atlas yanağıma bir öpücük kondurup devasa kahve fincanını uzatırken sessizce mırıldanıyor.

Bir yudum alıp nane ve moka aromasının tadını çıkarıyorum ve ona kirpiklerimi fırlatırken iç çekiyorum. "Gidip Sage'i görmek ve Kieran'ı kontrol etmek istiyorum... Sonra da sanırım Gabe'in bir şeyler inşa etmesine yardım edeceğiz. Yapmamız gereken başka bir şey var mı?"

Kuzey bana öfkeli bir bakış fırlatıp başını sallıyor. "Artık yapman gereken bir şey yok, Bonded. Ortaya çıkan başka bir şey olursa biz hallederiz. Şu anda senin işin mutlu olmak. Hepsi bu."

Hafifçe başımı sallıyorum ve tabağımdaki yumurtalara bakıyorum, sözlerini düşünürken birkaç kaşık alıyorum. "Peki ya nasıl mutlu olacağımı bilmiyorsam? Ya o kadar basit değilse?"

North, gözleri Nox'a kaymadan önce bir an için Gryphon'la bakışıyor. Kardeşlerin kendilerine ait bir dilleri var gibi görünüyor, her zaman vardı, ama bana karşı bu şekilde kullanılmasına alışkın değilim, bu kadar nazik ve sevgi dolu bir şekilde değil.

Nox biraz fazla nazik bir şekilde, "O zaman bunu çözmen gerekiyor, Oleander. Şu andan itibaren senin işin bu, tam olarak ne yapmak istediğini bulmak. Seni mutlu edecek bir şey."

Gabe nefesinin altından homurdanıyor, yüzünü omzuma sürterek benden uzaklaşıyor ve ofluyor, "Bu şekilde konuşarak onu yine derin uçlara sürükleyeceksin, biliyorsun. Günlerini nasıl dolduracağı konusunda çıldırmayı daha yeni bıraktı."

Direniş'te geçirdiğim zamanlardan aldığım eğitimi kullanarak zihnimi dikkatlice boş tutuyorum, Nox'un bana öğrettiği şekilde bir duvar örüyorum, böylece Gryphon kafamın içinde hiçbir şey duymuyor ve sonra Gabe'e gönderiyorum: Eğer okulda konuştuğumuz şeyi onlardan birine söylemeye cüret edersen, Draconis'ten kaynaklanan hazımsızlık aklındaki en son şey olacak, Ardern.

Bana attığı tembel sırıtış o kadar kendinden memnun ve hiç de ketum değil. Alnına bir işaret koysa da herkes kafamda neler olup bittiğini tam olarak bilse.

"Siz ne yapacaksınız?" Konuyu değiştirmeye çalışarak soruyorum ve Nox omuz silkerek kahvesini tek seferde bitiriyor, sanki odasında tek başına zor bir gece uykusu çekmiş gibi yudum yudum içiyor.

Bugün başka ne olursa olsun, bu gece orada onunla birlikte uyuyacağım, bakalım uzuvlarında biriken gerginliği biraz olsun azaltabilecek miyim?

"Konsey için bir oylama yapılacak. Bunu belirledikten sonra biraz izin alabileceğiz. Hepimiz her zaman burada olmak zorunda değiliz."

Başımı salladım ve sonra ona gülümsedim. "Belki de okul ödevlerime geri dönmeliyim. Belki bu, artık tanrı bonolarının peşinde koşmadığımıza göre günlerimin geri kalanını nasıl geçireceğimi bulmama yardımcı olur."

Atlas masanın altından uzanıp bacağımı sıkıyor ve bana sırıtmadan önce başını sallıyor. "Artık hiçbir sebep yokken seni sınıfta bırakan bir profesörün olmadığına göre derslerini geçmek daha kolay olabilir."

Bu sabah ikisinin birbirini boğazlamasını dinlemek istemediğim için içimden homurdanıyorum ama Nox ona kibirli bir bakışla karşılık veriyor. "Artık isterse onlara öğretebilecek kadar bilgili olduğunu düşünürsek, tüm dersleri geçmesi çok daha kolay olacak."

Bunu unutmuşum, ruh bağımızın en az kabul gören avantajlarından biri.

Sanki omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissediyorum ve herkes kendi arasında sessizce konuşarak kahvaltılarına geri dönüyor. Bu, artık hayatımızın bu olduğunu, mutlu, bütün ve birlikte olduğumuzu, tam olarak neyin peşinde olduğumuzu bulmak için bir ekip olarak çalıştığımızı pekiştiriyor. Tam olarak bizim ve diğer herkes için en iyi olanın ne olduğunu, çünkü Direniş ile başa çıkmış olsak da, North hala topluluğun çok önemli bir üyesi, hayatının geri kalanında kararlar vermek zorunda kalacak biri. Ne de olsa insanların hayatı onun deneyim ve bilgisine bağlı, ancak bu durum buraya ilk geldiğim zamanki kadar boğucu gelmiyor.

Şimdi umutlu, gurur duyulacak, hepimiz için bir şey olduğunu hissediyorum. Cebimdeki telefonum çalıyor ve Sage'den Çorak Topraklar'da neler olduğunu ve hepimizin iyi olup olmadığını soran bir mesaj bulmak için onu çıkarıyorum.

Ona mesaj atıp bugün gelip onu bulacağımı ve takılacağımı söyledim.

Kieran ve Bağlı Grubunun geri kalanı ve sonra iç çekerek telefonu cebime geri koydum, Bağlılarımın burada hep birlikte çıkardıkları seslerin tadını çıkardım. Küçük şeyler için birbirleriyle didişmeleri ve topluluk için büyük planları tartışmaları. Birlikte geçirdikleri zamanı nasıl düzenlediklerini ve hırslarını birbirleriyle nasıl paylaştıklarını ve bu sabah küllerini savurduğum kişi kadar canlı, şaşırtıcı ve sevgi dolu bir aile olma şekillerini.

Tamamen farklı olabilir ama pek çok açıdan tamamen aynı. Evimi buldum. Bunun için savaştım, bunun için kan döktüm ve şimdi bunun tadını çıkarıyorum.

Bonded'ım ve ben bunu hak ediyoruz.

EPİLOG

Oli

Tropik bir adanın açıklarında demirlemiş bir yatta uyanmaktan daha iyi olan TEK ŞEY, Bonded'ınızın dilinin kendisini amınızın derinliklerine gömmesiyle uyanmaktır.

Bilmem gerekirdi.

Vücudumun her santimi ağrıyor, aşk ısırıkları uyluk içlerimi ve göğsümü kaplıyor ve bacaklarım titremeyi hiç bırakmayacakmış gibi hissediyorum ama hayatım artık böyle görünüyor.

İnanılmaz bir şey.

"Şu mükemmel Bonded amcığına bak, kullanılmaktan kıpkırmızı olmuş ve şişmiş. Bir molaya ihtiyacın var mı, Bonded? Sana bir tane vermeyeceğim. Günlerimi bu amcığı istediğim zaman sikerek geçirmek için çok uzun süre bekledim."

Kalçalarım Gryphon'un kulaklarının etrafında kenetlenirken gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor, sözleri doğrudan klitorisime karşı söyleniyor, böylece beni bitirmesi için neredeyse ağlıyorum. Bağlılarımla bu kadar çok seks yapmanın eskiyeceğini, belki de birbirimizi unutacağımızı ya da biraz uzaklaşmaya ihtiyacımız olacağını düşünürsünüz, ama ben hala her gece yatağa çıplak ve ikisinin arasına sıkışmış olarak giriyorum ve

Her sabah en az birinin zamanımı talep etmesiyle uyanıyorum.

Görünüşe göre endişelenecek bir şeyim yokmuş.

İki yıl huzur içinde yaşadıktan sonra nihayet Sığınak'ın güzel ve uzun bir tatile çıkabileceğimiz kadar iyi işlediğine karar verdik. North gün boyu rahatsız edilmekten ve yeni konsey seçildikten sonra bile hala çalışmak zorunda olduğu saatlerden bıkmıştı, bu yüzden bir süreliğine uzaklaşmak gerçekten tek seçeneğimizdi.

Gryphon TacTeam'leri yönetmeye devam etti, Direniş'in son kalıntılarından kurtulmak için temizlik çalışmalarını harekete geçirdi ve koordine etti. Zehrin yayıldığı alan sayesinde bunu daha uzun yıllar yapacağımıza eminim ama bunu sürekli saldırılara tercih ederim.

Nox yeni üniversite inşa edilir edilmez öğretmenliğe geri döndü. Öğrencilere ne kadar aptal olduklarını söylemeyi ve yaratıklarıyla onları k o r k u t m a y ı özlediğinden oldukça eminim, ancak artık tarihe yazıldığımız için Üstün Yetenekliler 101 için yeni üniteleri bir araya getirmeyi çok seviyordu.

Tanrı tahvilleri üzerine bir ders vermemi istiyor ama geleceğin zihinlerini şekillendirmek için doğru seçim olduğumu hiç sanmıyorum.

Gabe babasının ailelerinin inşaat şirketindeki görevini devraldı ve bunu Sığınak'ı genişletmeye devam etmek için kullandı. Şu anda ilk taşındığımız zamankinden sekiz kat daha büyük ve North'tan sonra en yoğun çalışanımız o, ama aynı zamanda işinden en çok tatmin olanımız da o. Onu asla yüzünde bir sırıtış olmadan görmüyorum ve hiçbir şey beni daha mutlu edemez.

Atlas, Bağlı Grubumdaki en büyük değişimin görülebileceği yerdir. Doğum belgesinde artık kendisinin de bir Fallows olduğunu gururla ilan eden bir değişiklikle eve döndükten sonra, artık beni korumak tam zamanlı bir iş olmayacağına göre hayatında ne yapmak istediğini anlamaya çalışmak için çok zaman harcadı. Gabe'le birlikte çalışmaya devam etmesini ve Fallows'u kurmaya yardım etmesini bekliyordum.

Sığınak yerine Gryphon'la birlikte çalışarak TacTeam'lere Direniş ve propagandaları hakkında bilgi veriyor.

Bassinger olarak doğduğu için beyin yıkamanın nasıl işlediği ve bu insanların nasıl davrandığı konusunda epey bilgi sahibi olduğu ortaya çıktı. Hatta yeni üniversitede dersler vermesi, sempatizanları tespit etmeyi ve gerilimi azaltmayı öğretmesi bile konuşuluyor.

Hepsiyle inanılmaz derecede gurur duyuyorum.

Derslerime geri dönmeye ve mezun olmaya karar verdim. Sage de geldi, ikimiz de ne yapacağımızdan emin olmadığımız dereceler için delicesine uzun saatler çalışıyoruz. Sanırım bu da üniversite öğrencisi olmanın normal bir parçası, değil mi?

Şimdilik Bonded'ımla birlikte olduğum için mutluyum.

Bağım, bunun içimizdeki tanrı bağlarının burada son kez bulunacağı zaman olduğundan emin, tamamlanan Bağlanmış Grubumuz sayesinde amaçları artık yerine geldi, ama ben bundan o kadar emin değilim. Her iki durumda da, bu yaşamı Bağlanmışlarımla ve içimizdeki tanrılarla geçirmekten mutluyum, her biri mükemmel ve benim.

Özellikle de Gryphon çekilip vücudumu kendi vücuduyla kaplamak için kendini yukarı kaldırdığında, beni o kadar sert ve derin sikerken doğrudan kulağıma ve ruhuma kötü sözler fısıldadığında, bir daha asla düz yürüyemeyecekmişim gibi hissediyorum.

Burası cennet ve benim. Hepsi öyle.

Bağlanmış adamlarımın her biri.

J BREE TARAFINDAN DA

Bağlayan Bağlar

Kırık Bağlar Vahşi
Bağlar Kan Bağları
Zorla Bağlar Trajik
Bağlar
Kopmayan Bağlar

Ölümlü Kaderler

TCOOAC

Mounts Bay Destanı

Mounts Bay Destanı

Körfez Kasabı: Bölüm I Körfez

Kasabı: Bölüm II

Hannaford Hazırlık

Sadece Bırak: Hannaford Hazırlık Birinci Sınıf

Hamleni Yap: Hannaford Hazırlık İkinci Sınıf

Oyunu Oyna: Hannaford Hazırlık Üçüncü Sınıf

Sona Doğru: Hannaford Prep Dördüncü Yıl

Hannaford Prep: Serinin Tamamı

Hamlemi Yap: İkinci Yılın Alternatif Bakış Açısı

Kraliçe Karga Üçlemesi

Görünmeyen MC

YAZAR HAKKINDA

J Bree bir hayalperest, yazar, anne, çiftçi ve kedi bakıcısıdır. Önceliklerinin sırası her gün değişir.

Batı Avustralya sahilinde, çok fazla yağmur yağan bir şehirde yaşıyor. Günlerini kitaplarındaki erkek arkadaşlarının hayalini kurarak, eşinin çimlerin nasıl göründüğüne dair sızlanmalarını dinleyerek ve üç çocuğuna atıştırmalık bir sürtük gibi davranarak geçiriyor.

Gelecek kitaplarla ilgili güncellemeler için lütfen http://www. jbreeauthor.com adresindeki web sitesini ziyaret edin ve haber bültenine kaydolun veya Facebook'ta #mountygirlforlife adresindeki grubuna katılın: Bir J Bree Okuma Grubu

'DAN BIR ALINTI IÇIN OKUMAYA DEVAM EDIN

Asa
Bir Ölümlü Kaderler
romanı Cilt I

Çok yakında

PROLOGUE

EVIM YANIYOR.

Bunu düşündüğüme bile inanamıyorum, ama duman önümüzde gökyüzüne doğru kıvrılırken, bunun başka bir açıklaması varmış gibi görünmüyor. Ailemin nesiller boyu içinde yaşadığı, bizi, yani Kayrılan Çocukları, bize zarar vermek isteyen her şeyden koruyan orman, alevlerin havaya yükselmesini engellemiyor.

Gözyaşlarım çoktan yüzümden aşağı dökülmeye başladı ama bacaklarım altımda hareket etmeyi bırakmıyor. Sadece dumandan değil, ağzımdan çıkan hıçkırıklardan da boğulurken nefesim göğsümden dışarı fırlıyor.

Tökezliyorum ama kardeşim Pemba elini dirseğimin altından geçiriyor ve ikimiz de alevlere doğru çılgınca koşarken beni yanında tutuyor.

Bu gerçek olamaz, bu gerçek olamaz.

Etrafımızdaki duman kalınlaşmaya devam ederken, bunun gerçekleştiğini, gerçek olduğunu inkar etmek mümkün değil.

Annem ve babam cadılar meclisinin evimizden çıkarılmasını, bölgenin boşaltılmasını ve nehre mümkün olduğunca yaklaşılmasını koordine edecekler. Ormandan yanlış taraftan geçiyoruz, nehir diğer tarafta, ancak her zaman birilerinin kaos içinde gözden kaçma ihtimali vardır. Yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey varsa

buradan olabildiğince çok insanı canlı çıkarmak için, o zaman bunu yapacağız.

Büyükannem pek hareketli değildir. Cadılar meclisinin Kocakarı'sı olarak, neredeyse bin yaşında olan ailenin yaşayan en yaşlı üyesi. Bu yüzden annemin onu dışarı çıkarmaya öncelik verdiğinden eminim, ancak hala hareketlilik sorunları olan başkaları da var. On küçük erkek ve kız kardeşim var, bazıları daha yeni yürümeye başladı. Annemle babamın hepsini dışarı çıkarmak için nasıl takip edebilecekleri korkutucu bir düşünce. Düzinelerce kuzenim ve diğer cadılar meclisi üyeleri de cabası... Midem bulanıyor.

Ağaçlar nihayet etrafımızda seyrelirken durum daha da kötüleşiyor, tepeleri yanıyor ve havada yoğun bir duman var, ancak garip bir şekilde çalıların altı ve orman zemini zarar görmemiş.

Bu ateşte sihir var.

Bir an için kalbim sevinçle çarpıyor, annemin yangının bize dokunmasını engellemek için meclisi ve evimizi koruyabildiğinden eminim ya da belki de ormanın kendisi bunu yaptı, her zaman olduğu gibi İyilik Gören Çocuklarına baktı.

Ama sonra ilk cesedi buluyoruz.

Ella benden üç yaş küçüktü, yetişkinliğin zirvesindeydi ve güçlü, bilge bir kadın olma yolunda ilerliyordu. Endişelendiğim savunmasız meclis üyelerinden biri değildi. O benim en yakın arkadaşlarımdan biriydi. Kendisi de güçlü bir büyüye sahipti ve yangının onu bu kadar kolay öldürmesine imkan yoktu.

Ama sırtındaki siyah tüylü üç ok işini gördü.

Pemba ve ben onu görünce durduk, arkadaşımızın ölü bedenine dehşet içinde bakarken ayaklarımız nasıl çalıştığını unuttu.

Biri onu öldürdü.

Bu yangın... Bu bir kaza değil.

Ona doğru sendeliyorum, ellerim ona uzanıyor, ona yardım etme, bunu düzeltme dürtüsü beni ele geçiriyor. Ama ellerim oklara yaklaştığında bunu hissediyorum.

Witcheswane.

Oklar witcheswane ile uçlandırılmış. Birisi buraya güçlü ve yetenekli cadılarla dolu bir meclisi nasıl hareketsiz bırakacağını ve öldüreceğini bilerek gelmiş. Birisi tüm bunları planlamış, ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar bir cadıyı anında öldürebilecek tek bitkiyi biliyordu.

Pemba elini tekrar kolumun arkasına koyuyor, beni tekrar ayağa kaldırıyor ve vücudumu ona yakın tutuyor, sanki beni yolumuza çıkabilecek diğer oklardan koruyormuş gibi. Her zaman olduğu gibi aşırı korumacı olduğu için onu suçlayamam. Katillerin hâlâ burada olmadığını kim söyleyebilir? Ama ailemiz de burada ve onları geride bırakamayız.

Ella'nın ruhu için Tanrıça'ya sessiz bir dua gönderiyorum, umarım Elysium'a giden yolu bulmuştur ve sonra ailemin kulübesine doğru ilerliyorum. Vücudum titremeye başladığında korku, kanımla birlikte damarlarımdan akarak vücuduma pompalanıyor.

Bunu kim yaptı?

Cadılar Meclisinin Annesi olarak, annemiz ve ailemizin geri kalanı merkezi bir yerde yaşıyor, bu da şimdi küçük köyde birlikte yürürken, saldırganların dışarı fırlayıp bizi de öldürmesini beklerken korkutucu bir şey.

Bir şey bizi ilerlemeye zorluyor, içimdeki küçük bir parça ne kadar korkarsam korkayım kaçamayacağımı biliyor.

İlk başta yere saçılmış cesetlere bakmamaya çalışıyorum ama sonra herhangi birinin annem, babam ya da kardeşlerim olabileceğini hatırlıyorum.

Teyzelerim, amcalarım, kuzenlerim, ailem, arkadaşlarım, herkes. Tabii ki cesetleri tanıyorum, tabii ki hepsini biliyorum. Öldürülen cadıların her birini tanıyorum.

yerde. Her biri benim ailem ve arkadaşlarımdı ve hepsi öldü.

Pemba, Mayra'yı ölülerin arasında bulduğunda nefesinin altından kırık bir sesle küfreder. Hayatının yarısını ona deli gibi aşık olarak geçirmiş, bir gün onun da kendisine bakıp aynı şeyleri hissedeceğini ummuştur.

Yutkunduğunu duyuyorum ama ellerini hareket ettirmeye devam ediyor, omuzlarımı daha da sıkıyor. Onu gördükten sonra devam edebilmesinin nedeni yaşadığı şok mu yoksa babamın yolculuğumuzda beni korumak için ona yüklediği sorumluluğun hala üzerinde bir etkisi mi var emin değilim ama tek kelime etmeden beni ilerletiyor.

Ailemizin kulübesine vardığımızda, neredeyse kapıyı açmak istemiyorum, ama Pemba benden öteye uzanarak kapıyı itiyor ve açılmasına izin veriyor.

Kan kokusu burun deliklerime çarpıyor ve dizlerimin üzerine çöküyorum.

Bizim için gelen her kimse, Ravenswyrd Coven, benden her şeyimi aldılar.

Çocukları bile.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.